

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

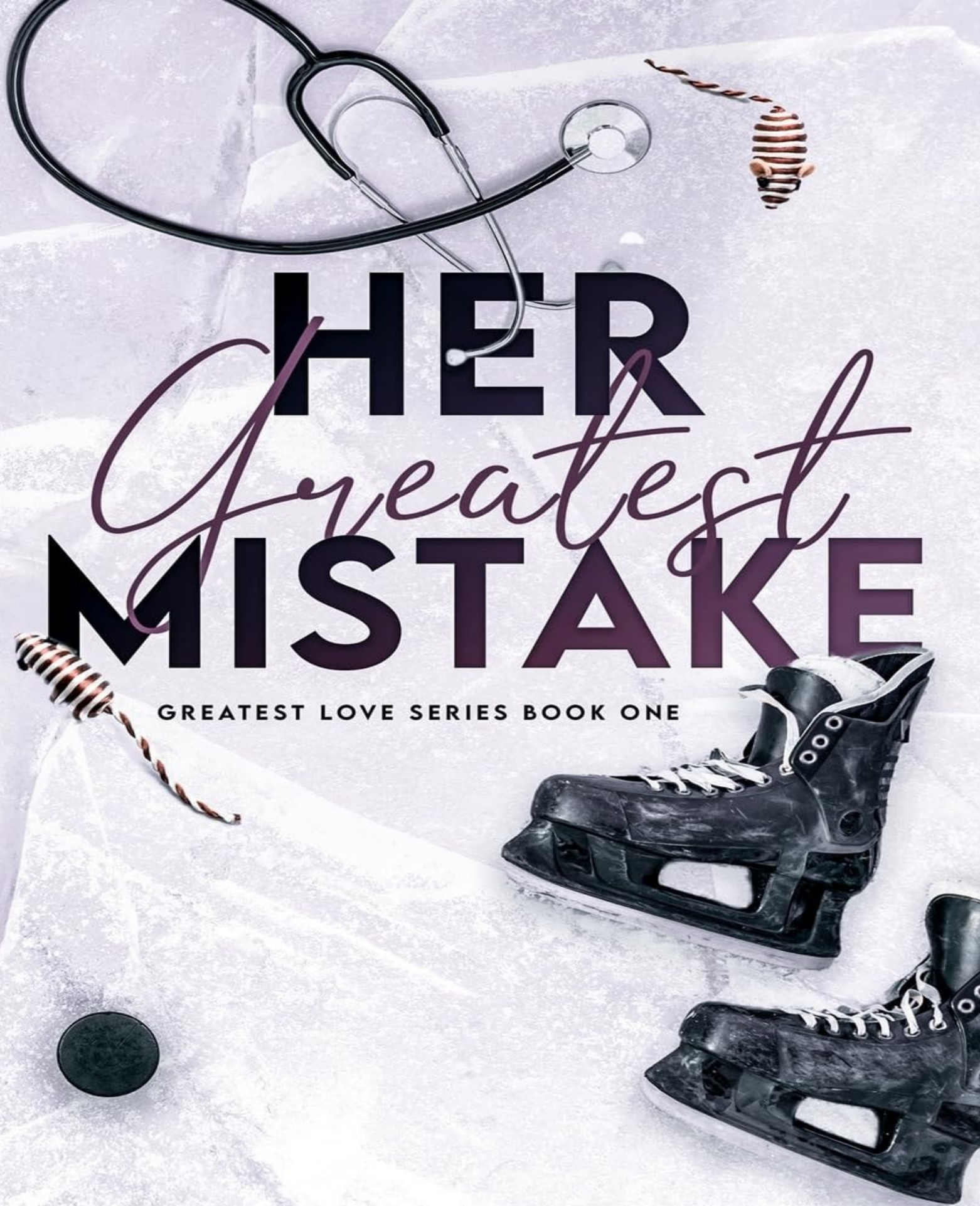
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER *Greatest* MISTAKE

GREATEST LOVE SERIES BOOK ONE

HANNAH COWAN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

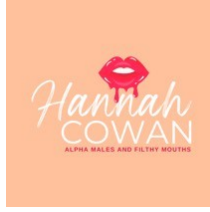
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ONUN EN BÜYÜK HATASI

EN BÜYÜK AŞK SERİSİ

HANNAH COWAN

Bu kitabın bazı bölümleri kurgudur. Tarihi olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan atıflar kurgusal olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2022, Yazan: Hannah Cowan

Bu kitabın veya bölümlerinin herhangi bir biçimde çoğaltılması hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için yayıncıya başvurunuz.

Birinci baskı

Düzenleyen ve Düzelten: Sandra [@oneloveediting](#)

Kapak Tasarımı: Booksandmoods [@booksnmoods](#)

İÇİNDEKİLER

[İthaf Okuma](#)
[Sırası Oynatma](#)
[Listesi Yazarın](#)
[Notu](#)

[Önsöz](#)
[Bölüm 1](#)
[Bölüm 2](#)
[Bölüm 3](#)
[Bölüm 4](#)
[Bölüm 5](#)
[Bölüm 6](#)
[Bölüm 7](#)
[Bölüm 8](#)
[Bölüm 9](#)
[Bölüm 10](#)
[Bölüm 11](#)
[Bölüm 12](#)
[Bölüm 13](#)
[Bölüm 14](#)
[Bölüm 15](#)
[Bölüm 16](#)
[Bölüm 17](#)
[Bölüm 18](#)
[Bölüm 19](#)
[Bölüm 20](#)
[Bölüm 21](#)
[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Epilog 1](#)

[Epilog 2](#)

[Teşekkürler Teşekkür](#)

[Yazar Hakkında](#)

Tüm kıvrımlı kızlarıma ithaf olunur. Kendimize verdiğimiz değeri tartıdaki bir sayı belirlemez. İşte sizi bin kiloyken de sevecek bir erkek bulmanın şerefine.

OKUMA DÜZENİ

Tüm kitaplarım kendi başlarına okunabilse de, hepsi aynı dünyada var oluyor - seriden bağımsız olarak - bu yüzden okuyucunun netliği için, size mümkün olan en iyi deneyimi sunmak için önerilen bir okuma sırası ekledim.

Bu aynı zamanda zaman çizelgesi açısından da doğru bir listedir.

Lucky Hit (Oakley ve Ava) Swift Hat-Trick üçlemesi #1

Dönemler Arasında (5 POV Novella) Swift Hat-Trick üçlemesi #1.5

Blissful Hook (Tyler ve Gracie) Swift Hat-Trick üçlemesi #2

Oyuncuyu Arzulamak (Braden ve Sierra) Aşık Amatörler serisi #1

Oyuncuyu Evcilleştirmek (Braden ve Sierra) Aşık Amatörler Serisi #2

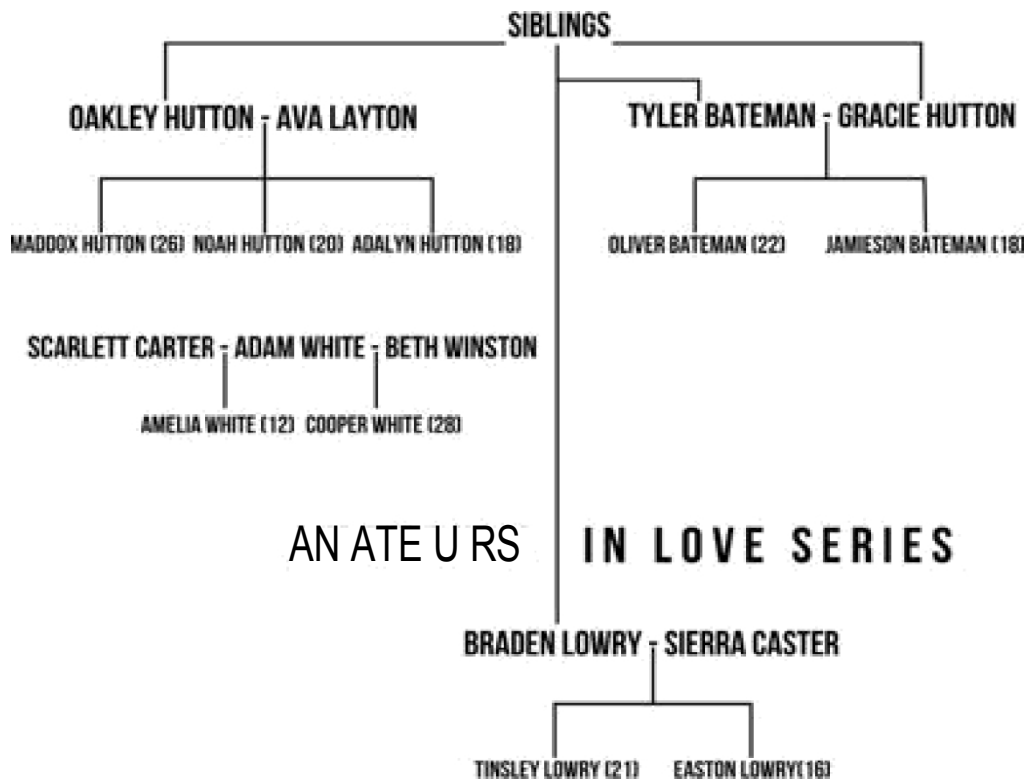
Vital Blindside (Adam ve Scarlett) Swift Hat-Trick üçlemesi #3

En Büyük Hatası (Maddox ve Braxton) En Büyük Aşk serisi #1

Family Trees

CHARACTER ORIGINLER

S DIF7 F Aİ - TRICK TRIL0GY

OYUN LİSTESİ

Çalma listesini aşağıdaki bağlantıda bulabilirsiniz!

[https://open.spotify.com/playlist/
1O37u2RZYNCHbkYZKVnfku?si=62ed19b362ec4e85](https://open.spotify.com/playlist/1O37u2RZYNCHbkYZKVnfku?si=62ed19b362ec4e85)

YAZARIN NOTU

Herkese merhaba! Bu hikayeye başlamadan önce, En Büyük Hatası'nın ikinci nesil bir serinin ilk bölümü olduğunu bildiğinizden emin olmak istedim. Bu da hem yeni hem de önceki hikayelerden karakterlerin bu hikayeye dahil olacağı anlamına geliyor. Bunu aklımda tutarak, elimden geldiğince bunu bağımsız bir kitap olarak yazdım.

Buna ek olarak, bu hikaye ve konusu, profesyonel bir sporcu olmanın iç işleyişi etrafında çok fazla dönüyor. Söz konusu spora odaklanan spor aşk romanları size göre değilse, daha fazla okumamanızı tavsiye ederim.

Eğer sizin için yeni bir yazarsam ve bu kitaptan önceki kitapları okumakla ilgileniyorsanız, tavsiye edilen okuma listesini ekledim. Eğer okumadıysanız, bir soy ağacı da ekledim.

Çok fazla yok, ancak içerik uyarılarının bir listesi için lütfen web siteme bakın.

<https://www.hannahcowanauthor.com/hergreatestmistake>

PROLOGUE

MADDOX

ON YEDİ YAŞ

YUMUŞAK, SIKI SIYAH BUKLELER BOĞAZIMI GIDIKLIYOR VE SERT
Altımdaki tahta kalaslar kıcıımı uyuşturdu. Zımparalanmamış, yıpranmış tahta parçaları açıkta kalan kalçalarımı ısıyor ama Braxton'ın meyveli parfümü rüzgârda uçuşarak rahatsızlığımı çok iyi bir şeyle maskeleymeye yardımcı oluyor. Kalbimin göğsümün içinde sertçe çarpmasına neden olan bir şey.

En iyi arkadaşım yanıma kıvrılmış, babam ve amcalarımın biz daha çocukken kardeşlerim ve benim için yaptıkları ağaç evin duvarlarından birine yaslanmış oturuyor. Son iki saatimizi sokağa çıkma yasağımız yokmuş gibi davranarak ve hava durumu radarında öngörülen yağmur fırtınasının Vancouver'ı vurup bizi buraya hapsetmesi için dua ederek geçirdik.

Annemin koşarak dışarı gelmesini ve ailelerimiz ikimizin de kıcına tekme basmadan önce Braxton'ı eve götürmem için bana bağırmasını bekliyorum ama hiç ses yok. Arkadaş grubumuzda henüz ehliyeti olan tek kişi benim ve bunu kendi avantajıma kullandığım biliniyor - Brax'ı eve zamanında getirmeyi "unutarak" onunla birkaç dakika daha geçirmeye çalışıyorum.

Braxton onu geri getirmem için beni hiç zorlamadı, ben de kapalı tuttum. Mutlu bir şekilde.

"Düşündüğünü duyar gibiyim," diyor, yüzünü omzuma dönüyor ve bir iç geçiriyor. Bir ürperti tutuyorum kendimi.

"Odaklanırsan, kafamın içine girebileceğine eminim."

Mırıldanıyor. "Öyle sanıyorsun ama bu gece çok sıkı korunuyorsun. Ne düşünüyorsun?"

"Sen."

Açık sözlü cevabıma şaşırmamış gibi görüldüğünde gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Aksine, vücudu benimkine yaklaştığı için rahatlamış görünüyor. Gömleğimi avucunun içine alıyor, tam kalbimin üzerine.

Bir yutkunmayla tutuşumu ayarlıyorum ve kolumu sırtına doluyorum, elimi güvenli bir şekilde bükülmüş dizine koymadan önce parmak uçlarımla kalçasının kıvrımını okşuyorum. Hokey ceketim altına serilmiş, çıplak bacaklarını tahtadan koruyor. Eskiden burada battaniyelerimiz vardı, diğer en iyi arkadaşımız Cooper bizimle burada takılırken, ama o liseden bizden iki yıl önce mezun oldu ve annem o zamandan beri ağaç evi temizledi, burada takılmak için çok yaşlandığımızı düşünüyordu.

Bir anlamda haklı. On üç yaşımızdan beri bu ağaç evde oynamadık, ama böyle olabileceğimiz anlamına geliyorsa Braxton'ı hayatımın geri kalanında her lanet gün buraya götürmeye devam edeceğim. Dış dünyadan korunan bu duvarların içindeyken dünyanın geri kalanını unutmak çok kolay.

"Benim hakkımda ne düşünüyorsun?" diye soruyor usulca.

Başparmağımı dizinin üzerinde gezdiriyorum. İleri geri, ileri geri. Söylemek istediklerim çok fazla, zaten bildiğini düşünsem bile. Herkes biliyor.

"Henüz bir okul seçmedin mi?"

"Hayır. Çok fazla okul var."

"Çünkü sen çok zekisin. Her okul seni istiyor." Dudakları boynumla omzumun birleştiği yerde geziniyor, ve inlememek için dişlerimi sıkıyorum. Bunları yaptığının farkında mı? Yoksa hepsi bilinçaltında mı?

"Teşekkür ederim. Henüz nereye gitmek istediğimi seçmedim."

"Seni hep Ontario ya da Quebec'te prestijli bir okulda hayal ederdim ama büyük şehirlerden nefret ediyorsun ve Fransızcan berbat."

Göğsümü çimdikliyor. Ben de gülüyorum. "Benim Fransızcam seninkinden daha iyi."

"Tais-toi."

"Komik. Bunu ne kadar çalıştın?"

Omuz silkiyorum. "Başka bir dil konuşmaya uygun olmadığımı anlayacak kadar uzun süre."

Elini açıp göğüs kafesime bastırırken parmakları gömleğimi serbest bırakıyor. "Je ne veux pas te quitter," diye mırıldanıyor.

Kaşlarım çatıldı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

"Seçmeler yaklaşıyor. Yakında, ben hangi okula gitmeyi seçersem seçeyim sen gitmiş olacaksın." Konuyu değiştirdi. Fransızcam berbat ama ben bile söylediğinin bu olmadığını biliyorum.

"O zaman benimle gel. Ben nereye gidersem oraya yakın bir okul bul."

Başını sallar. "Seni kovalayamam."

Kolumu onun etrafından çekmeden önce bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum ve birbirimize bakacak şekilde vücudumu döndürüyorum. Bacaklarım uzun ve bu sabah yaptığım egzersizden dolayı kaslarım çok sıkı, bu yüzden onları yanlarına doğru uzatmam gerekiyor, onu etrafımda sarılı bir şekilde oturmaya zorluyorum. Ellerimi bükülmüş dizlerinin üzerine koyarak ona yaklaşıyorum.

"O zaman seni kovalamama izin ver." Başparmağımı alt dudağına bastırıyorum, ne kadar yumuşak ve sıcak olduğunu hissediyorum. Ağzı ne kadar öpülesi olmalı. "Seni her yerde takip ederim. Ne olursa olsun, bunu gerçekleştireceğim."

Elektrik mavisi gözleri bakışlarımı ustalıkla yakalıyor ve beni kendi balonuna hapsediyor. "Bundan bir an bile şüphe duymuyorum."

"Bana bir söz ver," diye fısıldıyorum, alnımı onunkine yaklaştırarak. Burunlarımız hafifçe birbirine sürtünüyor. Tanrım, nefesim kesildi.

"Her şey," diye yanıtlıyor hemen.

Ağzımı onun yumuşak dudaklarının köşesine bastırıyorum ve nefes veriyorum. "Sonsuza dek en iyi arkadaşım ol. Ne olursa olsun. Kavga ettiğimizde ya da aramızdaki mesafe büyüdüğünde bile. Bizim için en az benim kadar savaşacağına söz ver."

"Söz veriyorum," diye yalan söylüyor.

1

MADDOX

DOKUZ YIL SONRA, YIRMI ALTI YAŞINDA

KALÇALARIM YANIYOR, KASLARIM GERGIN VE YORGUNLUKTAN AĞIRLAŞIYOR, ama yavaşlamıyorum. Aksine, acı beni sadece hızımı arttırmaya itiyor. Göz açıp kapayınca kadar, beni takıma almaya çalışan iki Vegas Crowns oyuncusundan sıyrılıp hedefime doğru ilerliyorum.

Defans oyuncularından birini gafil avladığımda ve pakı kendi sahalarından çıkarmaya çalışırken tam önünden çıkardığımda ağzımı bir sırtıma kaplıyor. Omzuna gereğinden biraz daha sert bir şekilde çarpıp havalandığımda küstahlık mizacımı aydınlatıyor ve onu ağız korumasından adımını tükürürken bırakıyorum. Bu benim maçtaki ikinci kaçışım. İşte bu.

Kaleciye yaklaşırken alnımdan ter damlaları düşüyor ve kirpiklerimden sarkıyor, altı beşlik gövdesi bloke etmekte harika bir iş çıkarıyor. Travis MacAvoy sert bir orospu çocuğu ama eldivenli eli de zayıf. Dün uçağa binip Vegas'a gittiğimizden beri takımla aramızda bir şaka oldu. Travis MacAvoy bir plaj topunu bile durduramadı.

Bu gece Vegas'ın canına okuduk, maçın bitimine on dakika kala üç sayı öndeyiz. Travis'le ilgili söylentiler doğru çıktı ama gözümü sol omzunun arkasından görünen o tatlı ağ noktasına dikmişken, teoriyi tekrar test etmek için can atıyorum.

Nefes alış verişimi sakinleştirip kalabalığa gülümsedikten sonra sopamı sıkıca kavırıyor ve şutumu çekiyorum. Her şey çok hızlı oluyor, tam istediğim gibi. Aynı anda gol düdüğü çalıyor ve patenlerimi hızla yana çevirip kalenin arkasındaki tahtaların üzerinde duruyorum, karlar uçuşuyor.

Taraftarlar sessiz, havada keskin bir hayal kırıklığı var ve bu beni sadece daha da gülümsetiyor. Tahtaların arkasında oturan, siyah ve altın rengine bürünmüş, kaşları derinlere kazınmış olanlara eldivenli bir el sallıyorum. Saçları dökülmüş ve yanaklarında Vegas dövmeleri olan iri yarı bir adam bana ters ters bakıp yüksek sesle yuhalıyor ve yanındakileri de aynısını yapmaya teşvik ediyor. Ses arenaya yayılıyor ve ben her saniyesini severek içime çekiyorum.

Arkamdan bir vücut bana çarpıyor ve sol kanat oyuncum ve yakın arkadaşım Bentley Daniels kaskımın tepesine vurup beni itip kakınca gülüyorum.

"Ligdeki en hızlı şut, bebeğim!" diye kulağıma bağıyor.

Sırtımdan ve buzda kalan Vancouver Warriors oyuncularının kutlamaya izin vermekten başka yapacak bir şey yok. Ayrıldığımızda kanımdaki adrenalin soğuyor ve vücudumu tahtaların üzerinde sallayarak bankın yanına gidiyorum. Elime bir su şişesi tutuşturdular ve ben de kafamı eğerek şişeyi aldım ve soğuk sıvıyı üzerime fışkırttım. yüzüme ve ağzıma.

İkinci hattımız pakı Vegas'tan uzak tutmaya çalışırken oyun saati ilerliyor. Ev sahibi takım maçın bitimine bir dakika kala kalecisini çekiyor ve hatlarımız tekrar değişirken Koç sırtıma vuruyor. Buza geri dönüyorum ve yanımdaki arkadaşlarım pozisyon alıp kalecimizin sezonun on birinci kapanışını yapmasına yardım etmeye hazırlanırken yuvarlıyorum.

"Hazır mısınız?" Karşılaşma için hazırlanırken ikisine de sordum.

Sol tarafımda Bentley hınzırca sırtırken, sağ tarafımda Logan Hart başını sallıyor. Sopamı kalçalarımın üzerine koyuyorum, belimi bükerken sopamı aşağı doğru itiyorum ve patenimin topuğunu üç kez buza vuruyorum.

Başımı salladım. "Eve getirin çocuklar."

Yeni duş almış bir halde, Bentley ve en iyi defans oyuncularımızdan biri olan Colt Warner'ın arasında, medya odasındaki bir masada oturuyorum; elimde bir mikrofon, bir şişe su ve önümde bir muhabir denizi var. Maç yarım saat önce bitmişti ve her zamanki gibi soyunma odasından ilk çıkan oyuncular bizdik.

Yanıp sönen ışıklar derimi kaşındırıyor ama son yedi yılımı bu düzeyde bir medyanın önünde geçirdikten sonra daha az korkutucu hale geldi. Herkes kaptanla konuşmak istiyor, o başka bir yerde olmayı tercih etse bile.

Bentley bir sonraki maçımız ve neyi başarmayı umduğumuzla ilgili bir soruyu yanıtlamayı bitirdiğinde - tabii ki galibiyet - başka bir muhabir konuşuyor. Ben ona dikkatimi verirken o ayağa kalkıyor ve büyük spor haber sitelerinden birinden geldiğini söylüyor.

"Maddox, dört sayılık bir maç daha oynamanın nasıl bir his olduğunu anlatabilir misin?"

İki gol ve iki asist. Boğazımı temizliyorum ve dirseklerimi masaya dayayıp mikrofona doğru eğiliyorum. Muhabir tanıdık, bu noktada çoğu gibi. Rahat bir gülümsemesi var ve bir türlü yatıştıramadığım sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oluyor.

"İyi hissettiriyor. İşimi yapmama yardımcı olan harika takım arkadaşlarım var" diye cevap veriyorum.

Başını sallıyor ve bakışlarımla tekrar buluşmadan önce notlarına göz atıyor. "Gelecek sezon için planlarınızda bir gelişme var mı?"

"Henüz paylaşmaya hazır değiliz." Sözlerimdeki hafif ısırtıcı bir gülümsemeyle kapatıyorum.

Tekrar başını sallar ve yerine oturur. Başka bir muhabir seçildi, bu kez gözleri kısılmış, hesapçı bir kadın. Duruşumu düzelttim.

"Sports Weekly'den Rose Carpenter," diye tanıtıyor kendini, sesi keskin. Kaşlarımı hafifçe kaldırıyorum, temkinli hissediyorum. "Maddox, taraftarlar huzursuzlanmaya başladı. Bu sezon dışı planların hakkında bir şey söylemek istemediğine emin misin? Havayı yumuşatmak için?"

Rahatsızlığımı yutkunarak bastırıyorum. "Havanın henüz temizlenmeye ihtiyacı yok. Burada hâlâ bitirmemiz gereken bir sezon var. Aklım orada."

Yaklaşan sözleşmemle ilgili konuşmalar beni ilgilendirdiği kadarıyla medyayı ilgilendirmiyor. Ama taraftarların merakını anlıyorum. Vancouver benim evim. Elbette burada kalmak istiyorum. Menajerim bunu biliyor. Diğer her şey benim kontrolüm dışında. Bu sezon oynanacak daha çok hokey var, buna birkaç hafta önce garantilediğimiz playoff sırası da dahil. Playofflar bir haftadan biraz fazla bir süre sonra başlayacak ve takım hazır. Acıktım.

"Kariyerine yaptığın sarsıcı başlangıca rağmen, eminim diğer takımlar sana sahip olma şansı için ağızları köpürüyordur. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Kadın oturdu ve ben dişlerimi sıktım. Kazma çok açıktı ve bundan hoşlanmadım.

Buna rağmen, baskı nihayet diğer adamlara geçmeden önce bir gülümseme yapıştırıyorum ve ona teşekkür ediyorum. Hayal kırıklığı yüzeyin altında fokurdarken tenim sıcak. Geçmiş, bugünüme ve geleceğime musallat olmayı ne zaman bırakacak?

Bana kalırsa, askere alındıktan sonra yaşananlar artık geride kaldı. Bunun üzerinde durmuyorum, bunu motivasyon olarak kullanıyorum. O kadar kolay güvenmemek için bir hatırlatma olarak.

Takım arkadaşlarımla ve birkaç medya kuruluşunun önünde bunun ima edilmesi ideal değil. Düpedüz can sıkıcı. Kaç tane yüz sayılık sezon geçirdiğim ya da Warriors'ı neredeyse kaç kez Stanley Cup finallerine taşıdığım önemli değil, ben her zaman Maddox Hutton olacağım, kışında sopası ve burnu havada olan adam.

Onlar için "fazla iyi" olduğunu düşündüğü için seçildiği takımı es geçen adam. Pislikler hiçbir şey bilmez.

Biri masanın altındaki bilek kemiğime tekme attığında nefesimi tutuyorum. Ben boşalan odayı incelerken Bentley zoraki bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Ağartılmış sarı saçları yeni kırpılmış ve her zamanki gibi yeni tıraş olmuş. Şahsen, en iyi özelliği olduğunu bildiği için çene hattını göstermeyi sevdiğini düşünüyorum, ancak bazen kibirli olsa da, bunu yüksek sesle itiraf edecek kadar kibirli değil.

"Gitme zamanı," diyor omzumu sıvazlayarak.

"Bana burada oturup uzun uzun bakmadığımı söyle."

"Hayır. İyisin."

Teşekkürler.

Sandalyemi geriye itiyorum ve arka kapıdan çıkarken onun yanında yürüyorum. Colt koridorda bekliyor, kollarını kavuşturmuş duvara yaslanmış. İtiyor ve diğer tarafıma yerleşiyor.

"O hatun çok sertti," diye belirtiyor, hafif bir Nashville tınısı kelimeleri fırçalıyor. Daha geçen sezon Nashville'den VW'ye takas edilmişti. Orada altı yıl geçirdi.

Bentley homurdanıyor, "Yeni olmalı."

Soyunma odasına giriyoruz ve eşyalarımızı almak için ayrılıyor. Çantamı omzuma atıyorum, ağırlığı karşısında yutkunuyorum. "Gelecek sezon nereye gideceğim konusunda endişelenmeme gerek yok. VW beni takımda tutmak istediğini açıkça belirtti."

"Neden seni istemesinler ki? En iyi dönemindesin." Bentley çantasından telefonunu çıkarıp yazmaya başladı. "Otele dönerken Uber'i paylaşmak ister misin? Çok yorgunum."

"Elbette," diyorum. Lanet olası dumanlar üzerinde koşuyorum. Uzun bir uyku cennet gibi geliyor.

"Bu gece gelmiyor musun?" Colt elinde çantasıyla bize katıldığında alay ediyor. "Uber'e binmeyeceksin. Seni geri götüreceğim."

Diğer birkaç oyuncu hâlâ odanın etrafında dolaşıyor ama herkesin işi çoktan bitti. Bu üst üste dördüncü deplasman maçımız ve hepimizin eve dönmeye hazır olduğunu biliyorum. Annem son birkaç gündür gecikmiş bir aile yemeği için bana mesaj atıyor ve ona istediğini verene kadar bunun sonunu duymayacağımı biliyorum. Ayrıca, onun yemeklerini özledim. Restoranlar annemin fırında patatesi ve babamın bifteğinin yanında hiçbir şey.

Bentley arenanın arka girişindeki kapıyı iterek açıyor ve sadece oyunculara tahsis edilmiş yeraltı otoparkına girerken kapıyı bizim için geniş tutuyor. Colt'un kiraladığı Escalade birkaç metre ilerideydi, camları karanlıktı, içeriyi göremeyecek kadar karanlıktı ve sadece büyük ve güçlü görünecek kadar kaldırılmıştı. Escalade'in yerinde eski bir kamyon görmeyi bekliyordum.

"Tabii ki hayır. Tek istediğim ağır bir porsiyon Çin yemeği ve iyi bir porno."

Başımı arkaya atıp gülüyorum. "Siktir git."

Bentley omuz silkti. "Ne?"

"Dışarı çıkıp birileriyle yatmak yerine porno mu izleyeceksin?" Colt şaşkınlıkla sorar.

"Bu seni hâlâ şaşırtıyor mu? Hepimiz küçük Bentley'nin kadınlar söz konusu olduğunda utangaç olduğunu biliyoruz," diye takılıyorum.

Bentley deadpans, "Ha-ha. Çok komik."

Colt inliyor. "Her neyse. Arkadaşınla barda bedava bira içmek yerine geceni elinle ve sapık bir pizzacıyla geçirirken iyi eğlenceler."

"Bira zevkiniz iğrenç." İyi bir önlem için ürperiyorum.

Colt uzanıp taşaklarıma vurmaya çalışıyor, ama ben atarak hızla uzaklaşıyorum. "Nuh-uh. Aile mücevheri !"

Bentley bacağını arkamdan uzatıp ayağını dizimin arkasına bastırduğunda öne doğru tökezliyorum. Düşüşümü engellemek için kollarımı açtığımda Colt'un cipinin kaputuna çarpıyorum ve alarm . Bentley'e sert bir bakış fırlattım.

Elleri dizlerinin üzerinde, keyifle ulurken omzunda. Gözyaşları mavi gözlerini parlatıyor.

Colt cipin sürücü kapısına yaslanmış, hırıltılı sesler çıkararak anahtarlığındaki alarmı kapatan düğmeye basarken gözlerini sıkıca kapatmış. "Bin şu SUV'A . . . Maddox. İkinizi bırakacağım," diyor kahkahalar arasında.

Öfkelendim. "Siktir ."

"Bunun güvenlik kayıtlarına ihtiyacım var," diyor Bentley nefes nefese. Ellerini havaya kaldırıyor ve yavaşça birbirinden ayırırken hülyalı hülyalı bakıyor. "Maddox Hutton bir galibiyetten sonra arenadan tökezleyerek çıkıyor. Sarhoş mu yoksa dengesiz mi? Şimdi görebiliyorum."

Gözlerimi devirerek kaputu itiyorum ve Escalade'in yolcu koltuğuna doğru yürüyüp kapıyı açıyorum. "Arabaya bin."

Colt sesinde fazladan bir tını ile "Rahatla tatlım," diye takılıyor. "Lanet gecemi güzelleştirdin. Teşekkür ederim."

"Her zaman memnun etmeyi hedefliyorum," diye homurdanarak iri cüssemi cipin içine katlıyorum. Karanlık iç mekan rahatsızlık verecek kadar sıcak. "Acele et. Burada daha fazla klimasız otursam mikrodalgadaki patlamış mısır taneleri gibi patlayacağım."

Colt sürücü kapısını açıyor ve içeri girdiğinde sırtarak anahtarlarını bardak tutucusuna bırakıyor. Motorun çalıştırma düğmesine basıyor ve sıcak hava üflemeğe başlayıp serinlemeye çalışırken inliyorum.

"İyi misin prenses?" diye takılıyor.

Başımı arkaya eğip gözlerimi kapatıyorum. "Evet. Hadi buradan çıkalım."

Bentley arka koltuğa geçiyor ve biz de öyle yapıyoruz.

2

MADDOX

TIZ SESTEN SAKLANMAYA ÇALIŞIRKEN BAŞIM DÖNÜYOR. odamda bangır bangır çalışıyor. Başımı yastığıma gömüp bir kolumu komodine doğru uzatıyorum ve telefonumu bulana kadar elimi sağa sola vuruyorum. Telefon numaramı sadece bir avuç insan biliyor, bu yüzden gecenin bir yarısı biri arıyorsa, bu önemlidir.

Telefona cevap veriyorum ve kaba bir "Hey" diye mırıldanıyorum.

"Merhaba. Özür dilerim, Dox. Bugün eve yeni geldiğini biliyorum ama ben Noah."

Küçük kız kardeşimin sesindeki korku beni yatağımdan kaldırdı, uykuya lanet olsun. Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırptıştırıyorum ve bir elimi saçlarımın arasından geçiriyorum. Yatak odamı çevreleyen tavandan tabana pencerelerden gökyüzü karanlık görünüyor ve telefonumu kulağımdan çekip saate baktığımda saatin gece 2'yi biraz geçtiğini görüyorum.

"Ne oldu?"

"Ralph'in evinde." Adalyn iç geçiriyor, sesi titrek. "Yardım için babamı aramayacağını biliyorsun ve arabam da tamirde. Sen olmalısın."

O sözlerini bitirdiğinde ben çoktan yataktan kalkmış ve bir kot pantolon giymiştim. Birkaç aceleci adımla çatı katına doğru yürüyorum, giderken ışık yakma zahmetine bile girmiyorum. Ralph's Adalyn'e göre bir yer değil. Bağımlıların ve görüş mesafemde olmasını istemeyeceğim adamların takıldığı boktan bir bar.

Kız kardeşim. Etrafta dolaşıp kardeşimizi bulmaya çalıştığını düşünmek bile kanımı kaynatmaya yetiyor.

"Seni ne zaman aradı?"

"Sadece birkaç dakika önce. Telefonu yüzüme kapatınca seni aradım."

"Tamam. Beni aradığın iyi oldu. Yatağına dön, Addie. Yola çıkıyorum."

"Teşekkür . Sonra bana mesaj at."

"Yapacağım." Mutfak adasının üzerindeki cüzdanımı ve anahtarlarımı aldım.

Uzun bir süre sessiz kaldı. "Onu bu gece eve getirme. Annemin görmesine gerek yok."

Gözlerimi kapatıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum. "Seni aramamalıydı. Bu senin pisliğin değil. Noah senin pisliğin değil."

"O kimsenin pisliği değil. O bizim kardeşimiz ve eve tökezleyip araba çarpmasındansa beni arayıp yardım istemesini tercih ederim," diye kestirip atıyor ve telefona kaşlarını çatarken ağzının keskin hayal edebiliyorum.

"Daha yirmi yaşında bile değil. Bunun olması doğru değil. Annem ve babamın bununla ilgilenmesi gerekiyor. Bu gece onu alıp eve getireceğim ama hayatını mahvetmesine izin veremem." Telefonun diğer tarafından gelen bir cızırtı, özel asansöre doğru giderken adımlarımın sarsılmasına neden oluyor. Suçluluk duygusu içime işliyor ve sesimi yumuşatıyorum. "Ben hallederim, tamam mı? Söz veriyorum."

"Bu öğleden sonra aradığında çok heyecanlıydı. Bu gece bir konser vereceğini söyledi," diye fısıldıyor.

Ana kat için duvardaki düğmeye basıyorum ve asansör hareket etmeye başladığında nefes veriyorum.

Noah harika bir müzisyen. İlk enstrümanını eline alabilecek yaşa geldiğinden beri öyle. Ne yazık ki o güzel yoldan sapmış ve kendisini her geçen gün daha da derine çeken bir bataklık çukuruna düşmüştür. Bu hızla giderse, batması uzun sürmeyecek.

nefes alamayacak. En çok korktuğum gün o gün.

"Eminim öyledir. Şimdi çatı katından ayrılıyorum. Döndüğümüzde sana mesaj atarım. Bizim için endişelenerek kendini hasta etmemeye çalış, tamam mı?"

"Denerim. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Biraz uyu," diye emrediyorum. "Tamam, deneyeceğim.

Güle güle."

"Güle güle."

Telefonumu cebime sokup lobiye doğru yürürken asansörün kapıları açılıyor. Ön masaya yaslanmış, telefonunu karıştıran güvenlik görevlisi dışında sessiz ve boş. Yanından geçerken başını kaldırıp bana selam veriyor, ben de jestine karşılık veriyorum.

Binanın dışına çıkıyorum ve ılık esinti üzerimden geçerken orada, cam kapıların önünde öylece duruyorum. Başım öne düşüyor ve sıkı bir nefes alıyorum.

"Bu sefer ne yaptın, Noah?"

RALPH'S, Noah'ı ilk kez buraya getirene kadar aşına olmadığım, şehrin bir bölümünde yer alan bir bar. Kapalı işyerleriyle dolu ıssız bir yol üzerinde, hepsinin pencereleri tahtayla kapatılmış ve kapılarına Dışarıda Kal levhaları asılmış. Planınız kaçmak ve hayattan saklanmak değilse gitmeyeceğiniz bir yer. Ve söz konusu kardeşim olduğunda, o her şeyden saklanmak ister. Çoğu kişinin sandığı gibi korkudan değil, sadece kimsenin etrafında olmak istemediği için.

Noah'nın birlikte vakit geçirmek istediği tek bir kişi vardır ve o da ülkenin öbür ucunda yaşamaktadır.

Tedbir için kamyonetimin kapılarını iki kez kilitliyorum - her ne kadar birisi çok istese bile kamyonetime girmesi zor olmasa da- ve kaldırıma çıkıyorum. Tuğla binanın dışında tökezleyerek dolaşan sarhoşlar yanlarından geçerken midemi bulandırıyor. Hava duman ve kustumuk gibi kokuyor ve betonun üzerine iğneler saçılmış. Eğer babam burada olduğumu bilseydi. . .

"Uh-oooh, eğlence polisi geldi!" diye bağırıyor adamlardan biri ben yanından geçerken. Belli belirsiz tanıdık geliyor ama adını hatırlayabileceğim kadar değil.

Aramızda yeterince mesafe yaratamadan kemikli parmakları bileğimi sarıyor ve gözlerimi onunkilere çevirmeden önce yavaşça beni tuttuğu yere bakıyorum. "Ne yapacaksın? Beni tutuklayacak mısın? Seni geçen seferden hatırlıyorum."

"Bu sabah kahvaltıda ne yediğinizi hatırladığınızdan şüpheliyim."

Hafifçe titreyerek yaklaştığında onu iyice görebiliyorum. Gözbebekleri yerdeki iğnelerden biri büyüklüğünde siyah noktalar halinde, dudakları çatlak ve kanlı. Yüzümü nötr tutmak zor ama bir mucize eseri bunu başarıyorum.

"Bırak beni," diyorum
sakince. "Lütfen nerede?"

Başka biri yanımda durmak için hareket ettiğinde geriliyorum, ama kısa bir yan bakış onun Noah olduğunu anlamama yetiyor. Yine de rahatlamıyorum. Buradan uzaklaşana kadar da rahatlamayacağım.

"Bırak onu," diye sertçe emrediyor Noah. Sesi beni ürpertecek kadar soğuk. Normalden daha mesafeli.

"Biz gidiyoruz." Kolumu sarhoştan kurtarıyorum ve kardeşimi kaldırımdan aşağı, o lanet yerden uzağa doğru itmeye başlıyorum. Bana karşı gelmiyor. Hiç karşı koymaz. "Gitarın nerede? Gitarın yok."

"Onu parçaladım."

"Parçaladın mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Az önce yaptım."

Kamyondan birkaç metre ötede kaldırımında duruyorum, aklım başımdan gidiyor. Noah yürümeyi bıraktığını fark etti ve bana doğru döndü.

Yanımda belirttiğinden beri ona ilk kez gerçek anlamda bakıyorum ve gözlerindeki mesafeli bakış kalbimi sızlatıyor. Siyah saçları uzun, uçları dövmele boynunun yanlarına doğru kıvrılıyor. Beyaz kareli bir bandana ile geriye itilmiş ve yüzünden uzakta duruyor. Yanaklarında hafif bir kızarıklık var ve gözleri kan çanağına dönmüş.

"Şu anda ne kullanıyorsun? Sarhoş musun?" Ben soruyorum.

Gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Senden buraya gelmeni hiç istemedim."

"Başlama, Noah. Eğer bu konuşmaya şimdi başlarsan, sonunu hiç beğenmeyeceksin. Bana ne aldığını söyle."

Sonunda gözlerini kırptırıyor. "Kız kardeşimiz benim için çok endişeleniyor. Sana hiçbir şey söylememeliydi."

"O on sekiz yaşında, Noah. Endişelenmesi gereken son şey kardeşinin kafayı bulup yanlış kişiyle kavga ettiği için boktan bir barda bıçaklanması. Sabahın ikisinde onu yardım için aradığında ne yapmasını bekliyordun?"

Nabzım hızla atıyor, boğazımı zorluyor. Bu normal değil. Kardeşimin başına gelmesi gereken şey bu değil. Buraya nasıl geldik ki?

"Ondan hiç yardım istemedim. Sadece eve geleceğimi söylemek için aradım. Bu gece bana iyi olup olmadığını soran çok fazla mesaj attı ve ben de onu yatıştırmak istedim."

"Eğer durum buysa, sen düşündüğünden de büyük bir aptalsın. Onu aradığın anda bir şeylerin yanlış olduğunu anladı. Şimdi kamyona bin. Bunu sabah konuşuruz." Anahtarlığın düğmesine bastım ve kamyonun farları sokağı aydınlattı.

"Esrar içtim ve biraz sarhoşum. Ama bağımlı değilim. Zor şeyler bana çekici gelmiyor" diyor. Bir

Hızlı bir hareketle cebinden küçük bir poşet çıkarıyor ve aramızda sallıyor. İçinde koyu yeşil, otumsu bir madde sığıyor.

Ellerimi kotumun ceplerine sokuyorum ve topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum. Samimi görünüyor, çok samimi. Kardeşimin ağır uyuşturucu kullandığını hiç görmedim ama böyle yerlerde takılması ve riskli seçimler yapması . . ona inanmayı zorlaştırıyor.

Noah her zaman sessiz ve çekingen olmuştur. Mutlu bir çocuk değildi ve ergenliğe girdiğinde daha da kötüleşti. Hayatım boyunca onu sadece birkaç kez gülümserken gördüm ve hiçbirisi de bana yönelik değildi.

"Kaldır şunu. Sana inanmaya çalışıyorum Noah, ama lanet olsun," diyebildim.

Çantayı cebine geri koyuyor. "Bir konser için buradaydım."
"Addie söyledi."

Gözlerini sokağın karşı tarafına dikeyyor. "İyi geçti. Buradan nefret ediyorum ama bir konserdi."

Başımı salladım. "Gitarını neden parçaladın?"

Birdenbire, eskisinden daha odaklanmış bir şekilde tekrar bana bakmaya başlıyor. Gözleri arkamdaki sokağa kayınca yüzünde bir korku beliriyor ve içimi bir çaresizlik duygusu kaplıyor. Şu anda kendini bana kapatmasını istemiyorum.

Başını sallıyor, gözlerini arkamdaki bir şeye dikeyyor. "Hadi gidelim."

"Bana gitarını neden parçaladığını söyle. Lütfen. Şimdi susma," diye yalvarıyorum.

"Kamyona bin, Dox. Şimdi," diye bağırır.

Tavrındaki değişiklikle kafam karıştı, görüş alanını takip etmek için döndüm ve nefesimin altında küfrettim.

Hulk büyüklüğünde bir adam bize doğru hışımla geliyor, kar ayakkabısı büyüklüğündeki ellerini yumruk yapmış ve uzun sarı saçları rüzgârda lanet olası bir süper model gibi dalgalanıyor. Bir bakış

Yüzündeki öfke, kamyonetimin şoför mahalline doğru bir adım atmam için yeterliydi.

"Noah Hutton!" diye homurdanıyor Hulk-adam, sesi birdenbire hoşuma gitmeyecek kadar yakınlaşıyor.

Onu aramak için arkamı döner dönmez, Noah'yı kamyonun kaputuna yaslanmış, gömleği adamın yumrukları arasında sıkışmış halde buluyorum.

"Çek ellerini üzerimden," diye hırlıyor Noah.

Onlara doğru koşuyorum, korku normalde mümkün olandan daha hızlı hareket etmemi sağlıyor. Ben iri bir adamım, ama kardeşimi kaputtan çekip tekrar aşağı indiren adamın yanında bir hiçim, hem de bu sefer daha sert bir şekilde.

"Bana parayı geri verene kadar olmaz." Bir eliyle uzanıp Noah'nın saçından bir tutam yakalıyor ve kafası geriye uçup arkası kamyonu çarpma kadar çekiyor.

Birden aramızdaki boyut farkının önemi kalmadı. Noah darbenin etkisiyle kendini toparlamaya fırsat bulamadan adamın dizinin arkasına tekme atıyor ve onu siyah tişörtünün arkasından tutup kendisinden uzaklaştırıyorum. Hulk-adamı sadece birkaç saniyeliğine sersemletmeyi başarıyorum çünkü yoldan çekilmeye fırsat bulamadan suratıma lanet olası bir yarı kamyon hızında ve kuvvetinde bir yumruk iniyor.

"Para benim. Onu ben kazandım," diyor Noah sakince.

Burnumdan kan fışkırıyor, önümden aşağı damlıyor ve tişörtümle eşofman altımı boyuyor. Gözlerim odaklanamıyor, yüzüm zonkluyor ama bu suratıma yediğim ilk yumruk değil ve sonuncusu da olmayacak.

Sırıtarak dudaklarımı araladım ve "Senin boyundaki bir adamdan daha fazlasını beklerdim" dedim.

Bir sonraki darbe karnıma geliyor ve parmak eklemleri çarpıp beni savurunca içimdeki hava boşalıyor. Yine de kıvrılıp kendimi korumuyorum; bunun yerine içgüdülerimi görmezden gelip yüzüne bir top kan ve tükürük tükürüyorum.

Noah hemen müdahale etti. "Siktir. Parayı bu kadar çok istiyorsan, al o zaman."

Ayaklarımın yanında bir şey yere çarpıyor ama gözlerimi önümdeki adamdan ayırmıyorum. Bakışlarını tutuyorum, adrenalin beni umursamaz yapıyor.

"Sen mi alacaksın, ben mi alayım?" Ben sorarım.

Gözlerini benden ayırarak yanıma düşen şeye baktı ve birkaç saniye sonra beni kaputa doğru son bir kez itti ve onu almam için gitmeme izin verdi.

Sokağın aşağısında bir arabanın kapısı çarparak kapanırken beyaz bir parıltı yakalıyorum, hemen ardından bir diğeri geliyor. Ayak sesleri kaldırımı dövüyor.

Siktir. Benim. Hayatım.

"Tamam, koca adam. Paranı al ve git," diyorum, içimi kaplamaya başlayan paniğe hakim çalışarak.

"Eğer ikinizi de bir daha burada görürsem, sizi öldürürüm," diye uyarıyor.

Biz.

Bu tehdit karşısında Noah'ın kara gözlerinde öfke belirir ve hatta

Bana asla zarar vermeyeceğini bilsem de korku yine de kıvılcım çıkarmaya çalışıyor. Adama hiçbir şey söylemiyor, sadece olduğu yerde duruyor ve onu bir daha asla bulunmamak üzere ortadan kaldırmanın yollarını düşünüyormuş gibi izliyor. Sonunda adam dönüp gidiyor, elleri hâlâ yumruk halinde.

Vücudum acıyor ama kapüşondan acıyı görmezden geliyorum ve yüzümdeki kanın bir kısmını silmek için tişörtümün boynunu kaldırıyorum. "Gitmemiz gerekiyor. Muhabirler burada."

"Ve seni zaten görmüşler," diyor Noah.

"Evet."

Kolunu omuzlarıma doluyor ve beni dik tutuyor. "Buradan çıkmamız gerek. Şimdi."

Başımı sallayarak cebimden anahtarları çıkardım. "Burada olduğumu nereden biliyorlardı?"

"Fedaiden dayak yiyordun. Burada hiç kimse değilsin. Bu şehirde değilsin."

Ayak sesleri gittikçe yaklaştığında ve sesleri baloncuğumuzu kırmaya başladığında çığlık atmak istiyorum. Noah beni sürücü tarafına götürmeye başlarken gözleri vahşileşiyor. Onun yardımı her şeyi daha da kötüleştiriyor ama onu geri çevirmeyeceğim.

"Burada ne yapıyorsun Maddox? Kimdi o adam?"

"Ne oldu burada? Bu kötü giden bir uyuşturucu anlaşması mı?"

Adamlar fotoğraf çekmek ve kayıt cihazlarını yüzüme sokmak için acele ederken gözlerimde ışıklar yanıp sönüyor. Sorular gelmeye devam ettikçe daha da yaklaşıyorlar ama hepsini görmezden geliyorum. Bu durumda yapmam gereken her şeyi yapıyorum, ama bunun hiçbir güvencesi yok.

Boktan bir barın dışındayım, steroid pompalayan bir piç tarafından dövüldükten sonra kanlı ve hırpalanmış haldeyim. Bu hikâye ortaya çıktığı an boka batacağım. Gerçek hikayenin artık bir önemi yok. Konu basın olduğunda, nadiren olur.

Noah kamyonun kapısını benim için açarken muhabire homurdanıyor. İçeri tırmanırken ellerim titriyor. Kamyonun arkasından dolaşıp yolcu tarafına tırmanmadan önce kapıyı kapatıyor.

Motoru çalıştırıyorum ve direksiyonu sıkıca kavriyorum. Muhabirler önümüzde durup çıkış yolunu kapatırken ön camdan ışıklar yanıp sönmeye devam ediyor.

"Korna çal onlara. Hareket etmelerini sağla," diye bağıriyor Noah, sesi kırbaç gibi. Parmaklarındaki dövmeleer dizlerini ne kadar sıktığından geriliyor.

Bunu yapıyorum ve onlar da yolumdan çekilip fotoğraf çekmeye devam ediyorlar. Tereddüt etmeden kaldırımdan uzaklaşıp caddeye çıkıyorum.

"Vancouver ile sözleşme uzatma anlaşması imzalamak üzereyim," diye acele ettim. "Bu bir kabus."

"İyi olacaksın," diye .

"Hayır" derken gülmek ve hatta belki biraz ağlamak istiyorum.
Boku yedim."

3

MADDOX

PAZARTESİ SABAHİ, MENAJERİM YANIMDA SESSİZ DURUYORDU. Vancouver Warriors'ın sahibinin ofisine doğru koridorda yürüyorum. Midem taklalar atıyor ve arenaya giderken içtiğim protein karışımının geri gelmesini önlemek için bol bol yutkunmam gerekiyor.

Dışarıdan soğukkanlı ve sakin görünüyorum ama içim içimi yiyor. Köpekbalıklarının istilasına uğramış sulara doğru gidiyoruz ve ben kan kaybediyorum.

"Bir şey söyle," diye mırıldanarak Dougie'ye bir bakış fırlattım. Onu tanıdığım süre içinde çok yaşlanmıştı ama babamın menajeri olduğunu ve neredeyse tüm hayatım boyunca ailemizin etrafında olduğunu düşünürsek, bunun olması kaçınılmazdı.

Elli yaşında, Douglas Trelax en iyilerin en iyisi. Benim yanımda olduğu için şanslıyım, her ne kadar ona ihtiyacım olduğunda gerçekten sert biri olsa da.

"Ne kadar da morarmışsın." "Karnımdaki çürüğü görmelisin."

Her nasılsa burnum kırılmadı ama çok çirkin. Morarmış sağ gözüm ve ağrıyan karnım dün gece uyumamı neredeyse imkansız hale getirdi. Sanırım güneş doğmadan hemen önce sızmayı başarana kadar birkaç saat boyunca yatağında uzanıp tavana baktım.

"Oraya girdiğimizde çok gerekli olmadıkça hiçbir şey söyleme. İkimiz de nasıl davranabileceğini biliyoruz," diyor Dougie.

"Bu da ne demek oluyor?"

"Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyorsun. Gerçekten savunmaya geçebilirsin ve şimdi bunun zamanı değil."

Sert bir nefes verip duruyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Ellerimi pantolonumun ceplerine sokmadan önce parmaklarım kıvrılıyor. "Yani kendimi savunmamam mı gerekiyor? Dün gece yanlış bir şey yapmadım. Bunu sen bile kabul edebilirsin."

"Benim ne düşündüğüm önemli değil. Bu sabah makaleleri gördün. Instagram'ını kontrol ettin mi? İlk fotoğraf sızdığından beri trend oldun. Sen, ben ve aileden başka kimse gerçek hikayeyi bilmiyor. Diğer herkes NHL'deki en iyi oyuncunun küçük kardeşiyle birlikte kullanılmış iğnelerle dolu kirli bir barın önünde dayak yiyerek bir gece geçirdiğini görüyor. Aynı kardeşini yolda bir tomar para atarken yakalamışlar ve bir ay önce aynı barda kavga çıkardığı için tutuklanmış."

"Noah'nın bu işe karışmasına gerek yok," diyorum sertçe.

Dougie mizahsızca güler. "Çok geç. Şimdi kıcını kaldır da şu ofise gir ve bu işi çözelim." Tekrar yürümeye başlayıp ofis kapısına yaklaştığımızda omzumu tutup sıkıyor. "Mecbur kalmadıkça konuşma. Bırak bu işi senin için biz halledelim."

Kaşlarım birbirine çarpıyor. "Biz mi?" Beni görmezden geliyor ve içim cız ediyor. "Biz kimiz Dougie?"

Yine beni görmezden geliyor ve kapıya vurduğunda kaşlarımı çatıyorum, parmak eklemleri buranın Alexander Torello'nun ofisi olduğunu belirten altın plakanın hemen altına çarpıyor. Karşı taraftan ayak sesleri geliyor ve omurgamı çelikleştiriyorum. Buna hazır olsam da olmasam da, kimsenin beni bocalarken görmesine izin vermeyeceğim.

Bir hava dalgasıyla kapı açılıyor ve Alexander'ın kendisi bizi karşılıyor. İfadesiz yüzü havayı serinletiyor,

Beni sarsmaya çalışan kalın bir gerilimle dolduruyor. Beni içine çekerken sert kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor ve tenimi karıncalandıracak şekilde değerlendiriyor.

"Maddox. Douglas. İçeri gel," diye emretti kısa bir süre sonra.

"Seni tekrar görmek güzel Alex, bu şartlar altında bile," diyor Dougie yumuşak bir sesle, kendine olan güveni sarsılmadan. İçeri giriyor ve ben de onu takip ediyorum, sadece başımı sallamak ve tüm kariyerimi elinde tutan adama hızlıca bir merhaba demek için duruyorum. Hoşluklar bugün masada değil, bu yüzden denemenin bir anlamı yok.

"Merhaba, efendim."

Sertçe başını sallıyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor. Ancak o yoldan çekildikten sonra ofisin yan tarafına bakıyorum ve gözlerimi deri bir koltuğun koluna yaslanmış, lanet olası bir salatalık kadar soğukkanlı görünen adama dikiyorum.

"Baba."

"Oğlum," diye yanıtlıyor.

Öfke göğsümde bir tekme davulu gibi vuruyor. Gözlerim ona söyleyemediğim her şeyi söylüyor. Burada ne yapıyorsun?

Sakin ol, dedi.

Doğru. Sanki.

"Alex bu sabah haber çıktıktan sonra beni aradı," diye yüksek sesle açıklıyor ama kulak ardı ediliyor.

Oakley Hutton bir Vancouver Warriors efsanesidir ve kariyerinin oldukça erken bir döneminde emekli olmasına rağmen, bunun nedeni asla yeteneklerini kaybetmesi olmamıştır. Aksine, yaşına aldırmadan her sezon daha da iyi olmaya devam ediyordu.

Organizasyonla olan ilişkisi çok sıkı. Şu anda karşılaşmamızı izleyen çok kızgın sahibi, ben büyürken bizimle birkaç Cumartesi akşam yemeğini paylaştı, rahmetli babası babamın kariyeri sırasında bir önceki sahibiydi. Belki de bu, babamı şu anda burada gördüğüme şaşırmamam gerektiği anlamına geliyordur.

Önemi bile yok. Bu babamın kariyeri ya da işi değil. Benim ve bana haber verilmeliydi.

O karışma dahil olmadan önce.

"Baban kariyeri boyunca kendi payına düşen reklam kabuslarıyla uğraştı Maddox. Kardeşinin de bu işe dahil olduğunu düşünürsek, onun da burada olmasını istedim. Bu bir sorun olacak mı?" Alexander bana sordu.

Kızgınlığımı geri iterek başımı sallıyorum. "Hayır, efendim." "Güzel. O zaman hemen konuya girelim. Basın kaynıyor

bir ineğin kışındaki sinekler gibi. Bu kolay kolay unutulmayacak. Ralph's'ın dışında o adamdan dayak yediğin video görüntüleri var. Dışarıdaki birkaç kişinin ifadeleri var, onlar da bunun aslında ters giden bir uyuşturucu anlaşması olduğunu söylüyorlar ve Noah'ın adama bir tomar para attığı fotoğraflar davanıza yardımcı olmuyor. Olayın böyle olmadığını biliyoruz ama bugün buradan ayrılmadan önce ve Salı günkü maçtan önce bir uyuşturucu testi daha yaptırmanı istiyorum."

"Sorun değil."

Uyuşturucuya dokunmadan yirmi altı yıl geçirdim ve şimdi bu rekoru mahvetmeyeceğim.

"Bir de konuşmamız gereken başka bir konu var," diye ekliyor ve midem bulanıyor.

"Başka hangi konu?"

Babam yanıma geldi, aramızdaki hava gergindi. "Roy Heights."

Anılar, onları kilitli tuttuğum zihinsel kutunun duvarlarını sarsarken kanım donuyor. "Peki ya o?"

"Bu sabah kendisinden bir telefon aldım. Önceden haber vererek bize iyilik yapıyormuş gibi görünmeye çalıştı ama bunun sadece bir güç gösterisi olduğunu biliyoruz. Bu sabah Sports Weekly'de sekiz yıl önce aranızda gerçekten neler yaşandığını 'itiraf etmek' için bir bölüm çekti. O pis herif dün geceki gibi bir şey olmasını bekliyordu ki seni gömmek için bir fırsatı olsun," diyor Dougie, sesi gergin ve gergin.

Babam sağlam bir elini üst kısmına koyuyor ve aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Sahip olduğu tek şey yalanlar ve acı bir ruh. İşe yaramayacak, oğlum."

"Bu yüzden buradasın. Dün gece olanlar yüzünden değil." Her şey yerli yerine oturmaya başladığında bunu not ediyorum. "Programda ne söyledi? Hangi yalanları? Ondan bahsetti mi?"

Patronum görüş alanıma giriyor ve kaşlarını çatıyor. Gözleri karanlık. Çok karanlık. "Öncelikle, bunu nasıl hızlıca temizleyeceğimize dair bir plana ihtiyacımız var. İddia ettiği şeylerde pek doğruluk payı yok ama biraz var. Bunu gizli tutarak iyi bir iş çıkardık ama şansa bırakabileceğimiz çok fazla şey var."

"Ne dedi o?" Tekrar soruyorum ve babam beni susturmak için parmaklarını sırtıma geçirirken bile konuşmayı bırakamıyorum. Braxton'ın babasının adını o zamandan beri ilk kez duyduktan sonra-

"On sekiz yaşındayken kızının kalbini kırdığı için onu menajerlikten kovduğunu ve o zamanki kibrin yüzünden daha fazla müşteri bulmakta zorlandığını söyledi. Dün gece yaşananlar sorulduğunda, kızıyla aranızdaki ilişkinin yürümemesinin nedeni olarak geçmişteki uyuşturucu kullanımı ve şiddet olaylarını da ima etti. Kötü giden kariyeri için seni suçluyor ve öç almak için yalan söylemekten çekinmediğini kanıtlıyor," diyor Dougie.

Hepsi yalan. Yani, neredeyse hepsi. Kızı sadece kalbimi kırmadı. Onu bir öğütücüye attı ve sonra parçaları alıp üzerinde tepindi ve tükürdü. Yine de yıllar önce Roy'u menajerlik görevinden kovmamın nedeni bu değildi. Bu, sahte vaatleri ve benim yanlış yere duyduğum güvenle kariyerimin ilk yılını mahvetmesinden sonra oldu.

Yumruğumu duvara vurmamak için yavaşça nefes alıyorum. Soğukkanlılığım her geçen saniye daha da azalıyor ve üç çift göz beni dikkatle izlerken daha da sinirleniyorum.

"Ne zaman yayına girecek? Ne ?" Mırıldanıyorum.

"Bu öğleden sonra. Serbest kalmasını engellemek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Şu anda yapabileceğimiz tek şey bunun sonuçlarıyla başa çıkmaya çalışmak," diyor babam.

"Yapabileceğimiz bir şey yok mu? Cidden mi?" Soruyu sorarken Alexander'a bakıyorum, bakışlarım kuşkulu. "Bunun ortaya çıkmasına gerçekten izin veriyor olamazsın."

Gözleri kısıldı. "Benden ne yapmamı istiyorsun? Bu senin pisliğin Maddox. Seninle olan ilişkiyi kesmediğim ve seni bunun içinde boğulmaya terk etmediğim için şanslısın."

"O haklı, evlat. Hoşumuza gitse de gitmese de bu hikâye ortaya çıkacak ve kariyerinin ölmesine fırsat vermeden kanamayı durdurmanın bir yolunu bulmalıyız," diye ekliyor Dougie.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "O ölü bir adam. Bana yalan üstüne yalan sattı ve ben onun yüzünden her birine inandım ve bu neredeyse her şeye mal oluyordu. Bu onun için yeterli değil mi?" Alexander'a bakarak sıkı bir nefes alıyorum ve sakın bir şekilde konuşmaya ve takdirimi göstermeye odaklanıyorum. "Kariyerimi bir kez kurtardın ve bunu tekrar yapmaya istekli olduğun için minnettarım."

Başını sallıyor. "Sen ligdeki en iyi oyuncusun. Kişisel ilişkimiz ne olursa olsun, takımımın bu pozisyondaki herhangi bir üyesi için de aynı şeyi yapardım. O kararları verdiğinde genç ve toydun. Sorunun bu tarafı seninle ilgili değil."

"Dün gece için aynı şeyi söyleyemeyiz," diyor babam, artık tamamen ebeveyn modunda. "Kız kardeşin seni arar aramaz beni aramalıydın. Noah'nın hayatıyla ilgili kararlar senin değil, benim sorumluluğumda."

Kahkahamı yutuyorum. "İkimiz de Noah'ın yardım isteyeceği son kişinin sen olduğunu biliyoruz."

Yüzünün buruştuğunu gizlemeye çalışıyor ama başaramıyor. "Ne olursa olsun, bu karmaşanın üstesinden daha iyi gelinebilirdi."

Dougie, "Bundan sonra ne yapacağımıza dair birkaç fikrimiz var, ancak ilerlemeden önce sizin de fikrinizi almak istiyoruz" diyor.

Ona dönüyorum ve kısa, cesaretlendirici gülümsemesini yakalıyorum. "Ne düşünüyorsun?"

"İmajınızı düştüğü çukurdan kurtarmakla başlayacağız. Bazı hayır işleri, bağış kampanyaları, Roy'un iddialarını ve dün geceki suçlamaları reddeden resmi bir açıklama, bu tür şeyler. Düzgün bir çizgide yürümen gerek evlat. Biri yorum isterse, cevabın yok olacak. Basından olabildiğince uzak dur. Görünüştünüzü koruyun, sosyal medyada her zamanki gibi paylaşım yapın. Amacımız, bu olayı acılı, bitkin bir ajanın intikam almak için son bir çabası ve o barın dışında ters giden bir soygun gibi göstermek."

İçimdeki sinirler kıvılcımlanırken midem çalkalanıyor. "Peki ya bu işe yaramazsa?"

Cevap veren Alexander, kelimeleri kırpılmış. "Oraya varırsak o köprüyü geçeceğiz."

4

BRAXTON

İÇERİ GİRDİĞİMDE VETERİNER KLİNİĞİM CANLANIYOR VE ışıkları yakmaya başladım. Oda aydınlandığında yorgun bir gülümsemeyle etrafıma bakıyorum. Yumuşak bej renginde yumuşacık bekleme koltukları, cam masaların üzerine yayılmış dergi yığınları, bolca hayvan dostu bitki. Sahiplenilmeyi bekleyen üç yavru kedi, pencerenin önündeki kedi ağacına koşmadan önce bana miyavlıyor. Yavruların en küçüğü Rufus

-Arka ayakları üzerinde durur ve ön patilerini cama bastırarak alçak, uzun bir miyavlama çıkarır.

"Hayatta olmaz dostum. Sadece güzel renkler yüzünden orada olmak istediğini düşünüyorsun, ama bana güven. Her şey görüldüğü gibi değil," diyorum ona. Bana ne dediğimi anlıyormuş gibi bakıyor, ki biraz etik dışı olsa da kesinlikle anladığını düşünüyorum.

Kliniğin açılmasına daha bir saat var, ama ben daha üçüncü haftamızdayız ve içimdeki tedirginlik henüz yatışmış değil. Sadece birkaç haftadır açık olmamıza rağmen son derece iyi iş çıkardık ama ben kendi kendime mükemmeliyetçilik teşhisi koymuş biriyim ve hiçbir şeyi şansa bırakmayı reddediyorum. Bu yüzden erkenden gelip çalışanlarım ve hastalarım gelmeden önce her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin oluyorum.

Deniz mavisi Converse'im fayansın üzerinde gıcırdıyor, ofisime doğru ilerlerken tamamen niyetim sadece programı kontrol etmek ve

Siyah hırkamı beyaz montumla değiştiriyorum, ama vitrindeki kayıp köpek maması poşetlerinin deliklerini görür görmez yönümü değiştiriyorum.

Çok geçmeden, ağır yiyecek torbalarını depodan dışarı sürüklüyor ve onları boş raflara kaldırmak için mücadele ediyorum. Kayıp poşetleri tek tek almak yerine bekleme odasına getirmenin iyi bir karar olduğunu düşündüğümde kendimi aşmış olabilirim, özellikle de şimdi bazı yüksek raflara ulaşamayacağımı fark ettiğimde. Bir buçuk metre boyum kaşlarını çatmama neden oluyor.

Kısa değilim ama uzun da değilim. Ortada sıkışıp kaldım, ne orada ne burada. Olmaktan hiç hoşlanmadığım bir yer.

Kapının üstündeki zil çalıyor ve omzumun üzerinden bakarken yüzümdeki dağınık bukleleri savuruyorum. Sırıtiyorum ve çantayı tekrar yere bırakıyorum.

"Tanrı'ya şükür. Bunları raflara yerleştirmek için yardımınıza ihtiyacım var," diyorum.

Kliniğimde çalışmak üzere işe aldığım diğer veteriner Marco Creeve, başını sallayıp kirli ayakkabılarını paspasın üzerinde hızla çıkarırken bana beyaz bir gülümseme yayıyor. "Tek amacı sizin için bu işleri yapmak olan çalışanlar var, biliyor musunuz?"

Soluk yeşil gözleri pırıl pırıl parlayarak, yaptığım dağınıklığın yanında beni karşılıyor ve az önce uğraştığım doksan kiloluk sağlıklı köpek maması torbasını kolaylıkla kaldırıyor ve onu belirlenen rafa koyup diğer torbalara başlıyor.

Ayağa kalktım ve ovalama pantolonumdaki tozu fırçaladım. "Zaten buradaydım. Bir başlangıç yapabilirim diye düşündüm. Bu kadar erken ne işin var burada?"

"Erken bir randevum var. Bir golden retriever iki gün önce bir oyuncak ayı yuttu ve o zamandan beri bir şey yemedi."

"Kahretsin."

"Hayır. Onu da yapmadı," diyor kıkırdayarak.

"Ha-ha. Açılıştan önce temizleneceğim." "Kulağa hoş geliyor. Micaela az önce dışarıda durdu. O alacak her şey hazır."

Micaela ön büroyu ve gün boyunca ön tarafta halledilmesi gereken hemen hemen her şeyi yönetiyor. Onsuz nasıl yapardım bilmiyorum.

Hızlı adımlarla, bu sabah ikinci kez ofisime gidiyorum. Burası rahat, davetkâr ve içeri adımımı atar atmaz kendimi evimde hissediyorum. Masamın arkasındaki duvarı kaplayan kitap rafları ve çok fazla para harcadığım bir masa sandalyesi ile burası benim kendi cennet versiyonum.

Ceketim duvardaki askıda, çerçeveli veterinerlik diplomamın yanında asılı duruyor ve hırkamı çıkarıp ceketimle değiştirdikten sonra her sabah yaptığım gibi başparmağımı dikişli ismin üzerinde gezdiriyorum.

Dr. Braxton Heights. Gurur göğsümü dolduruyor.

Steteskopumu alıp boynuma doladıktan sonra ellerimi ceketimin ceplerine sokuyorum ve dışarı çıkıyorum. Okulu bitirmem altı yılımı, eve geri dönmem ise iki yılımı aldı ama burası, bu klinik benim için sürpriz oldu. Hayatımda başardığım her şey için kendimle gurur duyuyorum ve babamı etkilemek umuduyla bir işletme sahibi olarak risk almaya karar vermiş olsam da, bunu her geçen gün daha fazla seveceğimi umuyorum.

Bu başka bir yolculuğun başlangıcı. Sekiz yıl önce beni Vancouver'dan ayrılmaya iten yolculuktan daha iyi sonuçlanacağını umduğum bir yolculuk.

"Whiskey'i yaklaşık üç ay tekrar görmek istiyorum, ama şimdilik gayet iyi," diyorum,

Tamamen sevimli bir ikolata Labrador'un kulağının arkasını kaşıyorum. ömelmış pozisyonumdan göz hizasındaız ve çenemden kaşıma kadar bana salyalı bir öpücük vermekten çekinmiyor.

Kuyruğu heyecanla sallanıp duvara çarparken sahibi Cindy -gümüş saçlı ve nazik gözlü yaşlı bir kadın- bana gülümsüyor ve başını sallayarak eşlik ediyor.

"Viski, zavallı doktoru boğma," diye yarı içten azarlıyor.

"Hiç sorun değil. Henüz kendime ait bir köpeğim yok, bu yüzden biraz salyaya razıyım." Kulağını bir kez daha kaşıyarak Whiskey'nin başını okşuyorum ve uzun günden beri ayaklarım ağrıyorken ayağa kalkıyorum.

"Henüz bir köpeğiniz olmadığını söylemiştiniz. Bu bir köpek aradığınız anlamına mı geliyor?"

"İsterdim. Vancouver'a daha birkaç ay önce taşındım ve henüz vakit bulamadım," diyorum.

Cindy bana içten bir gülümseme daha hediye ediyor ve Whiskey'nin tasmaını tekrar yakasına takıyor. "Yeni en iyi arkadaşınızı ararken size harika bir deneyim diliyorum. Köpekler harika arkadaşlardır. Artık benimki olmadan ne yapacağımı bilemiyorum."

"Harika bir kucaklayıcı olacak gibi görünüyor. Eminim harika bir arkadaş olur."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Tam bir yatak düşkününü ama sadece ben varım, o yüzden sorun etmiyorum." Mutlu tonu hafifçe düşüyor ve hayatında zor zamanlar geçirdiği hissine kapılıyorum. Uzanıp ona sarılmak istiyorum ama buna karşı karar veriyorum. "İşine dönmene izin vermeliyim sanırım. Kendimi yine gevezeliğe verdim. Harika kontrol için teşekkür ederim. Üç ay içinde tekrar geleceğiz."

Etrafından dolanıyorum ve muayene odasının kapısını açıyorum. Cindy ve Whiskey günün son randevusu olduğu için bekleme odası boştu. Uzun, sıcak bir banyo ve bir kadeh şarap vaadi, ayaklarımın tabanı sızlamaya başladığında öğleden sonrayı zorlamamı sağladı.

"Benim için bir zevkti," diyorum ve Micaela'nın oturup beklediği resepsiyona doğru ilerliyorum. Bizi görünce sırtıttı. "Bu ikisinin üç ay sonrası için randevuya ihtiyacı var."

"Kulağa hoş geliyor. Buraya gelin ve en uygun zamanı birlikte belirleyelim."

Cindy elime uzanıyor ve Whiskey'i masaya götürmeden önce hızlıca sıkıyor. Micaela hemen faturayı ve bir sonraki randevuyu ne zaman almaları gerektiğini hesaplamaya koyulurken ben de yanlarından ayrılıp ofisime giderek yarın için her şeyi temizlemeye ve düzenlemeye başladım.

Saat henüz beşi geçiyor, ama sandalyeme oturup bilgisayarımı çalıştırır çalıştırmaz, midem dışarıdaki kaldırımda yürüyen insanların duyabileceğinden emin olduğum kadar yüksek sesle homurdanıyor. Bu bana bir daha öğle yemeğini atlamamayı öğretecek.

"Aç mısın?"

Kapıda duran Marco'yu gördüğümde başımı kaldırıyorum, pençe baskılı siyah önlüğü vücuduna biraz fazla güzel oturuyor. Yakışıklı bir adam, açık sarı saçları yazın saman tarlalarının renginde, yanlardan kısa kesilmiş ve tepesi biraz daha uzun. Gözleri, bakmaktan hoşlandığım güzel bir mavi tonu, ama ilginç buraya .

Üniversitede geçirdiğim onca yıl boyunca sadece birkaç erkekle resmi olarak çıkmıştım. O ilişkilerin hiçbiri de kayda değer bir şey değildi. Onların tipi değildim ve tombul kızlardan hoşlanmadıklarını anladıkları anda, geçen haftanın haberiydin.

"Açlıktan ölüyorum. Öğle yemeği boyunca çalıştım."

"çalışıyorsun. Arada bir ara ver."

Bunu hak ediyorsun" diyor.

Asi buklelerimi ellerimde toplayıp sırtımdan aşağı sarkıtıyorum, keşke elimde bir saç bağı olsaydı diyorum. Gülümsemem zayıf, yorgunluk açlıkla karışıyor. "Ben de kendime söyleyip duruyorum ama aslında hiç yapmıyorum. Şu anda tek istediğim

sokağın aşağısındaki lokantadan kocaman bir hamburger yemek."

Parmak eklemlerini duvara vuruyor ve daha dik bir şekilde ayağa kalkıyor. "Gidelim o zaman. Zaten ben de çıkmak üzereydim. Sana yemek ısmarlayayım."

Cevabımı beceriksizce verdim. "İş arkadaşı yemeği gibi mi?" "Elbette." Omuz silkiyor. "Ya da değil."

"Marco. . ." Telefonum masamın çekmecesinden çalmaya başlamadan önce başlıyorum. Yüzümdeki rahatlamayı belli etmemek için savaşıyorum. Her zaman etkileyici yüz hatlarına sahip olmuşumdur; bu beni birkaç kez kıcımdan ısırdı. "Özür dilerim. Önemli olabilir."

"Merak etmeyin. İşiniz bittiğinde resepsiyonda olacağım."

Sertçe başımı sallıyorum ve üzerime çöken huzursuzluğu bir kenara itiyorum. O gittikten sonra telefonumu çıkarıp rahatlıyorum.

ekranda kişi adını görüyorum.

"Selam anne."

"Selam, tatlım. Hala işte misin?"

". Bugünlük işim neredeyse bitti."

Artık işe konsantre olamayacağımı bildiğim için bilgisayarımı tekrar kapatıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum.

"Mükemmel. Akşam yemeği için en sevdiğin yemeği yaptım," diyor annem.

"Fırında makarna ve peynir mi? Bu gece ziyarete gelmek için rüşvet vermeyi mi planlıyordun?" Alay ediyorum.

Gülüyor ve ses o kadar parlak ki yanaklarımı acıtacak kadar büyük bir gülümseme duyuyorum. "Beni çok iyi tanıyorsun. Bu hafta öğle yemeği için eve götürebileceğin kadar yaptım. Seninle evinde buluşalım mı? Oturma odasına asmayı ertelediğin bazı fotoğraflarını asmana yardım edebilirim."

"Kulağa hoş geliyor. Hemen şimdi çıkabilirim, bana yirmi dakika verin."

"Bekliyor olacağım" demeden önce el çırpma sesleri telefonun içinden süzülüyor. Dikkatli sür. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum. Yakında görüşürüz."

Telefonu kapatıp ofiste koşturuyorum, steteskopumu çıkarıp ceketimi atıyorum ve hırkamı alıp üzerime geçiriyorum. Işığı kapatıp ofis kapısını kapattıktan sonra Marco'yla resepsiyonda ona en özür dileyen gülümsememi sunuyorum.

"Annemle akşam yemeği. Özür dilerim," diyorum ona.

Eğer haberlerden dolayı çok hayal kırıklığına uğradıysa, bunu iyi saklıyor ki bunu takdir ediyorum. İyi giden iş ilişkimizi akşam yemeği randevularıyla karıştırmamak en iyisi.

"Sorun değil. Belki başka zaman. En azından arabana kadar sana eşlik edeyim. Micaela'yı çoktan evine gönderdim."

"Elbette. Teşekkür ederim."

Sırtımın ortasına saygılı bir elini koyuyor ve klinikten sessizce ayrılıyor. Kapıyı kilitledikten sonra beni arabama kadar geçiriyor ve kendi arabasına binmeden önce ben gidene kadar bekliyor.

Ben gülümseyip eve dönerken radyo hafifçe çalıyor. Bir gün daha bitti, hem de harika bir gün. Bir gemi dolusu moral konuşması gerekmiş olabilir ama böyle günler tam da bu yüzden eve döndüm.

Hiçbir şey bunu benim için mahvedemez.

5

BRAXTON

ZENGİN BİR MAHALLEDE BÜYÜDÜM.

Her ev son yirmi yıl içinde inşa edilmiş ve sanki bir tür inşaat yasası tarafından zorlanmış gibi, eşleşen yüksek tepelere, koyu renkli taş ve açık renkli dış cephe kaplamalarına ve uzun pencerelere sahip.

Bazı evler, rahatsız edici bakışları uzak tutmak için yüksek çitlere sahip ya da karmaşık peyzajlı ön bahçeleri sergilemek amacıyla hiç çit yok. Çıkmaz sokaklarda basketbol oynayan ya da kaldırımlara tebeşirle bir şeyler karalayan çocukların olmadığı sessiz bir ortam var. Kendimi bildim bileli bu böyleydi ve ailemin kıvrımlı garaj yoluna girdiğimde içimi bir hüznün kaplıyor ve aniden fren yapıyorum, arabam garajın önünde öne doğru savruluyor, eski frenler gıcırıyor.

Şehre döndüğümde beri ailemin evine sadece iki kez gittim: yeni evime taşındığım gece ve şu anda, bu öğleden sonra babamın bir telefon görüşmesi sırasında hazırlıksız bir aile toplantısı için. Annemi ve kız kardeşimi diğer her gördüğümde, dün akşamki yemekte olduğu gibi ya bana geldiler ya da dışarı çıktık.

Çoğunlukla yakın bir aileyiz - annem, kız kardeşim ve ben - ve tatillerde onları ziyaret etmek için eve uçtuğum zamanlar benim için özel anlardı. Benzer bir eve dönüş hissi yaşamayı bekliyordum.

Ama bunun yerine bir şeyleri kaçırmışım gibi hissettim.

Taşınmam hiçbir şekilde ani olmadı. Ben bir plancıyım. Hayatımı uygun kutulara sığdırabilmek için programımı önceden bilmek isterim ve bunların hepsini yaptım. Öyleyse neden kendimi bu kadar yanlış hissediyorum? Yerimde değilmişim gibi?

Muhtemelen strestendir. Seçtiğim yoldan ve geldiğim noktadan çok memnunum ama yeni bir iş kurmak zor. Öyle olacağını biliyordum.

Evet, stres yüzünden olmalı.

Kapıyı çalmayı atlayıp doğrudan eve girdiğimde akşam güneşi çıplak kollarımda parlıyor. Zencefil ve portakal gibi kokuyor, annemin esansiyel yağ difüzörü yakınlarda bir yerde üflüyor olmalı.

"Alo?" Parmak arası terliklerimi çıkarıp koyu kahverengi ceviz zemin üzerinde yalınayak ilerleyerek sesleniyorum.

Ana kat, evin bir tarafında oturma odası ve diğer tarafında mutfak bulunan geniş ve açık bir alandır. Yemek alanı, altı kişilik cam bir masa ve ön ve arkada gümüş düğmeleri olan lüks, yüksek arkalı kumaş sandalyeler ile arada sıkışmış durumda. Mutfakta zeminle uyumlu koyu renk dolaplar ve parlak mermer tezgahlar bulunuyor. Ebeveynlerimden hiçbirinin mutfakta çok fazla zaman geçirmediği gerçeğine rağmen tüm aletler yeni.

Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve ikinci katta annemle babamı arıyorum. Babamın ofis kapısının arkasından yükselen sesler beni o yöne doğru çekiyor. Midem bulanıyor.

"Sonrasında nasıl olduğunu biliyorsun Roy. Bunu ona tekrar yapacağına inanamıyorum," diye azarlıyor annem.

"O artık bir yetişkin. Bu farklı bir şey."

Ne?

Kapıyı çaldığımda ve sesler anında sustuğunda bir tedirginlik hissi büyüyor.

Ayak sesleri ve sonra kapı açıldı. Annemin yanakları kızarmış, gülümsemeye çalışıyor ve bana

odaya girdi. Ufak tefek bir kadın, benden biraz daha kısa ama aynı masmavi gözleri paylaşıyoruz.

"Merhaba tatlım. Üzgünüm, içeri girdiğini duymadık."

"O kadar kavgadan sonra senden bunu beklemezdim," diye cevap veriyorum. Babamın sözleri sertti. "Tavrına dikkat et, Braxton."

Dilimi ısııyorum ve sahte bir gülümseme takınıyorum. "Doğru. Özür dilerim."

"Sorun değil tatlım," diyor annem.

Babam masasının önünde arkasına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve bacaklarını açmış, bileklerinden kavuşturmuş durumda. Uzun boylu bir adam, hem annemin hem de benim üzerimde yükseliyor, kaslı bir yapısı ve koyu kıvrıkcık saçları var. Ben küçük bir kızken, kız kardeşim ve ben prenses olduğumuzu ve babamızın kötü adamları kraliyet ailemizden çok çok uzakta tutan parlak zırhlı kişisel şövalyemiz olduğunu düşünürdük.

O küçük kız, babasının hikayesindeki kötü adam olacağını bilseydi kalbi kırılırdı.

Acıdan kaşlarımı çatıyorum. "Bu da ne demek oluyor? Annalise neden burada değil?"

"Bu kız kardeşinle ilgili değil. Lütfen oturun." Babam masasının karşısındaki duvara dayalı uzun deri koltuğu işaret ediyor.

"Yani bu bir aile toplantısı ama Anna olmadan mı?" Alay ediyorum.

Annem usulca koluma dokunuyor. "Lütfen, sadece otur. Bugün ikiniz arasında bir kavganın ortasında kalmak istemiyorum."

"Tamam."

Annem ve sadece onun için, gergin ve rahatsız ofisteki soğuk kanepede oturuyorum. Babam ve ben neredeyse on yıldır anlaşılamıyoruz ve bunun annemi yıprattığını biliyorum. Ne yazık ki bu, geçmişin üzerine bir köprü inşa edip üzerinden geçmem için yeterli bir neden değil.

Sessizce yanıma oturuyor ve ondan yayılan yorgunluk babama ters ters bakmama neden oluyor.

Öfkemi görmezden geliyor. "Bu öğleden sonra seni üzebilecek bir şey ortaya çıkacak.

Hazırlanmanız için size yeterince haber vereyim."

Nefesim kesiliyor. "Ne yaptın sen?"

"Yıllar önce yapmamam gereken bir şey değil."

Annem elini dizime koyuyor ve ona gizlice baktığımda alt dudağını gergin bir şekilde çiğnediğini görüyorum. Omurgamı dikleştirip tekrar babama bakıyorum.

"Ne yaptın sen?" Tekrar sordum.

"Onlara Maddox Hutton hakkında her şeyi anlattım. Ailemize yaptıklarının bedelini ödeyecek," diyor çenesini yukarı kaldırarak.

Şiddetli bir acı göğsümü delip geçerken gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Ağzımdaki ani kuruluk bir sonraki sözcüklerimi söylememi zorlaştırıyor. "Bu aileye yaptığı tek şey bize güvenmekti." Bana güvenmek.

"Kariyerimi mahvetti. Annenin hastanede canını dişine takarak çalışmasının, fazladan nöbet tutmasının ve bizim yatağımızdan çok nöbetçi odasında uyumasının nedeni o. Beni mahvettiğinden beri başka bir hokey oyuncusu için çalışmadım ve hak ettiğini bulmasının zamanı gelmişti."

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Kendi kariyerini mahvettin. Hepimiz senin batan geminle birlikte batan seyircilerdik."

"Braxton, tatlım," diye araya giriyor annem, beni sakinleştirmek için dizimi sıkıyor. Elimi onunkinin üzerine koyuyorum ama başımı sallıyorum.

"Hayır, anne. Eğer beni buraya bunu yapmak için benden izin almak için getirdiyseniz, izniniz yok. Bugün buraya gelmemem gerektiğini biliyordum ama yine de geldim. Tamamen benim hatam. Babamdan aynı saçmalıkları dinlemeyeceğim. Bunun beni ne kadar incittiğini bilmenin suçluluğuyla yaşayabilirsin. Sekiz yıl oldu. Bunu aşmalısın baba. Madd-" Adını ağzımdan geçiriyorum ve yutkunuyorum. "O mutlu. Başarılı. Taşındığımda bana söylediğin şeyi yap ve bunu aş," diye bitiriyorum.

Babam masadan uzaklaşıyor ve gözlerini bana diyor. "durumda! Haberleri görmedin mi? Maddox

Hutton bir şiddet bağımlısı ve kendini beğenmiş bir züppe. Gelecek sezon için henüz sözleşmesi imzalanmadı ve umarım artık imzalanmaz. Vancouver onunla sözleşme imzalamazsa, başka kimse imzalamaz."

Gözlerimi yere indiriyorum ve nefesimin altında gülüyorum. Uzun zamandır ilk kez kendimi onun adını söylemeye zorluyorum. "Maddox Vancouver'da oynamak için doğmuş. Hiçbir şey - sen ve senin inatçı intikam fikrin bile - bunu değiştiremeyecek. Olanları hak etmedi. İkimiz de hak etmedik."

Annemin boğaz tokluğuna çalışmak zorunda olmasının nedeni kocasının başka bir kariyer yolu bulmayı reddetmesi. İntikam alma ve hokey dünyasında kendini affettirme fikrine o kadar takıntılı ki, kendini denizde kaybolmuş, yardım çağıramayacak kadar karadan uzakta buldu.

"O zamanlar yapmamam gerekirken senin yanında durdum ve bunu bir daha yapmayacağım."

Sözlerim havada asılı kalırken, annemin odadan çıkarken durmam için yalvarmasına aldırmadan kalkıp gidiyorum.

Yıllar önce olanlara engel olamadığı için onu affettim ama babamı yaptıkları için asla affedebileceğimi sanmıyorum. Ne kadar zaman geçerse geçsin, suçluluk ve pişmanlık bana ağır geliyor.

Zamanın tüm yaraları iyileştireceğini söylerler ama ben bu yaranın hayatımın sonuna kadar ham ve savunmasız kalacağını kabul etmeye başladım.

6

BRAXTON

ÇARŞAMBA SABAHİ, HADES'IN ZEMİNİNDE OTURUYORUM.

Kalın, pembe, salyalı dili yanağımda gezinirken çenesinin altını iyice kaşıyorum.

İki yaşında, seksen kiloluk Amerikan buldoğu olabildiğince iri yarı ama bu koca oğlanla ilgili tek korkutucu şey salyalarının miktarı. Hades barınaktaki en sevdiğim ve en çok vakit geçirdiğim köpek. Açık ara farkla.

Kliniğim için potansiyel yerler aramaya başladığımda, boş bir sayfa istemiştim. Bana potansiyelini haykıran boş bir bina. Biraz sıkı çalışmayla neler olabileceğine dair. Emlakçım bana Denver Hayvan Kliniği ve barınağı olan yeri gösterdiğinde bu fikre pek sıcak bakmadım. Sadece eski hastalarla çalışan bir işletme değil, aynı zamanda arkaya eklenmiş tam bir hayvan barınağı vardı.

İki iş yürütmek hiçbir zaman planımda - hatta bir tanesi bile biraz abartılıydı - ama bu fikir beni ne kadar korkutsa da, kağıtları imzalamam için kalemlerdeki sevimli yüzlere bir kez bakmam yeterli oldu.

Hayvanları her zaman sevmişimdir. Hiç evcil hayvanım olmadan büyüsem bile -kız kardeşimin kürklü her şeye alerjisi var- bu saplantımı beslemek için her zaman bir yol buldum, ister lisedeyken hafta sonlarımı bir at çiftliğinde çalışarak geçireyim

ya da dersten sonra kütüphanecinin duygusal destek kedisini kucaklayarak çok uzun süre kalmak.

Her gün saatlerce hayvanlarla vakit geçirebileceğim bir kariyer hiç de zor değildi. Kliniğime bağlı bu küçük cennet parçasına sahip olmak sadece bir bonus.

"Bugün neredeyse havuza giriyordu," diyor yumuşak bir ses. Kafamı kaldırdığımda barınak müdürü Sadie'nin kulübenin dışından Hades ve bana baktığını görüyorum. Kahverengi gözleri sıcacık, durumumuzu anlıyor.

Sadie, barınak açık olduğu sürece burayla ilgileniyordu, bu yüzden burayı satın aldığımda onun işine devam etmesini sağladım. Kimse bu hayvanları ondan daha iyi tanıyamaz.

Elimi Hades'in kulağının arkasına götürüyorum ve gözlerinin arasına bir öpücük konduruyorum. "Aferin sana, Hades."

"Eninde sonunda oraya varacak. Geleceğini biliyorum."

"Son zamanlarda herhangi biri ilgi gösterdi mi? Birkaç gündür sohbet etme fırsatı bulamadığımızı biliyorum." Her kelimedenden umut sızıyor. Sonunda onu isteyen bir aile bulacağına ve bir gün geçmişindeki işkencelerin onu bu kadar derinden rahatsız etmeyeceğine dair umut.

"Hayır. Henüz değil. Çok şey yaşadı," diye iç geçiriyor.

Oğlumun sadece iki yıllık hayatında yaşadığı her şeyi hatırlayınca midem bulanıyor. Sahibi olarak ikinci resmi günümde, polisin daha sonra bir köpek dövüşü ringi olduğunu tespit ettiği yerden sadece birkaç sokak ötede onu yolun kenarında kırık ve kanlar içinde bulduğunu söyleyen genç bir çocuk tarafından kliniğe getirildi. Yaralarının boyutunu görünce işe giderken kahvaltımı bastırmakta zorlandım.

Fiziksel yaralarının derinliğine rağmen, yaşadığı travma neredeyse daha kötüydü. Onu iyileştirdikten sonraki ilk birkaç gün kulübesinin köşesinden kıpırdamadı ve insan yaşamına dair ilk işaretle hırladı. Tabii ki bu durum, her sabah ve akşam yemeğini bizzat getirmemi ve ona ne kadar iyi davrandığımı kanıtlamaya çalışmamı engellemedi.

ona zarar vermeyecekti. Nihayet birkaç hafta sonra bana ısınmaya başladı. Her gün sadakatimi kanıtlamak ve onun burada güvende olduğunu göstermek için yeni bir fırsat, her şeyimi ortaya koyduğum bir şey.

Ne yazık ki, bana güveniyor ve değer veriyor gibi görünse de, benim kadar emek harcayacak bir aile bulmak kolay olmayacak. Tüm savaş yaralarının ve büyük dişlerinin altında sadece sevilme isteyen bir köpek yavrusu olsa bile

Yine de bunun üzerinde durmamaya çalışıyorum. Doğru zaman geldiğinde Hades, kuyruğunun sallandığını ve o her zamanki köpek sırtışının yayıldığını görmek için her şeyi yapacak bir aile bulacaktır. Bunun yerine, bugün havuza atlamayı düşünerek elde ettiği küçük kazanca odaklanıyorum.

Henüz diğer köpeklerle oynamaya hazır değil ve hiçbir zaman da olmayabilir ama su korkusunun üstesinden gelmeye çalıştığını bilmek beni gururlandırıyor. Hayatının bir döneminde suyla cezalandırıldığını ve bunun da şimdi sudan korkmasına neden olduğunu düşünüyoruz, bu yüzden hiç zorlamadık. Ama Tanrım, denemeyi düşünüyor. Yüzüme bir kez daha vurduğunda sırtıyorum ve dili ağzımın içine giriyor.

Yüzümü tiksintiyle buruşturuyorum ve yüzümü silmek için gömleğimin yakasını kullanıyorum. "İğrençsin, Hades. Nefesin de kokuyor."

Sadie gülerken kafasını bana doğru eğiyor. "Dişlerini fırçalamaya çalışmaktan çekinme. Pırıl pırıl beyaz dişler yakında gelecek olan insanlara iyi bir ilk izlenim verecektir."

Kaşlarım çatıldı. "Kim geliyor? Potansiyel bir aile mi?"

"Bu sabah e-postalarını kontrol ettin mi?"

Utangaç bir şekilde gülümsedim. "Hayır. Berbat bir hafta sonu geçirdim ve son birkaç gündür hemen işe daldım. Ne kaçırdım?"

"Size her yaz barınak için düzenlediğimiz bağış toplama ve evlat edinme günlerinden bahsettiğimi hatırlıyor musunuz? Para toplamak ve bazı potansiyel aileleri getirmek için?" diye soruyor.

"Evet. Haziran'daki." Daha iki ay var ama şimdiden ajandama not düştüm. "Yardıma ihtiyacın var mı? Zaten yardım etmek için biraz zaman ayırmayı planlıyordum, ama ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsanız her zaman birkaç kişiyi işe alabiliriz. Bunu gerçekten dört gözle bekliyorum."

Sadie'nin yüzü pembeleşir ve utangaç bir ifadeyle sırasını bekler. "Aslında bu seninle daha sonra konuşmak istediğim bir konu ama e-postada yazan bu değildi. Bu hafta sonu sana yazdığım şey, yardım alacağımız-"

Hades aniden kaskatı kesiliyor ve tüyleri diken diken oluyor. Güzel kahverengi gözleri kliniğı sığınağı bağlayan kapıya odaklanıyor ve vücudum buz kesiyor. Bu hiç iyi değil. Yavaşça avucumu onun yanına koyuyorum ve orada tutuyorum.

Kapı itilerek açılmadan ve iki adam içeri yuvarlanmadan önce kapının arkasından derin sesler geliyor. Hades gerilmiş bacaklarımın arasında durana kadar vücudunu kaydırıyor, vücudu beni saklıyor ve yeni gelenleri görmemi engelliyor. Göğsünü okşuyor ve yanağımı yanına bastırıyorum, eğer ayağı kalkıp aramıza mesafe koymaya çalışırsam, büyük olasılıkla bir tür saldırganlığa geri döneceğini biliyorum.

"Erken gelmişsin," diyor Sadie. Kelimelerinde sinirler titreşiyor. "Ben barınağın müdürüyüm, Sadie."

"Doğru. Telefonda konuştuk," diyor ilk adam, kendinden emin ve kendinden emin bir sesle. Bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu söylemek için henüz çok erken.

"Ben Bentley. Tanıştığımıza memnun oldum Sadie," diyor diğer ses. Bu da aynı derinlikte ama daha nazik.

"Aynı şekilde," diye karşılık veriyor.

"Üçüncü silahşörümüz az önce klinikte telefonda konuşuyor. Danışmadaki kadın biz beklerken buraya gelmemizde bir sakınca olmadığını söyledi," diyor Bentley.

Üçüncü bir adam mı var? Bu da ne demek oluyor? Önümüzdeki birkaç dakikayı testosteron içinde boğulmakla geçirecekmişim gibi geliyor. Zor pas.

"Oradaki katil ve uzun bacaklı kim?" diye soruyor ilk adam ve ben hemen savunmaya geçiyorum.

Yumuşak bir dürtmeyle Hades'i yolumdan çekiyorum, böylece kaslı omuzlarının etrafından bakıp iş sonrası sarılmamı mahveden iki adama göz atabiliyorum.

"Her şeyden önce, o bir ki-" diye başlıyorum, ancak bakışlarım Douglas Trelax'ten başkasına düşmediğinde cümlemin geri kalanında boğazım düğümleniyor.

Kendime sağlam bir zeminde olduğumu ve aslında bir ölüm dalgası tarafından emilmediğimi hatırlatmak için umutsuz bir çabayla ellerimi soğuk zemine koyarken bir duygu tsunamisi üzerime hücum ediyor.

Sesini on sekiz yaşından beri duymamıştım ama yine de tanımam gerekirdi.

"Braxton," diyor, beni burada gördüğüne şaşırmış görünmüyor. Şaşırmaması da en az burada olması kadar endişe verici. "Bu senin köpeğin mi?"

Şimdi Hades'in paniğimi hissettiğini ve ıslak burnuyla çenemi dürttüğünü fark ediyorum. Parmaklarımı boynuna gömüyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"O bir barınak köpeği. Ama barınak benim olduğu için, evet, o benim."

"Bana çocukken sahip olduğum bir köpeği hatırlatıyor" dediğinde dikkatimi Bentley'e veriyorum. Çok korumacı."

Bentley iri yarı bir adam, geniş omuzları ve ağaç gövdesi gibi kalçaları var, muhtemelen bir karpuzu bile zorlanmadan ezebilir. Spor salonunda kaç saat geçirdiğini düşünmek bile kaslarımı ağrıtıyor.

Koyu bir teni, keskin bir çenesi ve sol kulak memesinde küçük gümüş bir halkası var. Ama korkutucu boyutuna rağmen gülümsemesi yumuşak, neredeyse sakinleştirici. Ondandır hemen hoşlandım.

Ondan uzaklaşarak Douglas'a meraklı bir bakış fırlatıyorum. "Burada ne işin var?" O burada mı? Telefondaki adam o mu?

Başım dönüyor.

Douglas düşünceli bir şekilde elini yüzüne götürür ve sakalını çekiştirir. "Bu konuşma için yere oturmayı mı düşünüyorsun?"

"Bunun yerine Hades'in o pahalı deri mokasenlerinden bir ısırik almasını mı tercih edersin?"

"İyi. Nasıl istersen olsun," diye homurdanıyor.

"Harika. Burada ne işiniz var? Bırakın bizimki kadar küçük bir barınağı, ikinizin de daha önce bir hayvan barınağına adım attığınızdan bile şüpheliyim."

Bentley boğazını temizleyerek odadaki herkesin ters ters bakmasına neden oldu. "Pardon ama siz ikiniz birbirinizi nereden tanıyorsunuz? Şu anda kendimi döngünün dışında hissediyorum ve döngünün dışında olmaktan hoşlanmıyorum. Ben döngünün içinde olmayı severim, tercihen tam ortasında."

Ona iki kez göz kırpmıyorum. "Kaba olmak istemem ama sen tam olarak kimsin Bentley?"

Dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ve sanki onunla oynayıp oynamadığımı anlamaya çalışıyormuş gibi dikkatle bana bakıyor. "Ciddi misin?"

"Öldü."

Tam konuşacakken kapı açılıyor ve etrafımdaki dünya duruyor. Hızla bulanıklaşan gözlerle yeni gelenin alt yarısına bakarken nabzım kafatasımın içinde bir kırıcı gibi hissediyor. Kalın, güçlü kalçaların etrafına sarılmış ve dar kalçalara sıkıştırılmış bir çift dar mavi kot pantolona. Kim olduğunu anlamak için adama bakmama gerek yok.

Atmosferdeki ani değişim yetmiyormuş gibi bir de göğsümde zonklama başladı.

Aynı bütünün çok uzun süre ayrı tutulmuş iki parçası gibi, benim yarım onunki için ağlıyor, tekrar bir araya gelmek için yalvarıyor ve yakarıyor.

Sesi içimde tırtıklı bir bıçak gibi ilerliyor. "Braxton?"

Sanki biri karnıma yumruk atmış gibi, havayı içimden çıkarıp atıyor ve beni nefes nefese bırakıyor. İrademin son zerresine tutunarak onu görmezden geliyorum ve Hades'in tasmağını yerden almak için yana uzanıyorum. Onu kancalıyorum

Ayağa kalkmadan önce titreyen ellerimi kaldırıyorum. Kendimi korumak için h    haysiyetime sahipken oradan çıkmamı s  yl  yor ama    keli kahkahası donup kalmama neden oluyor.

"Yine mi kaçıyorsun? G  r  yorum ki pek bir   ey deği  memi  ." Ve aynen b  yle, kafamı kaldırdım ve g  zlerimiz bulu  tu.

7

MADDOX

KEŞKE UNUTABİLSEM DEDIĞİM MİLYONLARCA ŞEY VAR.

Braxton Heights. 80'lerin rock müziğine ve plaklarına olan takıntısı, sağ omzundaki çillerin mükemmel bir yıldız şekli oluşturması, kabarık siyah bukleleri ve gözleri. Beyaz ve griyle beneklenmiş o yuvarlak, parlak safir mavisi gözler. Bu dünyada, neredeyse on yıldır ilk kez, şu anda bana bakan gözlerden daha fazla gözlerine baktığım başka bir insan yok.

Unutmak için her şeyden çok acı çektiğim onun gözleriydi. Unutmuş olsaydım belki de yıllarımı geceleri uykusuz geçirmezdim çünkü gözlerimi her kapattığımda gördüğüm onun gözleriydi.

Az önce ona yalan söyledim. Değişti. Beni çok kızdıracak şekilde.

Sürekli pembe lekeli yanakları ve nefret ettiği vücudunu saklamak için giydiği bol kıyafetleri olan o genç kız artık yok. Şimdi karşımdaki kadın sadece bu. Bir kadın. Benden kaçmaya çalışırken bile kendine güven ve duruş sergileyen biri. Tekrar.

Şimdiye kadar gördüğüm en çirkin önlükleri giymiş olsa bile çok çekici. Oyuncak ayı desenli pantolon kalçalarını ve uyluklarını sarıyor ve kıcını ne kadar mükemmel sardığını hayal edebiliyorum. Gözlerimi her kırışımında, kıvrımlı çenesinin nasıl gerildiğini ve pembe dudaklarının nasıl büküldüğünü görüyorum.

Beni odaya girerken gördüğünde tiksindi. Sanki gözlerim onun lanet bir fotoğrafını çekmiş ve hafızama yerleştirmiş gibi. Pembe tonlu, soluk teni hala çillerle kaplı ve Birbirimizi son gördüğümüzden bu yana başka bir şey olup olmadığını anlamak için hepsini saymak isteyen yanımdan nefret ediyorum.

Yapmamam gerektiğini bilmeme rağmen, bakışlarımın onun gözlerinin etkisinden ayrılmasına izin vermemek için kendimi zor tutuyorum. Ona tekrar bakmak istiyorum. Bu sefer daha derinden.

Hay sikeyim. Olmuyor.

Bunun yerine dudaklarımı düzleştirip, "Henüz kalkamazsın. Görünüşe göre bu konuda konuşmamız gereken şeyler var."

Bu son ifade Dougie için olduğu kadar onun için de geçerli. "Hayır işim" olarak bir hayvan barınağını seçme ihtimali ortaya çıktığında, bunun yeterince kolay olacağını düşündüm. Hayır işlerinin kolay olması gerektiğini düşündüğümünden değil -çocukluğumdan beri bu işlerde yer alıyorum ve ne kadar zor olduğunu biliyorum- sadece hayvanlarla vakit geçirmek cazip bir fikirdi.

Beklediğim son şey, şimdiye kadar sevdiğim ve o zamandan beri kalbimi kırmasına izin verdiğim tek kadınla yüz yüze gelmekti. Burası onun olmalı.

Buraya körlemesine girmeden önce dışarıda bir tabela aramadığım için aptalın tekiyim.

Hayvanlara yardım etmek ve kendi kliniğini işletmek altı yaşından beri Braxton'ın hayaliydi. Dougie onun hayali olduğunu biliyordu ve yine de beni buraya gönderdi.

O yaşlı adamın kafasında çarklar her zaman dönüyor ama son yirmi dört saat içinde hızlanmış gibi görünüyorlar.

"Burada konuşamayız. Hades erkeklerden hoşlanmaz," diyor, sesi çok yumuşak ve boğucu ile tatlı arasında mükemmel bir karışım. Çenemi sıkarken kollarımda diken diken oluyor.

"Hades?"

Boynundan yanaklarına ve kulaklarına doğru bir kızarıklık süzülürken arkamdaki duvara bakıyor. "Evet."

Ve böylece, tekrar on dört yaşındayım.

Braxton dışarı çıkıp kaldırımdaki yangın musluğunun yanında her zamanki yerimde durduğumu görünce bana beyaz dişli bir sırıtış atıyor. Ellerim ceplerimde ama yeterince yaklaştığında hemen çıkarıp onu kollarımla sarıyorum.

Her zamanki şeftali ve vanilya kokusu ıslak köpek kokusuyla lekelenmiş ama umurumda değil. Onu olabildiğince yakınima çekiyorum ve içime çekiyorum.

"Seni özledim," diyorum beni kıkırdayarak ittikten sonra.

"Beni dört saat önce gördün."

"Aynen öyle." Alay ettim.

Gözlerini şakacı bir şekilde deviriyor ve kolumu omuzlarına atmadan önce onu usulca kaldırımın iç tarafına hareket ettiriyorum. Babam bana erkeğin her zaman kaldırımın yola yakın olan tarafından yürümesi gerektiğini öğretmişti ve nedense bu hep aklımda kaldı. Belki de Braxton'ı koruduğumu bilmek hoşuma gittiği içindir.

Geçen ay başladığından beri onu her gün yazlık işine götürüp getiriyorum. Evet, evimden köpek kreşine kırk dakikalık bir yürüyüş ve onun evinden benimkine yarım saatlik bir yürüyüş daha var ama umurumda değil. Onunla geçirebileceğim fazladan zamanın her dakikasını değerlendiriyorum. Bu, yaz sıcağında terli toplara katlanmam gerektiği anlamına gelse bile.

"Günün nasıl geçti?" diye sordum.

Kolunu sırtıma doluyor ve yanıma doğru eğiliyor. "İnanılmaz. Eğer olmak istemeseydim, sanırım bir köpek kreşi işletmek isterdim. O sevimli gülümsemelere doyamıyorum."

Ona köpeklerin gülümseyemeyeceğini söyleyecek gücü kendimde bulamıyorum. Bunu gerçekten yapabilecek biri varsa, o da Braxton'ım olurdu. Tek yapması gereken gamzelerinden birini göstermek ve onlar da onun ellerinde oyuncak olurlardı.

"Bugün en sevdiğin kimdi?"

"Kesinlikle Perry. Pati sallama hareketini mükemmelleştirdi ve artık her iki patiyi de aynı anda yapabiliyor," diye haykırıyor.

"Köpek eğitimi alanında kariyer yapmayı düşündünüz mü?"

Başını iki yana sallar. "Bunun bana göre olduğunu sanmıyorum. Eğitim söz konusu olduğunda oraya ulaşma yolculuğundan ziyade nihai sonucu tercih ederim."

"Bu adil." Beyaz sopalı adamın yanıp sönmeye başlaması için tam zamanında yaya geçidine vardık ve aceleyle yolun karşısına geçtik. "Gelecekteki köpeğiniz dünyanın en iyi eğitilmiş köpeği olacak."

"Köpeğimiz demek istiyorsun," diye düzeltiyor beni. Gülümsüyorum. "Evet, benim hatam."

"Herhangi bir isim fikrin var mı? İsimler konusunda ne kadar kötü olduğumu biliyorsun."

"Şimdi seçeceğimiz herhangi bir isim muhtemelen o zamana kadar değişecektir, Brax."

"Hayır. Bunun üzerine söz verelim."

Ona bakarken yüzündeki konsantrasyon ifadesini fark ediyorum ve bir kahkaha atıyorum. "Eğer senin için bu kadar önemliyse, tamam. Ama söz tutulmazsa geçmiş ve gelecekteki tüm sözlerin bütünlüğü tehlikeye ."

"Mmhmm. Şimdi, anlat bana."

"Hades. Köpeğimizin adını Hades koyardım."

Bana bakıyor, boy farkımız nedeniyle başını geriye doğru eğmiş. Parlak mavi gözleri bir gelecek vaadiyle parıltıyor. Tanrım, bu bakışı seviyorum.

"Yeraltı dünyasının kralı. Korkunç ve vahşi. Koyu tüylü büyük bir köpeğe verilen isim."

Omuz silkiyorum, kısa bir an için içimi bir utanç dalgası kaplıyor. "Bu sadece bir fikir tabii ki. Neden bu ismi seçtiğimi bilmiyorum. Sanırım oldukça havalı olacağını düşünüyorum."

Parmakları yan tarafıma bastırıyor ve daha da yaklaşıyor. "Hayır, bayıldım. Hades o."

Anı beni nefessiz bırakıyor ve bir an için zamanda asılı kalıyorum, geçmiş ve bugün arasında kayboluyorum. Bir dirsek yan tarafıma, genç Braxton'ın parmak uçlarıyla aynı noktaya saplanana kadar kendime gelemiyorum.

"O zaman seni dışarıda bekleyeceğim," diyerek arkamı dönüp kapıyı ittirerek açıyorum.

Kalbim bir playoff maçından sonra olduğundan daha hızlı atıyor ve bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum. Üzerimde bu etkiye sahip olması gereken son kişi Braxton Heights. Bunu yapamam. Buraya tekrar gelemem.

Resepsiyondan beni izleyen sarışın dışında bekleme odası boş. Bana ürkek bir gülümseme veriyor, ben de karşılığında ona sahte bir gülümseme verip ön cama doğru yürüyorum ve park yerine bakıyorum.

Kapı arkamdan açılıyor ve ayakkabılar yere vuruyor. Kimse konuşmuyor ve ben de arkamı dönmüyorum. Acı göğsümde kabarmaya devam ederken arkamda olduğunu bilmek bile çok fazla.

"Bunu hemen halletmemiz gerekiyor. Bir saat içinde başka bir toplantım var," diyor Dougie. Onu görmezden geliyorum.

"Maddox?"

İsmimi duyunca gözlerimi sıkıca kapatıyorum. Sanki oraya aitmiş gibi ağzından dökülüyor ve parmaklarımı sıkıyorum.

İri bir el omzumu kavırıyor ve baharatlı kolonyanın kokusundan onun Bentley olduğunu anlıyorum. "Hadi ama dostum."

Dudaklarımın arasından bir nefes çekerek doğruluyorum ve bej rengi sandalyelerden birine doğru yürüyorum, herkes aynı şekilde oturmaya başladığında gözlerimi yere dikiyorum.

Dougie ilk konuşmaya başladığında rahatladım.

"Sakıncası yoksa, resepsiyon görevlinizi eve gönderirseniz memnun oluruz, Braxton. Bu basına yansımaları istediğimiz bir konuşma değil."

Sanırım sarışından bahsediyor. "Evet, tamam. Bana bir saniye ver."

Ön kapı kapanmadan önce ayak sesleri ve muffled sesler duyulur.

"Teşekkür ederim. Burada herkesin kafasının karışık olduğunu biliyorum, bu yüzden kısa kesmeye çalışacağım. Braxton, eminim babanın son hikayesini ve bunun ardından ne gibi tepkiler geleceğini biliyordur. Açıkçası, bu tam olarak senin hatan değildi, ama sadece bizi dinle."

Başını sallıyor olmalı çünkü adam devam etmeden önce sessizlik oluyor. "Hokey haberlerini ne sıklıkla takip ediyorsun?"

"Bilmiyorum."

Dougie derin bir nefes alır. "Tamam, Maddox da kısa süre önce bir barın dışında kardeşiyle bir tartışmaya karıştı. Bu da babanın yalanları ve asılsız iddialarıyla içeri sızmasına yol açtı. Tabiri caizse yeniden inşa modundayız ve yardımınıza ihtiyacımız var. Bunun en iyi şansımız olduğunu düşünmeseydim seni bu işe bulaştırmazdım ama ne yazık ki öyle olabilir. Birbirinizi uzun zamandır görmediğinizi biliyorum."

Yutkunamadan önce içimden kaba bir kahkaha kaçıyor. Gözlerin üzerimde olduğunu hissediyorum ama yine de odanın ortasındaki ağarmış zemin lekesinden başımı kaldırıp bakmıyorum.

"Demek istediğim, imajına nasıl yardımcı olacağımıza dair bir planımız var, ama bunun ötesinde ... şey, asıl devreye gireceğiniz yer burası."

"Barınağı mı kullanmak istiyorsun? Öyle olsun. Sadie neye ihtiyacın olursa senin kız arkadaşın olacak," diyor Braxton.

"Evet, Maddox'un Haziran ayında düzenleyeceğiniz bağış toplama ve evlat edinme gününe katılmasını istiyoruz. Yerel bir amaca yardım etmek onun için iyi görünecek. Ama bu işin sadece bir kısmı."

Son sözlerindeki hafif titreme dikkatimi çekiyor ve kendimi durduramadan gözlerim kısılmış bir şekilde ona bakıyorum. Kalın kalın yutkunuyor ve midem bulanıyor. Her ne planlıyorsan yapma, Dougie.

"Babanla ne kadar yakınsınız?" Dougie temkinli bir şekilde soruyor. Dikkatli olmak ona göre değil. Özür dilemez ve

Kendinden emin. Heyecanlanmıyor.

"Başka seçeneğim olmadığı sürece babamla konuşmuyorum.

Yakın değiliz."

"O zaman size bir teklifimiz var." "Biz kimiz?" diye soruyor.

Bentley kendi diziyle dizime vuruyor ve bana şaşkın bir bakış fırlatıyor. Ben de aynı şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

Kâğıtlar kırışıyor ve menajerime dönüp baktığımda çantasından bir yığın kâğıt çıkardığını görüyorum. Braxton'a vermeden önce hızlıca göz gezdiriyor. Kağıtları alıp kucağına bırakırken elleri titriyor.

Elimde olmadan gözlerinin belgenin üzerinde gezinmeye başlamasını, sayfanın aşağısına indikçe daha da genişlemesini izliyorum. Endişeyle sandalyemde öne doğru eğildim.

"Gizlilik Sözleşmesi mi? Ne için?" diye yavaşça soruyor. Burnu tiksintiyle kırışıyor.

Dougie benim duruşumu taklit ediyor, dirseklerini kalçalarına dayayarak merakla onu izliyor. "Evet. Burada risk alamayız ve senden isteyeceğimiz şey, eğer duyulursa babanın yaptığı kadar kötü olabilir."

"Bana güvenmiyorsun."

"Yapmalı mıyız?" Soruyorum, o irkildiğinde irkilmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Hayır. Sanırım değil. Neden gizlilik anlaşması imzalıyorum ki?"

Dougie parmaklarını kalçalarına vuruyor, beklediğimden daha gergin görünüyor. "Bunu halkla ilişkiler yönetim ekibiyle birlikte gözden geçirdik ve Roy'un neden olduğu hasarı düzeltmenin hem en hızlı hem de en güvenilir yolunun olduğuna eminiz. Tabii ki hayır diyebilirsiniz. Lütfen kararınızı vermeden önce bir düşünün."

"Dougie, söyle gitsin," diye iç geçiriyor.

Başımla onaylıyorum. Midem o kadar sıkı düğümlenmiş ki, lanet olası bir izci bile çözemez.

"Sahte bir ilişkiye girmenizi istiyoruz. Roy Heights'ın kızı Maddox'la birlikte görülürse, bu onun bazı iddialarına şüphe getirecektir. Özellikle de yıllar önce onun kalbini kırdığınla ilgili olan."

Bombayı patlatıyor ve ben yerimden fırlıyorum, başım şaşkınlıktan titriyor. Gülüyorum ama durum hiç de komik değil.

"Hayır. ."

Herkes bana bakıyor ama ben Braxton'ın bakışlarına odaklanıyorum. O mavi gözlerde acı ve reddedilme dönüyor ve bu duyguları onda görmenin bana hissettirdiği suçluluk duygusunu geri itiyorum. Sonra Dougie'ye bakıyorum.

"Bu konuda bana danışılmalıydı. Beni burada gafil avlamamalıydınız," diye çıkışıyorum, öfkeli bir elimi saçlarımın arasından geçirerek.

Braxton, "Benden ne istersen yaparım," diye mırıldanıyor.

Ona doğru dönüyorum, yanaklarım çalıştığım öfkeyle çarpıyor. " olmaz. Yardımını istemiyorum."

Gözleri hafifçe kısılır. "İstemek zorunda değilsin. İhtiyacın var gibi görünüyor."

"Evet, baban gibi bir pislik yüzünden."

Gözlerini yere indiriyor ve omuzları çöküyor. "Biliyorum. Bu yüzden yardım etmeyi kabul ediyorum."

"Başka bir yol bulabiliriz." Bulabilir miyiz?

Dougie sandalyesinden kalkıp aramıza giriyor ve bana bakıyor. Yüzündeki çatık kaşlar tam bir hayal kırıklığı ifadesi. "Kesin şunu. Bu fikri beğenmek zorunda değilsin ama elimizdeki en iyi fikir bu. Hıncını ondan çıkarma."

"Kaleminiz var mı? Bunu bugün imzalayacağım ve sonra hepinizin gitmesi gerekiyor. Ben eve gitmek istiyorum," diyor Braxton.

Dougie kendimi kontrol altına alıp almadığımı sorar gibi kaşlarını çatıyor, ben de onaylamak için çenemi eğiyorum. Birkaç saniye daha bana baktıktan sonra Braxton'a dönüyor ve siyah pantolonunun cebinden bir kalem çıkarıyor.

Bir bulanıklık içinde, bir kez bile pişmanlık belirtisi göstermeden kağıtları imzalamasını ve bize geri vermesini izliyoruz.

Bunu bu kadar kabullenebilmesi beni endişelendiriyor ama çenemi kapalı tutuyorum.

Bu benim karmaşam ve savaşlarımı ne zaman seçeceğimi bilecek kadar büyüdüm. Şu anda, bunu hak etmeyen tek kişiye güvenmeyi seçiyorum.

Çok korkuyorum.

8

BRAXTON

MADDOX BENDEN NEFRET EDİYOR. O ZAHMET EDİP GIBİ DAVRANMADI.

Yoksa onu suçlayamam. Her şeyi berbat ettim ve zaman onun yaralarını da benimkiler kadar iyileştirmedim.

Dougie'nin daha önce elime tutuşturduğu Gizlilik Sözleşmesi'ni okurken hissettiklerimi anlatmak için gafil avlanmış olmak yetmez. Daha önce bir belgede hiç bu kadar ayrıntı görmemiştim. Bu sahte ilişki başka bir şeymiş gibi görünmeli ve ben bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yıllar önce, şüphesiz. Ama şimdi? Maddox her konuştuğumda bana dudak bükerken mi? Bu imkansız olacak.

Yardım etmeyi kabul ederek kendimi şaşırttım ama o anda tek düşünebildiğim bunun kendimi affettirmek için bir şans olabileceğiydi. Vicdanımı temizlemek için. Hayatım boyunca Maddox'un öfkesine birkaç kez maruz kalmıştım ve şimdi bundan geri adım atacak değilim.

Tabii ki, Dougie ve Bentley'nin fiyat etiketi tüm kliniğimin fiyatına rakip olabilecek bir Corvette ile yola çıkmalarını izlerken yanımda kara kara düşünürken bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

"Kalmak zorunda değilsin," diye mırıldandım.

Elbette, Dougie geride kalıp benimle biraz zaman geçirmesi ve bunu tam olarak nasıl yapacağımızı düşünmesi gerektiğini söyledi, ama o hiçbir zaman kurallara uyan biri olmadı. Bu

Yakınımda olmaktan duyduğu hoşnutsuzlukla birleşince, gitmiş olacağını düşündüm.

"Bunu nerede yapmak istiyorsun?" diye homurdanıyor, bana bir bakış bile atmadan.

Ayağımla bir taşa vuruyorum ve gözlerimin dolmasına engel oluyorum. "Bu kadar heyecanlı görünme. Patlamayı istemeyiz."

Başını çevirip bana bakıyor, aynı anda ben de ona bakıyorum. Gözlerimiz buluşuyor, onunki derin, karanlık ve kızgınlıkla dolup taşıyor. Onu bu kadar öfkeli görmek beni neredeyse gülümsetiyor.

"Bu benim için eğlenceli değil, Braxton. Dürüst olmak gerekirse, bugün yapmak istediğim son şey bu."

Ouch. "Bunu yapmayı senin kadar ben de istemiyorum."

"Gerçekten mi? Bu fırsatı değerlendirmekte hiç tereddüt etmediniz." "İyi bir insan, bu fırsatı kaçırmak yerine Yardım etmeye gönüllü olduğum için beni azarlıyorlar. Bunun için aileme karşı gelmek zorundayım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözleri kısılıyor ve köşeleri kırışıyor. "Belki de onlara hiç karşı gelmiyorsun."

"Gizlilik Sözleşmeni imzaladım."

"Ailenizin de bunu umursamadığını sanmıyorum."

Burnumdan uzun bir nefes çekip dışarı üflerken çenesi gergin bir şekilde başka tarafa bakıyor. Havadaki gerilim yoğun, burada onunla birlikte durmayı daha da zorlaştırıyor. Tüm bu durumu açıklamak için kullanacağım iki duygu rahatsızlık ve huzursuzluk. İncitici de ama onu olabildiğince aşağıya itiyorum.

"Eğer bir ahmak gibi davranacaksan, lütfen git. Bugün bunu yapmak zorunda değiliz" diye çıktım.

Ağır bir duraksamadan sonra "Benim ," diyor. "Senin yerin mi?"

"Benim evimde konuşuruz. Otoparkta ya da köpeğimin bana kızgın bir boğa gibi baktığı içeride değil."

Bir kahkahayı bastırıyorum. "Düşmanı evinde istediğine emin misin? Ya iç çamaşırı çekmecenin fotoğraflarını çekip internette yayınlarsam?"

"Bir kadının iç çamaşırlarımı para karşılığı satmaya çalışması ilk kez olmuyor" diye homurdanınca şaka girişimim başarısız oldu.

Ağzımı açıyorum, sonra sıkıca kapatıyorum. Böyle bir şeye verilecek uygun yanıt nedir? Özür dilerim mi? Evet, şu anda bunu takdir edeceğini sanmıyorum.

Neyse ki cevap vermemi beklemedi. Bunun yerine, tasarımcı kot pantolonunun cebinden bir dizi anahtar çıkardı ve dışarı adım attığımız anda onun olduğunu anladığım renkli siyah kamyonetin kapılarını açmak için fobu tıklattı.

Biz büyürken Maddox'un babasının da buna benzer bir kamyonu vardı ve Maddox bana birkaç kez bir gün bunun aynısından bir tane istediğini söyledi.

"Kapıyı kilitleyeyim, sonra gidebiliriz." Cevabını beklemeden arkamı dönüp tam da bunu yapıyorum, endişemi yatıştırmak için kilitleri iki kez kontrol ettiğimden emin oluyorum. İşimi bitirdiğimde, çoktan yolcu kapısına yaslanmış, lastiğe ve içine sıkışmış süslü gümüş janta bakıyordu.

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak ona doğru ilerliyorum ve ne kadar gergin olduğumu görmesine izin vermiyorum. Tabii ki kapımı açıp içeri girmem için homurdanmaya başladığında, üzerimdeki etkisini gizlemek daha da zorlaşıyor.

Bir ayağım basamak demirinde, kendimi kamyonete çekiyorum ve oflayarak koltuğa yığılıyorum.

Bir dakika sonra yanımda, motoru çalıştırıyor ve kabini Bon Jovi'nin "Livin' On A Prayer" şarkısının tanıdık sesiyle dolduruyor. En sevdiğim şarkılardan biridir ve bu boşlukta duymak beni koltuğumda kıpır kıpır etti.

Müziğin yanı sıra -hepsi eski rock gibi görünüyordu- yolculuk sessizdi ve bir yeraltı garajına girdiğimizde Maddox'tan bir kol mesafesinden daha uzakta olmaya hazırdım.

Onun huzurunda olmak hatırladığımdan çok daha korkutucu ve bu sadece öfkesinden ve parçalanmış geçmişinden daha fazlası. Bu o, onun tamamı.

Bakışları, kibirle sınırlanan ama henüz tam olarak aşılamamış tavırları. Eskiden kendimi tanıdığım kadar iyi tanıdığım ama şimdi o kadar farklı görünen bir adam ki, onu okuyamadığım ve düşüncelerini anlayamadığım için gerçek bir fiziksel acı hissediyorum.

Bu şekilde düşünmek hem kendime hem de ona haksızlık ama duramıyorum.

Motor kapanıyor ve kendimi kamyonndan inmek için sert bir emre hazırlıyorum ama birkaç sessiz dakikadan sonra emir gelmiyor. Kabine doğru bir bakış atıyorum ve nefesimi tutuyorum. Zengin, canlı yeşil gözler beni bekliyor ve arkalarındaki yoğunluğu görünce irkiliyorum. Etrafımızdaki hava durgunlaşıyor ve kimse hareket etmiyor. Kimse başka tarafa bakmıyor. Sanırım ikimiz de korkuyoruz.

Çekim hala orada. Bir parçam bunun asla yok olmayacağını biliyordu -tam olarak değil- ama sanki o da aynı şeyi fark ediyormuş gibi, bir korumanın yüzüne geri düştüğünü ve konsoldan cüzdanını ve anahtarlarını hızla kaptığını izliyorum.

"," diye tersledi ve sonra kamyonndan atladı, onun yokluğunda kendimi toparlamam için beni bıraktı.

Evet, iyi bir yerdeyiz. Hiç varmamamız gereken bir yerde. Yabancıların ülkesinde.

"SEN CANLI BURADA MI?" Çatı katına girdiğimiz anda kaçırdım. Evet, bu doğru. Çatı katı.

Siyah-beyaz mermer zeminler, bu kadar parlak olabileceğini bilmediğim ışıklar ve tabandan tavana duvarlarla kaplı

Tavan pencereleri, ona ayak uydurmaya çalışırken şaşkınlıktan neredeyse ayaklarına takılıyorum. Mekan seyrek ve kişiliksiz bir şekilde dekore edilmiş. Elbette, mobilyalar yüksek kaliteli ve devasa açık kat planını iyi dolduruyor, ama hiçbir şey bana Maddox diye bağırıyor.

Kişisel dokunuşlar nerede? Aile fotoğrafları? Uzanıp dudaklarıma dokunuyorum ama onları kaşlarımı çatmış halde buluyorum. Burası bir evden çok otel odasına benziyor. Ama belki de burası bir ev değildir. Hayır, her şeyi aşırı analiz etmeyi bırakmalıyım.

"Evet, burada yaşıyorum" diye cevap veriyor, buzdolabından bir bira ve bir şişe aromalı su çıkarıyor. Suyu uzatıp yanımdan geçerek oturma odasına doğru yürüdüğünde kalbim küt küt atıyor.

Spor ayakkabılarımı hızla çıkarıp peşinden gidiyorum ve uzun, beyaz deri koltuğun diğer ucuna oturuyorum. Koltuğun soğuğu önlüklü pantolonumdan sızıyor ve titriyorum.

Fark etti. "Üzgünüm, soğuk severim."

"Biliyorum." Boğazımı temizliyorum ve elimdeki soğuk şişeyle oynuyorum. "Peki, ne kadar zamandır burada yaşıyorsun?"

"İki yıl."

İki yıl oldu ve hâlâ bu kadar boş mu? Göğsüm sıkışıyor.

"Ailen nasıl?" "İyiler."

"Bunu detaylandıracak mısın?" "Hayır," diye homurdanıyor.

"Homurdanmalar artık eskidi. Mağara adamından çok uzaktasın." "Bu kadar ısrarcı olduğumu hatırlamıyorum."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum ve gülümsüyorum. "Beni hatırlamanı hiç beklemiyordum."

Gülüştü o kadar sert ki kulağa acı verici geliyor. "Görünüşe göre seni unutmak imkânsız. İnan bana, denedim."

Bu kez sözlerinin ne kadar canımı yaktığını saklamaya çalışmıyorum. Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve duvarına odasının ve karşısındaki düz ekrana bakıyorum.

altındaki elektrikli şömine. Gözlerim yanmaya başladığında öfke yüzeye çıkmaya çalışıyor ama buna fırsat bulamadan onu ve gözyaşlarımı itiyorum.

Onun güvensizliğini hak ediyor olabilirim ama geçmişte olanlar yüzünden bana ne kadar kızgın olursa olsun, paspas muamelesi görmeyi reddediyorum.

Yüzümü ona dönebilmek için vücudumun üst kısmını çevirerek, "Benimle bu şekilde son kez konuşuyorsun Maddox. Bana kırgın ve kızgın olabilirsin ama bana saygısızca davranamazsın. Sen o adam değilsin ve babam yüzünden o adam olmana izin vermeyeceğim. Ona senin üzerinde bu gücü verme."

"O adam olmadığımı nereden biliyorsun? Senin tanıdığın çocuktan çok uzağım."

Başımı salladım. "Hayır, ailenin senin bir ahmak olmana izin vermesini kabul etmiyorum. Eğer Ava şu anda benimle nasıl konuştuğunu bilseydi, herkesin görmesi için seni hemen sökerdi."

Sonunda kabarık pembe dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Onu gülümsetecek başka bir şey söylemek istiyorum, sadece alaycı bir gülümseme göstermek değil, ama ağzı düz çizgisine geri dönüyor ve şöyle diyor: "Gittiğinde onun kalbini kırdın. Addie'nin de."

Bir elimi göğsüme bastırıyorum. "Lütfen bana ailenden bahseder misin? Sadece bu seferlik, sonra bir daha sormam." Sesim çatlıyor ve nemli su şişesinin yumuşayan etiketini soymaya başlıyorum. "Onları özledim."

"Babam yazın haftada iki gün yedi yaşından küçük çocuklar için paten kursu veriyor, annem de evde canı sıkıldıkça teyzeme dans stüdyosunda yardım ediyor. Teyzem iki yıl önce emekli oldu ama babam çok daha önceden beri onu rahatsız ediyordu. Onlar artık klişeleşmiş kar kuşları."

Yeni bilgilerle göğsümdeki buzlar çözölmeye başladı. Oakley ve Ava Hutton benim için en iyi arkadaşımın ebeveynlerinden daha fazlasıydı. Onlar benim için

kendime ait ikinci bir set, her zaman evde ve mevcut olanlar. Onları severdim, hala da seviyorum.

"Zaten fazla kar yağmayan bir yerde yaşarken kar kuşu olmak gerçekten sayılır mı?" Hafifçe gülüyorum.

Kar kuşları, kar yağdığında güneşli ve sıcak bir yere gitmek için ayrılan ve kar ve soğuk bitene kadar geri dönmeyen insanlardır.

"Addie de öyle dedi."

"Kardeşlerin nasıl?" diye sordum.

Sertleşmesini özlemiyorum ama bunu son zamanlarda Noah'ın başına gelenlere bağlıyorum. Belli ki yumuşak bir nokta.

"Addie iyi. Haziran'da liseden mezun olacak." "Vay canına. Bu heyecan verici. Sonra ne yapacak?"

"Dünyayı gezmek istediğini söylüyor. Babam daha sonra geri dönmeyeceğinden endişeleniyor."

"Bunun için endişeleniyor musun?"

Adalyn her zaman vahşi bir çocuk olmuştur. Macerayı ve risk almayı sever. Henüz on yaşındayken on altıncı doğum gününde uçaktan atlamak söylediğinde ona adrenalin bağımlısı teşhisi koymuştum. Bu onun kişiliğine en iyi şekilde uyuyordu ve bunun kalıcı olup olmadığını hep merak etmişimdir.

Maddox omuz silkiyor ve birasından bir yudum alıyor. Yutkunurken sallanan boğazına takılıyor gözlerim ama onu süzerken yakalanmamak için kendimi başka tarafa bakmaya zorluyorum.

Ama güçlü bir boğazı var; kalın ve güçlü, parmaklarımı sokmak için kaşındığım kaslardan oluşuyor. Birinin boğazından bu şekilde bahsetmek tuhaf mı? Muhtemelen.

Evet.

"Kız kardeşimi bir balonun içinde hapsedemezsiniz. Gitmesi ve hayatı deneyimlemesi gerekiyor. Ama hazır olduğunda geri dönecektir" diyor.

"Katılıyorum. Bir şekilde, insanlar her zaman olmaları gereken yere geri dönmenin yolunu buluyorlar."
Sanırım buna şimdi daha önce hiç inanmadığım kadar inanıyorum.

9

MADDOX

SÖZLERİ İÇİMİ BURKTU VE AĞRITTI. İÇİNE DALMAK

Geçmiş plan değildi ve eğer bu konuşmayı farklı bir yöne taşımazsam, bu konuşma bizi tam olarak oraya götürecektir.

Braxton ile konuşmak her zaman kolay olmuştur; bu yüzden çocukken çok iyi anlaşırdık. İçimi dökmek istediğimde bana her zaman kulak verirdi ve ben de karşılığında onun sorunlarını dinlemek için her şeyi yapardım. Kahretsin, eğer onun mutlu olması anlamına gelseydi her birini çözerdim. Ama bu farklı. Biz farklıyız.

Bu düşünce göğsümde keskin bir acıya yol açtı. Onu buraya getirmemeliydim ama diğer seçeneklerim de pek iyi değildi. Ya da en azından, yerimi teklif ettiğimden beri kendime söylediğim buydu.

Onun burada, oturma odamda, kanepemde olması canımı acıtıyor. Onun parfümü yeni evimle asla bağdaştırmak istemediğim bir koku. Zaten ailemin evinde de var. Bunu daha önce hiç yüksek sesle itiraf etmemiştim ama askere alındıktan sonra orada kalmayı reddetmemin nedenlerinden biri de buydu. Henüz on dokuz yaşında olmama ve ailemle kalmanın inkar edilemeyecek kadar kolay olmasına rağmen kendi evimi buldum.

Yeni bir başlangıca ihtiyacım vardı. Çok sessiz olduğunda Braxton'ın kahkahasını duymayacağım yeni bir yer.

ya da odaya her girdiğimde onun meyveli parfümünü koklayabilseydim. Keşke onu lanet ruhumdan bu kadar kolay çıkarabilseydim.

"Noah nasıl?" diye soruyor, sesinde temkinli bir ton var. Konu değişince tüylerim diken diken oluyor.

"Babandan bilgi almadın mı?" Alay ediyorum.

"Hayır. Bunu bana anlatması için ona gerçekten fırsat vermedim."

İlginç. "Noah Noah'tır. Kendini çalışıyor." "Dox.

Benimleyken rol yapmana gerek yok."

Gerçekten irkildim. Dudaklarından bu lakabı tekrar duymak içime bir bıçak gibi saplanıyor. Tepkim karşısında keskin bir nefes alıyor şüphesiz ve ben de çenem gergin bir şekilde odanın diğer ucuna bakıyorum.

"Bana öyle deme."

"Tamam."

Daha fazla zorlamıyor ve belki de bu yüzden kardeşim hakkında yıllardır kimseye anlatmadığım kadar çok şey anlatıyorum.

"Noah zor zamanlar geçiriyor. Aptalca kararlar veriyor ve kendini tehlikeli durumlara sokuyor. Babasıyla ilişkisi boka batmış durumda. Her gün kafayı buluyor, sarhoş oluyor ya da kafayı buluyor. Ona yardım etmek için başka ne bilmiyorum."

"Sizi ekibinde bulundurduğu için şanslı gibi görünüyor. Bugün kliniğime morarmış bir göz ve gizlilik anlaşması ile gelmenin bir nedeni de bu mu?"

"Yarı Noah, yarı benim koca ağzım."

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor ve ben de kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum. "Gözün. Acı verici görünüyor."

Omuz silkiyorum. "Sorun değil."

"Buzunuz var mı? Şişliği gerçekten azaltmalısın. Yarın oynamayacak mısın?"

"Aslında bu gece. Antrenman için pistte olmam gerekiyordu ama bu işi çözmem için bugün izin aldım."

Onu durdurmaya fırsat bulamadan oturduğu yerden fırlayıp mutfığa doğru koşmaya başladı. Boynumu bükerek kanepedeki yerimden onu izliyorum, dondurucuyu karıştırmaya başlıyor ve orada olduğunu bilmediğim bir torba mısır çıkarıyor. Çekmeceleri karıştırdıktan sonra bir bulaşık havlusu buluyor ve bana getirmeden önce mısırın etrafına sarıyor. Tam önümde durup dizlerimiz birbirine değecek kadar yaklaştığında nefesim kesiliyor ve kucağıma eğilip havluya sarılı poşeti gözüme bastırıyor.

O tamamen işine odaklanmış durumda ama ben sadece ona ve yakınlığımıza odaklanmış durumdayım. Kahretsin, daha yakına eğilip masum elini denge için dizimden sadece bir parmak uzakta olan kalçama bıraktığında nefeslerim sığılıyor. Havlunun soğuk kumaşı şişmiş gözüme değdiğinde irkilmiyorum, konsantrasyon içinde kalın alt dudağını kemirmeye başlamasını izlemekle meşgulken değil. Kafamda kirli düşünceler uçuşurken aletim kıpırdanıyor, mesela o eli kendi elimle kapatıp yukarı, yukarı, yukarı sürüklesem ne olurdu-

Hayır. Bunu yaparsam ne olacağını çok iyi biliyorum. Taşaklarıma yumruğu indirir ve her şeyi kendi başıma halletmemi söylerdi.

Aceleyle uzanıp derme çatma buz torbasını ondan alıyorum ve parmaklarımız birbirine değdiğinde sıkı bir nefes alıyorum. Yuvarlak yanakları pembeleşmiş, gevşek bir bukleyi kulağının arkasına itiyor ve gözden kayboluyor. Yine mutfakta bir şeylerle uğraşıyor ama bu sefer arkama bakmıyorum. Bunun yerine, kendimi toplamak için yalnız başıma zaman ayırıyorum.

Kendimi toparlamam lazım. Eğer ereksiyon olmadan ona yakın olmayı bile beceremezsem, bu uzun bir kaç ay olacak.

"Bir plan yapmalıyız. Tüm bu çıkma meselesi için," diyor bir dakika sonra, hâlâ mutfakta çalışırken.

"Planlar konusunda pek iyi değilimdir." "Hiçbir zaman .
Ama ben ."

"Ne yaparsak yapalım bu çok garip görünecek. Ben çıkmıyorum. Ligdeki herkes bunu biliyor. Bazı sıkı taraftarlar da. İlk kez benim hakkımda atıp tutan şerefsizin kızıyla birlikte olduğuma inanmayacaklar."

"Hiç çıkmadığın için mi yoksa benim gibi kızlarla çıkmadığın için mi tuhaf görünecek?" diye soruyor neredeyse utangaç bir şekilde.

Sorusu beni en kötü şekilde şaşırttı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Yani . . . Tam olarak bir hokey kız arkadaşı figürüne sahip olmadığımı biliyorum. Ve bu sorun değil, sadece seni rahatsız bir duruma sokmak istemiyorum."

Kaşlarım anında çatıldı ve yanıtlım büyüyerek geldi. "Hayır. Kastettiğim bu değildi. Hem de hiç. Görünüşünde de hiçbir sorun yok. Hiçbir şey, Braxton."

"Tamam" demeden önce birkaç dakika sessiz kaldı. O zaman bu ilişkiyi istediğimiz gibi gösterebiliriz, değil mi? Yıllardır gizlice çıkıyor olabiliriz ya da yeni bir ilişkimiz olabilir."

Kanepenin yanına gelmeden önce ayakları parke üzerinde ilerliyor. Bana çaya benzeyen, dumanı tüten bir fincan uzatıyor ve ben de sıvının kenarından taşmasını istemediğim için dikkatle alıyorum. Bardağı sabit bir şekilde tuttuğumda, yumruğunu açıyor ve avucunun üzerinde duran iki beyaz hâp ortaya çıkarıyor.

İlaca sessizce bakmaya devam ettiğimde, "Bunu iç ve hapları al," diye emrediyor. "Sadece Ibuprofen."

Çayımı yudumlamadan önce ikisini de elinden alıp geri fırlatıyorum. Balın tanıdık tadı, son birkaç gündür yeniden açılan yaraların üzerine yatıştırıcı bir merhem gibi geliyor. Ballı çay çocukluğumdan beri benim için rahatlatıcı bir içecek olmuştur. Bunu hâlâ hatırlamasına şaşırdım.

Braxton kanepenin karşı tarafına oturup bana bakıyor, dudakları bükülmüş ve bacaklarını altına almış. "Belki de askere alındığın zaman hayatının çılgınlığına kapılmak istemedim, bu yüzden bunu bir sır olarak sakladık? Kim bilebilir ki?"

Bunu bir süre düşündüm. "Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Geçmişinizi araştıracaklar. Son birkaç yıldaki eğitimi, sosyal medyadaki varlığını. On beş yaşındayken attığın kötü bir tweet yüzünden iptal kültürünün yüzü olacaksın."

"Aslında iptal kültürü diye bir şey yok. Ben buna birinin geçmişteki eylemlerinden sorumlu tutulması olarak bakmayı tercih ediyorum."

İçimi çekiyorum ve başımı kanepenin arkasına yaslıyorum. "Braxton."

"Doğru. Instagram ve Facebook sayfalarım dışında pek bir şeyim yok ama onlar da olabildiğince gizli."

"Peki ya üniversitedeyken? Geri dönüp seni ısıracak bir şey yaptın mı ya da söyledin mi?" Acı bir erkek arkadaşın oldu mu? Son kısmı atlıyorum, cevabı duymak istediğimden emin değilim.

Braxton'ın gözleri rahatlamadan önce kısa bir an için bana dikildi. "Birkaç partiye gittim ve birkaç erkekle öpüştüm ama hepsi bu kadar. Aptalca kararlar vermek için derslerimle çok meşguldüm."

Çenemi sıkıyorum. Birkaç erkek mi? "Harika."

"Peki ya sen? Endişelenmem gereken bir şey var mı?"

"Ağır bir partici ve kibirli bir orospu çocuğu olmam dışında mı demek istiyorsun? Hayır, aklıma başka bir şey gelmiyor."

Kıkırdıyor ve bu ses kalbimin yerinden fırlamasına neden oluyor. "Doğru ya. Yani gizli saklı çıkmıyoruz. O zaman bu yeni mi? Yeniden alevlenen bir aşk mı?" Ben sertleşirken o yutkunuyor.

"Evet. Benim için yeterince iyi," diye mırıldanıyorum, kendimi rahatsız edici derecede garip hissederek.

Braxton başını sallar. "Sahte kız arkadaşın olarak ne yapmamı istiyorsun? Sadece maçlar falan mı olacak? Çünkü yıllardır bir hokey maçına gitmemiş olsam da bunu kolayca yapabilirim."

"Playofflara girmek üzereyiz, bu yüzden maçların çoğunda orada olmanız gerekeceğini varsayıyorum. Haziran'da ödül töreni var ve ben birkaç tanesine katılacağım. Muhtemelen onun için de orada olman gerekecek."

Başını sallıyor. "Tamam."

"Bunu ailene nasıl anlatacaksın?" Endişelenmeye başlayarak soruyorum.

"Bilmiyorum. Onlara aniden çıkmaya başladığımızı söylersem bana inanmazlar, az önce olanlardan sonra değil, ama onlara gerçeği de söyleyemem. Babam bunun sahte olduğunu öğrenmemeli."

"Siktir," diye mırıldandım.

"Elimden geldiğince bundan kaçınacağım. En azından ilk kez birlikte görülene kadar."

"Bu ne zaman olacak ki? Dougie, o lanet olası pislik, bana ne yapmamız gerektiği hakkında hiçbir şey söylemedi."

"Sanırım bu gece yeterince konuştuk. Başka bir şey yapmadan önce Dougie'yle konuşmanız gerektiği açık. Bu işi berbat etmek istemiyorum."

"Bu işi berbat eden sen olmayacaksın, Braxton."

İfadesi tuhaflaşıyor. "Sen de berbat etmeyeceksin. Elbette artık arkadaş olmayabiliriz ama ikimiz de yetişkiniz. Bunu yapmayı kabul ettim ve bundan geri dönmeyeceğim. Bunu temizleyeceğiz ve sonra ikimiz de hayatlarımıza geri dönebiliriz."

"Doğru. Haklısın," diye kabul ediyorum.

Ama nedense bu kulağa tamamen yanlış geliyor.

10

BRAXTON

ON ALTI YAŞ

AVUÇLARIMI ISITAN BİR FİNCAN ÇAYLA MADDOX'UN DÜKKANINA GIRDIM. ve kapıyı arkamdan usulca kapatıyorum. Onu tıpkı birkaç dakika önce ayrıldığımda olduğu gibi cenin pozisyonunda kıvrılmış bulduğumda bir kahkahayı bastırıyorum. Kalın siyah bir yorganın altına sıkışmış, yatakta büyük bir lekeden başka bir şey değil. Yine de battaniyenin altından kestane kahvesi bukleler görünüyor, aynı siyah yastığın üzerine yayılmış.

On altı yaşındaki bebek dün gece mide rahatsızlığı geçirdi ve bu sabah altıdan sonra beni arayarak onu sağlığına kavuşturmam için yalvardı. Ailesi hafta sonu arkadaşlarını görmek için Toronto'gittiği için evde yalnız. Yarın başlayacak bir hokey turnuvası olması gerekiyordu ama bu gidişle hafta sonunu yatakta geçirecek.

Onunla ilgilenmek umurumda değil. Aslında hoşuma bile gidiyor. Ama Maddox söz konusu olduğunda hiçbir şey yapmaktan çekinmem. Birlikte her zaman değerlidir.

Buharlı kupayı komodinin üzerine koyup yatağa, yanına uzandığımda battaniyenin altından yavaş ve acılı bir inilti geliyor. Battaniyenin tutup yavaşça sıyırmaya başlıyorum ve ortaya gözleri kapalı, dudakları nefes almak için ayrılmış, çok ama çok kaslı ve gömleksiz Dox çıkıyor.

Tekrar iniliyor, bu sefer sesi acıdan çok rahatsızmış gibi çıkıyor. Aniden serin havaya maruz kalması muhtemelen bundan sorumludur.

"Sana çay getirdim," diye mırıldandım.

Yorgun yeşil gözlerinden biri aralanıyor. "Ne tür?" diye gürlüyor.

"Ballı limon."

"Teşekkür ederim, Kıvırcık Fry." Bir kolunu battaniyenin altından çıkarıyor ve sıkı buklelerimden birini iyice çekiyor. Sırtarak bana iki sıra parıldayan beyaz dişlerini gösterirken diğer gözünü de açıyor.

Eline vurdum. "Bu kadar isim yeter."

"Hoşuma gitti."

"Benden bir tür kızarmış patates olarak bahsetmek hoşuna mı gidiyor?" Uzun parmaklarıyla bileğimin etrafında dönmeden önce gözlerini deviriyor ve ben yaklaşıp kadar beni çekiyor. Bir anlık bilinçle bol tişörtümü karnımın üzerine doğru düzeltiyorum ve tişörtümün yukarı doğru çıkmaya başladığını hissediyorum. Taytım bir beden küçük ve oturduğumda bandı aşağıya doğru yuvarlanıyor, kendimi çok açıkta hissediyorum. Bunları en son çamaşır yıkadığımda atacaktım ama buraya gelmek için o kadar acele ediyordum ki, tişörtümün paçalarının sıkıştığını fark etmemiş olmalıyım.

Kalçalarımındaki malzeme ya da popomdaki esneme eksikliği.

Maddox arkadaşlığımız boyunca vücudumun birkaç kez değiştiğini gördü. Sayamayacağım kadar çok kez zayıflıktan kilolu olmaya ve sonra tekrar eski haline döndüm, ama bu sefer daha ağır olan tarafta sıkışıp kalmış gibiyim. Ben , vücudum böyle. Her zaman kolayca kilo aldım ve eski haline dönmek için kelimenin tam anlamıyla kıcımlı yırtmam gerekti.

Stresli olduğumda yiyorum ve yediğimde kilo alıyorum, bu da kendime karşı kızgınlık hissetmeme neden oluyor, bu da daha fazla yememe yol açıyor. Bu, bir türlü son şeytani bir zihinsel işkence döngüsü.

Parmakları benimkilerle iç içe geçti. "Hey, sorun ne? Ne oldu?"

Yanaklarım utançla çarpıyor. "Yok bir şey, özür dilerim. Bir dalmış olmalıyım." "Böyle mi edeceğiz?"

Birleşen ellerimize bakıyorum ve kalbim çarpıyor. Tıpkı her zaman olduğu gibi. Ama her zamanki gibi görmezden de geliyorum. "Sence güzel miyim? Kadın gibi, en iyi arkadaş gibi değil."

Kaşları içeri doğru çekiliyor ve aralarında düzeltmek istediğim bir kırısklık oluşuyor. Gözlerinde neredeyse öfkeli bir parıltı var ama bu doğru olamaz. Neden bana kızgın olsun ki?

"Hayır, güzel olduğunu düşünmüyorum," diye cevap veriyor sertçe.

Yüzüm reddedilmekten yanıyor. Üzerime bir kova buzlu su dökülüyor ve gözlerimin arkasındaki yanmadan kendimi uzaklaştırmak için dilimi sertçe ısıyorum.

"Dürüst olduğun için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum elimi kurtarmaya çalışırken.

Parmaklarımı sıkıyor, bırakmayı reddediyor. "Sen sadece güzel değilsin, Braxton. Bu lanet olası bir hakaret olurdu. Sen hayatımda gördüğüm en güzel kızsın. kes şu saçmalığı," diye homurdanıyor.

Sözlerini tam olarak anlamama fırsat vermeden arkasına uzanıyor ve diğer yan masadan bir şey alıyor. Aradığı şeyi bulduğunda kucağıma bırakıyor.

"O resim çerçevesinin içinde kim var?" diye sorar.

Parmağımlı siyah çerçevenin kenarında kaydırıyorum ve içindeki fotoğrafa bakıyorum. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Bunu daha önce nasıl fark etmedim?

"Ben," diye cevap veriyorum.

"Evet. Sen."

"Bu neden sende?"

Nefesini tutarak gözlerini üzerimde gezdiriyor. "Neden komodininin üzerinde ata bindiğin, muhtemelen bokla kaplı bir çift bot giydiğin ve buklelerini gizleyen iğrenç bir kask taktığın bir fotoğrafın var?"

"Evet," diye fısıldıyorum.

"Böylece her gece yatmadan önce sana bakabiliyorum, Braxton. Sen sadece güzel değilsin. Sen dünyanın en güzel kızsın. Asla aksini düşünme."

İltifat çok dürüst. Çok çiğ. "Her gece buna mı bakıyorsun?"

Çerçeveyi kapıp masaya geri koyarken göğsünde bir gümbürtü yükseliyor. Şimşek hızında bir hareketle sırtını yatak başlığına yapıştırdı ve kendisi de dizlerimin arasına yerleşti. Ellerimiz hâlâ birbirine bağlı ve yakınlığımız sorun olduğunu haykırıyor. Birbirimize bu kadar yaklaşmayız, bilerek değil.

İfademî rahat ve endişesiz tutmak için mücadele ediyorum. Gözleri parlıyor. "Ya resim, ya da babanı kızdırıp seni bu evde benimle yaşamaya zorlarım, böylece onun yerine gerçeğine sahip olabilirim."

İçimi bir ürperti ve o da bunu fark etmiş olmalı sırtlıyor.

Sesi alçalıyor, derin bir törpüye dönüşüyor. "Hangisini tercih edeceğimi biliyorum, ama saygılı olmazsam bir hiçim."

Maddox'la göz teması kurmak kolay, ama başka tarafa bakmak her zaman başarısız olduğum bir görev. Onun bakışlarındaki saf sahiplik ve kontrolle ilgili bir şey var ki insanı iradesizleştiriyor. Güç aktarımına karşı koymuyorum. Ellerimi uzatarak kendimi ona teslim ediyorum ve hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum.

"Daha iyi hissediyor gibi görünüyorsun," diye .

Çenesini indiriyor ve derin bir kahkaha atıyor. Elimî son bir kez sıktıktan sonra parmaklarını serbest bırakıyor. "Hadi film izleyelim."

"Film mi?"

"Evet, tatlım. Bir film."

Lanet olası evcil hayvan isimlerinden biri daha. Herkes benim tatlı olmadığımı bilir.

"Yorganın altına gir, ben de hazırlayayım," diyorum.

"Tamamdır patron." Sırt üstü uzandı ve bacaklarını battaniyenin altına sokar, sonra da battaniyeyi üzerine çeker.

Yataktan fırlayıp şifonyerinden televizyon kumandasını almak için acele ediyorum. Maddox benim en iyi arkadaşım, ama herkes onun bundan daha fazlası olmak istediğini düşünüyor. Onunla flört etmediği bir zamanı bile .

ya da bana en ufak bir ilgi gösteren erkekleri korkuturdu. Ama Maddox böyle biri. Koruyucu ve flörtöz. Benim için en iyisini istiyor ve bana hak ettiğim gibi davranmayan biriyle birlikte olmamam konusunda ona sonuna kadar güveniyorum.

Ona karşı hissettiklerim ne olursa olsun, aptalca bir aşk yüzünden arkadaşlığımızı riske atmayacağım. Zaten romantik bir ortamda çalışmazdık. O Maddox Hutton, ben de kendimim.

Ona karşı duyduğum liseli aşkı, deniz kıyısındaki kumlara çizilen bir resim kadar kolay silinip gidecek.

Ama arkadaşlığımız? Bu zamanın sonuna kadar sürecek.

11

BRAXTON

HAZIR BULUNAN

YATAKTAN FIRLADIM VE TITREYEN ELLERİMİ SAÇLARIMDA GEZDİRDİM.

Yüzüme. Parmak uçlarım çenemdeki salyaya dokunuyor ve onu siliyor. Öğleden sonra güneşi açık pencereden içeri süzülürken ılık bir esinti tül perdeleri dans ettiriyor. Uzakta bir yerde bir araba kornası çalıyor ve ben bu sese tutunarak beni topraklamak için kullanıyorum.

Bu bir anıydı. Gerçek değildi. Yirmi altı yaşındayım, on altı değil. Battaniyelerim beyaz, siyah değil. Yalnızım. O burada değil.

Hatırlatma rahatlatıcı değil. Hayır, bunun yerine kendimi boş hissetmeme neden oluyor. İç çekiyorum, avuçlarımı gözlerime bastırıp uykuyu siliyorum.

Maddox'un çatı katına çikalı bir haftadan fazla oldu ve bu süre zarfında düşünebildiğim tek şey, gerçekten de aklımı ne kadar kaçırdığım oldu.

Birkaç kez mesajlaştık, çoğunlukla Dougie ile konuşmasından sonra, bir sonraki adımımızın ne olması gerektiğini ve ilk kamuoyu önüne çıkışımızda nasıl davranacağımızı tartıştılar, ancak bunun dışında sessizlik oldu. Geçmiş geride bırakıp yeni bir başlangıç yapmak çok kolay olurdu, bu yüzden garip bir gerginlikle baş başa kaldık.

Bugün Vancouver Warriors kendi sahasında Colorado ile oynuyor ve ben de Maddox Hutton'ın kız arkadaşı olarak ilk resmi maçıma çıkıyorum. Duruma daha da fazla baskı eklemek için, bu geceki koltuğum ailesinin hemen yanında.

İki ayağıyla birden atlamaktan bahsediyoruz.

Yataktan kalkıp giyinmek için dolabıma yöneldiğimde sinirlerim derimin altında dalgalanıyor. Saatlerce midemde büyüyen ülserden başka bir şeye konsantre olamadıktan sonra bugün işten erken çıktım. Hemen eve geldim ve üzerimdeki hayvan kokusunu yıkadıktan sonra biraz kestirdim.

Çalar saatime bakılırsa, planladığımdan daha erken uyanmışım.

Gömme dolabım inanılmaz derecede yetersiz. Bir yarısı birbiriyle eşleşen önlük pantolon ve üstlerle dolu, diğer yarısı ise daha şık kıyafetler ve kot pantolonlarla çoğunlukla boş olan bu dolabın, iş dışında herhangi bir şey için evden ne kadar sık çıktığım ortada.

İnce bir kazakla birlikte askıdan güzel kot pantolonlarımdan birini alıp çıkmak için dönüyorum ama yarı açık bir kutunun içinden gelen yeşil bir ışık beni duraklatıyor. Bu özel kutu bodrumda olmalıydı. Bodrum olarak etiketlenmesinin bir sebebi var. Belli ki taşıma şirketi bunu önemsememiş.

Rahatsızlığıma rağmen ayaklarım beni kutuya doğru götürüyor ve çömelip sanki kolları uzayıp bana bir yumruk atacakmış gibi kutuya bakıyorum. Dikkatlice kapakları açıyorum ve keskin bir nefes alıyorum. Eski Warriors formasının arkasındaki beyaz dikişli isim mideme ters taklalar attırıyor.

Maddox'un VW ile sözleşme imzalamasından bir ay sonra bu formayı aldığım günü hâlâ hatırlıyorum. Ben gelip bir tane aldığımda dükkan sahibi yeni Hutton formalarını henüz yerleştirmemişti. Onu satın almak neredeyse nostaljikti. Onunla o kadar gurur duyuyordum ki, bozulan arkadaşlığımızın gerçekliği beni onun bu son parçasını almaktan alıkoymaya yetmedi.

Bir kez bile denemedim, ama denemek için bir zaman olsaydı ... bu gece olurdu. Birden kafam acı sorular ve güvensizliklerle doldu.

Ya beğenmezse? Ya bunca yıldan sonra uymazsa? Beni çaresiz mi gösterecek?

Odamda çalan telefonumun sesi beklenmedik ama minnettarlık verici bir dikkat dağıtıcı. Formamı saklandığı yerde bırakıp aceleyle telefona cevap veriyorum.

"Alo?"

"Hey. Bir şeyi mi bölüyorum? Nefes nefese kalmış gibisin." Maddox'un ve benim çocukluğumdan beri en yakın arkadaşlarımdan biri olan Cooper hoparlöre doğru gülüyor.

"Hayır, bölmüyorum. Sadece telefonuna yetişmek için koştum. Koşma konusunda nasıl olduğumu bilirsin." Makyaj masama doğru yürüyorum ve çenemdeki yeni sivilceye kaşlarımı çatıyorum. Patlak vermek için mükemmel zamanlama.

"Eğer gerçekten denersen hoşuna gideceğini düşünüyorum. Zihin için iyidir."

"Zihnim gayet iyi, teşekkürler Dr. Cooper."

Kıkırdıyor. "Buradaki tek doktor sizsiniz."

"Teknik olarak ikimiz de doktoruz. Senin doktoran benimkinden çok daha havalı."

"Sanatta doktora yapmanın veteriner olmaktan daha havalı olduğunu mu düşünüyorsun? Hayır, Braxton. Belki de aklın sandığın kadar sağlam değildir."

Yüzümdeki sert kasları bir gülümseme çatlatıyor. "Benimle dalga geçmekten başka bir sebep için mi aradın?"

"Görüyorsun, yaptım, ama seni kızdırmayı çok kolaylaştırıyorsun."

"Sen bir ."

"Bu aslında sen olabilirsin. Yeni erkek arkadaşın ortaya çıkmadan önce bana ondan bahsetmeyi planlamadığını düşünürsek," diye azarlıyor beni.

"Bunu sana kim söyledi?" İnledim.

"Sence kim?"

"Oh," diye mırıldandım.

Maddox, Cooper ve ben büyürken birbirimize çok yakındık. Elbette Maddox ve ben daha yakındık ama bence bunun Cooper'la aramızdaki iki yıllık yaş farkıyla daha çok ilgisi vardı. En azından başlarda öyleydi.

İkimizin başına gelenlerden sonra Cooper'la iletişimimi sürdürdüm ama Maddox'u sormaya hiç cesaret edemedim ve o da bu konuyu açmaması gerektiğini çok iyi biliyordu. Eminim o ve Maddox aynı anlaşmayı yapmışlardır.

benimle ilgili. Coop mükemmel bir İsviçre'ydi ve bunun için minnettarım.

"Evet, oh."

"Özür dilerim. Sana söyleyecektim ama seni bu işe bulaştırmadan önce kafamı toparlamak istedim."

"Bunu anlıyorum. Sadece bana söyleyecek kişinin sen olmasını beklerdim, hepsi bu. Biz bu konularda her zaman Dox ve benden daha açık olduk."

"En sevdiğinin ben olduğumu mu söylüyorsun?"

"Konuyu değiştirmeye çalışma. Bu sahte buluşma olayı da neyin nesi?"

"Bir anda oluverdi Coop."

"Öylece oluverdi mi?" diye yankılanıyor. "Gizlilik Sözleşmesi imzaladın."

"Tanrım, yaptı o sadece çatlak doğru açık ve her şeyi dökmek mi?" Homurdanıyorum.

"Öyle de diyebilirsin."

"Harika," diye hayıflandım.

"Bu berbat bir fikir aşkım. Doğru hamleyi yaptığından emin misin?"

"Hayır."

Bir duraklama ve ardından uzun bir nefes verme. "Kendini koruyacağına dair bana söz ver. Seni bir daha böyle göremem."

"Bir zombi demek istiyorsun." "Üzgün," diye düzeltti beni.

"Benim hatamdı Coop. Bunu kabul ettim ve hayatım bunun için daha iyi. Bu benim hatalarımı düzeltme şansım olabilir. Onun affını kazanmak ve sonunda hayatımın o bölümünü kapatmak için."

Neler olabileceğinden ve bunun beni içinden çıkmamın çok uzun sürdüğü çukura nasıl geri sürükleyebileceğinden korkan tek kişi o değil ama bu fırsatı kaçırmayı reddediyorum. Ya şimdi ya da asla. Ne olursa olsun. Buna hazır olmalıyım.

"O da gergin, biliyor musun? Adam konuşurken zar zor nefes alabiliyordu."

Bu beni pek rahatlatmıyor ama bunu kendime saklıyorum.
"Onun formasını dolabımda buldum."

"Bugün giyecek misin?"

"Sana bugünden bahsetti mi?" Dolaba doğru yürürken ve kutuya tekrar bakarken soruyorum.

"Evet."

"Sence bunu giymeli miyim?" Hayır de.

"Bence olanları atlatmaya çalışıyorsanız, evet, atlatmalısınız. Bu ileriye doğru atılmış bir adımdır."

Kaşlarımı çattım. "."

Bu gülmeko aşağıdaki gibi benim hakaret
o saf Cooper, güneş ışığı ve gökkuşakları.

"Addie seni alacak, değil mi?"

"Maddox da öyle dedi."

Adalyn'i on yaşından beri görmedim. Noah dışında, tekrar göreceğim için en çok gerildiğim kişi o. Benden ağabeyi kadar nefret ediyor mu?

"Bu iyi bir hamle. Addie tüm Hutton ailesi içinde en açık olanı. Sana karşı bir kin beslediğini sanmıyorum, sadece babana karşı," diyor Cooper.

Beni göremese de başımı sallıyorum ve lanet kutuyla aramdaki boşluğu kapatıyorum. "Tamam, olur. Bununla çalışabilirim."

"Evet, yapabilirsin. Bu iş sende."

"Teşekkür ederim Coop. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Sonra konuşuruz,

B. İyi eğlenceler." "Denerim. Bye."

Vedalaştık ve telefonumu bir rafa koydum.

Yeni bir kararlılık duygusuyla kutunun önüne çömeliyorum ve üstünü açıyorum, parmaklarımı formanın üzerinde gezdirdikten sonra sıkıştırıp önümde tutuyorum.

Başımı sallayarak derin bir nefes alıyorum ve formayı üzerime geçirip gövdemden aşağıya doğru çektiirmeden önce ayağa . Kollarımı önüme doğru uzatıyorum ve

kollar iyi bir uzunlukta olduşunda rahatlayın. Gözlerim karnıma d şt ş nde gülümsüyorum.

M kemm l bir uyum.

Ve yarım saat sonra, düzgünce makyajımı yapmıř oluyorum. Fond ten, rimel, řeftali rengi bir ruj ve saćıma hızlı bir rötuř, kendimi yeni bir kadın gibi hissetmem ićin yeterli. Birkać parfüm sıktıktan sonra ćantamı kaptıřım gibi telefonumu ićine koymaya bařlıyorum ki telefonum bir mesajla çalıyor.

Bilinmiyor: Sanırım buradayım.

Aynen böyle, kusmaya hazırım. Sinirlerim geri gelirken akşam yemeği ićin yaptışım ızgara peynir midemde çalkalanıyor.

Ben:  ıkıyorum!

Tüm ışıkları çoktan kapattım ve arka kapıyı kilitledim ama okul ićin sekiz yılımı Toronto'da geçirdikten sonra, bir çift beyaz spor ayakkabımı giyip  n verandaya çıkmadan önce kilidi iki kez kontrol ediyorum.

Yeni evim iki yatak odalı, iki banyolu, yüksek tepeli ve yaşam alanını olduğundan daha büyük gösteren büyük bir  n penceresi olan yeni inřa edilmiş bir şehir evi. Uzun ev sırasındaki üçüncü birim olarak, komşularım ile iki duvarı paylaşıyorum. İki hane arasında sıkışıp kalmak her zaman ideal değildir, ancak her iki tarafta da saygılı komşularım olduğu ićin yeterince şanslıyım. Genellikle sabah erken saatlerde evden çıkıp akşamın ilerleyen saatlerinde eve döndüğüm ićin ne olursa olsun pek bir řey görüp duyacağımdan şüpheliyim.

Verandada döndüğümde, oturduğum yerin birkać metre ilerisinde kaldırımda bekleyen koyu kırmızı bir Jeep görüyorum. Camlar oldukça renkli ve arka camda bir sosyal medya tanıtıcısı var gibi görünüyor. Omuzlarımı dikleştirip iri cüsseli araca doğru adım atıyorum, buklelerim her hevesli adımda .

Yaklařtıķa cesaretim azalmaya başlıyor ve yolcu tarafına geçip şoförle göz göze geldiğim anda tökezliyorum. Yanaklarım utançla alevlenirken kendimi tutmak için bir elimi ön kapiya çarpıyorum.

Camlar aşağıya iniyor ve göz kamaştırıcı güzellikte bir sarışın eğilip kocaman gözleri ve ayrılmış dudaklarıyla bana bakıyor.

"Braxton?"

"Adalyn?"

12

BRAXTON

AKLIMI BAŞIMA TOPLAMAM TAM BİR DAKIKAMI ALDI.

Hutton'ın en küçük kardeşine düzgün bir bakış atmak için Jeep'e.

Bebek yüzü ve masum mavi gözleri artık yok. Onun yerine yüz hatları keskin, gözleri vahşi ve duymak için can attığım çılgın hikâyelerle parlıyor. Omuzlarından sarkan gevşek dalgalar, gerçek Adalyn modasına uygun olarak sıcak pembe ve deniz mavisi vurgularla platin sarısı renginde. Sağlıklı bir kızarıklık çenesinin ve elmacık kemiklerinin keskin hatlarını yumuşatıyor ve parlak dudakları bir sırtışla patlayarak düz beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor.

"Harikasın," diyor ve beni şaşırtarak kendini orta konsolun üzerine atıp beni kollarına çekiyor. "Seni özledim."

"Ben ? Çok güzelsin." Kollarımı onun ufak tefek bedenine doluyor ve onu sıkıca kavıyorum. "Ben de seni özledim. Hem de çok."

Muhtemelen gerekenden daha uzun süre sarılıyoruz, ama yine de yeterince uzun değil. Geri çekildiğimizde gülümsememe engel olamıyorum. Addie koltuğunda geriye düşüyor ama vücudunu bana doğru çevirmeye devam ediyor. Gözleri benimkileri tutuyor ve elini tutmak için uzanıyorum.

"Döndüğüne hâlâ inanamıyorum. Dox bana söylediğinde, bacağına tekmeyi bastım ve ona yalan söylememesini söyledim."

Bana senden bahset," diyor.

Dudaklarımı birbirine çarpmadan önce bu görüntüye gülüyorum. Suçluluk duygusu kıvrılıyor. "Aramalıyım. Sanırım telefonu açtığımda ne diyeceğinden çok korktum."

Düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Sana kızgınım ama kızgınlıktan çok kırgınım. Şimdi neden gittiğini anlıyorum, ama o zamanlar? Tanrım, senin tam bir sürtük olduğunu düşünmüştüm."

"Bunun için seni suçlamıyorum."

Parmaklarımı sıkıyor. "Şu anda hiçbir şeyi değiştiremeyiz ve etrafında toplanmasına ihtiyacı varken kardeşime yardım ediyorsun. Şu anda önemli olan tek şey bu."

"Yine de ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum. Sorularla baş başa kalmayı hak etmedin. Yapmak istediğim son şey birini incitmektir. Ben sadece ..."

"Kalamazdın. Biliyorum. Anlıyorum."

Bir nefes verdim. "Evet."

"Seni uzun zaman önce affettik, Brax."

"Onun dışında herkes." Göğsümde büyüyen ağrıyı ovalamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Neden yapmadığını biliyorsun," diyor yumuşak bir sesle. "Biraz zaman ver. Kendini içinde bulduğu bu karmaşayla ilgili her şey söylenip bittikten sonra, eminim geçmiş geçmişte kalacak ve ikiniz de yolumuza devam edebileceksiniz."

Ona minnettar bir gülümseme veriyorum. "Teşekkür ederim, Addie. Ama senin hakkında her şeyi duymak istiyorum. Bana her şeyi anlat."

"Bunu söylemek çok tehlikeli bebeğim. Ben bir konuşmacıyım." " umursama. bana tam özetini ver. kaçırma herhangi bir şey."

Birbirimizin ellerini bırakıyoruz ve o da cipi yola çekmeden önce sürücü koltuğunda kendini ayarlıyor. Güneş önümüzde batıyor, ufukta güzel bir parıltı yayıyor. Açılır tavan açıkken, radyoda bir country şarkısı çalarken ve eski bir dostun rahatlatıcı arkadaşlığıyla kendimi iyi hissediyorum. Bu duygunun anısını, bu gece ihtiyacım olacağından emin olduğumda kullanmak üzere bir kenara saklıyorum.

"Sen gittikten yaklaşık iki ay sonra izci kız olmak için kaydoldum ve bir kamp gezisinde liderleri dinlemeyi reddettiğim için atılmadan önce sadece üç hafta dayanabildim. Sonra birkaç okul spor takımına katıldım ama hiçbiri kalıcı olmadı."

"Seni bir izci kız olarak ya da bir spor takımında hayal edemiyorum."

Gülüyor, sesi çok saf ve kaygısız. "Katı kurallara ve bir programa uymak mı? Kendimi başarısızlığa hazırlıyordum."

"Sen her zaman vahşi bir çocuk oldun. Diğer herkes daha iyi bilmeliydi," diye takılıyorum.

"Ben de öyle dedim! Her neyse, Cooper ve Dox bana on dört yaşındayken kaykay yapmayı öğretti ve bir ay sonra bileğimi, ondan birkaç hafta sonra da bileğimi kırdım. Babam kendimi tekrar incitmeyeyim diye bir süre kaykayımı sakladı ama Clover Caddesi'ndeki o sevimli küçük kek dükkanında ilk işimi bulduktan sonra yeni bir tane aldım. Şaşırtıcı bir şekilde, bu hobi yıllar boyunca devam etti. Hiç kaykay yaptınız mı?"

"Asla olmaz. Dengem zaten kötü."

"Yine de denemelisin. Sana bir ara öğretebilirim." Ona baktım ve gülümsedim. "Çok isterim."

"Bu bir randevu." Şerit değiştiriyor ve gaza sertçe basıyor. O ellerini heyecanla direksiyona vururken ben koltuğumda sarsılıyorum. "Paraşütle atlamak istediğimi söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Tabii ki biliyorum. Bana bunu söylediğinde ödümü kopardın."

"Ben yaptım! Orada olmalıydın, Brax. Böyle bir şey yok. Hiçbir şey."

Çenem açık kaldı. "Gerçekten yaptın mı? Baban uçaktan atlamana izin mi verdi?"

"Bunun beni ne kadar mutlu edeceğini öğrendikten sonra, tabii ki yaptı." Göz kırıyor. "Cooper'ın bana katılmaya gönüllü olması da yardımcı oldu. Eminim Maddox da gelirdi ama onun yükseklikten ne kadar korktuğunu biliyorsunuz."

"Cooper uçaktan mı atladı?" Ben kekeleydim.

"Ya o ya da Noah olacaktı ve Noah böyle bir şey yapmak için doğru yerde değildi."

Kalbim ısınıyor. "Cooper bunu ikiniz için yaptı." Tanrım, bu adamı seviyorum.

"Peki ya sen?" dediğinde Addie'nin boynu ve kulakları pembeleşmişti. Okulda köle gibi çalışmak dışında ne yapıyorsun?"

"Şey, kesinlikle uçaktan atlamak kadar heyecan verici bir şey yapmıyordum. Zamanımın çoğunu okul ve iş arasında koşturarak geçirdim ama mezun olduktan sonra birkaç arkadaşım İspanya'ya bir gezi yaptım. Muhtemelen hayatımın en güzel haftalarından biriydi."

Üniversitedeki yurt arkadaşım iki gün boyunca beni kendisiyle ve birkaç arkadaşıyla birlikte Madrid'e bir geziye gelmeye ikna etti ve hepimiz çok fakir olmamıza ve son birkaç yıldır ramen noodle ile geçiniyor olmamıza rağmen beni ikna etmeyi başardı. Bunu nasıl başardığını hala bilmiyorum ama kararımın pişman değilim. Azıcık bile değil.

Hayatımı toparlayıp ülkenin öbür ucundaki okula gitme kararımın yanı sıra, bu şimdye kadar verdiğim en düşüncesizce karardı.

"Aman Tanrım! Nerede kaldınız? Barselona gelecek yıl gideceğim yerler listemde."

"Doğru ya. Büyük seyahatin, değil mi? Madrid'de bir hostelde kaldık. Eğer yabancılarla aynı odada kalmayı ve banyoyu paylaşmayı dert etmiyorsanız, fena bir seçenek değil."

Titriyor. "Banyoyu paylaşmak mı?"

Gülüyorum. "Belki otellerde kalmak için bütçe ayırırsınız."

"On altıncı yaş günümünden beri bu yolculuk için para biriktiriyorum. Herkes gitme konusunda fikrimi değiştireceğimi düşünüyor ama bu olmayacak."

"Seninle gelecek biri var mı? Bence herkesi korkutan tek başına gitmen."

"Evet, doğru. Maddox hokey sezonunun ortasında olacak, Noah kendi parmağını çiğnemeyi

Cooper da artık eğlenceli olamayacak kadar yaşlı. Gönüllü olmadığın sürece şansım yok."

Kaşlarımı çattım. "Yapabilseydim, yapardım. Kardeşlerin söz konusu değil ama Cooper ona 'çok yaşlı' dediğini duysa suratını asardı. Benden sadece iki yaş büyük, bilgin olsun."

"İki yıl, uzun bir süredir."

Ben daha durduramadan bir kahkaha patlıyor. "Peki. Peki ya arkadaşların? Eminim Avrupalı seksi erkekleri keşfetmek isteyen bir sürü genç kız vardır."

"Arkadaşımmış gibi davranan insanlar sosyal tırmanıcılardır. Gerçek bir arkadaşlıkla ilgilenmiyorlar." Ağzını büktü ve bana baktı. "Gerçekten hiçbirimizi takip etmedin mi? Sosyal medyada bile mi?"

"Hayır. Yapmalıydım ama oraya bir kez gittiğimde o tavşan deliğine düşeceğimi ve sonunda sarhoş olup kardeşini aramak gibi aptalca bir şey yapacağımı biliyordum."

Bir gülümsemeye karşı koyuyor. "Doğru. Sosyal medyada iyi bir takipçi kitlem var, bu yüzden okuldan veya internetten arkadaşlarımdan çoğu ya takipçi sayılarında hızlı bir sıçrama yapmak ya da kardeşlerimden birine yakınlaşmak için peşimdeler. Yani, evet. Arkadaşımdan herhangi birini yanımda getirmeye hayır."

İki kez göz kırpyorum. "Oh. Kaç takipçin var? Arka pencereindeki Instagram adresi olduğunu düşünmüştüm ama emin olamadım."

"Birkaç milyon. Dürüst olmak gerekirse, kendi reklamımı yapmak Maddox'un fikriydi. Kariyerimi başlatan ve yürüten kişi oydu."

"Kariyerin mi? Birkaç milyon mu? Tanrım, Addie. Daha liseden bile mezun olmadın."

Omuz silkiyor. "Sadece modellik ve bunun gibi küçük şeyler yapıyorum. Gerçekten, sayfamı yaptığım tüm çılgın şeyleri göstermek için kullanıyorum. Başlangıçta sadece paraşütle atlayışımın görüntülerini ve sörf tahtamda yaptığım birkaç numarayı paylaşıyordum ama

Oradan bir tür sarmal oluştu. Ünlü bir babanız ve erkek kardeşiniz olduğunda, büyük bir takipçi kitlesi de kucağınıza düşüyor."

Bu konuda mutlu olup olmadığını söyleyemem. Genç bir kızın endişelenmesi gereken son şey sosyal medya ve onunla birlikte gelen her şey. Maddox'a bunu teşvik ettiği için kızmalı mıyım yoksa ona yardım etmeye çalıştığı için gurur mu duymalıyım emin değilim.

Bu beni ilgilendirmez, kendime hatırlatıyorum.

"Hayır, o bakışı biliyorum. İnanın bana, yaptığım işi yapmaktan mutluyum" diye ekliyor.

Arenanın arkasındaki yoldan dönüp yeraltı otoparkının girişinde duran güvenlik görevlisine el sallarken sessiz kalıp birkaç dakika onu izliyorum. O da el sallayıp bizi içeri sokuyor ve bir saniye sonra Addie park ediyor. Açık ifadesinde yalana dair hiçbir ipucu yok, bu yüzden ona inanmaya karar veriyorum. Adalyn Hutton razı olacak türden bir kız değil. Eğer yaptığı işten memnun olmasaydı, o işi yapmazdı.

Onunla ilgili en özel şeylerden biri de cesareti. Benden çok daha genç birini örnek aldığımı söylemem garip olur mu?

"Tamam. Sana inanıyorum."

Sırıttıyor. "Teşekkür edeyim mi?"

"Hayır. Kesinlikle ." Bir kahkaha attım.

Pencereden dışarı bakıyorum ve mevcut durum hızla geri gelirken uzun bir nefes alıyorum. Buradayız ve artık geri dönüş yok.

Addie sesinde bir sempati kırıntısıyla, "Kusacak gibi görünüyorsun," diyor.

"Herkesi göreceğim için gerginim," diye itiraf ediyorum.

"Olma. Seni gördükleri için heyecanlılar. Annem ve babam öyle. Noah'ı bu gece gelmesi için zorladılar, o yüzden onu görmezden gel. O kötü bir yerde."

Harika. "Tamam. Bunu yapabilirim."

"Oh!" Arka koltuğa uzanıyor ve kucağına kocaman pembe bir çanta alıyor. İçini karıştırırken

dil. "İçeri girmeden önce bir fotoğraf çekip yayınlamak zorundayız. Kardeşimin emri."

"Ciddi misin?"

Çantasından telefonunu çıkarıyor ve ekranı kaydırarak kamerayı açıyor. "Abartılı göründüğünü biliyorum. Ama dedikoduları alevlendirmek istiyorlar ve bunun en hızlı yolu da bu."

"Peki," dedim.

"Dox'a sonra da bok atabilirsin. Aslında bunu teşvik ediyorum." Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Sadece fotoğrafı çek."

İkinci kez söylememe gerek kalmadan bana doğru eğiliyor, ben de aynısını yapıyorum ve ikimiz de fotoğraf için poz veriyoruz. Hızlıca fotoğrafı çekiyor ve telefonu çantasına geri koymadan önce öfkeyle yazmaya başlıyor.

"İşte oldu. Artık gidebiliriz."

Addie arabayı kapatıp dışarı atlıyor, ama ben onu takip ederken telefonum . Kotumun cebinden çıkardım ve mesajı görünce gözlerim büyüdü.

Nefes al. Sende bu var.

Ben: Teşekkür . İyi şanslar.

Derin bir nefes alıyorum ve yeni bulduğum güvenle Addie'ye dışarıda eşlik ediyorum.

13

MADDOX

BENTLEY YANIMA ÇÖKME DEN ÖNCE OMZUMU ITTİ.

Ben. Soyunma odası hem gerginlik hem de her zamanki ter kokusuyla dolup taşıyor. Isınma hareketleri için buza çıkmamıza on dakika var ve Koç'un maç öncesi konuşmasını birkaç dakika önce yapmasının ardından hepimiz kendimize moral konuşmaları yapıyoruz. İlk turun üçüncü maçındayız ve bu gece kazanırsak üç farkla öne geçeceğiz ve ikinci tura bir adım daha yaklaşacağız - rakibimiz henüz belli değil.

Bu benim VW'deki yedinci sezonum ve hâlâ bir kupamız yok. Bu takımı şampiyonluğa ulaştırma baskısını göğsümde bir halter gibi hissediyorum. Bunun için buradayım ama her yıl başarısız oluyorum.

Ben Oakley Hutton'ın oğluyum, Vancouver Warriors'ın yüzüyüm. Alexander ve üst kattaki tüm takım elbiseliler bana ne vaat ederse etsin, her kaybın getirdiği boğucu başarısızlık hissini durdurmuyor.

Sizi kupa final maçına götürmemesi için bir oyuncuya on milyon dolar ve üzerine düşeni yapmadığında da sözleşmesini yenilemezsiniz.

Dudaklarım Stanley Kupası'nın üzerinde olana kadar geleceğime güvenmeyeceğim.

Bentley patenini bağlamak için eğilirken, "Gözün daha iyi görünüyor," diyor.

"Daha iyi hissettiriyor."

"Veterinerdeki piliç hakkında bilgi almak için sabırla bekliyordum ama sabırsızlanmaya başladım. Eğer açıklamayı düşünmüyorsan gerçekten gücenmek üzereyim."

Omuzlarımı kıvırıyorum ve formamın boynunu çekiştiriyorum. Bu kıyafetlerin içinde çok sıcak. "Burada olmaz, dostum."

"Neden olmasın? Nasıl olsa hepsi onu çok çabuk tanıyacak."

Midem bulanıyor. Ensemde terler birikiyor ve sert bir el hareketiyle terlerimi siliyorum. Gençliğimden beri bir maçtan önce hiç bu kadar gergin olmamıştım ve yaklaşan sözleşmemle ilgili hislerime rağmen, bu mide bulandırıcı his tamamen Braxton sayesinde.

Onu tribünde beni izlerken ve tezahürat yaparken görmek beni heyecanlandırırdı. O buzun üzerindeyken yenilmez olduğuma inanmamı sağlardı. Dokunulmaz.

Ama şimdi? Şimdi her an saf dışı bırakılabiliyorum diye endişeleniyorum. Onun varlığı, göze alamadığım ama reddedemediğim bir zayıflık.

"Hayatımın büyük bölümünde en iyi arkadaşımdı. Beş yaşımızdan beri. Onu en son askere gitmeden önce gördüm."

"Bu uzun bir zaman ve hiç temas yok. Yedi yıl mı?
Sekiz mi?"

"Sekiz. İlk kez girdiğimde on sekiz, tekrar girdiğimde ise on dokuz yaşıyordum."

"Ayrıntılara girecek misiniz, yoksa bana güç mü kullanıracaksınız?"

Gözlerimi deviriyorum. "Babamın itirazlarına rağmen Braxton'ın babası benim menajerimdi. Braxton benim en iyi arkadaşımdı ve babasını pek sevmezdim ama kızını kızdıracak bir şey yapmayacağını düşündüğüm için ona güvenirdim. Birbirimize ne kadar bağlı olduğumuz ortadaydı."

"Onu seviyordun," diye araya giriyor Bentley.

Ona bakıyorum, gözlerim kısılıyor. Gardım o kadar yüksek ki, ben bile onu görmekte zorlanıyorum. "Ne?"

"Hayır, bunu benden saklayamazsın. İkiniz aynı odaya girdiğiniz anda bunu gördüm. O zamanlar onu seviyordun ve muhtemelen şimdi de seviyorsun."

"Sen neden bilmiyorsun. Evet, çocukken onu seviyordum ama bu çok uzun zaman önceydi." Kafamın içinde bana lanet olası bir aptal olduğumu söyleyen sesi bastırıyorum ve Bentley'nin cevap vermesine izin vermeden devam ediyorum.

"Roy Heights kolay bir maaş günü istedi ve beni seçen takımdan başka bir takıma gidersem daha fazla para kazanabileceğimi düşündü. Ama hata yaptı ve ikimizin de kariyerine mal olabilirdi. Şanslıyım ki her şeyini kaybeden tek kişi o oldu. Eğer ailemin adı arkamda olmasaydı, şu anda bu takımda bile olamazdım."

"Braxton'ın bununla ne ilgisi var? Kulağa bir sürü drama gibi geliyor ama hiçbir ikinizin neden teması kestiğinizi açıklamıyor."

Gülüşüm acı ve bütün yolu yakıyor. "Beni kim ikna etti sanıyorsun-"

"Maç zamanı! Çıkın sahaya ve bize galibiyeti getirin!" Koç kapı aralığından kükrüyor. Takım yuhalama ve bağırma sesleri çıkarıyor ve benim sözlerim bir daha geri gelmemesini umduğum bir yere doğru sürükleniyor.

Oyun zamanı. Başka hiçbir şeyin önemi yok. Özellikle de beni kaybetme korkusu yüzünden tüm arkadaşlığımızı riske atan bir kadınla olan geçmişim.

BRAXTON

"Üçüncü sıra," diyor Addie önümden. Neredeyse buz seviyesindeki koltuklara inen basamaklar dik ve o da uçarak iniyor. Ona ayak uydurmakta zorlanıyorum.

Binanın içindeki yoğunluk her geçen dakika daha da artarken etrafımızda konuşmalar devam ediyor. Bu gece ortalık yeşilden geçilmiyor ve Maddox'un formasını giymek beni biraz daha az garip hissettiriyor.

İlk geldiğimizde, gördüğüm Hutton formalarının sayısını saymaya başladım, ancak yolun bir yerinde izini kaybettim. Maddox ve babası farklı numaralar giyiyor ve evet, belki de kaç tane Hutton formasının babası için on bir numara ve Maddox için yirmi bir numara ile süslendiğini takip ediyordum.

Daha fazla yirmi bir görmek kalbimi kabarttı.

Adalyn bizim sıraya dönüyor ve birkaç çift ayağın yanından geçerken nabzım hızlanıyor. Ava ve Oakley Hutton'ın tanıdık yüzlerini gördüğüm anda söylemeyi planladığım her şey uçup gidiyor. Ava'nın yeşil gözleri bana dikilince yumuşuyor ve ben kendimi hazırlamaya fırsat bulamadan yerinden kalkıp aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

"Ah, Braxton," diye fısıldıyor beni sıcak bir kucakta toplamadan önce. Gözlerim yaşlarla dolarken onun kucağında sarkıyor ve ona sarılıyorum. "Şu haline bak."

Tam hatırladığım gibi kokuyor. Taze demlenmiş kahve ve portakal gibi. Eğer onu kokladığımı fark ederse, hiçbir şey söylemiyor. Sarılmamız bir ömür boyu sürecekmış gibi geliyor ama elini sırtımda aşağı yukarı gezdirirken ve sadece bana sarılırken geri çekilmek için acele etmiyorum.

"Anne, otur lütfen," diyor derin ve sert bir ses. Ava nerede olduğumuzu yeni hatırlamış gibi sarsılarak uzaklaşıyor ve ben

buluşmamızı bölmeye cüret eden adama ters ters bakma dürtüsüne karşı koydum.

Onu Ava'nın omzunun üzerinden, Oakley ve Adalyn'in arasında otururken buluyorum. Gözleri katran çukuru gibi ve kaşları çatık bir şekilde bana bakmaya başladı bile, eğer bu adamı çocukluğundan beri tanımıyor olsaydım tepelere doğru kaçırdım. Aurası "siktir git" diye bağıyor ve ben ona ters ters bakmak yerine gülümsemeyi tercih ediyorum. Bana dudağını kıvırdığında, bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.

"Seni görmek güzel Noah," diyorum.

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim," diye alay ediyor. Ava keskin bir nefes alıyor. "Noah." "Götlük yapma," diye azarlıyor Addie.

Noah hepsini görmezden geliyor ve yüzünü buza dönerek beni görmezden geliyor. Onun bu tavrını görmezden gelmek kolay çünkü bunu hak ettiğimi biliyorum.

"Bu gece burada olmana sevindik," diyor Oakley, delici yeşil gözleri benimkilerin mavisine dalıyor.

Koruyucu baba ayı geldi ve ailesine getirebileceğim potansiyel tehlikeyi değerlendiriyor. Oakley'nin bu yönünü hep sevmişimdir. Sevdiği insanları güvende tutmak için her şeyi yapar. Sadece şu anda potansiyel bir tehditmişim gibi bana bakmasından nefret ediyorum.

"Ben de."

Zihinsel bir geri adım atarken ona gülümsüyorum. Bir yük gibi hissetmek en kötü duygulardan biri olmalı ve burada olmanın bana böyle hissettirmesinden nefret ediyorum. Maddox'un ailesi beni tekrar gördükleri için ne kadar mutlu olduklarına dair güzel bir tablo çizebilirler ama bu benim bu duruma bakış açımı değiştirmeyecek.

Oğullarını bu belaya ben bulaştırdım ve şimdi bu gece, playoff maçında ona tezahürat yaparak eğlenmeleri gerekirken, bana bakıcılık yapmak zorunda kaldılar. Herkesin kalbini kıran ve onlar kanlar içindeyken kaçıp giden kız.

Ava, sanki bendeki değişimi hissetmiş gibi parmaklarımı tutuyor ve katlanabilir siyah koltuklardan birine oturuyor. Gözleri

Bana bakıyor ve elimi hafifçe çekiyor. Yanına oturuyorum ve ayak bileklerimi koltuğun altından geçiriyorum. Addie bana göre çok uzakta oturuyor ama onu çağırıp herkesten bir koltuk aşağı kaymasını isteyecek değilim. Böylece onu insan boyutunda rahat bir yastık olarak kullanabilirim.

"Noah için üzgünüm. O böyle şeyleri sevmez," diyor Ava usulca.

"Hokey oyunları mı?"

"Önemli olan maç değil, maçla birlikte gelen kalabalık."

"Onun için özür dilemene gerek yok."

Elimi bırakmadan önce bir kez sıktığında hâlâ elimi tuttuğunu hatırlıyorum. Sıkı bir nefesle onu geri çekiyorum ve parmaklarımı kucağımda birleştiriyorum.

"Bu senin için çok sinir bozucu olmalı. Tabii ki onun adına özür dilemek zorundayım. Bunun iyi gitmesini istiyoruz."

"Peki, minnettarım. Teşekkür ."

Her iki takımın oyuncuları soyunma odasından çıkıp buza akın başladığında omurgam dikleşiyor. Colorado oyuncuları bir uca, VW ise diğer uca yerleşiyor. Mıknatıs gibi gözlerim Maddox'a kayıyor, buzun etrafında birkaç hızlı tur attıktan sonra mavi çizginin yanında duruyor.

Gözlerimiz çarpışıp ağır bir kucaklaşmayla birbirine kilitlendiğinde kalbim göğsümde çarpıyor. Başını hızlıca salladığında omuzları düşüyor ve sopasının ucu geriye doğru itiliyor, neredeyse arkasında kayan takım arkadaşlarından birine çelme takıyordu. Sopasını ayarlayıp sol eldivenini çıkarmadan önce sağ kolunun altına soktuğunda kulaklarımda beyaz bir gürültü oluşuyor.

Başımı ona bir kez odun sallıyorum ama görmemiş gibi davranıyor. Bu planın bir parçası değildi. Bu gece benim burada olmam dışında bir şey yapmayı planlamamıştık. Ava'nın nefesi kesiliyor, ona da önceden söylenmediğini biliyorum.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, eldiveni yumruğuyla kalbini kapattıktan sonra bana doğrultmasını izliyorum. Titreyen iki parmağımı dudaklarıma bastırıp öpmek için kendimi zorladığımda iç bir duygu kabarması oluşuyor ve hemen geri işaret ediyorum. Tıpkı eskiden gibi. O an kırık bir ayna gibi paramparça oluyor. Etrafında dönüp eldivenini hızla buzun üzerinden almadan saniyeler önce yüzünde acı ve öfke parlıyor. Şok ve inançsızlık beni boğuyor, ama güzel geçmişimizin kırıklarımızla lekelenmesinin yakıcı acısı en çok zarar veren hediyedir.

Maddox kaskını çıkarıp ıslak buklelerini silkelemeden önce kafasına Gatorade şişesinden su fışkırttığında birkaç koltuk ötedeki kızlar kıkırdıyor. Sadece bir dakikadır yedek kulübesindeydi ama sahaya geri dönmeye hazır bir şekilde tahtaların üzerine eğilmişti bile. Bu sadece bir küçükler maçı ama onun için fark etmiyor. Her maç bir NHL maçı kadar önemli.

Yüz hatları kararlılıkla gergin ama tribünde beni görünce gözleri ışıldıyor. Bana sırtıyor, ben el sallıyorum. "Bunu sen ," diyorum.

Bana dönüp "Senin için" demeden önce koçuna bakıyor.

Sonra hızlı bir hareketle eldivenini çıkarıp göğsüne yumrukla vuruyor ve pistin diğer ucundan beni işaret ediyor. İki parmağını öpüp beni işaret ederken gülüşüm saf ve çığ.

Ava'nın dizime dokunan eli, takımların buzı temizlediğini ve on dakika sonraki büyük girişlerine hazırlandıklarını görmek için tam zamanında beni şimdiki zamana geri döndürdü.

Tüm zamanımı sessizce oturarak geçiriyorum ve kimse beni konuşturmaya çalışmıyor.

14

MADDOX

"HUTTON! GERİ BİR SANİYE BEKLE," KOÇ BİR KEZ EMREDİYOR.

Maçtan sonra soyunma odası temizlenmeye başladı. Genelde en son çıkanlardan biri ben olurum ama ben hep böyleydim. Oraya ilk giden ve genellikle en son çıkan kişi.

Colt ve diğer birkaç oyuncu ayrılırken çenelerini bana doğru eğiyorlar ama Bentley gözleri endişe dolu bir şekilde oyalanıyor.

"Her şey yolunda dostum. Evine git," diyorum.

İkna olmuş görünmüyor. "Emin misin?"

Koç'la ilişkim hiç iyi olmadı. Benim ünlü bir soyadı olan ve omzunda çip bulunan şımarık bir çocuk olduğumu düşünüyor. Ama soyadımı ben seçmedim ve omzumdaki çip beni o lanet buzun üzerindeki en iyi oyuncu olmaya iten şey. Sadece kaybettiğimizde umursuyor gibi görünüyor.

"Olumlu." Başımı salladım.

"Bana sonra mesaj at. Bu gece iyi maçlar."

Üçer birer maçı, bu gollerden ikisi benim, diğeri de onun golüydü. Sırttım. "Sen de tatlım."

Ve sonra gitti, kısık bir kıkırdama onu kapıdan dışarı kadar takip etti. Siyah deri ayakkabılarımı giyip Koç'un ofisine gitmeden önce gömleğimin düğmelerini ilikleme - üstteki iki düğmeyi açık bırakmayı ve daha önce taktığım kravatı çantama tıktırmayı tercih ederek - bitiriyorum.

Koç Pelant'ı ofisinin uzak köşesindeki yumuşak kahverengi kanepede, başını arkaya yaslamış ve bacaklarını iki yana açmış bir şekilde otururken buluyorum. Gözleri kapalı ve kalın kaşlarının arasındaki stres çizgileri gevşemiş halde yaklaşık on yaş daha genç görünüyor. Küçük molasını bölmek istemiyorum ama beni çoktan fark etti.

"Orada iyi oynadın. Bu gece oyuna odaklanamayacak kadar dikkatinin dağılacığından endişeleniyordum," diyor alçak sesle, uykulu bir şekilde.

Kapı aralığına eğildim ve elimi hâlâ nemli olan saçlarımın arasından geçirdim. Maçtan sonra aldığım hızlı duş sadece Braxton'ın iyiliği içindi. Genelde evde duş almayı tercih ederim ama yazın evsiz bir adamın çorabı gibi kokan bir adamla eve gitmek zorunda kalmaktan hoşlanacağından şüpheliyim.

Göğsümdeki bir sızı bu konuşmaya devam etmemi sağlıyor. Şu anda onu düşünmek istemiyorum. Buzun üzerinde onu işaret ettiğimde ne kadar yıkılmış görüldüğünü ve kesinlikle dudaklarını büzüp parmaklarını öpmesini izlemenin bana ne kadar berbat hissettirdiğini değil, o dolgun dudakları ilk kez benimkilere karşı hissettiğimde bunun gerçek olmayacağını biliyorum. Hepsi bir rol olacak.

Lanet olsun. Bu kadar yeter. Daha bunu konuşmadık bile. Bu gecenin konusu.

"Hokey benim için her zaman önceliklidir," diye cevap veriyorum.

"Bu yönünü seviyorum Maddox. Sana güvenebiliyorum. Bu hayatımı kolaylaştırıyor."

Gerginim. "Bir değil."

Düzgün bir oturma pozisyonuna geçerek ve dirseklerini kalçalarına dayayarak öne doğru eğilerek cevap veriyor. Başını çevirip bana bakıyor. Gerçekten bana bakıyor.

"Dün gece Alex ve babanla konuştum. Görünüşe göre yeni projenizden en son benim haberim oldu ama bir şeye ihtiyacınız olursa ben buradayım."

Braxton'dan bir proje olarak bahsettiğinde çenem geriliyor ama dilimi ısıyorum. "Desteyiniz için minnettarım. Eğer hepsi buysa,

Gitmeden önce aileme merhaba demeliyim."

"Evet, hepsi bu kadar. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Başka antrenman kaçırmamaya çalış. Takım sana özel muamele yapıldığını göremez."

Bu sefer dilimi serbest bıraktım. "Özel muamele mi? Aileme bakmamın ve basının başını belaya sokmamın özel muamele olduğunu mu sanıyorsun? Alexander benim beceri seviyemdeki herhangi bir oyuncusu için yapacağı şeyi benim için yaptı. Onun saygısını kazanmak için kışımı yırttım."

İnce üst dudağı hafifçe kıvrılıyor ve hoşuma gitmeyeceğini bildiğim bir geri dönüş için kendimi hazırlıyorum ama arkamdan gelen bir dizi ayak sesi konuşmayı kısa kesiyor. Arkamı dönüyorum ve soyunma odasında bana kaşlarını çatarak bakan Braxton'ı görünce irkiliyorum.

"Üzgünüm, annen onlarla buluşman normalden uzun sürdüğü için gelip seni bulmamı istedi ve güvenlik babandan aldığım bu geçiş kartıyla beni buraya geri aldı-" Boynundaki kordonda asılı olan lamine kartı kaldırıyor. "Önce kapıyı çaldım ama kimse cevap vermedi, ben de içeri girdim ve sonra senin konuştuğunu duydum-"

"Braxton." Sözümlü kestim, ağzımın kenarı kalkmaya çalışıyordu. "Sorun değil. Zaten burada işim bitti."

Çevremde Koç'un bana doğru geldiğini görüyorum ve hızla kapı aralığına girerek onu görmesini engelliyorum. Onu neden ondan koruma ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum ama şu anda bunu sorgulayacak durumda değilim.

"Yarın görüşürüz," diyorum ona sırtımı dönüp Braxton'la aramdaki mesafeyi kapatmadan önce. Yeşiller içinde muhteşem görünüyor ama boğazıma kadar gelen iltifatı yutuyorum.

Bir tahta gibi kaskatı kesildim ama avucumu usulca sırtının alt kısmına bastırıp çantamı geride bırakarak onu soyunma odasından çıkarırken hiçbir şey söylemiyor. Parfümü burnumu gıcıklıyor ve avucuma saldıran kıvılcımları görmezden gelmek imkânsız hale geliyor. Daha yakına kayıyor ve ben onu itmiyorum. Şu anda olmaz.

"Böldüğüm için özür dilerim," diye iç geçiriyor.

Soyunma odasından çıkarken onu önüme alıyorum ve gözlerim sırtındaki isim ve numaraya takılıyor. Mükemmel görünüyor, sanki orada olması gerekiyormuş gibi. Aletim anında sertleşiyor ve o fark etmeden önce hızla ayarlıyorum. "Aslında iyi zamanlamaydı," diye mırıldanıyorum oyunculara özel koridora ulaştığımızda. Ailem garaj girişinde bekliyor olmalı. Bir güvenlik görevlisinin beni yakalamaya çalıştığını görmeyi çok isterdim.

Babama artık oraya park edemeyeceğini söyle. "Koçun pisliğin teki gibi görünüyor."

"Sahip olduğum şeyi hak etmediğimi düşünüyor. Sanki beni bu lige babam getirmiş gibi davranıyor. Son zamanlarda olan her şey sadece onun bu inancını pekiştiriyor," diyorum ve beni şaşırtan bir şekilde açılıyorum.

"Aptalın ve pisliğin teki o zaman. Bunun için çalıştın. Her şey için."

"Biliyorum. Beni başka türlü ikna edemez. Sadece bunu çözerken benim yanımda olamaması çok boktan."

"O sadece bir kişi. Diğer pek çok kişinin desteğine sahipsiniz."

"Haklısın."

Ona bakıyorum ve uzun bir nefes çekiyorum. Bu gece buklelerini serbest bırakmış ve attığımız her adımda zıplayıp sallanıyorlar. Uzun kirpikleri gözlerinin üzerinde dalgalanıyor ve alttaki cildi süpürüyor. Yanaklarında, cildindeki makyajı bastıran doğal bir kızarıklık var ve parmak uçlarımda ne kadar sıcak olduklarını hissetmek için can atıyorum.

O kadar güzel ki acıtıyor.

"Muhtemelen bu gece bunu çok duydunuz ama sahada gerçekten çok iyi oynadınız. Uzun zamandır maç izlememiştin ve bundan ne kadar keyif aldığımı unutmuşum."

"Hokey izlemeyi neden bıraktın?" diye sordum.

"Bana seni hatırlattı" demeden önce tereddüt ediyor.

Elimi onun sırtından çekip pantolonumun cebine sokuyorum. Boğuk bir öksürükle boğazımı temizliyorum. "Tamam."

"Havayı temizlememiz gerek Maddox. Bu işin yürümesini istiyorsak bir an önce. Sürekli benden nefret ediyormuşsun gibi hissedersen bunu seninle yapamam. Bundan sonrası daha da zorlaşacak. Kız kardeşin daha önce bir resmimizi paylaştı ve sayfan şimdiden sorularla dolup taşıyor."

Yorgun görünüyor ve ben de aynı şekilde hissetmiyormuşum gibi davranmayacağım. Her şeyi açık açık konuşmanın zamanı geldi, bu onun umduğu affedilmeyi getirmese bile. Bu sahte ilişkinin yürümesine ihtiyacım var ve eğer birbirimize bu akşam maçtan önce verdiğimiz tepkiyi verirsek, kimse buna inanmaz.

Evlat edinme gününe sadece bir buçuk ay var. Birbirimizi o kadar uzun süre idare edebiliriz.

Değil mi? "Haklısın. Aramızdaki havayı dağıtmanın zamanı geldi."

BRAXTON

Ön verandamda dururken Maddox'un göğsü neredeyse sırtıma bastırıyor ve ben kapının kilidini açıyorum. Neyse ki, komşularımın onu burada görmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak kadar geç bir saat. Özellikle de hokey fanatiği Ralph'in.

Maddox'un yine onun yerine benim evime gelme teklifime karşı çıkmaması beni rahatlattı. Eğer bunu yapacaksak, rahat bir yerde olmalıyım ve onun taş gibi soğuk çatı katı böyle bir yer değil.

Kapıyı itip açıyorum, o da "Şirin" diye mırıldanıyor.

Çok şirin. Aydınlık ve oturma odasındaki çilek kokulu duvar prizi gibi kokuyor. Kadife, deniz mavisi bir kanepa ve rahat siyah bir koltuğun önüne sıkıştırılmış kabarık beyaz, suni kürk halı dışında mobilyalarım çoğunlukla elden geçirildi ve yeniden kullanıldı. Bu halıya rastladığımda estetik ruh hallerimden birini yaşıyordum ve canlı renklerle çevrili evimin içindeki görüntüsü karşısında rüzgârdaki bir çim sandalye gibi katlandım.

"Teşekkürler. Oturma odası olur mu?"

Homurdanarak cevap veriyor, ben de bunu evet olarak kabul ediyorum ve bizi başını eğmek zorunda kaldığı bir kemerin altından geçiriyor. Bir kahkahayı bastırıyorum ve ışığı açıyorum.

"Bir hobbit evinde yaşıyorsun," diye homurdanıyor kanepeye otururken. Şaşırtıcı bir şekilde, bu konuda herhangi bir şikâyeti yok. Sadece bacaklarını uzatıyor ve başını kanepenin arkasına yaslayıp mısır patlağı tavana bakıyor.

"Bilmiyorum. Sen sadece irisin." Başını hafifçe çevirerek bana kaşlarını çatıyor. Vücudum ısınırken gözlerim irileşiyor. "Siktir git."

Ağzının kenarı hafifçe seğiriyor ama gülümsemiyor. "Kim başlıyor? Sen mi ben mi?"

"Sen yapmak o ses gibi Bu o a basit ticari işlem."

"Sadece yorgunum, Braxton."

Yanağımın içini çiğniyorum. "Bu geceden mi yoksa tüm bunlardan mı yoruldun?"

"Bu noktada her şeyden yoruldum." "Özür dilerim."

Tavana bakıyor, çenesi geriliyor. "Yaptığın şeyi neden yaptığını ve sonra da çekip gittiğini söyle bana. Her şeyi mahvettin ve sonra hepimizi geride bıraktın. Yaşadığımız onca şeyden sonra neden ilk içgüdünün benden kaçmak olduğunu anlamak için yıllarca beynimi yordum ama hâlâ çözemiyorum."

"Eğer kalsaydım beni affeder miydin?"

Sessizlik. Bir çene tıkırtısı daha.

"Aynen öyle. Gitmek istemedim. Gitmek zorundaydım."

"Saçmalık. Hiçbir yere gitmene gerek yoktu. Seni affedebilirdim. Seni sevmiştim."

Azarlanınca gözlerim kucağıma düşüyor ve hızla geri kırptığım yaşlarla dolmaya başlıyor. "Olanlardan sonra sana bakamadım bile."

"Evet, görmek istediğim tek kişi sendin."

İrkildim. "Gençtim ve seni kaybetme düşüncesine katlanamıyordum. Kendim için doğru olanı yaptığımı sanıyordum. Şimdi hatalı olduğumu biliyorum ama bir hata yaptım. Kendimi savunmak için söyleyebileceğim başka bir şey yok. Yaptıklarımın bedelini sekiz yıl boyunca her gün ödedim."

"Bir hata mı?" diye yankılanıyor, koltukta öne doğru fırlıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğunda vahşi ve öfkeli. "Bana babanın askerlik teklifimi reddetme fikrinin benim için en doğrusu olduğunu düşündüğünü söylemiştin. Bu seçimin beraberinde getireceği riskleri biliyordun ama beni ikna etmesine izin verdin ve sonra da doğru olmadığını bildiğin halde bunun doğru bir hareket olduğuna beni ikna etmesine yardım ettin!"

"Korkmuştum! İyi bir açıklama değil ama elimdeki tek açıklama bu. Gençtim, bencildim ve

ve sen Florida'ya taşınyordun!"

Artık çok yakınız ve buraya nasıl bu kadar çabuk geldiğimize şaşırarak gözlerimi kırptıştırıyorum. Dizlerimiz birbirine değiyor ve yastığa bastırdığım elim işaret parmağının ucundan sadece birkaç santim ötede. Ellerimizden başımı kaldırıyorum ve onun bekleyen bakışlarındaki ateş karşısında yutkunuyorum.

Ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki, sadece gerçekten burada olduğunu kendime hatırlatmak için. Öfkeye ve kırık kalplere rağmen onu derinden özlüyorum. Başparmağımla onun sakallı çenesine ya da şişmiş alt dudağına bir kez dokunmak ya da daha iyisi, kollarıyla beni sarması. Bu kadar basit bir şey beni herhangi bir kelimedenden daha fazla iyileştirebilir.

"Eğer beni benim seni sevdiğim gibi sevseydin, bana yalan söylemezdin. Ve neredeyse her şeyimi kaybetmek üzereyken benim için kalır ve savaşırđın."

"Maddox," diye fısıldıyorum kırık bir sesle.

Gözlerini kaçırıyor ve arkasına yaslanıyor, aramızda hemen istediğim bir boşluk yaratıyor. Bunun yerine ellerimi kalçalarımın altına sıkıştırıyorum.

"Çok özür dilerim. Kalmalıydım. Hiç affedilmesem bile affedilmen için mücadele etmeliydim. Sen daha iyisini hak ediyordun. Herkes hak ediyordu."

"Tüm bunların en kötü yanı ne biliyor musun?" diye sormadan önce dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor.

"Ne?" Derim .

"Her şeye rağmen senden nefret edecek gücü kendimde bulamıyorum."

15

MADDOX

ACI DOLDURUR ONU GÖZLER OLARAK A GÖZYAŞI
DÜŞER. O ZAMAN BİR BAŞKASI. VE

Bir başkası.

Tam önümde ağlıyor ve her şeyin canı cehenneme, ama ona uzanmaktan kendimi alamıyorum. Bir kolumu sırtına, diğerini de önüne dolayarak onu sarmalıyor ve sıkı sıkı sarılıyorum. bir hıçkırık yükseldiğinde göğsüm sıkışıyor ve benden uzaklaşmaya çalışıyor. Kollarıma vuruyor ve başını sallayarak gözyaşlarının uçuşmasına neden oluyor. Bir tanesi boynuma çarptığı anda işim bitiyor.

"Yeter, Braxton. Benimle savaşmayı bırak."

"Bırak ağlayayım! Bunun için kendimden biraz daha nefret etmeme izin verin, sonra duracağım" diye yalvarıyor.

Yapabilsem yapardım. Bunun yerine ellerimi sırtında kavuşturuyorum ve kucağıma yerleşene kadar onu kanepeye doğru çekiyorum. Çırpınıyor ve gevşemeden önce yüzünü omzumla boynumun birleştiği deriye gömüyor. Yavaşça ellerimi çözüyorum ve dikkatlice sırtına yerleştiriyorum. Ellerimi aşağı yukarı hareket ettirip ovuşturmam gerekiyor ama lanet bir ezik gibi donup kalıyorum.

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyor, uzun zamandır duymayı beklediğim kelimeleri tekrarlıyor. Duyduğumda ve duyarsam kabul etmeyeceğime dair kendime söz verdiğim sözleri.

Meyveli şampuanının kokusu bu pozisyonda o kadar bunaltıcı ki, ondan uzaklaşmak için başımı arkaya yatırıp kanepenin arkasına yaslamak zorunda kalıyorum. Kafamın içindeki, yüzümü sıkı siyah buklelere gömmemi ve kokuyu doğrudan kaynağından almamı söyleyen sese teslim olmayı reddediyorum. Ama sandığım kadar güçlü değilim çünkü bir dürtüye boyun eğmezken başka bir dürtüye boyun eğiyorum.

Gözlerimi kapatıp elimi omurgasından yukarı, boynunun çıplak derisi boyunca sürüklüyorum, ta parmaklarım buklelerin arasından geçip kafatasının tabanına yayılana kadar. Hay sikeyim. Beni. Bana karşı titriyor ve ardından gelen zevk dalgası dişlerimi sıkıyorum. Yumuşak ve sıcak ve bana karşı mükemmel bir şekilde oturdu.

"Seni affedemem," diyorum kabaca, kelimeler boğazımı tırmalayarak yukarı çıkıyor. "Şu anda olmaz. Henüz değil."

Yumuşak, boğuk bir çığlık ve sonra o kadar hafifçe başını sallıyor ki hareketi zar zor hissediyorum. "Tamam."

"Ama yine de bunu yapmamız gerekiyor. Hâlâ yardımınıza ihtiyacım var, bu yüzden geçmişe değil bugüne odaklanmaya çalışacağım. Yapabileceğimin en iyisi bu."

"Sana yardım etmek için elimden geleni yapacağım. Söz veriyorum."

Parmaklarım saçlarını sıkıca tutuyor, sonra onu incitmek istemediğim için gevşetiyorum. "Bir sonraki maçımız iki gün sonra yine evimizde ve kazanırsak ikinci tura çıkacağız. İlk maçımız ne zaman olursa olsun, orada olman gerekecek. Uçmayı sevmediğini biliyorum ama birkaç deplasman maçına da gelmelisin. Takım uçağıyla uçabilmen için gerekli ayarlamaları yapabilirim."

"Bunu yapmak zorunda değilsin. Kendi başıma uçabilirim."

Kararımı çoktan vermiştim, o yüzden devam ediyorum. "Maçlar dışında halka açık yerlerde görünmenin bir yolunu bulmalıyız. Evlat edinme günü belli ama o zamana kadar birlikte görünmemiz gerekiyor."

"Maçlardan sonra dışarı çıkıyor musun? Barlara?" "Pek değil. Bazen."

"Bence oradan başlamalıyız. Adalyn birbirimizin fotoğraflarını internette yayınlamaktan da bahsetti."

Doğru. Oyunum sırasında çekip beni etiketlediği gibi. Ondan sonra telefonumu sessize almak zorunda kaldım ama bu Alexander'ın fikriydi ve o ne derse o olur. "Bu işe yarar."

Yavaşça başını omzumdan kaldırıyor ve yüzünü silmeden önce başka tarafa bakıyor. Çekingen bir gülümsemeyle bana bakmadan önce bir çıtırtı göğsümü olduğu gibi sessizliği de kolayca kesiyor.

"Bunun için üzgünüm. Ben sadece ..." Çılgınca kucağımdan iniyor ve yanımdaki mindere çöküyor. Yanakları kıpkırmızı ve genç Maddox bu kadar küçük bir şey yüzünden utandığı için onunla dalga geçebilirdi ama yaşlı versiyonu bunu yapmıyor. "Bunun için teşekkür ederim."

Omuz silkiyorum ve göğsümden görünmez bir tüy topluyorum. Bu hareket gömleğimden onun parfümünün uçmasına neden oluyor ve hemen şimdi eve gider gitmez onu atmaya karar veriyorum.

"Yarın sana mesaj atarım, oradan devam ederiz."

Başını salladı. "Tamam."

Üzerimize garip bir sessizlik çöküyor ve ben bunu buradan defolup gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum. Ayağa kalkıp ellerimi ceplerime sokuyorum ve alt dudağımı ısıriyorum. Sadece hoşça kal mı demeliyim? Kahretsin, gariplikten nefret ediyorum.

"Seni geçireyim," diyor rahatsızlığımı hissederek. Nefesimi bırakıyorum ve bana gösterdiği evin küçük bölümünden geçerek ön girişe kadar onu takip ediyorum.

Ayakkabılarımı giyiyorum ve o da benim için kapıyı açıyor. Dışarıda yürürken kaslarım geriliyor ve kasılıyor, yüzümü ona dönüyorum.

"Yani . . . O zaman sana mesaj atarım," diyorum.

Dudakları seğiriyor. "Bunu zaten söylemiştin." "Doğru."

"Dikkatli sür."

Başımı eğiyorum. "Evet. Benden sonra kapıyı kilitle."

Ve böylece verandanın merdivenlerinden atlayıp kaldırımdan aşağı iniyorum. Arkamdan kapıyı kapattığını kontrol ettikten sonra kamyonetime biniyor, ve en son kıcımı tahtalara çarptığım zamankinden daha fazla sarsılmış hissederek sokağa fırlıyorum.

Henüz yatağıma uzanmış ve battaniyemi göğsüme çekmişim ki telefonum başucumda çalmaya başladı. Bırakmayı düşünüyorum ama bir şey beni mesajlar arasında gezinmeye itiyor, bu saatte görmezden gelmem gereken ama yapmadığım bir mesaj görüyorum.

Braxton: Peki ya öpüşme?

Ben: Çok gerekli olmadıkça hayır.

Özellikle de az önce içimde seken sinir bozucu heyecan duygusu bir şey ifade ediyorsa.

Braxton: Bir çeşit anlaşma yapmalı mıyız?

Ben: Noah Centipede'nin olduğu o aptal filmdeki gibi mi?

Braxton: Tüm Erkeklere mi? Bu çok kaba ve onun adı değil.

Braxton: Bekle. . . Addie mi izletti yoksa artık gençlik romantizmine mi merak saldın?

Ben: Addie.

Kız kardeşim söz konusu olduğunda her tür filmin içine . Alacakaranlık efsanesinin tamamını fangirl statüsüne ulaşacak kadar izlemeye zorlandım.

Braxton: Bu anlaşmaya hayır demek mi oluyor? Bu gece bir tane hazırlayabilirim.

Sence gerçekten ihtiyaımız var mı? Sadece beni öpme ve iyi olacağız.

Braxton: Bu kadar mı? Yani, diğerk her şey masada, öyle mi?

Hoşuma gitmeyecek bir şey mi yapmayı planlıyorsun? Bu 20 soru da neyin nesi?

Braxton: Sadece aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istiyorum.

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve iç çekiyorum. Bu yeterince makul bir neden, ama beni rahatsız eden bir şey var. Belki de her şeyi bir yapılacaklar ve yapılmayacaklar listesiyle planlamak istemediğimdendir. Sadece akışına bırakmak daha inandırıcı olacaktır.

Ben de öyle düşünüyorum zaten.

Planlayıcıyı bırak, Braxton. İşin özü, inandırıcı olmamız gerekiyor. Bu da bunun için ne gerekiyorsa yapmamız gerektiğı anlamına geliyor.

Braxton: Tamam. Evet.

Ben: Şimdi iyi misin?

Braxton: Evet. Teşekkür .

Ben: Her şey . İyi geceler.

Braxton: İyi geceler. Tahtakurularının ısırmasına izin verme.

Yapmıyorlar ve iki gün sonra kamyonetimi babamın evinin önüne park edip öğleden sonra güneşine çıkıyorum.

Annemle babamın evi bebekliğimden beri aynı; büyük ve yetkili ama aynı zamanda bir şekilde sıcak ve ev gibi. Boylu boyunca iek sepetleri asılı, etrafı çevrili bir sundurma, kıvrımlı bir taş araba yolu, büyük pencereler ve annemle babamın evinden çıkan bir balkon.

yatak odası ve arazinin arka tarafındaki ağaçlara bakmaktadır.

Bugün, verandadaki çiçek sepetlerine pembe ve beyaz balonlar ve flamalar eşlik ediyor ve kapının üzerine asılan Mutlu Yıllar afişine kıkırdıyorum.

Garaj yolu, ön kapıya kadar gelip içeri girmeden önce etrafından dolandığım araçlarla dolu. Antrenin etrafına yayılmış ayakkabı yığını hiç de şaşırtıcı değil. Ailem kalabalıktır ve bu büyük evde bile biraz kalabalık olabiliyor.

"Doğum günü kızı nerede?" Ayakkabılarımı yığına ekledikten sonra bağıyorum.

"Ben bu muyum? Ben de artık sadece yaşlı bir kadın olduğumu sanıyordum," diye dalga geçiyor annem, kollarını açmış bana doğru gelirken.

Ona sarılıyorum ve sıkıca sarılıyorum. "Geç gelen doğum günün kutlu olsun anne."

"Teşekkür ederim, bebeğim."

Bir süre sonra geri çekiliyoruz ve o bizi evin içinden herkesin olduğunu varsaydığım arka bahçeye doğru götürürken kolumu omzuna atıyorum.

"Hediye kamyonetimde. İnsanların önünde ağlamaktan ne kadar nefret ettiğini biliyorum ve benim hediyem gözleri kamaştıracak," diye böbürleniyorum.

Karnımı çimdikliyor ve ben bir kahkaha atıyorum. "Sen küçük bir pisliksin. Bana hediyemi çoktan verdiğini sanıyordum."

"Bu sadece ilkiydi." Onu yumuşak bir şekilde sıkıyorum. "Biliyorsun, bu partiyi daha önce yapabilseydim yapardım, ama-"

"Özür dilemek yok. Artık buradasın. Hokey sezonunun nasıl olduğunu bilirim, özellikle de playofflardan hemen önce."

Bir hokey oyuncusunun hayatını bilecek ve anlayacak biri varsa o da Oakley Hutton'la evlenen kadındır, ama suçluluk duygusu hâlâ orada.

Keşke onun doğum günlerinde daha fazla izin alabilseydim de doğum gününü tüm aileyle birlikte kutlamak zorunda kalmasaydık.

bir ay sonra. Ama en azından onu gerçek gününde görebildim ve sanırım bu onun için büyük bir partiden daha anlamlıydı.

"Babam seni ımarttı, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Tabii ki yaptı. Onu bundan daha iyi tanıyorsun."

"Ona sana bir yat almasını ve bana güldü, bu yüzden hediyesinin o kadar iyi olabileceğinden pheliyim."

"Bana bir yat alabilirdin," diye . "Beni oraya sen götürdün."

"Bize Yunanistan'a bir gezi ayarladı çünkü amcan yıllar önce gittiğinden beri gitmek istiyordum. Bence gayet iyi yaptı."

"Oh, bayıldım," diye dramatik bir şekilde i geçiriyorum ve gülmeden önce beni tekrar imdikliyor.

"Dalga geçiyorsun ama bir gün sen de biri için aynı şeyleri yapacaksın."

"Nefesini tutma anne. O zamana kadar saçların ağarabilir."

Kalarını çatarak bana bakıyor ve "İkimiz de biliyoruz asla griye dönmeyeceğim" diye alay ediyor.

"Emin misin? Sanırım görüyorum ..." Bir tutam saçı parmaklarımin arasına sıkıtırıp yüzümün önünde tutuyorum.

"!" Elime vuruyor ve ben de saçımı bırakıyorum. Bir kahkaha attım. "una bak. Yanlış alarm."

Avlu kapısının önünde durduk ve o, "Git herkese merhaba de. Çok heyecanlılar."

"Evet, hanımefendi" diyorum. Sonra kapıyı çekip açıyorum ve "En sevdiğiniz kişi sonunda geldi!" diye bağırıyorum.

"Cooper burada mı?" diye bağırıyor kuzenim Jamieson, beni tamamen atlayarak arka bahçeye bakıyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Evet, pislik. Yakalaman gereken bir futbol topun falan yok mu senin? O baltayı kullanabileceğinden emin misin? O kıymetli ellerinin nasır tutmasını istemeyiz."

Geniş alıcı başını geriye atıyor ve derin bir atıyor. Babamın odunlukta tuttuğu baltayı kavrayışı gevşiyor ve baltayı çimenlerin üzerine bırakıyor, ardından çömelerek iri kollarına bir yığın kütük alıyor ve onları taşıyıp yanan ateşin önüne bırakıyor. Biraz kontrolden çıkmış ama tahmin etmem gerekirse, muhtemelen biri benzinle yakmış.

Jamie'nin itfaiyeci ağabeyi Oliver'ın bu durumdan pek hoşlanmadığına eminim.

Jamie kollarındaki talaşları fırçaladıktan sonra bana takılarak, "Bu eller seninkilerden daha çok iş görüyor, tatlı çocuk," diyor.

"En son ne zaman işçilikle ilgili bir şey yaptın evlat?" Amcam Tyler en küçük oğluna sırtıyor.

"Muhtemelen seninle aynı zamanlarda," diye karşılık veriyor Jamie. Başımı sallayarak bahçeye yayılmış büyük ailemizin tanıdık görüntüsüne bakıyorum. Jamie'nin arkasında Oliver ve amcam Ty, ellerinde biralarıyla alçak ahşap veranda sandalyelerinde oturmuş, gözlerini ateşten ayırmadan kendi aralarında sohbet ediyorlar. Adalyn alevlerin üzerinde bir marşmelov kızartmaya çalışıyor, yüzü iki büküm Konsantrasyon.

Tyler'ın karısı - Gracie teyzem - yiyecek ve hediyelerle dolu uzun beyaz bir masayla meşgul. Annem o yöne doğru gidiyor ve bir saniye sonra babam arkasından geliyor, kollarını annemin ortasına doluyor ve onu kendine doğru çekiyor.

Onların sevgisi kalbimi ısıtıyor. Hayatım boyunca gösterdiklerini gördüğüm sevginin aynısı. Birden kaşlarımı çatıyorum. Kalabalıkta eksik olan tek bir yüz var ve bu annemi en çok üzen yüz olmalı.

"Noah nerede?" şimdi Addie'yle yüzleşerek bağırıyorum. Addie alevlerin üzerinden bana bakıyor. "Toronto'da." "Toronto mu?"

"Bak, sen çıldırmadan önce, o sebepsiz yere gitmedi."

"Annemin doğum gününü kutluyoruz, Addie. Bundan daha önemli bir şey yok."

Kaşlarını kaldırıyor. "Gerçekten mi? Şu anda ikiyüzlü davranıyorsun."

Haklı ama bunu yüksek sesle itiraf etmiyorum. "Tiny'i görmeye gitti, değil mi?"

"Tabii ki öyle, Dox. Ama annemin gerçek doğum gününde buradaydı, o yüzden yargılamadan en iyi arkadaşını görmesine izin ver. Onun nasıl hissettiğini herkesten daha iyi biliyor olmalısın."

Yavaşça kendimi çimlere bırakıyorum ve dizlerimi yukarı çekip kollarımı üzerlerine sarkıtıyorum. Bu şekilde gitmesi hoşuma gitmiyor ama benim fikrim kardeşim için bir şey ifade etmiyor.

Tinsley Lowry -ya da hepimiz tarafından daha çok bilinen adıyla Tiny- amcam Tyler'ın üvey kardeşinin kızı. Ağzı kalabalık olsa da Tyler aileden biriyle evlendiği için benimle ya da kardeşlerimle kan bağı yok. Buna da şükür çünkü Noah onu gördüğü andan itibaren ona aşık oldu.

Babam bize hep Huttons'ın penguenler gibi olduğunu söylediler. Ömür boyu çiftleşiriz. Ve gençken buna inanmamış olsam da.

.. Sanırım düşündüğüm kadar yemeğe çıkmamış olabilir.

Umarım gelenek Adalyn'i es geçer çünkü henüz buna hazır değilim.

Noah, Tinsley ile farklı. Daha sıcak, daha nazik. Ona ulaşabilen tek kişi o ve bu harika bir olsa da, o ailesiyle Toronto'da yaşıyor ve Noah burada. En azından bir süreliğine orada olduğu için başının belaya girmesi konusunda endişelenmeme gerek kalmayacak. "Anneme doğum günü için ne aldın?" Konuyu değiştiriyorum.

ve Addie'nin yüzü hemen aydınlanıyor.

"O-M-G! Yunanistan seyahatleri için ona yeni bir valiz seti aldım. Annemin nasıl olduğunu bilirsin.

Kendine yeni şeyler alır. Yemin ederim benim yaşımdan beri eski valizleri var."

Ben de onunla birlikte başımı sallıyorum. Annem biz çocukken bizi çok şımartırdı ama kendisi için neredeyse hiç harcama yapmazdı. Gerçi babam bunu telafi etti.

"Bu harika, Addie. Buna bayılacak."

"Evet, öyle olacak." Arkama bakıp kirpiklerini kırıştırmadan önce kısa bir süre bakışlarını arkamda gezdiriyor. "Teorik olarak, annem ve ben Braxton'ı bugün partiye davet etseydik ne kadar kızardın?"

Gözlerimi kısıyorum. "Neden?"

"Çünkü kuzen. Küçük Braxton Heights biz konuşurken buraya doğru yürüyor," diyor Jamie ve ben hızla yerden kalkarken onu arka kapıya doğru bakarken buluyorum.

"Adalyn," diye homurdanıyorum, Jamie'nin görüş alanını takip ederek Braxton'ın dışarı çıktığını görüyorum.

Onu içime çekerken ciğerlerim sıkışıyor. Kısa kollu, beyaz dantelli, dökümlü sarı bir sundress vücudundan aşağıya doğru akıyor, baldırlarının ortasına kadar iniyor ve belini kıvrarak kıvrımlarını ve göğüslerinin kabarıklığını ortaya çıkarıyor. Bir çift beyaz spor ayakkabı ve göğüslerinin arasındaki kalp şeklindeki kıvrımın hemen üzerinden sarkan bir elmas kolye görünümü tamamlıyor.

Saçlarının yarısı geriye doğru çekilmiş ve bir toka ile sabitlenerek yüzünden uzak tutulmuş. Parmaklarım seğiriyor, o tokayı çıkarıp buklelerini serbest bırakmak istiyorum.

"Bu ne zaman oldu?" Oliver arkamızdan mırıldanıyor ve yeniden bir araya gelmemizden mi yoksa onun bir kadına dönüşmesinden mi bahsettiğini bilmiyorum ama yine de sinirleniyorum.

"O senin için değil," diye .

"Yani, o senin mi?" diye soruyor. "Bu senin otobüsün değil-"

"Kadınlar erkeklere ait değildir Oliver, ama evet. Braxton Maddox'la birlikte burada," diye cevap veriyor Addie benim yerime.

Gözlerimde sorularla ona bakıyorum ve o da "Devam et" diyor.

İçimi bir huzursuzluk kaplıyor ama yine de onu dinliyorum. Üç adımda onları arkamda bırakıp Braxton'ın önüne geçiyorum ve altı-üç bedenimi onu başkalarının görmesini engellemek için kullanıyorum.

Tek bir gülümsemesi içimi burkmaya yetiyor. Kendimi kontrol etmeye çalışıyorum, ama onun burada, ailemin evinde olması, kahretsin.

"Güneşe benziyorsun," diye geveledim. Gözlerim büyüdü. "Elbiseyi kastediyorum. Güneş gibi sarı... güneş ışığı. Parlak. Evet."

Gözlerindeki mavi o kadar net ki gözlerimi kaçıramıyorum. Bana bir, iki kez göz kırpmıyor ve sonra "Güneş gözlüğü ödünç almak ister misin?" diye soruyor.

16

BRAXTON

ZEMİN BÜYÜR KARARSIZ ALTINDA AYAKLARIM ZAMAN
Maddox'un dudakları bir gülümsemeye ayrılıyor. Pırıl pırıl dişleri ve sağ yanağının derinliklerine gömülmüş bir gamzesi var. Elbisemin cebine uzanıp telefonumu almak ve onun bir fotoğrafını çekmek istiyorum.

Gülümsemesi güzel ve gerçek, o kadar gerçek ki ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Ve bir kereliğine de olsa onunla birlikte gülümsemek harika bir duygu.

"Fazladan bir çiftiniz var mı? Benimkini kamyonunda unuttum," diye kestirip atıyor.

İç kumaşı dışarı çekmeden önce iki elimi kalçalarımıdaki ceplere sokuyorum. "Yer yok."

"Utanç."

Adalyn bize katılmadan bir saniye önce Maddox'un arkasından bir sarışın beliriyor. Kardeşinin önüne geçip bana sırtlıyor, dudakları ve yanakları parlak pembenin uyumlu bir tonunda.

"Çok güzel görünüyorsun B," diye başlıyor beni hemen geren bir ses tonuyla. "Beni öldürmemen için sana yalvarıyorum ama annem, babam ve benden başka kimse bu sahte flört olayını bilmiyor. Bu da gösteri zamanı demek," diyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar mutlu bir şekilde.

Bunu planlamış, çok açık. İşbirlikçi, en küçük Hutton kardeşi, kardeşinden cehennemi istedi ve

Ona ne kadar kızmak istesem de, kızabileceğimi hiç sanmıyorum.

Maddox kaşlarını çatıyor. "Ne? Ailemize yalan söylemiyorum."

Gözlerini deviriyor ve bir kalça patlatıyor. "Gracie Teyze hayatını kurtarmak için sır saklayamaz, Jamie de öyle. Bu konudaki gerçeği öğrenmelerine izin verirsen gün içinde ortaya çıkar. Şimdi bunu ya herkesin tepkisiyle yüz yüze başa çıkabileceğin burada yapacaksın ya da sayısız telefon ve mesajla uğraşmak zorunda kalacağın sosyal medya üzerinden. O fotoğrafımızı yayınladıktan sonra seni yalnız bırakmalarına şaşırdım."

"Herkes senin kadar telefon bağımlısı değil, Addie," diye homurdanarak ona sert bir bakış fırlattı. "Beni bu konuda uyarmalıydın. Bunu yapmaya henüz hazır değiliz."

"Herkes yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum. Ailen bunu sorun etmiyor mu?" Dudağımı kaşıyarak soruyorum.

"Kesinlikle. Cooper'a da buraya geldiğinde çenesini kapalı tutmasını söyledim zaten."

Maddox uzun, derin bir nefes veriyor ve kız kardeşinin omzunun üzerinden beni izliyor. Kaşlarını çatıyor ve ben de omuz silkerek topu onun sahasına bırakıyorum. Bu onun ailesi, dolayısıyla bundan sonra ne yapacağımıza o karar vermeli.

"Siktir. Tamam," diye razı olur ve Addie heyecanla alkışlar.

"O halde sizi yalnız bırakayım. Unutma, inandırıcı olsun, yoksa boşa gitmiş olur." Aramızdan sıyrılıp aceleyle -hayır, daha çok atlayarak- uzaklaşmadan önce bana bir göz kırpmıyor.

"Ailemi ikna etmek gerçekten gerekli mi? İster inansınlar ister inanmasınlar, bu halkın bana bakışını değiştirmeyecek."

Boğazımdaki yumağı yutuyorum ve ona doğru bir adım atıyorum. Aramızdaki mesafe yarıya inmişken, buraya gelirken hissettiğim kadar kendime güvenmiyorum.

Onun iri ve güçlü gövdesiyle kıyaslandığımda ben küçücük kalıyorum ve neredeyse güleceğim. Ufaklık daha önce kullandığım bir terim değil.

kendimi tanımlamak için kullandım, ama dünyanın en ateşli erkeğinin huzurunda, daha iyi bir tanım düşünemiyorum.

"Bunu başaramayacağından mı korkuyorsun?" diye sordum. "Söylersen karnım ağrıyormuş gibi yapar ve giderim. Ama bil diye söylüyorum, şu anda herkes bizi izliyor. Bir şey görmeyi bekliyorlar."

Gözleri köşelerde sıklaşıyor ve aniden tam önümde duruyor. Ayıyı dürtüyorum ama korkmaktan çok uzak hissediyorum.

Başımı arkaya eğerek, beni bekleyen gözlerini bulmadan önce bakışlarımı yavaşça önünde gezdiriyorum. Arkalarındaki sıcaklık beni felcin eşiğine getiriyor ve bir elini kaldırıp yanağımı ve çenemi okşadığında dizlerimin titrediğini düşünüyorum. Avucu tenime çok sıcak geliyor ama ben buz gibi titriyorum.

"Bunu başarabilirim. Sen yapabilir misin?" diye karşı çıkıyor ve bir saniye sonra başparmağını alt dudağımda gezdirip acı dolu bir nefes çekiyor. "Benim için eğil, Curly."

Hiç tereddüt etmeden emrine itaat ediyorum. Denge için ellerimi göğsüne koyduğumda, sert, tonlanmış kasların hissiyle bir inilti yutuyorum. Parmaklarım kendiliğinden hareket ediyor, her seferinde göğsünün düzlemlerini keşfederek andan faydalıyor. Ellerimi yukarı, yukarı, yukarı sürüklediğimde titriyor ve onları boynunu tutup onu kendime doğru çekmek için kullanıyorum.

Sesler etrafımızı sarıyor, merak ve şaşkınlığın ipuçları sadece içimdeki artan duyguya katkıda bulunuyor. Herkes izliyor ve bu beni daha da ileri götürmek için ateşliyor. Sonuna kadar.

Dudaklarımız birbirinden kıl kadar ayrıldığı anda burnumu onunkine çarpıyorum ve fısıldıyorum, "İnandırıcı ol, Dox. Beni sevdiğin gibi öp."

Beni geriye yaslamadan önce diğer eliyle yüzümün karşı tarafını kavlıyor ve vücudumun kıvrımını takip ederek ağızlarımızı birleştiriyor. Elektrik prizine bir çatal sokar gibi, vücudum kıvılcımlarla patlıyor, başlıyor

Dudaklarımdan dışarıya doğru yayılıyor, ta ki içim dışım yanana kadar.

Parmaklarımı onun tişörtüne doladım ve öpücüğün içine düştüm. İlk öpücüğümüz. Sahte öpücüğümüz.

Sahte.

Kelime zihnimde tekrar ediyor ama görmezden geliyorum. Onu bir kutuya tıkıp sıkıca kilitliyorum. Bu sahte bir his değil ve Maddox'un göğsü derin bir iniltiyle gürlediğinde, ağzına bir inilti bırakıyorum. Diliyle dudaklarımı ayırıp derinlere dalmadan önce hevesle yutuyor.

Ağızlarımız hızlı bir şekilde hareket ediyor ve öpüşme kirli, umutsuz bir hal alıyor. Yılların öfkesi, hüsrani ve ihaneti, çocukluk aşkı ve özlemiyle savaşıyor ve hızlı bir sahte sevgi gösterisi olması gereken şeyi, yatak çarşaflarına dolanmış sessiz, özel geceler için tasarlanmış bir şeye dönüştürüyor.

Ağzını kapattığında neredeyse devriliyordum ve sıcak, öfkeli hava yüzüme çarpıyordu. Gözbebekleri şişmiş bir halde bana bakarken boğazımdan yanaklarıma ve kulaklarıma doğru bir kızarıklık yayılıyor.

"Sen iyi misin?" Yumuşakça, temkinli bir şekilde soruyorum. Gömleğinin kumaşına kenetlenmiş parmaklarım, onları çekip ellerimi yanlarıma bıraktığımda gevşiyor.

"Hayır."

Sırtıma dokunan bir el beni sıçratıyor ve Maddox'un gözleri omzumun üzerinden bakmak için benimkilerden ayrılıyor. Kendimi toparlamaya çalışıyorum ama aklım karmakarışık, her yerdeyim.

"Kendinize gelin çocuklar. Her şeyi mahvedeceksiniz." Bu Cooper.

"Geç kaldın," diye homurdanan Maddox benden bir adım geri çekiliyor ve bir elini gömleğinde yarattığım kırıksıklıkların üzerinde gezdiriyor.

Sırtımdaki eli bırakmadan önce bir kez yukarı aşağı ovuşturuyor. "Görünüşe göre buraya tam zamanında geldin. Kırık ifadeleri bırak ve git sorularla ilgilen. Belki gülümse. Aşka bak."

Maddox homurdanıyor. "Evet, baba."

Cooper'a dönüyorum ve bakışlarımdaki teşekkürü okuyabilmesini umarak gülümsüyorum. Beni kucaklamadan önce o gülümsüyor. Bu bir "seni özledim" sarılması ve ben de onu içime çekiyorum.

"Burada olmana sevindim Brax," diyor.

Cooper Maddox kadar uzun değil ama yine de bu pozisyondan ona bakmak bir görev, bu yüzden denemeye zahmet etmiyorum. Onun yerine yüzümü göğsüne gömüp geri çekiliyorum ve karnını okşuyorum.

"Hemen arkandayım, Cooperoni."

"Sohbet etmek için biraz daha zamana mı ihtiyacın var, yoksa herkese merhaba demeye hazır mısın Braxton?" Maddox kıs kıs gülüyor. Kaşlarını çatıyorum.

"Doğru. Arkadaşıma merhaba demek istediğim için benim hatam." "Daha sonra dedikodu yapmak için bolca vaktin olacak." "Dedikodu mu? Götlük yapma. Değil-"

"Ne değil?" diye araya giriyor. "Ondan sonra olmaz."

"Neyi? Öpücük mü?" Başını iki yana sallıyor ve midemi ağrıtabilecek şekilde gülüyor. "Numara yapıyorduk. Bundan sonra ne yapmamız gerektiğine odaklanmalısın. Üzerimize çullanacaklar. Hikâyemiz en iyi ihtimalle zayıf."

"Tamam, sakın ol. Kendine gel Dox, yoksa düşüşünün tek sorumlusu sen olacaksın," diyor Cooper saçmalamayan bir ses tonuyla.

"O zaman bizden ateşi alacak mısın? Yoksa sadece omzumdaki melek olmak için mi buradasın?"

Cooper dudaklarını büzüyor ve kaşlarını çatıyor. Bizden sadece iki yaş büyük olmasına rağmen, ukalalık için çocuğunu azarlamaya hazır bir baba gibi görünüyor. Olgunluğu onu iyi tanımayanlar için sarsıcı olabilir. Şahsen ben bunu seviyorum.

"Dikkat et. Buraya arkadaştan başka bir şey olmak için gelmedim. Kimsenin seni suçlamasına ihtiyacın yok. Sadece planını inandırıcı yap. Birbirinizi tekrar gördünüz ve denemeye karar verdiniz."

"Bu inandırıcı mı?" Maddox kuşkuyla sorar.

"Neden olmasın? Sekiz yıl oldu. İkiniz arasındaki tüm hikayeyi bilmiyorlar zaten. Sadece bir kısmını."

"Cooper haklı," diyorum. Maddox'un yoğun bakışları beni tereddütte bırakmıyor. "Ama burada fısıldaşarak ne kadar uzun süre kalırsak, o kadar çok soruları olacak."

Sonunda sert bir kahkaha atıp başını sallayarak yumuşuyor. "Peki, tamam. Tamam. Ama eğer bu başarısız olursa-"

"Olmayacak," diye hem ona hem de kendime güvence veriyorum.

Cooper Maddox'un pazusunu okşayıp yanımızdan geçmeden önce bana yarım bir gülümseme atıyor. Addie bahçede bir yerden onun adını haykırıyor ama derimin altında uğuldayan sinirlerim ne dediğini dinlememe engel oluyor.

Bu Maddox'un ailesi. Bir zamanlar buradaki herkesi kendim gibi görüyordum. Gerçeği hak ediyorlar ama bu benim ne hissettiğim ve düşündüğümle ilgili değil. Maddox'a yardım etmekle ilgili. Gerçeği gizli tutmak bunun olmasını sağlayacaksa, yapacağım.

"Hazır mısınız?" Ben soruyorum.

"Olabileceğim kadar hazırım." Parmaklarımı onunkilerle birleştirip elimi sıkıldığında parmaklarım karıncalanıyor. "Bunu atlatacaklardır. Yalan söylediğin için kendini suçlu hissetmene gerek yok," diye ekliyor aklımdan geçenleri okuyarak.

Gözlerimi kenetlenmiş ellerimize indiriyorum. Onunki nasırlı ve sıcaktan yanıyor, benimkini yutuyor ve çok narin gösteriyor.

Omuzlarımı dikleştiriyorum ve gülümsüyorum. Sonra arkasını dönüp kalabalığa bakmasını bekliyorum ve yanına yaklaşıp parmaklarını sıkıca kavırıyorum. O da sıkıca karşılık veriyor.

Avlunun sol tarafından yavaşça bir alkış sesi geliyor ve daha yaşlı ve çok daha iri görünümlü Jamieson Bateman'ın boktan bir sırıtışla bizi izlediğini görüyorum. Yanında, babası ve kardeşi her şeyden çok şok olmuş görünüyorlar. Onları suçlayabileceğimden değil.

"Biliyor musunuz? Onu ben çağırdım. Değil mi baba? Sana bir gün bir araya geleceklerini söylemiştim. Bana yüz dolar borçlusun.

"Jamie böbürleniyor.

Ağzımın kenarı seğiriyor. "Ne zaman bahse girdin? Onuncu sınıfta bana çıkma teklif etmenden ve benim seni reddetmemden önce mi sonra mı?"

Parlak mavi gözleri mizahla parıldıyor ve bu bakış beni neredeyse cezbediyor. Jamie her zaman şakacı biriydi ve bunca zaman sonra bile bu özelliğini kaybetmemiş olmasını seviyorum.

"Sonra. Başka bir adama gitmeni dilemeden önce atışımı yapmam gerekiyordu."

"Hepimiz ona bunun uzak bir ihtimal olduğunu söyledik. Sen ve Maddox çocukluğunuzdan beri birbiriniz için yaratılmışsınız." Maddox'un teyzesi de söze katılıyor, Ava'yla birlikte bize yaklaşırken sesi sulanıyor. Gracie'ye bakıyorum ve ifadesindeki saf sevinç karşısında bir suçluluk dalgasını yutuyorum. "Çok büyümüşsün!"

Zayıfça gülüyorum, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum ama Maddox benden önce davranıyor.

"Bana mı söylüyorsun. Onu ilk gördüğümde neredeyse dizlerimin üzerine çöküyordum. O her zaman güzeldi, ama kahretsin. Hayatımda gördüğüm en muhteşem kadın."

Keskin sözleri nabzımı hızlandırıyor. Başparmağı elimin üstünde ateşten bir yol çiziyor. Ciğerlerim o kadar daralıyor ki, ona bakarken bayılacağımdan korkuyorum. Çenesinin keskin çizgisine ve bir dergi kapağına layık yan profiline.

"Dox," diye nefes alıyorum.

Beni görmezden geliyor, devam ediyor. "Bu doğru. Onu geri istediğime karar vermem için tek bir bakış ."

"Bu çok romantik," diyor Gracie hülyalı bir şekilde. "Ailen bunu biliyordu ve bana söylemedi mi?"

Maddox beni vücudunun önünde kaydırıyor ve birbirine bağlı ellerimizi yumuşak karnıma yaslıyor. Etrafımı saran kolunun ağırlığı beni rahatlatıyor. Böyle olmak çok doğal geliyor ve bu aydınlanmayla birlikte uyarı zilleri çalıyor.

Yüzünü saçlarıma bastırıyor ve içine çektiğini duyuyorum. Beni mi kokluyor?

"Biz bunu dünyaya duyurmaya hazır olana kadar kendilerine saklamalarını istedik. Nasıl olduğunu bilirsin," diye yanıtlıyor teyzesini.

"İyi karar. Basın acımasız olabiliyor," diye ekliyor Tyler.

Gracie Ava'ya dönüyor ve kolundan tutarak onu kendine çekiyor. "Bu çok heyecan verici. Maddox'un kayıp parçası geri döndü."

Ava'nın gözleri benimkileri buluyor ve gözlerimin arkasındaki yanmayı geri kırıyorum. Gülümsemesi gerçek, saf ve güven verici ama dengemi korumakta zorlanmama neden olan şey yanımdaki oğlunun sözleri.

Üç kelime ve dizlerimin bağı çözüldü. "Evet, öyle."

17

MADDOX

ON YEDİ YAŞ

ETRAFIM TAKIM ARKADAŞLARIMLA ÇEVİRİLİ AMA GÖZLERİM ONUN ÜZERİNDE.

Her zaman o.

Braxton dumanlı odanın bir puf koltuğa kıvrılmış. Yanağını omzuna bastırıp takım arkadaşlarımdan birine tatlı tatlı gülümserken bacaklarını yukarı çekmiş altına sıkıştırmış durumda. O da sırtıyor ve kızın kahkahasının kulaklarımda çınlamasına ve göğsümü sarmasına neden olan bir şey söylüyor.

Brody koluma yumruk attı. "Beni dinliyor musun, kardeşim?"

Avucumdaki nemli bira şişesini sıkıca kavıyorum. "Hayır."

"Siktir git, adamım," diye kükrer, kelimeler bulanıklaşır.

Bugün onun doğum günü ve biz burada, takımımdaki tek bir oyuncunun bile bu pisliğe dokunmayacağını bilerek içiyor ve misafirlerinin sigara içmesini izliyoruz. Brody'nin babası bizim koçumuz ve çoğu sert biri olsa da bu partiyi onayladığını biliyorum.

Braxton'ı davet ettim çünkü Cuma geceleri bizim gecemizdi, ayrıca onsuz burada saatlerce yalnız kalma düşüncesi bana lanet bir ceza gibi geldi. Ben Brody'nin doğum gününü kutlarken takım arkadaşlarımdan onun yanına taşınacağını bilseydim belki de en başta gelmeye zahmet etmezdim.

Konu Braxton olunca kuralları biliyorlar. Bundan sonra ne olacağı Collins'e bağlı.

Onlara doğru sadece bir adım atabiliyorum ki Brody önüme geçip bira kokusunu alabileceğim kadar yakınımaya eğiliyor ve "Hayır. Olmaz."

"Oh, oluyor." Kenara çekiliyorum ama o beni takip ediyor. Dudaklarımdan sert bir nefes çıkıyor. "Çekil yolumdan." I

Ses tonumu yumuşat. "Lütfen."

Gülüyor. "Hayır. Sakin olman lazım. Sadece bir kız. Burada Maddox Hutton'la güneşin etrafında bir tur atmak isteyecek en az on tane kız var."

Çekiniyorum. "Hayır, teşekkürler."

Ekibimin ve diğer herkesin bildiği kadarıyla, bakire olmaktan çok uzağım ve bunu böyle tutmayı planlıyorum. Gerçeği bilselerdi bunu yaşamama asla izin vermezlerdi.

Ellerini havaya kaldırarak kırmızı fincanındaki sıvıyı itiyor ve sıvı dudaktan ayakkabılarının üzerine dökülüyor. İnliyor. "Bak bana ne , Madman. Bu Tanrıdan bir işaret. Oraya gitme."

"Ben oraya gidiyorum," diyorum kolumu uzatıp biramı göğsüne dayamadan önce. Benden kaptı.

"Bunu senin için saklamamı ister misin, yoksa ...?" "İster iç, ister dök. Umurumda değil."

Omuz silkiyor ve geri devirmeden önce dudaklarına götürüyor. Sırtını sıvazlıyorum ve onu orada bırakıyorum, çünkü bu hareket ısınan köpükte boğulmasına ve birkaç kez öksürmesine neden oluyor.

Adımlarım aceleci ve ikisine yaklaştıkça kanım daha da ısınıyor. Elbette, Collins kendi pufunda oturuyor, ama eğer konuşma mesafesi içindeyse, yine de ona çok yakın.

"Aslında benim bir Avustralya çoban köpeğim var. Çok iyi sarılır. Bence seni çok sevecektir," diyor Collins, kendinden emin bir şekilde. Jackass.

Çenem o kadar sıkılı ki, kırık kemiklerin belli belirsiz çatırtısını duymayı bekliyorum.

"Kaç yaşında? Çobanlar benim en sevdiğim iş köpeği , " diye yanıtlıyor Braxton sırtarak.

"Çalışmayı bilmem ama Collins tam bir köpek," diye araya giriyorum. "Soyunma odasındaki konuşmalarını duymalısın."

Braxton'ın gözleri benimkilerle buluşmak için havalanıyor ve kaşlarını çatıyor. Öte yandan Collins, bana öyle bir bakıyor ki

hemen siktirip . Hislerimiz karşılıklı, bu yüzden sadece sırtarak karşılık veriyorum.

"O şeyde benim için yer var mı, Curly Fry?" Braxton'a soruyorum ama o daha cevap veremedi ben çoktan yanına gidip pufun üzerine kendimi sıkıştırmış oluyorum. Bu şekilde ikimiz için de yeterli yer olmadığı açık ama bunun kolay bir çözümü var.

Bir kolumu sırtına dolayarak elimi kalçasının altından geçiriyorum ve onu kucağıma alıyorum. Kısa süreliğine sertleşiyor ama başının arkasını öpüyorum ve rahatlıyor. Collins'e hiç de utanmadığım sahiplenici bir bakışla bakarken elimi kalçasına koyabilmek kolumu onun etrafında ayarlıyorum.

"Bu daha iyi," diye mırıldandım.

Gözlerini deviriyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor ama bir şey söylemiyor. , sonu iyi olmazdı.

Takımdaki ilk günümde, onları kızımdan uzak durmaları için uyardım.

-en iyi arkadaşım- ve onlara etrafımdan dolaşp bir şey denerlerse ne olacağını söyledim. Braxton'ın kollarımda olması, tepkileri takip etmeyi imkansız hale getirdiği için şanslı.

Sonra görüşürüz.

Parmaklarımla okşamamak için kalçasındaki elimi yumruk haline getiriyorum ve yanağını kendi yanağımla usulca çarpıyorum.

"Bu kadar uzun süre yok olduğum için özür dilerim. Brody muhtaç bir doğum günü çocuğu," diye mırıldanıyorum.

Yumuşak bir şekilde gülüyor. " değil. Collins iyi bir arkadaştı.

Ona pislik yapma."

"Pislik değildim."

"Öyleydin."

"O daha iyi bilir," diye fısıldıyorum kulağının arkasına. Hay sikeyim. Sanırım az önce titredi. Hayır, kesinlikle titredi.

"Neyi daha iyi biliyordum? En iyi arkadaşınla sohbet etmekten

Arkadaş mı? Çok mu koruyucusun?" diye soruyor, sesi gergin. "Dört P'yi gururla taşıyorum,

bebeğim."

"Dört P mi?" Collins boğuluyor.

Başımı pufun arkasına yaslıyorum ve soğuk gözlerle onun bakışlarını karşılıyorum. "Evet. Koruyucu, sahiplenici, gururlu ve paketleyici."

"," diye mırıldanıyor.

Braxton bacağımı çimdikliyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor. Onun azarlayan kaşları karşısında dudaklarım sırtıyor.

"Bir gün yüzünüze yumruk yiyeceksiniz" diyor.

"Bunu birkaç düzine kez yaptım. Sonrasında beni iyileştirmek için burada olacağın sürece, her seferinde buna değecek."

Sözlerim samimi ve yanakları renklendiğinde onun da bunu bildiğini anlıyorum. Biraz yumuşatmam gerektiğini bilmeme rağmen bu gece ona karşı aşırı flörtöz davranıyorum.

Biz çok iyi arkadaşız. O bir erkek arkadaş istemiyor ve ben de duygularım yüzünden arkadaşlığımızı mahvetme riskini almak istemiyorum. Ama nedense tüm bunları kendime hatırlatmak her geçen gün daha da zorlaşıyor. Özellikle de onu başka bir erkekle gördüğümde.

Şu an doğru zaman değil. Gelecek yıl ben NHL'de oynuyor olacağım, o da veterinerlik okulunda olacak. Önümüzdeki birkaç yıl istediğim gibi gitmiyor ve bu beni kahrediyor. Seçmelere katılmayı ertelemeyi düşündüm, ancak bu bana sadece onunla bir yıl daha kazandıracak ve bu süre içinde olabileceğini kim bilebilir. Sadece kaçınılmaz olanı inkar etmiş olurum.

Hayır, geriye kalan tek şey, nereye yim bana yakın bir okul bulabilmesini ummak. Bulamazsa . . .

Dur. Henüz bunu düşünmek istemiyorum.

"Brody nereye gitti?" Collins soruyor, sesi kulağıma üflenen bir boru gibi geliyor.

Yüzümü Braxton'ın saçlarına gömüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, o sarhoş takım arkadaşımı bulmayı kendine görev edinmeden önce anın tadını çıkarıyorum. Kendi iyiliği için fazla iyi kalpli olabiliyor.

"Muhtemelen üst kattadır. Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Yardım etmeliyiz," diyor ve ben iniltimi tutuyorum.

"Eve gitmeden önce Lucy'nin lokantasına uğrarız diye düşünüyordum. Belki o kedinin hâlâ dışarıda dolaşıp dolaşmadığına bakarız."

Braxton , gözleri artık kalbimin daha hızlı atmasına neden olan sağlıklı bir macera duygusuyla parlıyor. Bir gün, her sabah bu duyguyla uyanmayı ve her gece bu duyguyla uykuya dalmayı umuyorum.

"Evet! Hadi yapalım şunu. Şimdi mi? Şimdi gidebilir miyiz?" acele ediyor, kıvranmaya başlarken ciyaklamasını tutuyormuş gibi görünüyor.

Ona öyle geniş gülümsüyorum ki yanaklarım yanıyor, başımı sallıyorum ve dudaklarımı hızla yanağına bastırıyorum.

Braxton Heights bir gün benim kızım olacak ve olduğunda onu asla .

Sonsuza kadar olacağız.

18

MADDOX

HAZIR BULUNAN

BRAXTON'IN TÜM ÖNEMLİ KADINLARLA GÜLÜŞÜNÜ İZLİYORUM.

Babam beni bulduğunda mutfak penceresinin arkasına saklanıyorum. Alexander'ın ofisinde birlikte olduğumuzdan beri birbirimizi görmüyoruz ve ben de onun telefonlarından kaçıyorum. Bunun için üzlmeyeceğim de. Tüm bunları arkamdan planlamışken olmaz.

"Braxton'ın şehre döndüğünü ne zamandır biliyorsun?" Ona bakma zahmetine girmeden soruyorum.

Yanıma yaklaşıyor ve bakışlarımı arka bahçeye doğru takip ediyor. "Bir emlakçı tuttuğu ve kliniği için bir bina aramaya başladığı an. Adam'a hokey sahasını, teyzene de dans stüdyosunu bulmasında yardımcı olan kişiyi seçtiğinin farkında olduğunu sanmıyorum."

"Yani, Adam mı söyledi?"

Cooper'ın babası ve annemin üniversiteden beri en yakın arkadaşı pek dedikoducu sayılmaz ama Gracie teyzemin Braxton'ı gördüğünde yüzünde beliren şaşkınlığa bakılırsa, onu elemekte bir sakınca yok.

"Emlakçı Dexter, Braxton'ın telefonunu aldığında öğle yemeği için dışarıdaydı. Kötü niyetli bir şey yoktu, sadece iki arkadaş konuşuyordu. Adam, Adam'ın kızı tanıyacağını ve gelip bana söyleyeceğini düşünmemiş."

"Haftalardır burada olduğunu biliyordun." "Biliyordum."

"Ve sen bana söylemedin." Kelimeler tadı kadar acı geliyor.

"Ben yapmadım."

Vücudumu çevirip yüzümü ona dönüyorum, hissettiğim ihanet her gözeneğimden sızıyor. Bana bakıyor ve kaşlarını çatıyor ama güçlü duruyor, özür dilemiyor ya da bunun yanlış olduğunu bildiğini söylemiyor.

"Neden? Bana söylenmeliydi, baba."

"Yani ne yapabilirdiniz? Gittiğinden beri onun adını söylememize bile izin vermedin. Önemli olacağını düşünmediğim halde neden size geri döndüğünü söyleyeyim ki?" diye soruyor.

"Çünkü o Braxton. O her zaman benim işim olacak," diye çıkışıyorum, öfkeli bir elimi başımın üstüne bastırarak. "Sana kızsam mı ağlasam mı bilemiyorum. Beni gafil avladın ve şimdi o burada ve ben dönüp kaçamıyorum. Bunun yerine ona sarılıp öpmek zorundayım, sanki geçmiş unutulmuş gibi ve-"

Birdenbire iki dövme kolun arasına sıkıştım ve sıkı bir sarılmanın içine çekildim. Boğazımda bir yumak oluşuyor. Babam her zaman açık ve duygusal bir adam olmuştur ama sarılmak pek sık yaptığımız bir şey değildir. Bu anı, şu anda, hiç düşünmeden kabul ediyorum.

"Senin hiç ciddi bir kız arkadaşın olmadı Maddox. Yirmi altı yaşındasın ve beş yaşından beri o kızı beklediğin çok açık. Annen ve ben senin için endişeleniyoruz. Braxton'ın döndüğünü duyar duymaz, bunun bir işaret olduğunu düşündüm. Ona kendi başına gitmeyeceğini biliyordum ve öğrendiğimde sana söyleseydim, içine kapanır ve hepimizi bir daha bu konuda konuşmamaya zorlardın."

"Yani, onun yerine zorlamaya mı çalıştın?"

İç çekiyor. "Sana söylemeyerek doğru şeyi yaptığımı sanıyordum ama yanılmışım. Seni incittiğim için özür dilerim. Alex'e gidip planın iptal olduğunu söylememi istersen söylerim. Gizlilik anlaşmasını geçersiz kılar ve başka bir yol buluruz."

Yutkunuyorum, başımı sertçe sallıyorum. "Hayır. Zaten içindeyiz."

Ayrıca, onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi... kahretsin. Beni etkiledi. Tırnaklarını geride bıraktığı deliklere batırmaya başladı. Hiç kapanmayacak gibi görünen deliklere.

Artık geri dönemeyiz. Ben dönemem. "Bir hata yaptım. Giyeceğim."

Başımı sallayarak geri çekiliyorum ve gergin kaslarımı gevşetmek için omuzlarımı yuvarlıyorum. "Annem ve Addie diğer herkesi de bu karmaşanın içine çekti."

"Annen bu konuda çok umutlu. Belki bu da benim hatamdır."

"Bunun gerçek olacağını düşünüyor, değil mi?"

Babam mahcup bir şekilde gülümsüyor. "Onun nasıl olduğunu biliyorsun. Kız kardeşin de öyle. Onlar bir çöpçatanlık kabuğundaki iki bezelye."

"Bu maskaralık bittiğinde hayal kırıklığına uğrayacaklar." Braxton'la yollarımız ayrıldığında kalplerini kırdığım için kendimi bok gibi hissedeceğim.

"Bunu atlatırlar."

O da benim gibi emin değil. Sekiz yıl geçmesine rağmen Braxton'la benim olma ihtimalimi atlatamadılarsa, atlabilecekler mi? Pek mümkün görünmüyor.

Bahçedeki hareketlilik beni tekrar pencereden dışarı baktırdı ve içimdeki bir düğmeye basılmış gibi aniden öfkeyle dolup taşmaya başladım. Masadan bir bardak limonata alan Braxton'ın koluna elini koyan Jamie'yi görünce kapıya doğru yöneldim.

"Yumruk yok," diye sesleniyor babam bir şekilde, arkamdan kıkırdayarak.

Parmaklarımı büküp, "Bu Jamie. Eğer dayak yerse, bunu hak ettiği içindir," dedikten sonra iri cüssemle kapıyı itip dışarı çıkıyorum.

"Seni son gördüğümünden beri küçüldün mü? Yemin ederim eskiden daha uzundun," diye dalga geçiyor Jamie. Gülümsemesini yüzünden söküp almak ve üzerinde tepinmek istiyorum.

"Bence boyunun uzamış olması daha mantıklı. NCAA'in en uzun boylu oyuncularından birisin, değil mi?" diye soruyor.

Onun durduğu yere giderken adımlarım titriyor. Sorduğu soru gururuma indirilmiş bir darbe gibi - onun benim kariyerimi takip etmediğini ama kuzenlerimi takip ettiğini bilmek. Çenemi sıkıp savaş yoluma devam ederken kıskançlık içimi kemiriyor.

"Beni takip mi ediyorsun, tatlım?"

Omzumun omzuna çarpmasına izin veriyorum, elini kolundan çekerken çıkardığı iniltinin tadını çıkarıyorum. Güzel, umarım acıdır. Kızımın tatlısı.

Braxton başını kaldırıp bana bakıyor ve sert bakışlarına kendi bakışlarıyla karşılık veriyor. "Bu çok kabaydı," diyor.

Yavaşça kaşımı kaldırıyorum. "Kaba mı?"

"İçinde biraz defans oyuncusu var, Madman," diye şaka yapıyor Jamie. "Buraya kızgın bir boğa gibi fırlayıp gelmenin bir nedeni var mı?" Braxton Jamie'yi görmezden gelerek bana soruyor. İçimden bir ses

Mağara adamı bunu çok sever.

Kuzenime ters ters bakmadan önce ona "Burada benimlesin," diye hatırlatıyorum. "Ona bir daha dokunma."

"Evet, burada kiminle birlikte olduğumun farkındayım. Ayrıca şu anda bir ahmak gibi davrandığının da farkındayım," diyor Braxton sıkıca ve ona dönüp baktığımda, bir eli kalçasında bana kaşlarını çatıldığını görüyorum.

Elimin kalçasında olmasını istemiyormuşum gibi davranarak kaşlarımı çatıyorum. "Ben bir kızla birlikteyken, ona dokunmak bana aittir. Eğer bir başkası sana onun dokunduğu gibi dokunsaydı, onu yerden yere vururdum."

"Şanslıyım o zaman, sanırım," diye homurdanıyor Jamie uzaklaşmadan önce. Ya da en azından ben öyle düşünüyorum. Kontrol etmek için ona bir bakış bile atmıyorum.

Braxton da öyle yapmayınca neredeyse göğsüme vuracaktım. Yüzündeki kaslar gerildiğinde ve bana doğru öfkeli bir adım attığında bile, bir zafer sırtışıyla savaşmak zorunda kalıyorum.

Sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi, "Eskisinden çok daha sahiplenicisin," beni bilgilendiriyor.

Bana bakmak için çenesini kaldırdı, ben de başparmağımla işaret parmağım arasında nazikçe sıkıştırdım.

yer. Dudaklarından dökülen yumuşak nefes kot pantolonumun içinde zonklamama neden oluyor.

"Sahiplenici mi? Oh, bebeğim. Henüz sahiplenmeyi görmedin." "Peki, az önceki neydi? Kıskançlık mı?"

Bir adım daha yaklaşıyorum, elimi çenesinde gezdiriyorum ve sonra yanağını avucumun içine alıyorum. Şu anda bana bakma şekli, sanki gördüğü tek kişi benmişim, Jamie ya da etrafta başka biri yokmuş gibi, bana bir şeyler yapıyor. Beni korkutup geri çekilmemi ve bu günü sonlandırmamı sağlayacak bir şey. Bunun yerine, aramızda kalan son bir adımı atıp arayı kapatıyorum ve kalbimin düzensiz atışlarını hissetmemesini umuyorum.

Rol yapıyor olmamız gerektiğinin farkındayım ve belki de bana bunları yapmaya devam etmem için güven veren şey budur. Ona dokunmaya ve onunla flört etmeye devam etmek. Tüm bunlar sahte bir ilişkinin bahanesiyse, hiçbir anlamı olamaz. Değil mi?

Nefeslerimiz birbirine karışana kadar başımı eğiyorum ve sesimi alçaltıyorum. "Peki ya kıskançlıksa? O zaman ne olacak?"

"Gençliğimizdeki kadar kör olduğunu söyleyebilirim," diye fısıldıyor ve geri adım atarak elimi yüzünden çekmeye zorluyor.

Yanımdan hızla geçip eve girerken ağzım acı bir hayal kırıklığıyla doluyor. Avlu kapısını açıp içeri girmesini izliyorum, kafam karışmış gibi hissediyorum. Kafam çok karışmıştı.

"İki ay dayanabilecek misin?" Cooper yanıma yaklaşırken sözlerini yargılamadan soruyor. Kulak misafiri pislik.

Duygusal olarak tükenmiş bir halde omuz silkiyorum. "Bırakın ayları, iki hafta bile dayanabilir miyim bilmiyorum."

"Görünüşe göre fazla seçeneğiniz yok." "Bunun için teşekkürler."

Eve doğru bakıyor ve sıkıca nefes veriyor. "Onu affetmen için ne gerekiyor? Sen de benim kadar iyi biliyorsun ki

babasıyla olanlardan çok, onu terk ettiği için ona kızgınsın. Bunu bana birden fazla kez itiraf ettin. Hatta uzun süre boyunca, bir daha asla hokey oynamasaydın bile, o yanında olduğu sürece mutlu olacağına ikna olmuştum."

"Artık ne önemi var ki?"

Bana öyle bir bakıyor ki, ciddi misin? "Geçmişı ait olduğu yerde bırakıp yolumuza devam etsek ve yeni anılar biriktirsek her şeyin ne kadar harika olacağını hiç düşünmüyor musun? Yeniden üç silahşörler olabiliriz. Bunu istemez misin?"

Hayal kırıklığı içinde ağzımı büküyorum. "Ne istediğimi bilmiyorum."

"Hadi," diye itiyor.

"Bakın, inatçı bir göt gibi göründüğümü biliyorum ve belki de tam olarak öyleyim. Ya da belki de ben sadece kendini koruma duygusuna sahip bir adamım. Seni seviyorum dostum, ama ne hissettiğimi anlamıyorsun."

Sattığım şeyi satın almış gibi görünmüyor ve içimden homurdanıyorum. "Almıyor muyum? Hah. Bu komik çünkü o gün ben de çok şey kaybettiğimi hatırlıyorum. Sadece senin yaptığın gibi onun benden uzaklaşmasına izin vermedim."

"Ne sen?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

Cooper sert bir eliyle ağzını ovuşturuyor; bu, öfkesini dizginlemeye çalıştığını gösteriyor. Duygularıyla hareket etmez, her zaman odadaki en akıllı başında kişidir. Onu bu kadar kolay sinirlendirebilmemi bir iltifat olarak mı görmeliyim yoksa görmemeli miyim bilemiyorum.

"Diyorum ki, belki de onun gitmesine izin verdiğin için kendine duyduğun kızgınlığı onun üzerine itiyorsun ve bu ikinizin de hayatınıza devam etmenizi engelliyor."

Bir kahkaha atıyorum, ifadesindeki gerçeklik beni şaşırtıyor. "Tanrıya şükür psikoloji okumamışsın," diye zorluyorum kendimi.

Gülümsemesi sempatik ve ben bundan nefret ediyorum. "Evet, belki de şu anda sadece delice konuşuyorumdur."

Havayı yumuşatmak için hafifçe, "İlk kez olmuyor," diyorum.

Elini omzuma koyuyor ve gülümsemesi daha rahat bir hal alıyor. "Gerçekten konuşmak istersen burada olduğumu biliyorsun. Her zaman. Beni İsviçre olarak düşün. Ben her zaman tarafsız bir zemin olacağım."

"Bunu takdir ediyorum."

"Cooper! Bir saniye buraya gel!" Adalyn yüksek arkalıklı hasır bir sandalyenin üzerindeki yerinden sesleniyor. Ona doğru bakıyorum ve telefonunu havada salladığını, gözlerinin üzerimizde olduğunu görüyorum.

Cooper'a bakıyorum ve homurdanıyorum. "İyi eğlenceler."

"Muhtemelen seyahati için ona daha fazla tavsiye vermemi istiyor."

"Ona gitmemesini söyleyeceğini sanmıyorum."

Gülüyor. "Bunun işe yaramayacağını biliyorsun."

"değer."

"Dizginleri biraz gevşet, dostum. Omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var. Çılgınca düşünceler ve fikirlerle dolu olsa bile."

Addie söz konusu olduğunda dizginleri gevşetmek benim için kolay bir iş değil ama söylediklerine itiraz etmiyorum. Aileden olmayabilir ama onu en az benim kadar iyi tanıyacak kadar uzun süredir buralarda.

"Tavsiyeniz için minnettarım. Bugün geldiğiniz için de teşekkür ederim.

Bu annem için dünyalara bedel."

"Sadece annen mi? Çık ortaya ve sana böyle mükemmel bir tavsiye verdiğim için mutlu olduğunu söyle, Deli Köpek. Söz veriyorum senin minnettar bir tip olduğunu etrafa yaymayacağım," diye dalga geçiyor ve kocaman sırıtıyor.

Gözlerimi devirerek yanağını kabaca okşadım. "Seni tokatlamadan önce defol git suratımdan."

Bir kahkaha atıyor ve geri adım atarak ellerini havaya kaldırıyor. "Bir şey değil. Bana ne zaman ihtiyacın olursa buradayım."

Bu söz üzerine başımı eğiyorum ve abartılı bir iç çekişle kız kardeşime doğru yönelmesini izliyorum. En kısa sürede

O gittiğinde, son birkaç dakika geri gelir.

Öyle mi ne o dedi Doğru mu? Yapmak I

Nefret kendim için kendimi ondan nefret ettiğime
ikna etmeye çalışmamdan daha fazla ne oldu?

19

BRAXTON

İKİ GÜN SONRA, VANCOUVER WARRIORS'IN hiç duymadığım bir kulübün terli VIP bölümünde ilk turu geçtim. Yanıp sönen ışıklar, kirli danslar ve derin erkek kahkahalarından oluşan bir karmaşa ve evde olmayı tercih etsem de, Alexander Torello size bir şey yapmanızı emrettiğinde, bunu sorgulamadan yapacağınızı öğrendim. Özellikle de başınızda bir anlaşma ve bencil bir baba varsa.

Üniversiteden beri bir kulübe gitmedim ve o zaman bile eğlenmek için gerçekten hiç zamanım olmadı. Mide bulandırıcı miktardaki dersler, sınavlar ve beni iş deneyimi saatleri için kabul eden küçük hayvan kliniğinde geçirdiğim zaman arasında eğlence gerçekten bir öncelik değildi. Ama zaman ayırdığımda bile, profesyonel oyuncularla bir kulübün VIP bölümünde takılmak için davet edildiğimi söyleyemem, onlar en yeni NHL video oyunundaki sıralamaları hakkında şikayet ederken.

Burası benim için tamamen yeni bir bölge ve kendimi biraz yersiz hissettiğimi itiraf etmekten çekinmiyorum.

"Hutton bu yıl reytingler tarafından becerilmeyen tek kişi. Yani, beni toplamda seksen olarak mı gösteriyorlar? İmkânı yok!" diye bağırıyor oyunculardan biri, kanepenin en ucunda öfkeyle. O biraz sert-

Kalın, gür ve kaşındırıcakmış gibi duran bir sakalı ve koyu mavi-mor gözleri var.

Maddox kısık bir kahkaha atarak yanımda sallanıyor. Pazusu, omzuma astığı çıplak boynumun yan tarafına doğru esniyor. Bu gece giydiği dar kollu, siyah tişört üzerine biraz fazla oturuyor ve kollarındaki tüm kasları gözler önüne seriyor.

Daha önce beni arabasına aldığı anda neredeyse dilimi yutuyordum ve bu olmayacaktı. Kamyonetinin yolcu tarafına geçtikten bir saniye sonra bile, bu gece onun üzerine salyalarımı akıtarak kendimi utandırmayacağıma dair kendime söz verdim. Ailesinin evindeki öpüşmemiz beni darmadağın etti - bir daha dikiş atamayacağım yaralar açılmıştı. İkimizin de kural ihlaliz ve aramızda bıraktığı bariz gerilimi görmezden geldiğimiz çok açık. Eğer bundan kurtulabileceğimi düşünseydim, bu gece dışarı çıkmaya hayır derdim.

Maddox'un en yakın görüldüğü takım arkadaşlarından biri olan Bentley gururla, "Bana seksen yedi puan verdiler," diyor.

Maddox'un tüm arkadaşları arasında sanırım en çok Bentley'i seviyorum. Dışa dönük ama sinirlerinizi bozacak türden değil. İlgi odağı olmaya ihtiyacı yok ama spot ışıkları onu bulduğunda da aldırıyor. Maddox da onu gerçekten seviyor ve onun karakter yargısına güveniyorum.

"Gördünüz mü? Şimdi sıçıp batırdıklarını anladım," diye cevap veriyor ilk adam, önümüzdeki masada duran Don Julio şişesine kaşlarını çatarak.

Tekila benim tercih ettiğim içki, ama bir kez bile şişeye uzanmadım. Maddox da öyle. Bu adamlara güvenmediğimden değil. Aslında güvenmiyorum. Ama bunun tek sebebi onları tanımıyor olmam.

" nedir?" Maddox'a sesimi alçaltarak soruyorum.

Başını bana doğru eğip aynı sessizlikle "Doksan iki" diye cevap verirken kolu bükülüyor.

"Bu yüksek."

Başlarımızı yakın tutuyor ve nefesindeki nane kokusunu alabiliyorum. "En yükseği orada."

"kim var?"

"Elias Svensson. Bir çaylak."

"O kadar iyi mi?" Ben soruyorum.

Mırıldanıyor. "Onun yaşındayken olduğumdan daha iyiyim." "Bundan şüpheliyim," diye mırıldandım.

Şehirden ayrıldıktan sonra kariyerini tam olarak takip etmemiş olmam, gençken bile ne kadar muhteşem olduğunu unuttuğum anlamına gelmiyor.

Sol bacağıma sağ bacağımın üzerinden geçirirken, deri eteğim kalçamın dış kısmına battığında dişlerimi gıcırdatıyorum. Giymeyi tercih ettiğim topuklu botlar hiçbir şekilde yüksek değil, ama yine de ayaklarımın tabanını ağrıtıyor ve ayağımı kaldırıp bacağımın üzerinden sarkmasına izin verdiğimde içime dolan rahatlama bir iniltiyi bastırmama yetiyor.

Siyah bluzum dar, uzun kollu ve göğüslerimi biraz dışarı çıkaran derin, daldırma yakalı. Beş yıl önce, iyi bir sutyenin benim gibi büyük göğüslü kadınlar için nasıl fark yaratabileceğini bilemezdim, ama şimdi? Artık en iyi varlıklarımdan birini göstermek için düşük kesim bir elbisenin altına büstiyer giymekten korkmuyorum.

Bu gece seksi göründüğümü düşünüyorum ama buraya geldiğimizde kendime biraz daha fazla güveneceğimi umuyordum. Belki de kulübün küçük bölümünde oturan diğer kadınlar, köprücük kemikleri ve kilometrelerce devam ediyormuş gibi görünen biçimli bacaklarıyla kendimden şüphe etmeme neden oluyor, ya da belki de değil. Kendimi benim gibi olmayan kadınlarla kıyaslamayı bırakmayı öğrenmek için yıllarımı harcadım ama herkesin kötü anları olur. Kendinizden şüphe duyduğunuz anlar ve size ya çok çabaladığınızı ya da yeterince çabalamadığınızı hatırlatan o aptal ses.

Bundan daha iyi olduğunuzu söylemek daha kolaydır, ancak buna inanmak çok daha zordur.

Maddox sert ve hırıltılı bir nefes verirken dikkatimi tekrar üzerine çekiyor. Ona bir göz atma riskini göze alıyorum ve

onu

Eteğimin alt kenarının kalçamı kestiği yere bakıyor ve baskıdan şişmesine neden oluyor. Onu izlerken ciğerlerim sıkışıyor, gözlerinin neden kısıldığını anlayamıyorum, bacağıma bakmaya devam ederken çenesi zıplıyor.

Kolunu omuzlarımdan çekip elini aynı kalçaya götürdüğünde nefesim kesiliyor, başparmağı eteğin kenarı boyunca bir çizgi çiziyor. Avuç içi sıcak, çok çok sıcak, orada dururken hareket etmiyor, sadece hafifçe sıkıyor. "Ne-ne

vardır sen ne yapıyorsun?" I

Sputter, Yutma

kalınca.

Gözleri karanlık, bulup yakalıyor. "Benim kızım olman gerekiyordu, değil mi?"

"Evet."

"Kız arkadaşım senin kadar iyi görünseydi, onun üzerinde olmama ihtimalim yok, Braxton," diyor, sesi derin ve gür.

Sonra eli hareket ediyor ve eteğin kenarını okşayan başparmağı eteğin hemen altından kayıyor. Başparmağının pürüzlü pedi, sıkıca çekilmiş malzeme boyunca, basıncın azaldığı ve eteğin artık tenimi ısırmadığı uyluğumun iç kısmına doğru kayıyor.

Bu iltifat karnımın sıkışmasına neden oluyor ve kalçalarımı birbirine sürtmek istiyorum ama o bu seçeneği elimden alıyor.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum, burada doğru tepkinin ne olduğundan emin değilim.

Gülüyor ama acı acı. "Ne zaman istersen."

"Buradaki kadınlardan herhangi birini tanıyor musun?" Kendimi durduramadan ağzımdan kaçıyor ve irkilerek eli kalçamda durduğunda sorduğuma anında pişman oluyorum.

Kulağa düşündüğüm kadar kıskanç geliyor ? "Pek sayılmaz," diye yanıtlıyor, fazla rahat bir şekilde. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu onları gerçekten tanımadığım anlamına geliyor. Onlar sadece erkeklerin burada bizimle oturmaları için kulüpten seçtikleri kadınlar."

Dudağımın kıvrılmasını engellemek için mücadele ediyorum. "Kulağa geliyor." "Skeevy? Evet, sanırım öyle. Ama bu sadece gider. Ne olursa olsun burada olmaktan mutlular. Kulağa olduğundan daha kötü geliyor. Kimse onları bize katılmaya zorlamıyor."

Başparmağı tekrar bacağımı okşamaya başladığında içim rahatlıyor. Bakışlarımı VIP bölümündeki kadınlara çeviriyorum ve buraya geldiğimden beri ilk kez yüzlerindeki gerçek keyfi fark ediyorum. Bunun için onları gerçekten yargılayabilir miyim? Bedava içki ve iyi arkadaşlarla dolu bir gece için bir grup seksi, başarılı erkeğe katılmak üzere seçilmeyi istemek hiç de zor değil gibi görünüyor. Üniversiteli bir Braxton'ın rüyası gibi.

Maddox da buradayken, yetişkin Braxton'ın rüyası gibi geliyor.

"Herkes iyi vakit geçiriyor gibi görünüyor. Yargılayıcı konuşmak istememiştım," diye itiraf ediyorum utanarak.

İşaret parmağının tırnağıyla kalçama bir ateş çizgisi çiziyor ve mırıldanıyor: "Bu senin için yeni bir şey. Ligde geçirdiğim onca yıldan sonra bile çoğu şeyi kavramakta zorlanıyorum. Bu sadece ... farklı."

Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Her şeyi çözmüş gibi görünüyorsun."

"Mesele de bu zaten." Hafifçe gülüyor ve benim kafam karışıyor.

"Siz ikiniz ne fısıldaşıyorsunuz?" Bentley, Maddox ile arasındaki iki oyuncunun üzerine eğilmiş, ısıltılı gözlerini bize dikmiş bir halde soruyor.

Omurgamı sertleştiriyorum ve elimi Maddox'un elinin üzerine bırakarak onu bacağımdan çekmeye çalışıyorum. O sadece elimi daha sıkı tutuyor.

Colt Warner, "Muhtemelen bu gece yaptığın top kayıpları hakkında konuşuyorlardır," diyor.

"Benim top kayıplarım mı? Peki ya üçüncü çeyrekteki dalışın Kovboy? Süsleme için iki dakika," diye karşılık veriyor Bentley gözlerini devirerek.

Maddox ikisini de görmezden geliyor, o lanet başparmağı yine kalçamı okşuyor. İleri geri, geri,

Ama asla daha yükseğe çıkmaya alışmıyor. Ben onun kucağına daha da kayarken bile o dokunuşunu saygılı bir şekilde sürdürüyor. "Süsleme nedir?" diye soruyor kadınlardan biri o gr yüzlü, neredeyse mor gözlü oyuncunun kucağından. Kalp şeklinde güzel bir yüzü var. dalgalı, kirli sarı saçları vardı.

Maddox, "Liam sana yatakta ne kadar iyi olduğunu söylerken de böyle yapmıştı," diyor.

İri yarı adam -Liam- ona sert bir bakış fırlatır ve kucağındaki kadına sardığı kolunu sıkılaştırır. "Eğer bir şey elde edemiyorsan, Hutton, söyle gitsin. Senin kız istese de senden daha uzakta olamaz."

Maddox kendinden emin bir şekilde, "Sevgilimin benim olduğunu anlamak için bacağıma yapışmasına gerek yok," diyor.

"Sorun bu mu? Yoksa senden hoşlanmıyor mu?"

Hafifçe geriliyorum ama bu Maddox'un fark etmesi için yeterli oluyor. Başını eğiyor ve yumuşak bir çift dudak kulağımın ucunu okşuyor. Yanımdan aşağıya bir elektrik çarpıyor.

"Liam bok kafalının teki. Boş ver onu," diye mırıldanıyor.

Tedirginliğimin bir kısmı kayboluyor ama hepsi değil. "Aslında pek de haksız sayılmaz."

Nefesi bir hışımla kulağıma çarpıyor. "Ne hakkında?" Yutkunuyorum. "Biraz ... görünüyoruz."

"Gergin mi?"

"Evet," diye nefes alıyorum. İstesek de rahat bir çiftten daha fazla grnemezdik.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Yaklaşmak senin için sorun olur mu?" diye sordu.

Öyle ? "Evet."

Dişleriyle kulağımın ucunu sıyrırken ve bir elini bacağımdan aşağı indirip dizimin iç kısmında dururken kılımlı bile kıpırdatmaya cesaret edemiyorum.

"Ne kadar yakın?"

"Kucağıma ık, Braxton," diye yumuşak bir sesle emrediyor.

Bu gece bir şey içmemiş olabilirim ama bir şeylerden sarhoş oldum. Neden sarhoş olduğumun başka bir açıklaması yok.

emrini yerine getirin ve önünde durmak için hareket edin.

Nadir bir an için, onu yukarıdan izliyorum, tüm görüntüsünü . Hafifçe açılmış bacakları, geniş göğsü ve kalın kolları. Kendine güveni. Hayatımın çoğunu buna alışarak geçirmemiş olsaydım neredeyse boğucu olurdu. "Kucağım," diye tekrarlıyor, elleriyle kalçalarını düzeltiyor

Sessiz bir davetle.

Sertçe yutkunuyorum, parmaklarına bakıyorum, şehvet düşüncelerimi sürüklüyor. Evet, efendim. Ne isterseniz.

Sonra bir bakıyorum, altımda bir çift kalın kalça ve sırtıma yaslanmış sert bir göğüs var. Maddox hiç vakit kaybetmeden bana tekrar dokunuyor, bir elini kalçama koyarken diğer eliyle kalçamın üzerinde dans ediyor.

Dokunuşu neredeyse beni çözüyor, her biri temkinli ama emin. Sanki onu reddetmeyeceğimi biliyor ama daha fazlasını kaldırabileceğinden emin değil.

"Tanrım, Liam. Gidebileceğin bir otel odan yok mu?" Bentley herkesin dikkatini çekerek havlıyor.

Gözlerimi Liam'a ve kucağındaki kıza diktiğimde, yeni pozisyonları karşısında kızarıyorum. Beni kızartan utanç değil, kalçaları Liam'ın kucağında dönerken, Liam'ın yüzü kızın boynuna gömülürken kızın yüzünde beliren zevk ifadesi.

Maddox görüş alanımı takip edip alnını başımın yan tarafına bastırırken sırtımdaki göğüste bir gümbürtü yükseliyor.

"Seni rahatsız ediyorlar mı?" Sesi çakıllı. "Hayır," diye cevap veriyorum, kendimi şok ederek.

Koltuğunda kayıyor, belimdeki o hayalet dokunuş sert bir dokunuşa dönüşüyor. "Siktir."

"Bu seni rahatsız ediyor mu?" Rahatsızlığını nasıl anlayacağımı bilemediğimden endişeyle soruyorum.

Başını çekip kanepeye yaslıyor ve gözlerini tavana dikeyiyor. "Beni böyle hissettiren onlar değil, Braxton."

Ağzım kurudu. "Oh."

Bu sefer gülüşü acı değildi. İçten ve içimdeki çarpık bir parçayı yatıştırıyor. "Bu gece geldiğin için teşekkür ederim."

Omzunu omzuma vurmak için dönüyorum, ama bu hareket kışımın sert ve kalın bir şeye sürtünmesine neden oluyor. Çok kalın. Aman Tanrım.

Bir nefes tıslıyor ve kalçamı kavrayarak beni sakinleştiriyor. "Bir şey değil. Sana yardım etmeyi kabul ettim ve bundan nefret etsem bile Böyle yerlerde sözümünden dönmem," diye acele ediyorum, artık sakinin düşündüğüm kadar büyük olduğunu bildiğim gerçeğini saklamaya çalışıyorum. Ve sertleştğini. Benim için.

"Bu düzenli bir şey olmayacak. Bu sezon daha fazla dışarı çıkmayı planlamıyorum. Bu sadece Alex için."

"Biliyorum. Ama yine de." Başını sallıyor.

"Teşekkürler."

Birden Liam'ın gözlerini üzerimizde hissedince, Maddox'un duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "Öpüşmeliyiz," diyorum.

"Öpüşmek yok demiştik."

"Biz kırıldı o kural Şimdiden. Artı, Liam Belli ki bize inanmıyor. Takım arkadaşlarınızdan herhangi biri inanıyor mu?"

Etrafıma bakıp diğer gözlerin de Liam'ınki kadar şüpheli olup olmadığını görmekten çok korkuyorum.

"Bilmiyorum. Sormadım," diye itiraf ediyor.

Yavaşça nefes veriyorum. "Öyleyse öp beni."

"Braxton, bu adamların neye inanıp inanmadıkları umurumda değil."

"İstiyorum."

"Emin misin?" diye soruyor ve bakışlarını karşılıyorum, gözlerinin ne kadar açık olduğunu görünce kalbim sıkışıyor.

"Evet," dedim hemen. "Lütfen."

Hareket etmeden önce gözleri yüzümde geziniyor. Yüzümü ellerinin arasına alıp başını eğerek ağızlarımızı bir nefes mesafeye getirdiğinde büyük, güçlü eller yanaklarımı kavırıyor.

"Rahatla," diye fısıldıyor ve ben de gerilen kaslarımı

gevşemeye zorluyorum, en başta onları gerdiğimi fark etmemiştim.

Yutkunuyorum ve dudaklarımı ıslatmak için dilimi dışarı çıkardığımda beni öpüyor, dilimin ucunu kendi diliyle okşuyor. Parmakları saçlarıma dolanıyor, beni daha yakına çekiyor ve ağzının içinde inliyorum, alevler derimin altında canlanıyor.

Bir iniltiyle elimi kaldırıp çenesine koyuyorum, yanağı parmak uçlarımı ısıtırken tüylerinin avucumu gıdıklamasına izin veriyorum. Öpücük hızlı, sert ve göğsümü sızlatan bir şeyle dolu. Sihir gibi, müzik, ışıklar ve üzerimizdeki bir düzine meraklı göz kaybolup gidiyor. Birdenbire sadece biz kaldık. Maddox ve ben.

Tanrım, sonsuza dek burada kalabilmeyi ne kadar isterdim. "İşte bu!" Colt bağılıyor ve ben kelimeleri zar zor algılıyorum.

Maddox geri çekilmeseydi, saatlerce onun kucağında kalabilirdim. Bunun farkına varmak dehşet verici bir şeydi.

Uzaklara bakıp arkasına yaslandığında Maddox'un gözlerindeki açıklık kayboluyor ve bunun tekrar olmasına izin verdiğim için kendimi tam bir aptal gibi hissederek nefes nefese kalıyorum. Vücudunun basit bir hareketiyle aramıza mesafe koydu ve bundan nefret ettiğimi itiraf etmekten çekinmiyorum.

Ama gecenin geri kalanında bu mesafeyi koruduğunda, hatta böylesine patlayıcı, ayak parmaklarını kıvıran bir öpücükten sadece bir saat sonra beni kapıma kadar geçirip bana zoraki bir iyi geceler teklif ettiğinde, nefretin yeterince güçlü bir kelime olmadığı ortaya çıkıyor.

Kapımdaki küçük delikten benden uzaklaşmasını izlemek zorunda kalıyorum, bir başka sahte randevu vaadi ve kalbimin etrafında sıkılmış soğuk bir yumruk.

20

BRAXTON

BİRKAÇ GÜNDÜR SESSİZLİK HAKIM.

Maddox'la bu akşamki randevumuzu teyit eden birkaç mesaj dışında, ikimiz de kulüpteki öpücükten ya da bunun aramızdaki uçurumu nasıl daha da derinleştirdiğinden bahsetmedik.

Yardımcı olacağını umarak her şeyimi işe verdim, ama daha iyi bilmeliydim. Maddox'u unutmak için elimden gelen her şeyi yaptığım sekiz yıldan sonra, bir kez bile işe yaramadı.

O benim için diken. Çekip çıkaracak gücü bulamadığım bir diken.

Belki de mazoşistim. Konu o olunca, pekala olabilirim.

Bu, bu akşamki yemekten ne kadar korkacağımı düşünsem de, bu sabah en iyi elbisemi bulup iş çantama tıktırmamın nedenini açıklıyor. Küçük bir parçam -tamam, belki de büyük bir parçam- onu uçurmak istiyor. Beni gördüğünde dizlerinin bağı çözülsün istiyor.

Ama şimdi düşünüyorum da. Elbiseyi çıkarıp astığımı hatırlamıyorum. Kırıksıklıklar. Bir sürü kırıksıklık.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum, düşüncelerimden sıyrılıyorum ve Doberman Dex'i sahibine geri veriyorum-

Cherry adında nazik ama sivri dilli bir esmer ve onları resepsiyonda Micaela'nın yanına yerleştiriyor. Elimi kaldırıp Cherry'ye hızlıca el sallıyorum ve aceleyle ofisime .

Spor ayakkabılarım aceleyle attığım her adımda cilalı zeminde gıcırıyor ve çantamı ararken neredeyse ofisime düşüyordum. Onu masamın altında, öğle yemeği çantamı ve hiç içmediğim su şişemi koymayı sevdiğim küçük bölmelerden birinde buluyorum ve elbisenin kadife kumaşına tutunup çıkarmadan önce içindekileri karıştırıyorum. Önüme astığımda, tam da tahmin ettiğim gibi olduğunu gördüm.

Tüysüz bir kedinin derisini andırır.

İnleyerek kollarımı indiriyorum ve parmaklarımı kadifenin içinde kıvırıyorum. Maddox'un bana eve gidip elbiselerimi değiştirebileceğimi söylediği zamana çok az kaldı ama bu kıyafetle onun seçtiği lüks restorana gitmeme imkân yok.

Telefonumu çıkarıp yemeği bir saat ertelemesini isteyen utanç verici bir mesaj göndermek ki arkamdan kapı çalındı. Arkamı dönüp Marco'ya doğru bir gülümseme gönderiyorum.

"Biliyorum, biliyorum. Erken ayrılacağımı söyledim ama hâlâ buradayım ve ayrılmaya hazır görünmüyorum," diye hayıflanıyorum.

Bugün giydiği önlükler, güneş şapkaları ve yüzme şortları giyen mini Mickey Mouse'larla kaplı ama ne kadar istesem de bunları nereden aldığını sormuyorum. İlk tanıştığımızda ikimiz arasında bağ kuran şeylerden biri de farklı desenli önlüklere olan sevgimizdi. Bana kalırsa, kötü, yavan bir renk olmadan önlük giyme seçeneğim varsa, giyerim. Tatil baskıları favorim ama-

"Sinirli görünüyorsun. Ne oldu?" Marco elleri cebinde ve kaşları çatık bir şekilde ofisime girerek soruyor.

Elbiseyi kaldırıyorum. "Kadife kolay kırışıyor ve bütün gün çantamda bir topun içinde tuttum."

"Oh, bu kolay bir çözüm. Ofisimde bir seyahat buharlı pişiricim var."

"Öyle mi?" Ses tonumdan şaşkınlık okunuyor ve yanaklarım kızarıyor. "Yani, bu harika. Benim yok ama belki de bir tane edinmeyi düşünmeliyim."

Bana sırtlıyor ve başıyla koridorun karşısındaki ofisini işaret ediyor. "İşten sonra ailemle akşam yemeği için sık sık dışarı çıkarım. Onlar şık tiplerdir. Elbise gömleği ve görünürde kırıksık olmayan pantolon."

Onu koridora kadar takip edip ofisine giriyorum, aynı düzene ve benzer mobilyalara bakıyorum. Geçtiğimiz birkaç hafta boyunca yerleşmek için benden daha fazla zaman harcadığı açık. Masasının üzerinde resim çerçeveleri, Werther şekerleriyle dolu bir kavanoz ve hatta küçük kahverengi koltuğunun üzerinde birkaç kırlentle rahatlamış. Ben sadece kimlik bilgilerimi duvara asmayı başardım.

Marco masasının arkasına geçiyor ve küçük bir buharlı giysi makinesi ile bir kumaş askısı çıkarıyor. Etkilendim ve rahatladım, gülümsedim.

"Sen bir ," diyorum.

Göz kırıyor. "Bu unvanı her gün alacağım. Şimdi, şu elbiseyi bana ver."

Pencereye doğru yürüyüp elbiseyi perde çubuğuna asmadan önce askının üzerinden kaydırıyor. Elbisenin kırıksıklıklarını gidermesi birkaç dakikasını alıyor ve o bitirdiğinde ben sabırsızlanıyorum.

Saatime tekrar bakıyorum ve Maddox'u beş dakika önce dışarıda bekliyor olmam gerektiğini görünce içimden lanet okuyorum.

"Al bakalım. Kırıksız," diye şarkı söylüyor Marco ve onu uzatıyor.

Koyu yeşil kadife malzemesi beni ilk etapta ona çeken şeydi ve hayır, Maddox'un en sevdiği rengin yeşil olduğunu bildiğim için değil. Belki de öyledir. Bu noktada kendime gerektiği kadar güveniyor muyum bilmiyorum.

Elbise formda, göğüslerimin arasında derin bir V var, kalçalarımı ve sıkıca sarıyor. Sol bacakta, etek ucundan dizimin hemen üstüne kadar bir yırtmaç var ve hem seksi hem de zarif olması için yeterince ten gösteriyor. Siyah topuklu ayakkabılarla eşleştirildiğinde kıyafet mükemmel görünecek. İşaret parmağımı altın rengi ince askıların üzerinde gezdiriyorum.

-Bir başka satış noktası. "Teşekkür ederim, Marco. Bunu çok takdir ediyorum."

"Her zaman. İstedğin zaman buhar makinemi kullanabilirsin."

"Braxton," diyor derin bir ses, adım gür ve fazlasıyla seksi geliyor.

Yavaşça başımı kaldırıp geceki randevuma bakarken omurgamda bir ürperti dolaşüyor. Maddox'a ve uzun boylu, kaslı vücudunu saran siyah takım elbise pantolonu ve ona uygun uzun kollu gömleğine bakıyorum.

Kalın kalçaları pantolonunun kumaşını geriyor ve ne kadar güzel bir kıcı olduğunu bildiğim için pantolonunun kıcını ne kadar sıktığını merak ediyorum. Siyah pantolon, donuk ofis ışığında parıldayan gümüş tokalı, pahalı görünümlü deri bir kemerin altında belini de sıkıyor. Gömleğinin üst düğmesini açmış, göğsüne kazınmış olması gereken siyah mürekkebin bir parçasını ortaya çıkarmış ve kollarını bir ya da belki iki kez kıvrarak benimki gibi açgözlü gözlere iplerle bağlanmış ön kollarını açık bırakmış.

Yutkunuyorum ve beklediğimden daha yüksek bir ses çıkıyor ama utanma ihtimali bile gözlerimi bu adamdan ayırmaya yetmiyor. Gözlerimiz buluştuğunda bacaklarımın arasında bir nabız büyüyor ve burun delikleri alevleniyor, yüzünde neredeyse öfkeli bir ifade belirliyor. Ama bu kızgınlık değil. Bu kirli ve yoğun bir şey, iş için uygun olmayan bir şey ve kesinlikle iş arkadaşım tam buradayken, neler olduğundan haberi yokmuş gibi izlerken değil.

Peki, neden kafamı çevirip hazırlanmak için izin istemedim?

Neden odanın öbür ucundan bana doğru hışımla gelip beni kollarına alacakmış gibi ona bakmaya devam ediyorum?

Göz kırpıyorum. Bir kez, iki kez ve nihayet göz temasını kesip fiziksel ve zihinsel olarak geriye doğru bir adım atarken üçüncü kez.

"Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Marco. Braxton'la çalışıyorum," diyor Marco, Maddox'a yönelik sözlerle.

"Evet, harika," diye yanıtlıyor Maddox açıkça. Gözlerinin sıcak yüzüme çarptığını hissediyorum. "Bir an önce , yoksa rezervasyonumuzu kaçıracağız bebeğim."

Takma isim karşısında şaşkınlıkla dudaklarımı araladığımda, onun beni sabit bir bakışla izlediğini görüyorum. Elini bana doğru kaldırıyor ve ona doğru iki yavaş adım atarak elinin benimkine dolanmasına izin veriyorum, dokunduğumuzda tenimi yakan titreşimi gizliyorum.

Bebeğin sesi onun ağzından o kadar güzel çıkıyor ki, tekrar söylemesini emretmek istiyorum. Sonuçlarını siktir et. Ama Marco yanımdaki çatık kaşlı devle konuşmadan gitmemize izin verecek gibi görünmüyor.

"Aslında, sanırım seni tanıyorum. Hokey oynuyorsun, değil mi? Warriors?"

Maddox gerilir. "Evet."

"Maddox Hutton!" Marco bağırıyor, gözleri parlıyor. "Dün gece televizyonda playoff özetlerini gördüm!"

Cevap vermesi birkaç saniye uzun sürdüğünde uzun parmaklarını kendiminkilere geçirerek cezalandırıcı bir şekilde sıkıyorum. En başta bir şey söylemeyi planladığından bile emin değilim.

"O benim," diye mırıldandı. "İmza ister misin?" "Bu harika olur! Teşekkürler." Marco aceleyle

Birkaç çekmeceyi karıştırdıktan sonra bir kalem ve bir kâğıt çıkardı. "Çok fazla hokey izlemem ama sanırım Warriors ikinci tura çıktı, değil mi?"

"Evet. Arizona'ya karşı ilk maç bu Cuma gecesi onların sahasında," diyor Maddox ve ben de bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere dosyalıyorum.

Kâğıt ve kalemi ondan alır ve içinden 21 rakamı geçen bir MH'ye benzeyen bir şey karalayıp geri verir.

"Tekrar teşekkürler. Braxton'la birbirinizi tanıdığınızı bilmiyordum."

Hafifçe gülümsüyorum. "Birlikte büyüdük ama kısa süre önce yeniden bir araya geldik."

Birden Maddox kolunu omzuma atıyor ve beni yanına yatırıyor. Parfümü tanıdık geliyor ve kollarımı ona dolamış, birini karnına diğerini sırtına bastırırken kokusunu içime çekiyorum. Ben ona bakarken o da Marco'ya bakıyor.

"Bak, Marco. Braxton benim kızım, tamam mı? Benim için çok değerli. Ben burada yokken ona göz kulak olman için sana güvenebilir miyim?" Sesi çok ciddi geliyor. Çok gerçek.

Göğsümde bir sızı hissederken gözlerim yere düşüyor. Sahte.

"Elbette," diyor Marco.

"Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum. Braxton yarın görüşürüz o zaman."

"Evet. Sabah görüşürüz, Brax. İyi geceler."

Hemen başımı kaldırıp Marco'ya gülümsüyorum. Çok rahatsız görünüyor ve ben de içten içe irkiliyorum. Bu, hepimizin içine düşmesini istediğim türden bir durum değil.

"Sana da. İyi geceler," diye aceleyle çıkıyorum, elbisemi perde çubuğundan kapıp hızlıca el sallıyorum ve Maddox'un bizi ofisten çıkarmasına izin veriyorum.

Ofisime vardığımızda kapıyı arkamızdan kapatıyor. Sıcak nefesi başımın tepesine çarpıyor ve gözlerinden kaçmak için aşağı bakıyorum. Lekesiz beyaz bir spor ayakkabı kirli ayakkabımın yan tarafına değiyor. Zoraki bir gülümseme dudaklarımda oyuncak oluyor. "Neden gülümsüyorsun?" diye soruyor usulca.

"Ayakkabıların. Elbiselerinle hâlâ spor ayakkabı giyiyorsun," diye fısıldıyorum.

Göğsü gülererek hareket ediyor. "Bundan kurtulabildiğim zaman. Bana bu elbiseyle seninkini giydiğini söyle." Altın kayışla oynuyor, parmağını kayışın altından geçirip kumaş askıyı ovuşturuyor.

Aman Tanrım. Bir askıyı kısıkanıyorum. "Eşleşmeyecekler," diye boğuluyorum. " bana uyacaklar, değil mi?" "Evet."

"O zaman Nike'ları çıkarma."

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni yerimde tutmak için elini sıkıyor. Tamamen dramatik bir kaş çatmayla, "Topuklar öyle. Lütfen beni bırak da giyineyim. Rezervasyonumuzu kaçırmak istemiyorum."

"Topuklulardan nefret ediyorsun," diye itiyor. "Oh, bırak gitsin."

"Eğer topuklu ayakkabı giyersen, gecenin sonunda ayakların ağrıyacağı için seni restorandan taşımak zorunda kalacağım."

Bu sefer beni tutmasına izin vermeyerek kucağından iniyorum. Sonra, çoktan üzerimde olması gereken elbiseyi önüme doğru tutarak ona ters ters bakıyorum.

"Son sekiz yılda topuklu ayakkabılara alıştım."

Kaşlarını çatıyor, artık şakacı bir havası var. "Gerçekten mi? O zaman bahse girelim mi?"

"Risklerin ne olduğuna bağlı."

"Önce ne üzerine bahse girdiğimizi bilmek istemiyor musun?" "Bütün bir akşam yemeğini topuklu ayakkabılarla geçirebileceğimi düşünmüyorsun değil ? ve sanırım yapabilirim. Kaçırdığım bir şey var mı?"

Sırtışı yavaşça başlıyor, bir kaplumbağa hızıyla büyüyüp yüzüne yayılıyor. "Hayır."

Kalçamı patlattım. "Yalan söylüyorsun.

Dökül bakalım." "Hayır. Kazıklarının adını koy, bebeğim." "Bu lakaptan hoşlanmıyorum."

Yüzündeki kılları kaşıyor ama sanırım gülümsemesini gizlemeye çalışıyor. Nedense karnımda fırıldaklar dönüyor.

"Bebek iyi ama kız bebek değil mi?" "Bebeğin iyi olduğunu hiç söylemedim."

"Yüzünün kızarmasını ve hafifçe gülümsemeni onay olarak algıladım ama belki de yanlışmışımdır."

"Önemli değil. Gösteriş içindi ve Marco'nun bu numarayı yutmasını sağladı. Bu arada ona yalan söylediğim için kendimi kötü hissediyorum. Onu bu işe bulaştırmamıza gerek yoktu."

"Hayır mı? Bence bir erkek arkadaşın olduğunu bilmesi gerekiyordu."

Adam sana çok dikkatli baktı. Bundan hoşlanmadım."

"Çok dikkatle mi?" Gülmeye başlıyorum ama o eğlenmekten çok uzak görünüyor. Bu beni daha çok güldürüyor. "Hadi ama. O bir iş arkadaşım ve çok iyi bir veteriner. Çok yardımcı oldu."

Stiffly başını sallıyor. "Doğru. O zaman bu kadar."

"Hayır. Şimdi bana bu anlatacaksın ve sonra da giyinmem için beni yalnız bırakacaksın. Bu gidişle, giydiğim şeyle gideceğim."

"Sen git. Elbise giymene ihtiyacım yok," diyor omuz silkerek.

Gözlerimi deviriyorum. "Doğru. Twitter paylaşımlarını şimdiden görebiliyorum. Acele et ve beni rahat bırak."

"Tamam. Eğer kazanırsam, Warriors'ın playoff turunun geri kalanında her gün benim formamı giymek zorundasın."

alay ediyorum. "Asla olmaz. Sürekli yıkamak zorunda kalacağım."

Özellikle de işe giderken giymem gerekiyorsa." "Kusura bakma ama kıpırdamıyorum."

"Tamam, ne var biliyor musun? Tamam. Ama kazanırsam, Arizona'da bir akşam yemeğinde benim önlüklerimden birini giymek zorundasın."

Ayak parmaklarımı karıncalandıran bir kahkaha atıyor. "Önlüklerin mi? Hayatta olmaz. Şu anda ne giydiğini görüyor musun? Bana uymayacağından bahsetmiyorum bile."

Önlüğüme bakıyorum ve sonra tekrar ona dönüyorum. "Önlüğümün nesi var?"

"gülen yüzler olan bulutlar var." "Aynen öyle."

"Benden korkuyor musun Maddox? Büyük kötü hokey oyuncusu bir çift baskılı önlükten bahis yapamayacak kadar korkuyor mu?"

Koyu yeşil gözleri aynı anda yumuşuyor ve fısıldıyor: "İşte orada."

"Ne demek istiyorsun?"

Başını öne eğip sallamadan önce zayıfça gülümsüyor. "Bir şey yok. Bir şey yok. Bahsi kabul ediyorum."

Bana tekrar baktığında, iliklerime kadar hissettiğim bir hüznle bakıyor. Söyleyecek doğru kelimeleri bulamadığım için kendimi başarısız hissediyorum. Az önce yarattığımız aydınlık hava, o lanet karanlık tarafından söndürüldü. Ama çaresiz bir aptal gibi onunla boğuşmak yerine, bu gece onu tekrar bulma planıyla gitmesine izin verdim.

"Giyineceğim. Bana on dakika verir misin?" "Tabii.

Bekleme odasında olacağım."

Ona bir gülümseme sunuyorum, o da zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyor ve beni odada yalnız bırakıyor, ellerimde bir elbise ve ona karşı yatıştıramadığım bir özlemle.

21

MADDOX

KALABALIK BIR BEKLEME ODASININ ORTASINDA EREKSIYONUNU SAKLAMAK

Tam da benim iyi vakit geçirme anlayışına göre.

Braxton canımı acıtacak kadar sertleştirdi beni, hem de zararsız bir şakalaşma yüzünden. Burnumdan hava üflüyorum ve bacaklarımı oturduğum sandalyede gidebildikleri kadar açıyorum ve öne doğru eğilerek pantolonumdaki dağı ön kollarımla kapatıyorum.

Birkaç meraklı göz hızla uzaklaşmadan önce üzerime düşüyor ve birkaç kişiye hoş bir şekilde gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. Garip bir sessizlik ve zoraki gülümsemelerle geçen birkaç dakikanın ardından bacağım tıkırdamaya başlıyor ve saatimi tekrar kontrol ediyorum.

Beş dakika elli dakika gibi geliyor.

Koltuktan kalkıp ön masanın etrafından dolanarak koridorda Braxton'ın ofisine yürüyorum. Kapı hâlâ kapalı, bu yüzden beklemek için duvara yaslanıyorum. Loş ve sessiz bir koridor, dışarıda hayvanat bahçesindeki bir hayvan gibi izlenmekten iyidir.

Gömleğimin düğmeleriyle oynuyorum, bir tanesini tekrar iliklemek için açıyorum. Göğsümü boyayan dövmele her düğmeyi açtığımda yanıp sönüyor ve gizli tutmak için elimden geleni yaptığım dövmenin köşesine bakıyorum. Kendim de dahil olmak üzere herkesten. Başparmağım dikkatlice ucunu daire içine alıyorum ve onunla birlikte büyüyen acıya gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Her saniye tasarıma odaklanıyorum. Sonsuza dek tenime kazınan anıya.

Kapının tıklama sesiyle birlikte hızla düğmeye basıp tasarımı tekrar bir kenara koyuyorum.

Başımı kaldırdığımda ciğerlerim acıyla daralıyor. Yutkunuyorum ama boğazım kuru.

"Çok mu fazla? Yeterli değil mi? Dürüst olun."

Braxton çılgınca ellerini vücudunda gezdiriyor ve ben de hevesle izlerini takip ediyorum. Parmaklarım seçiriyor, onunkilerin yerini almak ve her yerine dokunmak istiyorum. Güzel olmak bir hakaret gibi geliyor. Bu yeterli değil.

Zar zor ehlileştirilmiş bukleler, parlak pembe dudaklar, dalgalanan siyah kirpikler. Koyu yeşil elbisesi sanki onun için yapılmış gibi vücudunu sarıyor ve hayatımda ilk kez bir giysiyi kıskanıyorum. Kirli, yıpranmış spor ayakkabılarına kadar, o bir hayal. Ve o benim.

Bu gece için, o benim.

Nefes almak acıtıyor, sanki göğsüm tam bir nefes alamayacak kadar daralmış gibi. Ağzımı ovuşturuyorum, playoff sakalımın başlangıcında ve sessiz bir "Siktir git" mırıldanıyorum.

Kaşları çatılıyor ve ağzını büküyor. "O kadar kötü mü? Lanet olsun. Yanıma yedek kıyafet almamışım."

Duvarı itiyorum, ona doğru bir adım atıyorum, sonra aniden duruyorum. Bir nefes çekerek, bükülürken şişen dudaklarına bakıyorum.

"Hayır, sen ," diyorum kabaca.

Dişleri alt dudağına gömülürken yanaklarına renk doluyor. Sikim zonkluyor ve iki kez düşünmeden pantolonumun içinde ayarlamak için uzanıyorum. Bunu yaparken beni izliyor, gözleri arzuyla parlıyor ve bu beni daha da sertleştirmiyorsa lanet olsun.

"Gitmemiz gerek," diye .

Yavaşça, dalgınca başını sallıyor, sonunda gözleri vücudumda gezinip tekrar benimkileri bulana kadar. "Öyle."

Her şeyin canı cehenneme, ama onu hemen şimdi burada istiyorum. Hiçbir iç azarlama ya da kendini koruma yapamaz

Beni başka türlü ikna et. Zaman çok şeyi değiştirdi, ama onu ne kadar umutsuzca istediğime dokunmadı. Aksine daha da kötüleştirdi, daha da yoğunlaştirdi.

Onun varlığında boğulacakmışım gibi hissediyorum. Sanki o söylemedikçe nefes alamayacakmışım gibi.

Günlerdir kendimi tutuyorum ve tam buradaki bu his, altımdaki zemini sarsıyor, duvarlarımı yıkmakla tehdit ediyor.

Tüm bunların farkındayım ama kaçacak gücü kendimde bulamıyorum.

Ondan değil. Bir daha olmaz. şu olmaz.

"Buraya gel, Curly," diye yalvarıyorum.

Bir yutkunmayla boğazı düğümleniyor. "Hayır. Sen buraya gel."

Haklıymışım. Sadece birkaç gün sürdü ama Braxton'ım geri döndü. O sivri dilli, ateşli kız, benden asla bir bok almayan ve benim verdiğim kadar iyi geri verebilen kız.

Kendini hazırlamaya fırsat bulamadan harekete geçiyorum, emin adımlarla onu ofise geri götürüyorum ve kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum. Kıcı masaya arpına kadar hareket etmeyi bırakmıyorum ve nefesi kesiliyor, bana bakıyor.

vahşi gözler.

Hızlı bir hareketle kalçalarının arkasından kavrayıp onu pürüzsüz ahşabın üzerine kaldırıyorum ve mümkün olduğunca nazik bir şekilde yere bırakıyorum. Ellerimi masanın üzerine koyup yaklaşıyorum, bencilce varlığımla onun alanını dolduruyorum. Küçük bir parçam bu konuda benimle mücadele etmesini ve belki de beni itmesini bekliyordu, ama bunun yerine, kayıyor ve aşağıya baktığımda bacaklarının vücudumu aralarında hareket ettirebileceğim kadar açıldığını görüyorum. Tekrar gözlerini bulduğumda alt dudağımı yalıyorum ve uzun bir nefes veriyorum.

"Bu gece bizi izleyen gazeteciler olacak, gerçekten birlikte olduğumuzdan emin olmak için. Her şeyin inandırıcı görünmesi için pratik yapmalıyız," diye nefes alıp burnunu benimkiyle düştüyorum.

Bu bir kaçış. Onu öpmek için bir bahane. Ve bu çok açık.

Zaten pratik yapmıştık. Onu zaten bana karşı hissettim, ağzının tadına baktım ve daha fazlası için acı çektim. Ama

daha fazlasına ihtiyacım var.

Ŗu an buna ihtiyaım var.

Ağzımı yanağına bastırıyorum ve bir ürpertiyle savaşıyorum. Onun bana karşı hissettiğı duygu aklıma kaçırmama neden oluyor. Yakınlığımız neredeyse çok fazla ama aynı zamanda neredeyse yeterli değıl. Yanağını öpüyorum, sonra dudaklarımı teninde gezdirerek çenesine doğru ilerliyorum ve orayı da öpüyorum.

Yan taraflarımı tutuyor ve titreyerek nefes alıyor, parmaklarını içeri sokuyor. "Nasıl alıştırma? Zaten öpüştük. İki kez."

Başımı sallıyorum ve yüzümü boynuna gömüyorum. O kadar güzel kokuyor ki. "Onlar farklı koşullardı. Bu büyük bir olay. Dikkatleri sadece bizim üzerimizde olacak. O öpücükler bu sefer işe yaramayacak."

"Tamam." Bana karşı titriyor ve bir elimi masadan sırtına götürerek onu bedenime yaklaştırıyorum. "Peki, ne olacak?"

Burnumu boğazının sütununa doğru sürüklüyorum ve onu son bir kez içime çekiyorum. Gözlerimiz tekrar buluştuğunda, gerginlik etrafımızdaki havayı çatırdatırken kilitleniyor ve öylece kalıyorlar.

"Gerçek olmalı. Tutkulu. Seksi. Muhabirler sahte bir ilişkinin kokusunu bir mil öteden alabilirler." Ağzımı onunkinin üzerinde gezdirirken ve elimi sırtından beline doğru kaydırırken göz kapaklarım yarıya kadar düşüyor. "Sana göstermemi istediğini söyle."

"Bana göstermeni istiyorum" derken dudaklarını izliyorum. Ve sonra ağzı benim oluyor.

Dudaklarımız birbirine değdiği anda sert, boğuk bir inilti duyuyorum ve o da eğilip kendini bana sunuyor. Belindeki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve diğer elimle ensesini kavriyorum, saçlarını parmaklarımın arasından geçiriyorum ve ipeksi telleri kullanarak başını geriye çekip bana daha kolay erişim sağlıyorum.

Göğsünü dışarı itiyor ve vücudumu arayarak yaklaştırmaya çalışıyor ve ben ona ikimizin de istediğini vermek için can atıyorum ama elbisesi beni durduruyor. Kalçalarını sıkıca sarması bizi birbirimize bastırmamı engelliyor ve hiç düşünmeden ellerimi kalçalarının üzerinde gezdirip parmaklarımı kadifenin içinde kıvırıyorum.

Aramıza bakacak kadar geri çekilip, elbisesinin alt kısmını kalçalarına doğru santim santim iten parmaklarıma bakarken zar zor duyulabilen bir inilti ağzıma çarpıyor.

"Açık kalıyor bebeğim. Sadece yoluma çıkıyor," diye mırıldanıyorum, nefes nefese. Bu şimdiye kadarki en samimi halimiz ve göğsüm kalabalıklaşıyor, sanki kalbim beş beden büyümüş gibi.

Tırnakları yan tarafıma batıyor. "Sorun . Devam et."

İkimiz de daha yükseğe tırmanışını izliyoruz, çıplak kalçalarını daha fazla ortaya çıkarıyor ve dizlerimin üzerine çöküp yumuşak, kremi tenini beni itene kadar tekrar tekrar öpmekten alıkoymamı zorlaştırıyor.

Artık yoluma çıkmadığında, külotunu gizlemeye devam edecek şekilde bırakıyorum ve ellerimi bacaklarından aşağı doğru kaydırıp dizlerinin hemen üzerinde durduruyorum. Sonra yaklaşıyorum, bacaklarını daha da ayırıyorum ve sonunda bizi birbirimize bastırıyorum.

Bakışları, sikimin kısa süreliğine merkezine değdiğini hissedince yukarı fırlıyor ve sonra tekrar ağzımı yakalıyor, bu sefer dilini zaten ayrılmış dudaklarımdan arasından geçiriyor. Ellerimden birini kendi elleriyle kapatıp iç uyluğuna götürmeye ve yerinde tutmaya başladığında göğsümde bir gümbürtü büyüyor.

Sıkıyorum ama olduğu yerde tutuyorum. İhtiyat, bir sonraki adımda ne yapacağımdan emin olamadan zihnimde tökezlememe neden oluyor. Birden kendime olan güvenim kayboluyor ve öpücüğü kesip geri çekiliyorum, nefes nefese kalıyorum.

"Bence bu iyi," diye mırıldanıyorum, arkasındaki boş duvara bakarak. "İyi iş çıkardın."

"Bunu yapmamalıydım," diye saçmalıyor, sesi acıyla titriyor.

"Hayır, yapmamalıydım. Neyim var bilmiyorum. Bu doğru değildi."

Kendime kızarak alnımı omzuna koyuyorum ve çenemi geriyorum. Onu yakınımda tutmak ama aynı zamanda mümkün olduğunca uzağa kaçmak istiyorum. Yaptığım şey için suçluluk ve pişmanlık hissetmeyi bekliyorum.

az önce oldu, bana vurmasını bekledim, ama vurmadı. Bu beni rahatlatıyor mu yoksa kafamı daha da mı karıştırıyor bilmiyorum.

Sessizlik ve sonra mırıldanıyor, "Ben o kadar ileri gitmezdim." "Öyle demek istemedim. Ben sadece-"

"Hayır, ben hallederim. Bir daha olmayacak," diyor ve geri çekilmem için göğsümü hafifçe itiyor. Yapıyorum ve o da masadan kayarak hızla elbisesini düzeltiyor. "Rezervasyonumuzu çoktan kaçırdık. Umarım yedeğiniz vardır."

Sonraki birkaç an ağır çekimde gerçekleşiyor. Braxton çantasını topluyor, saçlarını düzleştiriyor ve ofisten çıkarken yanımdan geçip gidiyor, arkasında olup olmadığımı bile kontrol etmiyor.

İş arkadaşlarıyla vedalaşana kadar onun yanına döndüm, elini tuttum ve gitmesine izin vermedim. Onu sessizce dışarı çıkarmama izin veriyor ama ben ancak kamyonetime kadar gidebiliyorum.

"Burada ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok," diye itiraf ediyorum. İç çekerek bana doğru döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu." Aramızda el sallıyorum. "Sen ve ben. Lanet olsun, Braxton. Sekiz yıl oldu ve ben hâlâ senin yanındayken kendimi kontrol edemiyorum. Orada olanlar bunun en iyi örneğiydi. Yani, hadi ama. Kendine bir baksana. Harika görünüyorsun ve benim sadece . . . Sana dokunmaya, seni hissetmeye ihtiyacım vardı. Beni tamamen delirtiyorsun. Öpüşmenin doğru olmadığını söylediğimde, öyle hissetmediğim için söylemedim. Söyledim çünkü şu anda yapmamız gereken şey bu değil. Bu şekilde öpüşmek mi? Bu gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket."

Sırtını yolcu kapısına yaslıyor ve gözlerini betona dikeyyor. Gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum ve başını kaldırmayı reddettiğinde hayal kırıklığım kabarıyor. Yine de bir sonraki sözlerini dikkatle dinliyor, her birini geldiği gibi incelemeye çalışıyorum.

"Daireler çizip duruyoruz gibi hissediyorum. Sıcak ve soğuk. Evet ve hayır. Geçmişteki her şey için beni affetmedin ve bu kabul etmem gereken bir şey, ama ben bunu senin kadar kolay . Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm.

Seni bu şekilde görmeyi ve seninle birlikte olmayı kaldıramıyorum ama kendimi yeniden ergen gibi hissediyorum. Bir daha ona istediğini vermeyen adama aşık olan kız olmak istemiyorum. Ve artık aynı yolda tökezlediğimi bilecek kadar akıllıyım. Kaybolmadan önce geri dönmeliyim ve bu da sınırlara ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor. Kesin sınırlar."

Ellerimi ceplerime sokup kaşlarımı çatıyorum. "Neden bahsediyorsun sen? Sana her şeyi vermek istedim. Bunu istemeyen sendin. İstedğim şeyi istediğine dair bana hiçbir zaman net bir fikir vermedin, ta ki aniden her şey boka sarana ve baban hakkında dünyaya bir şey söylememem için bana yalvarana kadar. Duygularımı açıkça belli ettiğimi sanıyordum."

"Eğer beni düşündüğün kadar çok istediysen, neden harekete geçmedin? O zamanlar seni çok seviyordum ve tek istediğim senin olmaktı. Sadece Maddox Hutton'ın en iyi arkadaşı değil. Ama yıllar süren arkadaşlığımızın ardından, belki de seni yanlış anladığımı düşündüm."

"Beni yanlış mı okudun? Braxton, benim bir dövmem var-"

Başını sallıyor ve sözümü kesiyor. "Lütfen, bırak da bitireyim."

Ağzımı kapatıyorum ve sertçe başımı sallıyorum.

"Florida'ya draft edildiğinde paniğe kapıldım. Sonra babam senin onlarla sözleşme imzalamaman fikrini ortaya attı ve ben de acele bir karar verdim. Yanlış bir karar. Belki biraz daha kalırsan sonunda bana nasıl hissettiğini söylersin diye düşünmüştüm ve sonra yeniden draft edildikten sonra bir çift olurduk ve ben de sen nereye gidersen git bir okul bulabilirdim.

"On yedi yaşındayken sana peşinden koşamayacağımı söylemiştim ama geleceğime dair fikirlerim o kadar hızlı değişti ki ayak uyduramadım. Sonra birden on sekiz yaşına girdim, aceleci ve umutsuzdum. Kesinlikle biraz zehirliydim. Eğer geri dönebilseydim, her şeyi farklı yapardım. Babamın tarafını tutmazdım ve ilk hamleyi ben yapardım. Ama

Böyle bir şey olmadı ve beni affedip ilerlemene ihtiyacım var, yoksa bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Başını kaldırıyor ve bekleyen gözlerimi buluyor. "Neredeyse on yıldır dağ gibi bir suçluluk duygusu ve acıyla yaşıyorum. Lütfen bunu daha fazla taşımama izin verme. Önümüzdeki birkaç ay boyunca her gün gözlerinde o nefreti görmeye dayanamam. Eğer her şeyi geride bırakamıyorsan, o zaman bu sefer gerçekten kendi yollarımıza gitmekle barışmalıyız."

22

MADDOX

ON SEKİZ YAŞ

BRAXTON ÖN KAPIYI AÇTI VE BENİ İÇERİ ALDI.

Beni kucaklamak için kendine çekti. Sevgisini hevesle kabul ediyorum ve uzaklaştığında yanağına bir öpücük kondurup ayakkabılarımı çıkarıyorum. Bugün gözlüklerini takmış - okumak için taktığı kalın çerçeveli, yuvarlak bir gözlük- ve saçlarını başının tepesinde dağınık bir top haline getirmiş. Burnunu dürtüyorum

ve sırt.

Bol bir eşofman altı ve benim tişörtlerimden biriyle bile nefesimi kesmeyi başarıyor.

"Çok tatlı görünüyorsun," diyorum.

Elimi yüzünden uzaklaştırıyor ve gözlerini deviriyor. "Üniversite başvurularını dolduruyordum, etkilemek için giyinmiyordum."

Braxton'ın bu sonbaharda üniversiteye gitmek yerine mezun olduktan sonra bir yıl beklemeye karar vermesi büyük bir olaydı ve her ne kadar bunu inkâr etmeye çalışsa da, bunun sebebinin ilk önce benim nereye seçileceğimi görmek istemesi olduğunu biliyorum. Benim için geleceğini riske atmaması konusunda onu ikna etmek için elimden gelen her şeyi yaptım ama o bu konuda kararlıydı ve insan bir şey için ancak bu kadar mücadele ettikten sonra pes edebilir, özellikle de onun beni beklemek istemesi fikri bencilce duymak istediğim her şeyken.

"Beni etkilemediğini kim söyledi?" Alay ediyorum.

"Peki, öyle mi yaptım?" Bir daire çizerek dönüyor, kolları iki yanında sallanıyor. Durduğunda bana kaşlarını çatarak bakıyor.

"Her zaman, Curly Fry."

"İyi cevap. Şimdi, buraya gelip dikkatimizi dağıttığımız için bizi azarlamadan önce babamı görmeye gel."

Başımı ama sinirlerim geriliyor. Bir Pazar günü saat :00'de menajerinizin ofisine çağrılmak pek de iyiye işaret değil.

Yol boyunca, son birkaç gün içinde yaptığım ya da söylediğim, başımı belaya sokacak bir şey var mı diye beynimi zorladım ama hiçbir şey dikkatimi çekmedi.

Tabiri caizse, iyi bir çocuk oldum.

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" Merdivenlere doğru ilerlerken Braxton'a soruyorum. ilerliyor, birden çok gerginleşiyor. "Brax?"

"Hayır. Siz askerden döndüğünüzden beri pek konuşmadık."

Bu bir ay önceydi. Heights'ta genellikle her Salı ve Cumartesi akşamı aile yemeği verildiğini bildiğimden, buna tam olarak inanıp inanmadığımdan emin değilim. Ama bu benim en iyi arkadaşım. Biz sır tutmayız.

"Mutlu değil miydi? Döndüğümüzden beri bulutların üzerindeymişim gibi hissediyorum. Florida'nın sıcağından pek emin değilim ama yeni şeyler denemeye istekli değilim."

Bu onu biraz zorlayarak da olsa güldürüyor. "Sen mi? Yeni şeyler denemeye istekli misiniz?"

İkinci kata ulaşıyoruz ve babasının ofisine yaklaştıkça midem bulanıyor. "Alaycılığın çok incitici."

"Çikolata yeterince iyi olduğu için çilekli sütü denemeyi reddeden ya da Nike yerine bir çift Adidas spor ayakkabı alma fikri karşısında yeşile dönen ben değilim."

Alay ediyorum. "Tek söylediğim iyi bir şeyi neden değiştirelim? Çikolatalı sütü ve Nike'ı seviyorum. Neden bunu?"

"Bu sadece süt ve ayakkabı. Kafanızı tıraş etmek ya da kaşlarınızı almak gibi bir şey değil."

"Aslında kaşlarıma ağda yaptırabilirim diye düşünüyorum. Bugünlerde biraz gürler."

Kıkırdıyor ve kapalı bir kapının önünde durup omzunun üzerinden bana bakıyor. Çekingen sırıtışını ve pembe yanaklarını hafızama kazıyorum.

"Kaşların gayet iyi" diyor.

Başının yan tarafını öptüm. "Yağcılık seni her yere götürür, tatlım. Hadi, şu işi bitirelim."

Sonra da gidip dondurma alacağım. Uyandığımdan beri canım Dairy Queen'den çilekli cheesecake Blizzard istiyor."

Hafifçe gülerek kapıyı çalıyor. "Dairy Queen o zaman."

"İçeri gel," diye emrediyor Roy ve Braxton kapıyı açıp ofise girdiğimizde yutkunuyorum. Babası masasının arkasında oturuyor, her zamanki çatık kaşları ağzında. "Lütfen oturun."

Kanepeye çöküyorum ve onu dikkatle izliyorum. Braxton yanımda oturuyor, benim hoşuma gitmeyecek kadar uzakta, ama bunun babası yüzünden olduğunu biliyorum. Bizi birbirimize çok yakın görmekten hiç hoşlanmazdı. Bu beni her zaman rahatsız etmiştir ama NHL kariyerimde parmağı olduğunu düşünerek çenemi kapalı tuttum.

"Braxton, burada olmak zorunda değilsin. Eminim annen arka taraftaki çiçeklerini sulamak için biraz yardım ister," diyor.

Kuşkularım artıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Boğazımı temizleyerek, "Aslında onu burada tercih ederdim," diyorum.

"Gidebilirim Maddox. Sorun yok." Braxton koltuktan kalkmaya başladı ama bileğini hafifçe tutarak onu durdurdum.

"Kal. Lütfen."

Tekrar .

"Pekâlâ," diye gürlüyor babası. Elleri kenetlenmiş, masasının üzerinde duruyor ve gözlerim sol elindeki nikâh yüzüğünün olmayışına takılıyor.

Annemle babam yaklaşık yirmi yıldır evliler ve ikisini de alyansları olmadan hiç görmedim. Onların evliliği mutluydu -gerçekten çok daha mutluydu- ama Braxton'ın anne babasının aynı türden bir ilişkisi yoktu. Kağıt üzerinde evliler, daha fazlası değil.

"Seninle bir şey konuşmak istiyorum Maddox. Sadece şu an için değil, uzun vadede kariyerin için faydalı olacağını düşündüğüm bir şey," diye başlıyor Roy. Bir kez başımı salladım. "Florida senin ait olduğun yer değil. Sanırım bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Kendimi Florida'da hayal etmemiştim ama sonsuza kadar orada kalacak değilim ya," diyorum.

"Doğru. Ama bu süre içinde sakatlanmayacağınızı kim söyleyebilir? Baban da kariyerinin başlarında sakatlanmıştı."

Babamdan bahsedince daha dik oturuyorum. "Babam hayalindeki takımda oynadı ve yıllarca her maçta kendini yüzde bin verdi. Onun başına gelenler şanssızlıktı. Bunun benim başıma gelme ihtimali çok düşük."

Çenesi titriyor ve ben tekrar koltuğa gömülüyorum. "Anlatmaya çalıştığım şey, geleceğin öngörülemez olduğu. Sen bir numaralı seçildin. Eminim Florida'daki zehirli soyunma odası enerjisi hakkındaki söylentileri duymuşsundur. Koçun hüngür hüngür ağlayan bir salak olduğundan bahsetmiyorum bile."

Florida'daki takım enerjisini herkes duymuştur. Babam beni içine gireceğim duruma hazırlamak için bu konuşmayı benimle zaten yapmıştı ama günün sonunda, giriş sözleşmem bitene kadar sadece üç yıl orada olacaktım.

"Sonsuza kadar sürmez," diyorum, bir şekilde.

Sakinliğini korumaya çalışır gibi yavaşça nefes veriyor. "Florida'nın sana ihtiyacı yok Maddox. İki sağlam üst hatları var ve takımın şu anki haliyle bir maçta beş dakikadan fazla buz zamanı görürsen şanslısın. Bunu seninle dalga geçmek için söylemiyorum ama Florida ile anlaşırsan unutulursun. Giriş seviyesi kontratın bittiğinde, üst düzey bir takıma takas edilersen şanslı sayılırsın. Bu da bir sonraki kontratında çok daha düşük bir teklif anlamına gelir."

Yutkunuyorum, huzursuzluğum büyüyor, büyüyor ve büyüyor. Bugün işler hiç de düşündüğüm gibi gitmiyor. Babam neler olduğunu bilse çıldırırdı.

"Roy, eğer bu konuda ciddiysen, babamın burada olması gerek. Yapmaktan bahsettiğin şey, babamın bana asla yapmamamı telkin ettiği bir şey. Öylece kabul edemem."

Kaşlarını öyle derin çatıyor ki düpedüz görünüyor. "Bak evlat. Şu anda masamda Florida'nın sözleşmesi var. Eğer sen

imzalamak istiyorsan, hemen şimdi imzalayacağız. Ama sana hem menajerin hem de en iyi arkadaşının babası olarak söylüyorum ki pişman olacaksın" diyor, sesi sert, neredeyse kızgın.

Yanımdaki Braxton'a bakıyorum, hızlıca sıkı duruşunu ve temkinli mavi gözlerle beni nasıl izlediğini anlıyorum. Anında endişeleniyorum.

Gözlerimi tekrar babasına çevirerek soruyorum, "Peki, tam olarak ne yapmamı öneriyorsun? Florida'yı reddedip sezon başlamadan önce başka bir takım tarafından seçilme şansımı denememi mi yoksa gelecek yıl seçmelere yeniden katılmamı mı?"

Bu seçeneklerin hiçbiri ideal değil. En ufak bir şekilde bile. Gerçekte, kariyer katili olabilirler.

"Sezon başlamadan önce size çok daha iyi bir takım bulabileceğimizi düşünüyorum. Vancouver bir seçenek. İlgileri çok büyük. On beş yaşından beri öyle. Bence doğru şans verilirse, senin üzerine atlayacaklardır."

İçimde küçük bir umut kıvılcımı büyüyor. "Ya yapmazlarsa? O zaman tüm bu süreci tekrar yaşamak zorunda mıyım? Ya yine bu duruma düşersem? Bu risk çok fazla."

"Bence buna değer," diyor kendinden emin bir şekilde.

Bunalmış bir halde tekrar Braxton'a odaklanıyorum. Sevdiğim kız yanımda ve bu benim olduğu kadar onun da geleceği olacak. Onun fikri benim için her şey demek.

"Bu konuda ne düşünüyorsun? Bu doğru bir hamle mi Curly? Çünkü burada yanlış bir şey yapamayacağımı biliyorsun," diye mırıldanıyorum usulca, kalçasında tuttuğu eline uzanıp onu elime alıyorum.

Dudakları yavaşça aralanıyor ve verdiği cevap beni iki kere düşünmeme neden olacak kadar şaşırtıyor.

"Sanırım babam haklı. Florida sana göre değil."

"Emin misin?" Kekeliyorum. Kahrolası kekeme.

Başını sallıyor. "Sen daha iyisini hak ediyorsun. En iyisini hak ediyorsun."

"sonra en iyisine sahip olabilirim. Hemen ihtiyacım yok."

"Ama eğer sahip olabilseydin, neden şansını ki?" diye fısıldıyor.

Göğsüm sıkışıyor. Oda büyük olmasına rağmen boğucu geliyor. İçimden bir ses babamı arayıp onun görüşünü almamı söylüyor. Ne yapmam gerektiğini herkesten daha iyi bilirdi ama aynı zamanda bu benim kariyerim. Benim geleceğim. Her şey bana ve yanında olmasını umduğum kıza bağlı olmalı.

"Emin misin?" Ona sordum.

Gözleri ellerimize kayıyor ve titrek bir "Evet" mırıldanıyor.

Parmaklarını sıkıyorum ve Roy'un bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Tamam. Bitir şu işi."

23

MADDOX

HAZIR BULUNAN

BANA BİR ÇIKIŞ YOLU VERİYOR. HEM KOLAY BİR ÇIKIŞ.

Bunu Dougie'nin verdiği kötü bir karara bağlayabiliriz ve bana bu oyunu oynayabileceğim farklı birini bulabilirler - hiçbir olmayan, geçmişimizin hayaletlerinden arınmış birini - ya da ben kendi başıma başka bir şey bulabilirim.

Hiçbir zaman o adam olmak istemedim. Dinlemeyecek kadar inatçı olduğu için ne dediklerini gerçekten bilen insanların yardımına isyan eden biri, ama tüm bu zaman boyunca Süreçle savaşıyordum. Çünkü kendime, genç bir kızın aceleci kararlarını affetme ve yoluma devam etme şansı vermedim.

Braxton söz konusu olduğunda taşıdığım kırık kalp ve kendime acıma duygusu kararlarımı bulanıklaştırdı ve şimdi onun yüzünün buruşmasını ve gözlerinin yaşlarla dolmasını izlerken, yol boyunca onu incittiğimi çok iyi anlıyorum.

Braxton'ı asla incitmek istemedim. Sadece düşüncesi bile içimi parçalardı; sekiz yıl sonra hâlâ öyle. Biriyle on üç yıl geçirip de içinde bir yerlerde ona karşı hala bir ışık tutmazsanız olmaz.

Bu, tüm hayatımı birlikte geçirmeyi planladığım bir kadındı. İçini dışını bildiğim ve karşılığında beni de aynı şekilde tanıyan bir kadın. Yaşadıklarımızdan sonra böyle bir aşk körelebilirdi, ama olmadı. Ne mesafeyle ne zamanla ne de geride kalan kırık parçalarla.

Örtüleri kaldırıp o duyguları tekrar açığa çıkarmasını engelleyebileceğimi düşünecek kadar aptaldım. Ve onun yıllar önce beni yanlış anladığını düşünmesi? Hay sikeyim. İşte bu.

Evlenme teklifimi 12 yaşımdan beri planlıyordum. Hayatımın bir bölümünde benim evrenim olmadığını düşünmesi çok kırıcı. Hem ona hem de bana.

Farkına vardığım şey beni derinden etkiliyor ve bunun etkisiyle kaldırımda bayılmamaya odaklanmam gerekiyor.

"Kimse kendi yoluna gitmiyor. Beni bir daha terk etmeyeceksin." Ses tonum keskin, odaklanmış.

Braxton yavaşça göz kırpmıyor, tavrımdaki ani değişim karşısında kafasının karıştığı belli. Onu suçlamıyorum.

"Sonra ne oldu? Birdenbire ilerlemeye hazır mı oldun? Acıma havasında değilim, eğer bu buysa." "Bu acıma değil. Şu

anda bana bakarken gözlerinin mutlulukla değil, olduğum

gözyaşlarıyla parıldamasından nefret ediyorum. Seni

kliniğinde gördüğümünden beri somurtkan bir sik kafalı

olduğumu kabul ediyor ve daha iyisini yapmak istiyorum.

Beni yanlış anladığını bir an bile düşündüysen lanet olası bir

aptal olduğunu söylüyorum. Eğer evet diyeceğini ve ikimizin

ailesinin de beni öldürmeyeceğini bilseydim, daha gençken

diz çöküp sana evlenme teklif ederdim. Olanları asla

unutamayabilirim ve tamamen unutmam biraz zaman alabilir.

Seni affediyorum ama hayatıma devam etmek istiyorum. Seninle birlikte.

"Bu gerçek. Çiğ. Acımdan en uzak şey bu. Bu lanet şeyi yapacağız ve bu süreçte en iyi arkadaşımı geri alacağım. Bu sefer seni bulamayacağım hiçbir yere kaçamazsın. Anladın mı?"

Göğsüm kabarıyor ama bunun ona doğru hışımla ilerlememi ve onu tıpkı ofisinde olduğu gibi kollarımın arasına alıp kamyonun kapısına sıkıştırmamı engellemesine izin vermiyorum. Başımı eğip gözlerinin mavi derinliklerine bakarken göğsünün hızla inip fark etmemi sağlayan şey kibir değil, sadece başka hiçbir şeye odaklanamamam. O yakınımdayken, gördüğüm tek şey o oluyor.

"Bir şey söyle," diye nefes alıyorum, sözcükler sinirlerimi canlandırıyor.

Dudaklarını kıvrıp yutkunuyor ve ben de azgın bir aptal gibi boğazının kıvrımını takip edip sallanmasını, gevşemeden önce sıkıca çekilmesini izliyorum.

"Beni sersemletip susturdun. Bazıları senin şanslı bir adam olduğunu söyleyebilir."

Çenem titriyor. "Lucky? Senden mümkün olduğunca çok kelime istiyorum. Sessiz kaldığın için şanslı olduğunu söyleyen kişinin adını söyle bana Kıvırcık."

"Düşmanlarımı yok etmek için sana ihtiyacım yok," diye fısıldıyor.

"İstiyorum. Her birini." Açık sözlü. Dürüstçe. Gerçek.

Nazik parmakları yan tarafımı dürtüyor, bulmasının ne kadar süreceğini umursamadığım bir şey arıyor. Dokunuşu iliklerime kadar işliyor ve alnımızı birbirine bastırıyorum, yakınlığımızdan dolayı nefes almakta zorlanıyorum ama henüz geri çekilmeye hazır değilim.

"Bunu gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?" diye soruyor, nefesi çenemde sıcak.

"Evet." Hiç tereddüt etmedim. "Ama sadece bu bahisten korkup kaçmazsan, çünkü açlıktan ölüyorum ve seni tekrar formamın içinde görmek için sabırsızlanıyorum." Sırtarak alnına hızlı bir öpücük konduruyorum ve geri çekilip ona kolumu uzatıyorum. "Gidelim mi?"

Gülüştü daha çok sert bir homurtuya benziyor ve ben de onunla birlikte gülerken yanakları kızarıyor.

"Kamyonu almıyor muyuz?" diye soruyor bir süre sonra, gözlerinde büyüyen şüpheyi.

"Kurallarda bu yoktu. O kadar güzel bir gece ki oraya yürüyebileceğimizi düşündüm." Gülümsemem saf kötülük.

Gözleri şişti. "Bu kesinlikle hile yapmak." "Hile mi yoksa kuralsızlığı kendi avantajıma kullanmak mı?" "İkisi de."

"Hayır, sen sadece ezik birisin."

"I yapmadım Kayıp herhangi bir şey henüz."
O asansörler onu inatla çene.

"O zaman, elbette. Hadi gidelim." Kolumu sallıyorum ve gözlerimi ona çevirmeden önce yarım ağız bakışını yakalamak için tam zamanında ona dönüyorum. "Biliyor musun, sırf bu kadar nazik olduğum için, daha sonra vahşileşmiş ayaklarıyla bile ilgileneceğim. Kulağa nasıl geliyor?"

"Sanki kafana bir şaplak yemeyi hak ediyorsun." "Sert, bebeğim."

Kolumu tutuyor ve tırnaklarını sert bir kahkaha atmama neden olacak kadar koluma batırıyor.

"İşte yine o isim," diye azarlıyor. "Bir katır kadar inatçıyım."

Elini tuttuğumda başını sallıyor, caddeden aşağı inmeye başlamadan önce parmaklarımızı usulca birleştiriyoruz. Kliniğin bulunduğu küçük, sessiz iş kompleksinden çıkıp kalabalık kaldırıma çıkıyoruz. Sokaklardaki insan kalabalığında bir koşuşturma var ve birden keşke gelirken bir şapka ya da başka bir şey almış olsaydım diyorum.

"Saatin kaç olduğunu biliyor musun?" diye soruyor.

"Oraya vardığımızda masamızı kaybetmişsek bize başka bir masa bulurlar. Rezervasyon için endişelenmeyin."

Başını sallıyor. "Ünlü olmanın avantajları. Nasıl unutabilirim ki?"

Ona bakıp gülümsüyorum. Onun alaycılığı hoşuma gitti. Özlemişim.

"Dezavantajları da var," diyorum.

O mırıldanıyor. "Doğru. Gibi ve iç çamaşır haydut Sosyal medyada mahrem fotoğraflarınızı paylaşan kim?"

"Bu doğru. Gerçi birkaç yıl önceydi. Artık tanımadığım insanların alanıma girmesine izin vermiyorum."

Dramatik bir nefes. "Peki o zaman kadınlarla nasıl tanışıyorsun? Tinder'da olduğundan şüpheliyim."

"Sakin ol. Bilmiyorum."

"Ne demek istemiyorum? ama, bana yalan söyleme."

Omuz silkiyorum. "Hayır, gerçekten. herhangi bir soruna yol açacak kimse yok, eğer bu yüzden

soruyorum. Biriyle çıkmıyorum. Uzun zamandır da çıkmadım."

Elbette ona üç yıl önce Rory'yle yaşadığım felaketten beri neden kimseyle çıkmadığımı söylemeyi planlamıyorum ama onun başka planları var.

"Neden olmasın? Lige girdiğinde kaybettiğin zamanı telafi etmeye çalışacağını düşünmüştüm. Askere alınmadan önce hiç kimseyle çıkmadın."

Yaya geçidinde bekleyen bir insan kalabalığının arkasında duruyoruz ve arkasından yaklaşıyorum, hindistan cevizi şampuanının kokusunu alabileceğim kadar yakın. Birleştirdiğimiz ellerimizi arkasından çekerek sırtına bastırıyorum ve sesimi alçaltarak ona doğru eğiliyorum.

"İstediğin tek kadına sahip olamıyorsan biriyle çıkmak zordur."

Sopalı adam caddenin karşısında göz kırparken keskin bir nefes alıyor. Yanına geri dönüyorum ve onu vücuduma çekiyorum, kaldırımın dış tarafını tutarken bana kim olduğumu biliyormuş gibi bakan birkaç kişiye gülümsüyorum.

Son yarım saat içinde onu bu kadar şaşkına çevirmiş olmam neredeyse komik. Akli şu anda tekerlek üzerindeki bir fare gibi dönüyor olmalı.

"Hokey zaten benim odak noktamdı. Hayatımı tüketiyor. Özellikle de şu anda playofflar varken. Birkaç yıl önce bir kızla çıkmıştım ama berbat bir erkek arkadaşım. Ona ihtiyacı olan zamanı ya da ilgiyi göstermedim."

"Bu üzücü ama aynı zamanda anlaşılabilir bir durum. Biz daha gençken ne kadar meşgul olduğuna hatırlıyorum. Şu anki programını hayal bile edemiyorum," diyor.

"Beni tetikte tutuyor ama sanırım ben de ilişkiye çaba harcamak istemedim. Kendimi onunla uzun vadeli göremedim. Bir gelecek görebilseydim birine her şeyimi vermekte sorun yaşayacağımı sanmıyorum, anlıyor musun?" Tıpkı seninle yaptığım gibi.

Bana bakıyor ve utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Evet, biliyorum. Üniversitede biriyle çıkmıştım ama o da hayatımı değiştiren bir şey değildi."

Zihnim durup çıktığım kelimelere takılırken kulaklarımda bir plak cızırtısı duyuyorum. Kiminle çıktı? Ve neden onu başka bir adamın kollarında düşünmek kanımı kaynatmaya başlıyor?

"Oh. Kiminle çıktın?" Kelimelerim cızırtılı, sanki son beş saniye içinde bir avuç cam kırığı yutmuşum gibi.

Vücudu en ufak bir kahkahayla titriyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. "Sana bunu söylemeyeceğim."

"Rory Tellerman. Çıktığım kadın bu," diye ağzımdan kaçırdım. "Tamam..." Sözünü kesti.

"Şimdi sıra sende."

Yine o homurdanarak gülme sesini çıkarıyor. "Acımasısın."

"Ya içlerinden biri geri dönmeye ve seni tekrar kazanmaya karar verirse? Kendimi kime hazırlamam gerektiğini bilmeliyim. Bilirsin, sahte erkek arkadaşın olarak." Evet, bu mantıklı.

"Hunter King ve Logan Parker. Bırakın beni geri kazanmayı denemeyi, ikisinin de beni hatırladığından bile şüpheliyim."

Kaşlarımı çatıyorum, kaşlarımı çatıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Ne gibi?"

"Sanki seni geri istemeleri fikri hiç gerçekçi değilmiş gibi."

Restoranımızın adının el yazısı harflerle yazıldığı ahşap tabela, uzun bir dükkan sırasının üzerinde göze çarpıyor ve bu konuşmayı kısa kesmek istemediğim için adımlarımı yavaşlatmaya başlıyorum.

Braxton'ın bana cevap vermesi çok uzun sürüyor, bu yüzden aklından geçenleri söylemesi için ona yeterince güven vermeyi umarak elini sıkıyorum.

"Sıska olmadığımı biliyorsun Maddox. Gözden kaçırmak zor. Ben herkesin tipi değilim ve bunu kabul ettim. Hatta bunu yüzüme karşı söyleyen erkeklerden aldığım dürüstlüğü bile takdir etmeye başladım.

Her seferinde gurur duyuyorum. Daha önce hiç tombul bir kızla birlikte olmamış erkekler için bir deney olarak kullanılmaktansa dürüstlüğü tercih ederim. O adamlar için ben buydum. Bir erkeğin benden hoşlandığını düşünen saf bir kızdım, oysa o sadece iri kızlardan etkilenip etkilenmediğini öğrenmek istiyordu."

Öfke. Kırmızı, kör edici öfke içimin derinliklerinde kükrüyor. Kelimeler benden kaçıyor. Tek düşünebildiğim, onu incittikleri için o adamlara ne kadar çok zarar vermek istediğim. Kendini nasıl gördüğünü ve bir ilişkide ne kadar değerli olduğunu lekeledikleri için.

Elini bir kez çekmem yetiyor ve peşimden , bana ayak uydurmaya çalışıyor, topukları kaldırımda hızlı adımlarla ilerliyor. Bizi binalardaki bir aralığa çekiyorum ve kalçalarını kavrayarak onu vücuduma yaklaşıtıyorum. Parmaklarımın altındaki yumuşacık et, beni tahrik etmekten çok uzak. Bu kadının beni bu kadar kolay tahrik etmesi karşısında bir inilti koparıyorum.

Gözlerinde çok fazla şüpheyile birlikte sorular da var. Ona bir kez baktığımda dizlerimin üzerine çöküp var olan en güzel kadın olduğunu hissetmesine engel olan her bir erkek adına af dilemeye hazırım.

"Birincisi, eğer bir daha kendinden büyük, kötü bir şeymiş gibi tombul diye bahsedersen, kıcına öyle bir şaplak atarım ki bir hafta oturamazsın. İkincisi, o adamları öldürmek istiyorum. Sen . ." Başımı eğdim ve salladım. Dilim dolaşıyor ama devam etmek için kendimi zorluyorum.

"Sen her şeysin, Braxton. Ve böyle hissetmeyi hak ediyorsun. Sevmediğim tek bir parçan bile yok. Dokunmak, öpmek ve ezberlemek istemediğim. O adamlar, onlar çocuktu. Küçük penisli, güvensiz pislikler. İyi bir şey yüzlerine çarpsa anlamazlardı. Peki ya sen? Sen en iyi şeysin. Tamam mı?"

Gözünden bir damla yaş süzülürken hafifçe başını sallıyor. Gözyaşını başparmağımın ucuyla nazikçe sildikten sonra

Dudaklarını alnına götürüyor ve saatlerce gibi gelen ama aslında sadece birkaç saniye olan bir süre boyunca orada tutuyor.

"Mükemmelsin," diye nefes alıyorum tenine karşı, sonra geri çekilip parmağımı buklelerinden birine doluyorum. Parmak eklemim yanağını okşuyor ve ne kadar sıcak olduğunu hissediyorum. "Sahte kız arkadaşım olduğun için seninle gurur duyuyorum. Senden iyisi yok. Hiç kimse."

Parmak uçlarında yükselip çenemi öperek beni şaşırtıyor ve "Teşekkür ederim" derken ağzını çenemin üzerinde gezdiriyor.

"Teşekkür etmene gerek yok. Sadece benimle akşam yemeği yiyin ve doyuncaya kadar yiyin ki eve kadar yürümek zorunda kalmayalım. Bunu yapabilir misin?"

Onu kollarıma sıkıca sarılıyorum, yanağının göğsümde, tam kalbimin üzerinde hızlı ve sert bir şekilde çarpması hoşuma gidiyor. Uzun bir nefes veriyor ve bu nefes gömleğimin altındaki tenimi ısıtıyor.

"Bunu yapabilirim."

Söyleyebileceğim daha çok şey var. Belki de söylemem gerekenden daha fazlasını. Ama umarım söylediklerim bir fark yaratmıştır. Ömrümün sonuna kadar da sürse, bu pisliklerin neden olduğu hasarı silmeye yardım edeceğim. Bu, şu anda burada kendime verdiğim bir söz.

Önümüzdeki aylarda ne olursa olsun, ona ne kadar muhteşem olduğunu hatırlatmak için burada olacağım.

24

BRAXTON

GARSONUMUZ MASAMIZA DÖNDÜ, SESSİZCE BİR TEKILA KOYDU.

Önümde gün doğumu ve Maddox'un önünde bir bardak diyet kola. Birkaç dakika önce yemek siparişimizi alıp gitmeden önce ikimiz de ona teşekkür ediyoruz.

Öne doğru eğilip dudaklarımı içkimdeki pipetin etrafına kapatıyorum ve bir yudum alıp restorana göz gezdiriyorum. Güzel bir yer, hatta belki tekrar gelebileceğim bir yer. Koyu ve soğuk tonların hakim olduğu, üst düzey bir yemek mekanından çok bir kulüp gibi hissettirmesini beklediğim sessiz, aslında oldukça romantik bir yer. Hiç rahatsız edici değil.

Masamız önden en uzak köşeye sıkışmıştı ve orijinal yerleştirme bu muydu bilmiyorum çünkü tam düşündüğüm gibi rezervasyonumuzu kaçırdık. Ama Maddox'un da dediği gibi, ev sahibesi bize oturacak başka bir yer bulmakta gecikmedi. Özel bir masa, ki bunun için minnettarım.

Dışarıda bana söylediği sözler hala zihnimde taze, kalbimi ve ruhumu harap ediyor. Bırakın bir erkeği, daha önce hiç kimse bana böyle şeyler söylememiştii ve ben ne yapacağımı şaşırmış durumdayım. Kendimi masanın diğer tarafına atıp onun kucağına oturmak çok mu fazla? Evet. Muhtemelen.

Bugün tam bir duygu kasırgası yaşadım ve geçen yıl finallerde hissettiğimden daha bitkin hissediyorum

veterinerlik okulundan. Bu gece başka biriyle olsaydım, akşam yemeğine çıkmak yerine eve gidip yatağa kıvrılmayı tercih ederdim, ama Dox'la birlikteyim ve bu ayaklarımın üzerinde ölü gibi hissetmeye değer.

Yeni bir başlangıç yapıyoruz. Geçmişimizi göz önüne alırsak, olabildiğince taze. Birlikte ilerleyebileceğimizi ve umarım kendimizi her şey kötü olmadan önce olduğumuz yerde ya da ona yeterince yakın bir yerde bulabileceğimizi bilmek göğsümden bir yük gibi geliyor.

Bir daha Maddox'a yaptığım gibi bir erkeğin ardından sessizce özlem duyabileceğimi sanmıyorum ve bugünden sonra Çocukluğumdaki en iyi arkadaşıma yeniden aşık olmak üzere olduğuma eminim. Bu beni korkutmalı ama garip çünkü uzun zamandır ilk kez bu fikirle tamamen barışık hissediyorum.

Belki de gençken nasıl hissettiğini artık bildiğim içindir. Benim onu özlediğim kadar onun da beni özlediğini ve beni sevdiğine kendimi ikna etmek için yatağında uyanık geçirdiğim tüm gecelerin boşa gitmediğini.

Küstahça gelebilir ama bence o da kendini aynı durumda buldu. Sahte çift görüntüsü, yeniden ortaya çıkan duygularımız için sadece bir hızlandırıcı görevi görecek ve eğer bir kumarbaz olsaydım, belki de başka türlü olabileceğimizden daha sert ve daha hızlı düşeceğimize para yatırırdım.

Bu konuda neredeyse pozitifim.

Ve buna hazırım.

Umarım o da öyledir.

"Ayakların nasıl hissediyor?" Maddox soruyor, sesinde yoğun bir mizah var.

Düşüncelerimden sıyrılıp pipetimi bırakıyorum ve tatlı tatlı gülümsüyorum. "Mükemmel. Sanki bir çift tüylü terliğin içinde rahatlamış gibi."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" Hayır. Topuklarımdaki kabarcıklar deli para büyüklüğünde olmalı. Oturur oturmaz

ayakkabılarını masanın altından çıkardı.

"Bundan sonra kamyona kadar yürüyeceğin için gergin değilsindir herhalde." Utangaç bir tavırla beni izliyor, gülümsememek için kendini zor tutuyor ama seğiren dudakları onu ele veriyor.

"Hayır." Alçak sesle mırıldanıyor ve spor ayakkabısının burnu ayak başparmağımın ucuna değince irkiliyorum. Kaşları havaya kalkıyor, mükemmel yüz hatlarına bir sırtma yayılıyor. "Ne? Ayaklarım terli."

", Curly Fry. Yenilgiyi kabul et." "Olmaz."

"Peki." Omuz silkiyor ve nemli bardağını dudaklarına götürüp soğuk içeceğin boğazından aşağı kaymasına izin vermeden önce uzun parmaklarını bardağın etrafına sarıyor.

Kola içerken bu kadar iyi görünmek suç olmalı.

Bardağı tekrar yerine koyup başparmağıyla dudaklarındaki ıslaklığı yavaşça siliyor, sinsî bakışları hiç değişmiyor. Tanrım, bu beni tahrik etmemeli ama işte buradayım, masanın altında kalçalarımı sıkıyor ve nefes almakta zorlanıyorum.

"Alkol kullanmıyor musun?" Terimi silmek için bir elimi boynumun arkasına götürerek ağızımdan kaçırıyorum.

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve parmaklarını beyaz masa örtüsüne vuruyor. "Genelde olmaz. Kesinlikle playofflar sırasında değil. Yarın antrenmanımız var ve alkol beni yavaşlatıyor."

"İçki içmem seni rahatsız mı ediyor? Başka bir şey sipariş edebilirdim."

"Sikeyim hayır. Ben yetişkin bir adamım, bebeğim. Biraz sataşmayı kaldırabilirim."

Oh. "Kız bebeğin karşılığının erkek bebek olduğunu biliyorsun, değil mi? Sana öyle hitap etmemi istemiyorsan, kız bebek demeyi bırak."

Başını arkaya atıp gülüyor, sesi o kadar güzel ki elimde olmadan onu izliyorum.

Bu sesi tekrar duymak çok güzel. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bu kadar komik olan ne, bebeğim?" Kıkırdayarak soruyorum. "Lanet , seni özledim," diye cevap veriyor, elini sallayarak.

öne doğru düşerken, dirseklerini masaya dayamıştı. "Ama sen kazandın. Lütfen artık bebek çocuk yok. Egomu incitiyor."

"Oh, zavallı Maddox." Suratımı astım. Bana sırıtıyor, sanki alay etmemden hoşlanıyormuş gibi görünüyor. Belki de gerçekten seviyordur.

Garsonumuz ortaya çıkıp yemeklerimizi önümüze koymaya başladığında sohbetimiz kesiliyor. Genç ikimizle de göz teması kurmaktan kaçınıyor ve ben sadece onun bize hizmet etmeyi büyütmemesi konusunda uyarılmış bir Maddox hayranı olduğunu varsayabiliyorum. Gergin bir şekilde masadaki her şeyle oynaması, çatal bıçak takımlarını düzenlemesi ve koşarak uzaklaşmadan önce yeni tuzluk ve biberlikleri yerleştirmesi çok sevimli.

"Teşekkür ederim!" Çok uzaklaşmadan önce söyledim. Mutfağa doğru dönmeden önce bana hızlıca gülümsüyor. "Sevimli bir şekilde gergin."

Maddox biftek ve patates tabağından başını kaldırıyor ve gözlerindeki sıcaklıkla beni şaşırtıyor. "Güzel bir kadına hizmet ediyor. Tabii ki öyle."

Sıcaklık göğsümden yukarı doğru yayılıyor ve ne kadar lekeli göründüğümü bilmek bile istemiyorum. "Sanırım bunun karşımdaki NHL oyuncusuyla daha çok ilgisi var, ama iltifatın için teşekkür ederim. Bu gece çok tatlısın."

"Kayıp zamanı telafi etmek."

Kalbim göğsümde küt küt atarken, bu restoranın ortasında kalbim durmadan önce bu konuşmayı ilerletmem gerektiğini biliyorum. Basının bunu yiyip bitireceğinden eminim.

"Hiç muhabir gördünüz mü? Şimdiye kadar gelmemişlerse, geleceklerinden şüpheliyim. Sanırım sadece akşam yemeği. Bu şeyleri görmekle gerçekten ilgileniyorlar mı?" Sonunda önümdeki yemeğe bakarak soruyorum.

Fırında peynirli makarna ve kalın bir dilim sarımsaklı ekmek.

Açıkçası, ben onlar kadar süslü bir kıyım.

Maddox ağzına bir parça biftek atmadan önce, "İçeri girdiğimizden beri buradalar tatlım," diyor.

Donup kaldım. "Ne?"

"Sakin ol. Ve deli bir kadın gibi etrafta onları aramayın. Her şeyin olabildiğince gerçek görünmesini istiyoruz ve yaptığımız da tam olarak buydu. Sana söylemedim çünkü farklı davranmanı istemedim."

Mantıklı ama yine de sinirden titriyorum. Sonra bir el benimkini kaplıyor ve parmaklar avucumun içinde kayıyor. Gözlerim Maddox'un elinin arkasına düşüyor, sanki çok sert davranırsa korkuyormuş gibi çok hassas bir şekilde tutuyor. Gergin bir nefes alıyorum, göğsümde aniden bir basınç oluşuyor.

"Bunun hakkında konuşmak ve bunu gerçekten yapmak farklı. Hiçbir zaman da kolaylaşmıyor. Bu kadar çok insanın her hareketini izliyor olması. Rahatsız hissediyorsan hemen gidebiliriz," diyor, sesi kadar sakın ve güven verici ki sözlerinin tam da istediği gibi olmasına izin vererek kendimi kaptırıyorum.

Başımı hafifçe sallıyorum. "Buraya bir amaç için geldik."

"Ve başardık. Yarın senin için çok şey olacak. Sabah bütün spor sayfalarında fotoğraflarını yayınlayacaklar ve sosyal medyanız sorularla dolup taşacak, hatta belki de okumaktansa ölmeyi tercih edeceğim şeyler olacak." Derin derin kaşlarını çatıyor ve ben de elini sıkıyorum. "Seni buna daha iyi hazırlamalıydım. Özür dilerim."

"Sonrasında ne olacağını bilmeseydim bunu kabul etmezdim. Artık zayıf, küçük bir kız değilim. Buna hazırım."

"Sen asla zayıf olmadın," diye mırıldanıyor.

"Olmamaya çalıştım. Ve o zamandan beri daha da güçlendim. Ben hallederim. Söz veriyorum."

Ağzıma bakıyor -onun iyiliği için oraya yerleştirdiğim gülümsemeye- ve başını sallıyor. Ellerimizi çeviriyorum ve avucundaki çizgileri teker teker izlemeye başlıyorum. Kollarında tüyler diken diken oluyor ve gülümsemem büyüyor.

"Yarın bana ihtiyacın olursa, beni ara. Sadece mesaj atma. Ara. Tamam mı?" diye sorar.

"Tamam," diye kabul ediyorum. "Bunu yapabilirim."

Ve kadar kolay, yemeğimizi yemeye geri dönüyoruz, izleyen gözler düşünceden uzaklaşıyor, sadece o ve ben kalıyoruz.

"SANA SÖYLEMİŞTİM!" Maddox gecenin içinde bağılıyor, vücudu altımda kahkahalarla titriyor.

Çantamı omzuna, beni de sırtına almış, ikimizin de eninde sonunda olacağını bildiği gibi beni kaldırımdan kliniğe doğru taşımaya başlamıştı. Kendimi savunmak gerekirse, yürüyüşün ilk yarısında dayanabildim ama bir numaralı su toplaması patlayıp ayakkabılarımı kan lekeleriyle mahvettiği anda, sayım için düşmüştüm.

Soğuk esinti elbisemin arka kısmına doğru hücum ediyor, umarım dantel külotumu geçen her arabaya göstermiyorumdur. Parmakları iç bacaklarımın derinliklerine gömülmüş durumda ve onları daha yukarı, gecenin bu noktasında tamamen sırlıslık olan bacaklarımın arasındaki noktaya götürmesi için ona yalvarmamak için her şeyimi harcıyorum.

Gideceğimiz yere beş dakika bile kalmadı ve tahrik olmuş olmama rağmen eve yürürken gülmekten kendimi alamadım. Kelimelerden daha iyi hissettiriyor.

Yaya geçidi için düğmeye basarken beni tutuşunu kısa bir saniyeliğine ayarlıyor ve ağırlığımı taşımasının onun için ne kadar kolay olduğunu bir kez daha hatırlıyorum.

Özgüvenim için harikalar yaratıyor ama bunu kendime saklıyorum.

"Bahis bahistir. Umarım tüm maçlarında kokuşmuş sahte bir kız arkadaşın olmasına hazırsındır," diye takılıyorum. Aslında her gün onun formasını giymek için sabırsızlanıyorum, çok daha sık çamaşır yıkamak zorunda kalacak olsam bile.

"Kokmuş ya da kokmamış, sabırsızlanıyorum Curly Fry," diyor yolun karşısına geçerken.

Yanağımı başının yanına yaslıyorum ve parmaklarımı boğazının dibinde birleştiriyorum. Kolonyasının kokusu ön tarafından bana doğru geliyor ve sonunda neden bu kadar aşına olduğumu anlıyorum.

"On yedi yaşındayken sana bu kolonyayı almıştım," diyorum kokuyu içime çekerek.

"Taktın," diye onaylıyor. "Ve hala takıyor musun?"

Eğer doğru hatırlıyorsam, ucuz bir şeydi. Kesinlikle NHL'in en iyi oyuncusunun giymesini bekleyeceğim bir şey değil.

"Bunu konuşmak zorunda mıyız?" diye hızlıca soruyor ve ben şaşkın bir kıkırdamayı yutuyorum.

"Aman Tanrım! Utanıyor musun?"

Kalçamı çimdikliyor, uzun bir nefes verirken ciyaklamama neden oluyor. "Evet. Tabii ki öyleyim."

"Çok tatlısın. Utanmana gerek yok. Aslında biraz gururum okşandı. Bunca yıldır bunu satın mı alıyordun?"

"Hayır, dokuz yıldır aynı şişeyi kullanıyorum," diyor, sözlerinde ağır bir alaycılık var. Gözlerimi deviriyorum. "Evet, satın alıyorum. Artık internetten sipariş etmek zorundayım çünkü mağazada bulunacak kadar popüler değil."

Yüzümü boynunun kıvrımına bırakıyorum ve gömleğinin içine doğru gülüyorum.

"Bana gülmen utanç duymama pek yardımcı olmuyor, biliyor musun?" diye homurdanıyor.

"Beni gerçekten o kadar özledin mi?" diye sorduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Aniden çömelip kalçalarımı serbest bıraktığında, ipucunu alıp ayaklarımın üzerine düşüyorum ve kafam karışmış bir şekilde ona bakıyorum. Kliniğimin otoparkında olduğumuzu şimdi fark ediyorum. Boş otoparkta. Kamyoneti sadece birkaç adım ötede ve sokak lambaları yanıyor, kaldırıma belli belirsiz bir parlaklık yayıyor.

Maddox dönüyor ve kara gözleriyle bakışlarımı karşılıyor. Az önce etrafımızda uğuldayan neşeli enerjiden eser yok. Bunun yerine, hava tamamen farklı bir nedenden dolayı uğulduyor.

"Seni hiçbir şeyi özlemediğim kadar çok özledim. O gün benden bir parça ve geride bıraktığın boşluğu dolduracak bir şey, herhangi bir şey ama bu imkansızdı. Şimdi buradasın ve o delik? Gitti. Yani evet, tatlım. Seni özledim. Ve bana aldığın kolonyayı sürmek, sen seni tamamen kaybetmediğimi hissettirdi. Onu her gün sürdüm." "Dox," diye nefes alıyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum. Onun kırılganlığı bugün beni sarstı ve sıranın bende olduğunu biliyorum.

Konuşmadan ona doğru uzandım ve çantamı omzundan kaydardım. Fermuarını açıp içine uzanıyorum ve aradığım şeyi hissedene kadar etrafı karıştırıyorum. İnce elastik bant ve kare boncuklar parmaklarımı karıncalandırıyor, bileziği sıkıca kavrayıp çıkarıyorum ve önümde tutuyorum.

Gözleri bileziğe takılır ve nefesini içine çeker.

Maddox'un Kızı.

Lastiğin uzunluğu boyunca, yedi yaşındayken teker teker taktığı on bir küçük kare boncuk sokak lambasının altında parlıyor. Tek bir çift düğüm hepsini bir arada tutuyor.

"Kelimelerimi senin kadar iyi kullanamıyorum. Ama bunu her gün yanımda taşıyorum. O yüzden lütfen kolonya konusunda utanma. Sen beni ne kadar özlediysen ben de seni o kadar özledim. Daha fazla değilse bile."

"Seni öpmek istiyorum," diye mırıldanıyor ve gözlerinde dizlerimi titreten bir parlaklık fark ediyorum.

Ağzımın kenarı kalkıyor. "O zaman öp beni."

Etrafta görececek kimse yok ama pratik yapıyormuş gibi görünmeden bir kez yapmanın zararı olmaz. Bu noktada, zarar verse bile umurumda değil.

Elini bileziği tuttuğum elin üzerine koyuyor ve parmaklarımız bileziğin etrafında kıvrılırken diğer eli başımın arkasını tutuyor ve beni kendine çekerek sertçe öpüyor.

Öpücük sert ama yumuşak. Acil ama sabırlı. Kafa karıştırıcı ama aynı zamanda çok net.

Başka bir deyişle, tamamen gerçek.

25

BRAXTON

Maddox: Bugün ne yapıyorsun? Seni görmek istesem muhtaç sayılır mıyım?

MESAJ, KAYMADAN ÖNCE GÖRDÜĞÜM SON ŞEY.

Bir taksiye binip şehirdeki en sevdiğim brunch mekanının adresini şoföre geveleyerek söylüyorum. Baş döndürücü bir gülümsemeye çantamı kucağıma koyuyorum ve bir cevap yazmaya başlıyorum. Göndermeden önce, onun formalarından birini giydiğim hızlı fotoğrafımı çekip ekliyorum.

Cezamın birinci günü. Ve çalışıyorum. Ama brunch planlarım olduğu için şu anda uzun bir öğle yemeği molasındayım.

Ben: Ve sen biraz muhtaçsın . . . ama değil. Benim için sorun değil.

göz kırpma emoji

Belki onunla biraz dalga geçiyorum ama ne zararı var ki? Söz konusu planlar ailemle bir tabak çilek ve kremalı krep eşliğinde gergin bir sohbeti içerdiğinde bunun getirdiği bir parça neşeye ihtiyacım var.

Brunch buluşması teklifi -daha doğrusu çağrısı- dün gece, Maddox beni arabama geri tıkip eve gönderdikten kısa bir süre sonra geldi, dudaklarım şişmişti ve şimdiden onunkini özlüyordum. Mesaj geldiği anda hızlı ve sert bir düşünüş yaşadım.

Teması kuran annemdi ama bunun babam tarafından emredilmediğine inanacak kadar saf değilim. Yemek için en sevdiğim yeri seçmek onun planlarından birinin kokusunu taşıyor. Çarşamba günü brunch saatinde park edecek yeri olmayan bir yer. Eğer taksiye binmek zorunda kalırsam, kendi arabamla gitmiş kadar kolay kaçamam.

Buna kanacağımı düşündüğü için neredeyse güceniyorum. Kendimi rahat ve planlarına karşı saf hissetmemi sağlayıp sonra da beni gafil avlaması.

Bunun olacağını tahmin etmediğimi söyleyemem. Dürüst olmak gerekirse, yaptığım şeyi öğrenmesi düşündüğümünden daha uzun sürdü.

Telefonum titriyor ve mesaja bir kez baktığımda midemde kelebekler uçuşuyor.

İyi forma seçimi. Kiminle brunch yapacaksın?

Ben: Uzun zamandır canım krep istiyordu. Şimdiden tadını alabiliyorum.

Kim?

Midem gurulduyor.

İyi. İsteddiğin olsun.

Yanağımın iç tarafını ısıırıyorum.

Ben: Bu kulağa rahatlatıcı gelmiyor. Ne demek bu?

Üç dakika cevap gelmeden geçti, ancak Oku kelimesinin görüldüğünü ve onun yazdığına dair bir işaret olmadığını görür görmez

Şu anda beni hayalet gibi gösterme Maddox Jamieson Hutton.

Oku.

Bu benim en oyun.

Brunch'ta iyi eğlenceler bebeğim.

Başımı arkaya atıp gülmeden önce mesaja göz kırpıyorum. Taksi şoförü dikiz aynasından bana tuhaf tuhaf bakıyor ama ben gülmeye devam ediyorum. Maddox'a ne kadar kızmak istesem de yapamıyorum. Aksine, farkında olmadan rahatlamama yardımcı oluyor.

Birkaç dakika sonra şoför beni Tina's Brunch and Tea House'un önünde indiriyor ve ben saçımla oynayarak içeri girmeyi erteliyorum. Büyük pencerelerden içeriye bakıyorum, dolu, güzel pembe masaların arasında ailemi arıyorum.

En sevdiğim kabindeler. Uzun, pastel giysili pasta masasının ve mimoza çeşmesinin hemen yanında. Annemle babam pencereye sırtlarını dönmüş oturuyor olabilirler ama ben onları her yerde tanırım. Önden ya da arkadan.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Şampanya ve portakal suyuyla sarhoş olabilmek için günün geri kalanında işe gelmeye değer mi?

"Dışarıda durmayı mı yoksa o çok azdığın krepleri yemek için içeri girmeyi mi planlıyorsun?"

Sesin sahibini arıyorum, onu gördüğüm için heyecandan çok korku hissediyorum. Maddox'u gördüğümde gözlerim yerinden fırlayacak gibi oluyor. Beklediğimden daha yakındaydı ve kalçalarını saran koyu renk kot pantolonu ve ince, yeşil tişörtüyle öğleden sonra güneşinde tam da gözlerinin rengindeydi. Başındaki ters şapka bir iniltiyi yutmama neden oldu. Arkası dönük şapkalara bayılırım.

"Ne yapıyorsun burada?" Patates çuvalı giymiş gibi görünmemek için önünü bağladıktan sonra kalçalarımın hemen üzerinde kalan formanın etek ucuyla endişeyle oynayarak dışarı fırlıyorum.

Gözleri takdirle vücudumda geziniyor ve bana Cheshire kedisi gülümsemesini gösterdiğinde kızarmamı engellemeye çalışıyorum. Odaklanmalıyım.

"Beklediğim sözler bunlar değildi ama kabul ediyorum. Sürprizlerden hiç hoşlanmadın," diyor ve benden sadece bir adım ötede durarak. Başını bir hamlede yanağımdan öpüyor ve elimi avucunun içine alıyor. "Hey."

Dudaklarına eğildim ama geri çekildiğinde kaşlarımı kaldırdım. "Merhaba. Burada olacağımı nereden biliyordun? Tamamen belirsiz olduğumu sanıyordum."

Gözlerini kısıyor, kaşlarını çatıyor. "Evet, bundan pek hoşlanmadım. Buraya gelip başka bir sahte erkek arkadaşla tanışmadığından emin olmalıydım. Ben paylaşmam. Gerçekten mi? Krep dedin ve Tina'dan gelmedikçe yemezsin. Parçaları birleştirmek kolay oldu."

Ve eğer doğru hatırlıyorsam, sadece birkaç blok ötede oturuyor.

"Bu başka bir sahte erkek arkadaştan daha kötü, Dox. Ailem içeride."

Endişem belli oluyor olmalı ki kolumu ovmaya başlıyor, bir yandan da birleşen ellerimizi dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öpüyor.

"İyi ki buradayım o zaman. Bununla tek başına başa çıkamazsın."

Başımı sallayıp tekrar pencereye bakıyorum. Artık masada bir kişi daha var ve alev kırmızısı saçları gözüme çarpınca rahat bir nefes alıyorum.

"Kız kardeşim onlarla birlikte. Yalnız kalmayacağım."

"Küçük Annalise Heights içeride mi? Çok uzun zaman oldu. Arayı kapatmak için sabırsızlanıyorum." Maddox bana göz kırpmıyor. Ben hâlâ rahatlamayınca iç çekiyor ve başparmağıyla gergin çenemde daireler çizerek yanağımla okşuyor. "Baban beni korkutmuyor, Curly. Ben sadece iyi bir erkek arkadaşın yapacağını yapıyorum, değil mi?"

Avucuna sokuluyorum, ona bakıyorum, en ufak bir tereddüt bile arıyorum, ama o tamamen kendinden emin.

"Eğer eminseniz. Babam kurnazlığıyla tanınmaz. Seni benimle görünce çok kızacak. Bu hiç hoşuna gitmeyecek."

güzel ol," diye uyarıyorum.

Dox'un sırtışı saf bir küstahlık. "O zaman bekleyemem."

"Tamam," diye nefes alıyorum, başımı birçok kez sallayarak. "Hadi gidelim

İçeri gir o zaman."

Vücudunu sırtıma doluyor ve kapıya doğru yürürken elimi sıkıca tutuyor. Bir kolunu başıma dolayarak kapıyı benim için açıyor, biz içeri girerken zil çalıyor.

Babam arkasını dönüp ikimizi bulduğunda karnım dizlerimin arasına düşüyor. Hançer gibi keskin, mavi gözleri derinden kesiyor.

Maddox hemen yanıma geçiyor ve boştaki elini belime dolayarak beni vücuduna doğru çekiyor. Sıcak nefesi başımın üstünü ısıtıyor, sonra beni öpüyor ve fısıldıyor: "İstedğin zaman gideriz."

Başımı hafifçe sallıyorum ve sonra masaya oturuyoruz.

"Braxton!" Annalise çığlık atarak kabinden fırlıyor ve beni Maddox'tan koparıp kollarına alıyor. Düz saçlarına gülümsüyorum ve ona sarılıyorum.

Kız kardeşim benden dört yaş küçük olsa da, yaşına göre her zaman olgun olmuştur. Bu kadar genç yaşta bu kadar yakın olmamızın nedenlerinden biri de bu. Fiziksel olarak her yönden tam tersim, babamdan çok anneme benziyor.

"Sadece birkaç hafta oldu, biliyor musun?" Alay ediyorum, geri çekiliyorum.

"Oh, biliyorum. Yeni evine taşındığında beni bedava işçi olarak kullandın, sonra da ciğerim söküldü." Bakışları zayıf ve hâlâ yanıma yapışmış olan adama yöneldiğinde dalgalanıyor. "Maddox Hutton. Görüyorum ki yıllar içinde oldukça irileşmişsin."

Kendimi tutamadan içimden yüksek sesli bir kahkaha kopuyor. Kız kardeşimin bir filtresi yok. Etrafında kim olursa olsun, bir tane bile bulamıyor gibi görünüyor. Onun en sevdiğim yönlerinden biri de bu.

Neyse ki Maddox'un bu konuda bir sorun yaşamamasından endişe etmeme gerek yok. Sadece kendi derin kahkahasını atıyor ve ona içten bir gülümseme veriyor.

"Seni tekrar görmek güzel, Anna."

Kız kardeşim sırtıyor. "Siz ikiniz oturun. Ben bir sandalye çekeyim, sonra belki ikiniz de bana bu ilişkiyi neden yüz yüze değil de sosyal medyadan öğrendiğimi söylersiniz."

Kaşlarını kaldırıp bana bakıyor ve kalabalık restoranda boş bir sandalye aramak üzere uzaklaşıyor. Annemle babamın karşısına geçiyorum, onların karşısındaki kabine kayarken anneme ve onun yorgun gözlerine odaklanmayı seçiyorum. Maddox da beni takip ediyor ama annemle babamın ilk sözü almasını beklemiyor.

"Bayan Heights, sizi görmek ne güzel," diyor ve kolunu omzuma atarak beni kendine yakın tutuyor.

Babama şöyle bir bakıyorum ve dudağının kıvrıldığını, Maddox'a odaklandığını görüyorum. Nefret, tiksinti, öfke. Hepsi yüzünde. Saklamak için zahmet etmiyor ve bu korkunç bir gerçek.

"Merhaba Maddox. Geleceğinizi bilmiyorduk, yoksa garson kız buradayken size bir içecek sipariş ederdik," diyor annem özür dileyerek.

Babam alay ediyor, Maddox'u bir duman bulutu içinde yok etmeye çalışırken ara verip gözleriyle bana bakıyor.

"Seni davetsiz misafirlerle gelmeyecek kadar iyi yetiştirdim. Peki sen ne giyiyorsun?"

"Beğenmedin mi? Biraz takım ruhu göstereyim dedim. Eminim memleketimizin bu sezon playofflarda ne kadar iyi oynadığını biliyorsunuzdur."

Öfke gözlerini aydınlatıyor. "Eğer böyle giyinmek ve onu buraya getirmek bir tür isyan hareketiyse-"

"İsyan etmek için çok yaşıyım baba. Ve eğer yeni erkek arkadaşım hakkında konuşacaksak, en azından o da burada olmalı. Sence de öyle değil mi?" Karşı çıkıyorum.

"Bu maskaralığı bırak, Braxton. Birlikte olmadığınızı hepimiz biliyoruz."

Maddox başını omzumun altına doğru eğiyor ve hafifçe, neredeyse tehlikeli bir şekilde kıkırdıyor. Dudakları yandan ayrılıyor

boynumdan, nabzımın ağır vuruşunun üzerinden ve hafifçe emiyor. Pazuma şekiller çizmeye başladığında tüylerim diken diken oluyor. Birkaç saniyede bir, gömleğimin kolunun altına girene kadar kolumda yukarı doğru kaydırıyor.

"Bu kadar zaman sonra hâlâ kızına ne kadar aşık olduğuma inanmaman utanç verici. Tanıştığımız günden beri o benim Roy. Onun benim için ne kadar önemli olduğuna inanmaya başlaman akıllıca olur."

Ses tonundaki katıksız sahiplenme beni bir ürpertiyle savaşımaya itiyor. Koluma dokunuşunu ve kalçasını benimkine bastırışını hissettikçe içim daralıyor. Herkesin içindeyken bu sözleri bana kanıtlamasını istediğim tüm yolları düşünmek yanlış hissettirmeli, ama elimde değil.

Cinsel gerilim Maddox ve benim aramda her zaman bir sorun olmuştur. Cinsel istek duygusunu tanıyacak kadar büyüdüğümden beri, ona bu şekilde sahip olmayı hayal ediyordum. O zamanlar onu bu kadar çok istememin çılgınca olduğunu düşünüyordum, ama şimdi? Bu kadar düpedüz tüketici olacağına hazırlıklı değildim. Bunu varlığımın her zerresinde hissediyorum.

"Braxton için doğru kişi değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Onu bu plana katılmaya nasıl ikna ettin bilmiyorum ama bu iş sona ermezse ailemin yanında istenmeyen tek kişi sen olmayacaksın," diye tersliyor babam.

O anda kalbim ortadan ikiye ayrılıyor. Bir sandalyenin yere sürtünme sesini ve kız kardeşimin sesini uyuşuk bir şekilde algılıyorum ama babamdan başımı çevirmiyorum.

"Kusura bakmayın çocuklar. Burası çok kalabalık, bu yüzden bana arkadan fazladan bir sandalye getirmek zorunda kaldılar."

Maddox yanımda iyice gerilmiş, masanın üzerine tırmanıp ellerini babamın boynuna dolamasını engelleyen tek şey benmişim gibi beni tutuyor. Anneme bakmaya cesaret edemiyorum.

"Bu da ne demek oluyor?" Cesaretimin her zerresini kullanarak soruyorum.

Babamın bakışları saf ateşten, ama sözleri çok daha yakıcı. "Büyük bir olay çıkarıp hepimizi daha fazla utandırmaman için bunu burada yapmak annenin fikriydi, ama bu küçük oyuna bir son vermez ve bunun büyük bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyen bir açıklamayla ortaya çıkmazsan, artık bu ailede hoş karşılanmayacaksın. Eğer bu bir ilgi çekme çabasıysa, tebrikler, bunu başardınız. Ama sevilmediğini hissettiğin için bizi aptal yerine koymana izin vermeyeceğim."

Yüzümden kan akıyor. O küçük çatlak yayılıyor.

"Ne dedin lan sen?" Maddox hırlıyor.

"Braxton, bebeğim. Buraya gelmemiz için ısrar etmemin nedeni bu değildi. Bunun olacağını bilmiyordum-" Annem söze başladı ama babam onun sözünü kesti.

"Yapma, Larissa. Tanrı aşkına, iyi adam olmama gerek kalmadan bir şey yapmama izin verebilir misin?"

Öne doğru eğilmiş, parmakları masaya sertçe bastırmaktan bembeyaz olmuş. Sinirlendiğinde her zaman dışarı fırlayan damarı alnında zonkluyor. Patlamadığına şaşırdım.

Annem ise kaskatı kesildi ve ağzını kapattı. Sonunda babamın saçmalıklarından bıkip onu bir kez olsun azarlayacağına dair tüm umutlarım havaya uçuyor.

"Yani sadece kızına bok gibi davranmıyorsun, öyle mi? Herkese mi? Ne kaleci ama. Ben de ligin sana neden dokunmadığını merak ediyorum," diyor Maddox, sesinde en ufak bir korku belirtisi bile yok.

"Ligin neden benimle çalışmayacağını mı konuşmak istiyorsun? Bu senin baban olmalı, değil mi? Kendisinden başka birinin senin geleceğinin nasıl olması gerektiğine dair bir fikri olmasına katlanamayan büyük Oakley Hutton," diye karşılık veriyor babam.

Maddox ölüm sessizliğine bürünüyor. "Braxton'ın buraya olan sevgisini, burayı ön dişlerinle süslediğim anıyla mahvetmeden önce babamın adını ağzından uzak tut."

"Ve işte yine buradayız. Kızıma dönelim. Her zaman askere yeniden gitmeniz tek nedeni olarak gösterildim ama bu kararda onun da payı var, değil mi? Bazıları onun benden daha fazla suçlu olduğunu iddia edebilir."

Babamın beni otobüsün altına atmasının bu kadar kolay olması beni ürkütüyor. Sanki ben kolay bir kurbanmışım gibi. Yine de düşündüğüm kadar acıtmıyor. Belki de ilişkimize zaten yeterince zarar verdiği içindir. Belki de ona olan sevgim söz konusu olduğunda, onun kırabileceği hiçbir şeyim kalmamıştır.

Bunu kabul etmek üzücü ama ilişkimiz Vancouver'dan ayrıldığım gün sona erdi. Belki daha önce bile bitmişti. Roy Heights damarlarımda kanı dolaşan bir adam ama hiçbir zaman iyi bir baba olmadı. Bu çöküş her zaman olacaktı ve bu olduğunda yalnız olmadığım için mutluyum.

Kolumu kaldırıp Maddox'un kolumu kavrayan elini kendi elimle kapatıyorum ve ikimizi de rahatlatmak için sıkıyorum. Burada benimle birlikte olduğu için çok minnettarım.

"Hatalarınız için gerçekten on sekiz yaşında bir kızı mı suçlayacaksınız? Ağgözlülüğün için? Bana yardım etmeyi hiç istemedin. Florida'ya gitmezsem, babamın kim olduğu nedeniyle Vancouver'ın beni alacağını ve karşılığında bana daha ağır bir sözleşme teklif edebileceğini düşündün. Bu hiçbir zaman takımla ya da koçla ilgili olmadı. Her zaman seninle ve cebini ne kadar doldurabileceğinle ilgiliydi.

"Bu noktada nasıl birileri kaldı bilmiyorum. Kurduğun her köprüyü yakıyorsun. Seninle ilgili tüm gerçeğin ortaya çıkmamasının tek nedeni Braxton'dı. Bana yalvarmasaydı senin için çok daha kötü olurdu.

ayrıntılarını sakla. Ona bir teşekkür borçlusun. Ama bu noktada hepimiz bunun kulak ardı edileceğini biliyoruz."

Maddox konuşmasını bitirip bana bakarken ürkütücü bir sakinlik içinde, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor.

Konuşurken gözlerini kaçırmıyor. "İlişkimiz hakkında ne düşündüğün gerçekten umurumda değil. İster inan ister inanma. Dinleyen herkese adımı kötüleyebilirsin çünkü benim için yaptığın en iyi şey Braxton'ı hayatıma geri getirmek oldu. Senden asla nefret etmeyeceğim tek şey bu."

26

MADDOX

AÇIKLAMAMIN ARDINDAN GELEN SESSİZLİK ÇOK AMA ÇOK GÜRÜLTÜLÜ.

Braxton'ın bana bakan gözlerini başka yöne çevirmek imkansız. Çok maviler. Çok güzeller. Bana okyanusun en derin yerlerini hatırlatıyorlar, parlak mavi koyu laciverte dönüşüyor, sanki biri rengi derinleştirmek için bir milyon kutu siyah boya eklemiş gibi.

Ama okyanustan korksam da ondan korkmuyorum.

Kolumu Braxton'ın omzundan çekip onun yerine elimi kucağına bırakıyorum. Başparmaklarım parmak eklemlerinin üzerinde gezinirken, yapmak istediğim en son şey olsa bile sonunda babasına dönerek başka tarafa bakıyorum.

"Eğer hakkımda yalan söylemeye devam edersen, seni iftira atmaktan mahkemeye veririm. Söz veriyorum" diyorum.

Beklediğimden daha sakın hissederek kızıma tekrar bakıyorum. Bana sırtını dönmedi ve bu beni dünyanın en şanslı orospu çocuğu gibi hissettiriyor. Dudakları bir gülümsemeyle ayrılıyor - sadece küçük, güven verici bir gülümseme - ama işini yapıyor ve sonra biraz daha.

"Ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok," diyor Roy, sanki söylediklerime gerçekten inanamıyormuş gibi başını bana doğru sallayarak.

"Hayır, görüyorsunuz. Bu konuşma ile sekiz yıl önce ofisinizde yaptığınız konuşma arasındaki fark bu. I

O zaman seninle ne yaptığımı bilmiyordum, ama şimdi ne yaptığımı bildiğimden eminim."

"Bugünkü görüşmeden ne bekliyordum bilmiyorum ama yıllardır ilk kez beni şaşırttığını söyleyebilirim baba. Kendini kurtarmak için beni bir otobüsün önüne atmaya bu kadar istekli olacağını kim bilebilirdi ki?" Braxton sert bir şekilde çantasının askısını kapıp ağır şeyi ahşap masanın üzerine bırakıyor.

"Tatlım, lütfen kal ve kahvaltını bizimle bitir. En azından seni eve bırakmama izin ver ki bunu yapabilelim. İşe geri dönme ve bunu görmezden gelme," diye yalvarıyor Bayan Heights kızına, sesi titreyerek.

"Ciddi misin anne? Onun burada bunları dinlemesini mi istiyorsun?" Annalise kıkır kıkır güler. "Bırak gitsin. Aslında hepimiz gidelim. Bu konuda Brax'a katılıyorum."

"Dramatik olmayı bırak, Annalise. Bu seni ," diye homurdandı Roy.

"Hayır mı? O zaman neden bu brunch bahanesine davet edildim? Yemek yemediğimiz halde buna brunch diyebilir miyiz? Bunu yaparken masamıza gelmemesi için garsona para mı verdin?"

"Varlığınızın kız kardeşinizi sakinleştireceğini ve bu konuda yetişkinlere uygun bir tartışma yapabileceğimizi umuyordum. Garsona henüz ihtiyaç yok. Bu, bölünmesini istediğim bir konuğma değil," diye tersledi Roy.

"Bu, bu ailedeki kadınlar hakkında ne kadar az şey bildiğinizi kanıtlıyor çünkü biz aç olduğumuzda hırçınlaşırız. Ve ben neredeyse ırzıma geçilmiş durumdayım," diye homurdanıyor Anna.

Braxton bıyık altından gülüyor, ben de onunla birlikte gülerek ona bir sırıtma işareti yapıyorum. Annalise başını bize doğru çeviriyor ve güldüğümüzü görür görmez öfkesi yatışmaya başlıyor.

"Mahremiyet isterken bu konuşmayı herkesin içinde yapmaya karar verdiğinizi mi söylüyorsunuz?" Braxton, babası hariç hepimiz gibi şaşkına dönmüş bir halde soruyor.

Roy gözlerini ona dikeyor ve ben de ona ters ters bakarken gülümsemem düşüyor.

"Eve gelmeyeceğini biliyordum," diyor.

"Yani son kez bana gelmemi söyledikten sonra Maddox'u sabote etme planıyla beni gafil avlamandan sonra mı? Vay canına, bir düşünsene."

Bu sözler üzerine ilgim artıyor ve bir hayal kırıklığı dalgası oluşmaya başlıyor, sonra onu itiyorum. Ne yapması gerekiyordu, seni koca aptal? Beni sosyal medyada takip edip uyaran bir mesaj mı gönderecekti? Öyle yapsaydı bile muhtemelen ona inanmazdım.

"Alaycılığın hiç yakışık almıyor."

"Aynı fikirde değilim. Braxton'a hiçbir şey yakışmaz," diye araya giriyorum.

"Kes şunu. Bu çok sevimli," diyor Annalise etrafımızdaki ciddiyete rağmen. Ona göz kırpmıyorum.

Roy telefonunu çıkarıp ekrana öfkeyle bir şeyler yazmaya başlamadan önce masanın karşısından bir hayal kırıklığı sesi geliyor. Kovuluyor yoksa şu anda bundan daha önemli olduğunu düşündüğü bir şeyle mi uğraşıyor bilmiyorum.

Her iki şekilde de, bu çok kaba. Büyükbabam burada olsaydı bu pisliğin telefonunu elinden alır ve trafiğin ortasında bırakırdı. Annemin babası tam bir baş belasıdır, ama en ooey-gooey-centre tarzında.

Braxton homurdanır. "İşinizi bölmemize izin vermeyin. Biz ."

"Henüz değil. Önce şuna bak," diye emrediyor Roy. Bekliyorum, telefonu Braxton'a vermesini bekliyorum, ama onun yerine telefonu yüzümün önünde tutuyor. "Devam et. İkinizin de tüm bu eylemi gerçekleştirerek ne yaptığınızı görmenizi istiyorum. O yorumları okuyun ve bana hâlâ doğru şeyi yaptığınızı düşünüp düşünmediğinizi söyleyin."

Telefonu elinden alıp yaklaşıtıyorum ve ekranda neler olduğuna bakıyorum.

Büyük spor sayfalarından birinde dün gece Braxton'la birlikte çekilmiş birkaç fotoğrafımız ve üzerinde "Maddox Hutton piyasadan çekildi mi? Yeni kız arkadaşıyla tanışmak için kaydırın- Braxton Heights, Hutton'ın eski hokey menajeri Roy Heights'ın kızı. Bu babaya bir saldırı mı yoksa Roy öğle yemeğine mi çıktı?"

Başlık beni rahatsız etmiyor. Haber çıktığında bu tepkiyi bekliyorduk. Ama kahretsin. Fotoğraflara bakmaktan kendimi alamıyorum.

Braxton sırtımda, ellerim kalçalarında sımsıkı, çantası omzumda asılı ve yüzlerimizi aydınlatan geniş, mutlu sırıtışlar. Fotoğrafları kendim için istiyorum, tercihen onları büyütüp oturma odamın duvarlarına asabilmek için.

"Bunun beni mı gerekiyor?" diye sordum. "Aşağı kaydır."

Okuyorum ve okuduğum her yorumda midem daha da bulanıyor. Bu yazıya iki binden yorum yapılmış ve çoğunluğu sadece meraklı hokey hayranları olsa da, bazıları midemi bulandırıyor. Boğazımdaki düğümü yutuyorum ve Braxton ne yazdıklarını görmek için bedenime doğru eğilmeye çalıştığında telefonu onun görüş alanından çıkarıyorum.

"Bunlar harika fotoğraflar. Fotoğrafçının kim olduğunu biliyorsanız lütfen bana haber verin ki orijinallerinin bir kopyasını alabileyim," diyorum, sözlerin arkasındaki mücadeleyi kimsenin duymamasını umarak.

Roy'un öfkesi o kadar belirgin ki masanın öbür ucunda hissediyorum. "Kızıma o korkunç isimlerin takılmasına izin verecek ve hiçbir şey yapmayacak mısın? İşte tam da bu yüzden bu ilişkinin gerçek olduğuna inanmıyorum."

"Baba, internetteki insanların hakkımda ne söylediği gerçekten umurumda değil. Bunun olacağını zaten biliyordum." Braxton iç çeker.

"Braxton'ın gördüğü her şeyi izleyerek onu korumama ihtiyacı yok ama ben yine de koruyacağım. Almayın

Görünür bir tepki vermeyişimi sakinlik olarak algılıyor. İsteyeceğim son şey onun hayatında herhangi bir olumsuzlukla karşılaşmasıdır."

Braxton her zaman kendi başının çaresine bakacak kadar güçlü olmuştur, ancak gördüklerini izlememe konusunda söylediklerimde ciddi olsam da, yine de telefonu kilitliyorum ve yorumları görmesine izin vermeden Roy'un önündeki masaya atıyorum. Eğer daha sonra bakacak olursa, bu onun bileceği bir iş ve beni isterse orada olacağım. Ama internet trolleriyle ilk karşılaşması kalabalık bir restoranda babasının önünde olmayacak.

"Bana bir kaçış gibi geliyor," diye mırıldandı Roy nefesinin altında.

Omuz silkiyorum. "Olurdu. Birini gerçekten korumanın ne demek olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Birine hem ihtiyaç duyduğu hem de istediği türden bir korumayı nasıl sağlayacağını bilmiyorsun çünkü onlar hakkında bu kadar çok şey öğrenme zahmetine girmiyorsun. Daha on dakika önce kışını kurtarmak için en büyük kızını otobüsün altına atarken bana gerçekten koruma hakkında vaaz mı vereceksin? Doğru."

Braxton, "Dox, gerçekten sadece gitmek istiyorum," diye mırıldanıyor.

Yumuşakça gülümsüyorum. "Bana uyar. Ama krepleriniz olmadan buradan ayrılmayacağız."

Başını sallarken gözlerinde minnettarlık parlıyor. "Git. Ben iyi olacağım. Gitmeden önce söylemek istediğim bazı şeyler var."

"Hemen dönerim," diye fısıldadıktan sonra işaret parmağımla çenesini kaldırıp onu öpüyorum, babasının bize hançer gibi bakması umurumda bile değil.

Onu usulca, yavaşça, acele etmeden öpüyorum ve onu ailesiyle yalnız bırakacak kadar ihtiyacımı giderdikten sonra burnunu burnumla çarpıp geri çekiliyorum.

Onu burada onlarla yalnız bırakmak hoşuma gitmiyor, ama istediği buysa, o zaman sorun yok.

Hızlıca bir öpücük daha çaldıktan sonra kabinden çıkıyorum ve tezgâhtan krep, gözleme ve

masaya gizlice bakarken, bu yerde bulunan her türlü et.

Braxton'ın anne ve babasının üzerine atlayışını izlerken göğsüm kabarıyor, küçük kız kardeşi de birkaç saniyede bir ona katılıyor. İzledikçe iki kız kardeşin ilişkisini daha çok merak ediyorum. Eskiden çok yakınlardı ve bunun hâlâ böyle olduğunu görmekten memnunum.

Braxton'a sormak istediğim o kadar çok soru var ki. Son sekiz yılda yaptığı her küçük şey ve hayatının geri kalanında ne istediği hakkında konuşmak istediğim o kadar çok şey var ki. Birbirimizin hayatına geri döneli henüz üç hafta oldu ama daha fazlasını bilmem gerektiğini hissediyorum.

Belki de bu benim endişemdir. Tüm sorularıma cevap bulma şansı yakalayamadan tekrar ortadan kaybolacağından endişeleniyorum. Acele etmek istemiyorum, ama onunla işleri ağırdan alma fikri artık bir seçenek gibi görünmüyor.

Bunu bir kez denedik ve sonunda onu kaybettim. Belki tam olarak bu nedenle değil, ama beklemeseydim ve daha gençken onu öpseydim ve onu sevdiğimi söyleseydim, bu onun gitmesini engeller miydi diye düşünmeden edemiyorum.

Hepsi keşkeler. Bunu kendime hatırlatmalıyım. Geri dönemeyiz. Sadece şimdi ve bundan sonra yapacaklarımız var.

Ve şu anda onu buradan çıkarıp evime götürmek ve bana her şeyi anlatmaya zorlamak istiyorum. Ona kendim ve ailem hakkında her şeyi anlatmak ve kariyerim için benim onunla gurur duyduğum kadar onun da benimle gurur duyup duymadığını görmek istiyorum. Ona bu sezon kazandığım her galibiyeti anlatmak ve benim için çekilen tüm önemli anları göstermek istiyorum. Ve sonra ... sonra onu yatak odama götürmek ve hayal ettiğim her kirli, akıl almaz şeyi yapmak istiyorum.

Onunla böylesine savunmasız bir şekilde birlikte olma hissinde kendimi tamamen kaybetmek istiyorum. Zevk aldığı anda çıkardığı her sesi ve boşalmak üzereyken nasıl değişip büyüdüklarini duymak istiyorum.

Onun ırzına geçmek istiyorum.

Sikeyim. Hepsini istiyorum. Her şeyi. Sonuncusunu. Şey.

"Buyurun! Elli dört dolar on sent tutuyor," diyor kasadaki kadın.

Gözlerimi masadan ayırıp ona gülümsüyorum ve kahverengi bir kâğıt torbanın içine koyduğu strafor kapları ediyorum. Ödemeyi yaptıktan sonra poşeti masaya taşıyorum.

Konuştukları her neyse, onlara ulaşım Braxton'a sırtıttığımda aniden kesiliyor.

"Hazır mısın?" Elimi uzatıp kalkmasına yardım ederken çantayı dirseğime sıkıştırıp göğsüme yaslıyorum.

"Hazır," diye nefes .

Annalise'in elinde çantasıyla yanımızda durduğunu görünce şaşıyorum. Şaşkınlığımı fark ediyor ve "Tüm bunlardan sonra burada oturup yemek yiyeceğimi mi sandın?" diye soruyor.

Gülümsememi gizlemek için dudaklarımı kıvırıyorum.

"Tabii ki hayır."

Avucumu Braxton'ın beline koyarak Annalise'i dışarıya kadar takip ediyorum, kaldırıma çıkmadan önce tek birimiz bile masaya dönüp bakmıyor. Eminim ilgisizlik Roy'u herhangi bir vedadan daha derinden yakıyordur.

"Seni tekrar görmek harikaydı Maddox. Üçümüz yakında birlikte bir akşam yemeği falan yemeliyiz," diyor Annalise ve restorandan birkaç adım ötede durduğumuzda bileğimi sıkmak için uzanıyor.

"Warriors olarak Salı günü evimizde ilk ikinci tur maçımızı oynayacağız. Braxton'la birlikte gelmelisin," diye teklif ettim.

Dürüst olmak gerekirse, hem Braxton hem de kendim için istiyorum. Taraftarlar normal bir günde bile çılgına dönüyorlar ama playoff heyecanı ve ilişkimizle ilgili son haberler de eklenince, onun tribünlerde tek başına kalmasından endişe ediyorum.

"Buna bayılırım!" diye ciyaklıyor.

Braxton'ın gülümsemesi bana doğru kararı verdiğimi söylüyor.

"Harika. Curly'ye biletleri gönderirim, o da size tüm bilgileri gönderir."

"Sabırsızlanıyorum. Eve gidince bana mesaj at, tamam mı? Kıyafetlerimizi koordine etmeliyiz ya da kızlar ünlü biriyle çıktıklarında ne yaparlarsa onu yapmalıyız," diyor Annalise kız kardeşine.

Bir kahkahayı bastırıyorum.

Braxton gözlerini deviriyor ve hızlıca sarılmak için onu kendine çekiyor. "Kıyafet planlaması olmayacak. Dox'un formasını giymek zorundayım."

"Her gün," diye ekliyorum.

Anna, Braxton ve benim aramda ağır bir şüpheyile bakıyor. "Bu duymak istediğim bir hikâyeye benziyor. Bugün Maddox'un formasını babamı kızdırmak için giydiğini sanıyordum."

"Bir taşla iki kuş vurdum sanırım. Bahisle ilgili her şeyi yarın anlatacağım. Marco istila edilmeden önce ofise dönmem gerekiyor," diyor Braxton.

Kaşlarım hemen çatıldı. "Bu Marco denen adamı ne kadar iyi tanıyorsun?"

Anna kıkırdar ve Braxton'ın sırtını sıvazlar. "Sana iyi şanslar. Ben gidiyorum. Seni çok seviyorum." Sonra gözlerini bana dikti, şimdi biraz daha kısıktı. "Ona iyi bak."

"Her zaman," diye söz veriyorum hemen. O da başını sallıyor.

"Hoşça kal Anna. Seni seviyorum," diyor Braxton ve kız kardeşi bizim gittiğimiz yönün tersine doğru gitmeye başladığında el sallıyor.

İnsan kalabalığının arasından sıyrılıp onu gözden kaybettiğimizde Braxton önüme geçip kollarını bana doluyor ve yanağını göğsüme yaslıyor.

Şaşırmış ama aptal değil, kucaklaşmaya karşılık veriyorum, onu kendime bastırıyorum, muhtemelen kalbimin onun için ne kadar hızlı attığını duyabileceğini umursamıyorum. İki kolumu da ona dolayabilmek için yiyecek poşetini bırakmayı düşünüyorum ama açlıktan ölüyorum ve antrenmandan önce bir şeyler yemem gerekiyor, kahvaltılıklar antrenörümün antrenman öncesi vücut yakıtı olarak onaylayacağı şeyler olmasa bile.

"Teşekkür ," fısıldıyor, memnun bir nefes veriyor ve sanki göğsüme gömülmeye çalışıyormuş gibi daha da yaklaşıyor.

Eğer durum böyle olsaydı benden herhangi bir şikayeti olmazdı.

"Ne için?"

Başını geriye atıp gülümsediğinde canlı mavi gözleri yeşil gözlerimi delip geçiyor.

"Bana geri döndüğün için."

KAPI ZILI ÜÇ KEZ ÇALDI.

çoraplarımı yeni boyanmış ve kurumuş ayak tırnaklarımın üzerine geçiriyorum. Orman yeşili cila beyaz kumaşın altında kaybolurken içimi bir utanç dalgası kaplıyor.

Ayak tırnaklarımı gerçekten Maddox'un gözlerinin rengine mi boyadım? Evet, yaptım. Tırnaklarımı da aynı renge boyadım, en güzel iç çamaşırlarımı çıkardım.

-Etiketleri hâlâ üzerindeydi ve kıyafetlerimin altından geçirdim çünkü her ne kadar başka türlü davranmaya çalışsam da, içimde küçük bir parça bu gece belki onu görebileceğini umuyor.

"Bazıları sana hayalperest der," diye mırıldanıyorum nefesimin altında, yatağımın kenarından kalkıp ön kapıya doğru ilerliyorum, tangamın ipi her adımda popomun yanaklarından daha da yukarı çıkıyor.

Bu iç çamaşırı ve oje fikirlerini aklıma soktuğu için Maddox'u suçluyorum. Maçtan sonra onun evine gitmek isteyip istemediğimi soran mesajı olmasaydı, muhtemelen bu şekilde düşünmeye başlamazdım bile. En azından şimdiden.

Onsuz geçen birkaç gün çok yalnızdı. O Arizona'dayken, yokluğunu göğsümde soğuk bir yumruk gibi hissettim. Yeniden bir araya gelmemiz, derinlerde tutmaya çalıştığım her şeyi tekrar gün yüzüne çıkardı.

yüzey. Tüm bunlarla mücadele ettiğim çok açık. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak.

Yıllardır birbirimizin etrafında koşturuyoruz, cinsel gerilim arttıkça artıyor, ta ki ben kendimi saatli bir bomba gibi hissedene kadar. Sadece çok daha azgın.

Bir şeyler vermek zorundayım ve onun görünüşte sihirli kontrol anlayışına hayran olsam da, kopacak olanın o olmasını istiyorum. Sonunda oynadığımız bu ön sevişme oyununa bir son vermesini ve böylece ona duyduğum bu boğucu ihtiyacı doyurabilmeyi.

Belli ki berbat durumdayım.

Kızarmış tenimle başımı iki yana sallayıp ön kapıyı açıyorum, kız kardeşimi görmeyi bekliyorum ama kimseyi bulamıyorum. Onun yerine, üstü şişkin büyük kahverengi bir kutu verandama park etmişti.

Ayak parmaklarımla dikkatlice kenarına dokunmadan önce göz kırpiyorum. Hiçbir şey bip sesi çıkarmayınca ya da patlamayınca yeterince güvenli olduğunu anlıyorum ve ağırlığına şaşırarak onu almak için kalçalarımın üzerine düşünüyorum.

İçeri girip kutuyu tezgahın üzerine bırakıyorum. Merakım tam kapasiteye ulaştığında bıçak bloğundan bir makas alıp bandı kesiyorum. Kutunun kapakları zıplayarak açılıyor, bant aşırı doldurulmuş şeyi kapalı tutan tek şey.

İçindekilere bakarken çenem gevşiyor ve üstteki kartı parmaklarımın arasında yavaşça sıkıştırıp dağınık yazıyı okumak için kaldırıyorum.

Sen yanımdayken kupaya kadar gideceğiz ve bu da birden fazla formaya ihtiyacın olduğu anlamına geliyor. İstediklerinizi seçin, burada giydiğim her tarz VW forması var. Ve evet, her birini imzaladım ve bunu yazıyorum.

*Bileğim çok ağrıyor. Daha sonra öper misin?
Seni görmek için sabırsızlanıyorum.
Sevgiler, Dox*

Kalbim iki katına çıkıyor. Kendime daha bir aydan kısa bir süre olduğunu ve bu süre içinde birine aşık olmanın mantıklı olmadığını hatırlatmaya çalışıyorum. Ama bu kadar yaklaşmışken kendimi buna nasıl ikna edebilirim? Zirvedeyken ve korkmaktan en uzak şeyken?

Bu adama hayatımın yarısı boyunca aşıktım ve ayrı geçen zaman ve kötü kararlar duygularımda bir çatlak yaratmış olsa da, hayatımın son yarısını aynı şekilde mutlu bir şekilde geçirebileceğimi düşünüyorum.

Kapı zili tekrar çalıyor ve beni düşüncelerimden koparıyor. Parmağımı kartta yazılı son iki kelimenin gezdiriyor, kalemin sert baskısından kalan girintileri hissediyor ve kalın kağıdı kotumun arka cebine koyup kapıyı açmaya gidiyorum.

Bu kez diğer tarafta kız kardeşim var ve eşyalarımı hızla topladıktan sonra beni kapıdan çıkarıp arabasına bindiriyor ve arenaya doğru yola koyuluyor.

Arenadaki enerji elektrik gibi. Bu kadar yüksek sesle bağırdığım için yarın sesimin gitmiş olacağından eminim.

Maddox'un sayamayacağım kadar çok maçına gittim, ancak geldiğim iki NHL maçı kıyaslandığında çok farklıydı. VW taraftarları yoğun ve düpedüz çılgın,

Ama bu oyunları bu kadar muhteşem yapan da bu. Bu spora duydukları sevgi mümkün olan en kaotik şekilde güzel.

Bir de oyuncuların kendileri var. NHL'de oynamalarının bir sebebi var. Yetenekleri eşsiz ve Maddox'un iki Arizona oyuncusunun arasından sıyrılıp pakı bir diğerinin sopasından almasını izlerken, binadaki her bir kişi onun bunu yapmak için doğduğunu açıkça anlıyor.

Cüssesine rağmen hızlı ve inanılmaz çevik. Akıcı bir şekilde hareket ederek, onu kontrol etmeye hazırlanan iki büyük oyuncudan sıyrılıyor ve Arizona sahasına giriyor. En yakınındaki oyuncu hala kalecinin önünde bir şut atmasını engelleyemeyecek kadar uzakta ve Dox pakı şaklattığında nefesimi tutarak pakın havada süzülüşünü izliyorum.

Kaleci sol eldivenini çok geç kaldırıyor ve pak omzunu sıyrıp ağlara takılıyor. Kırmızı lamba yanıp sönüyor, gol düdüğü arenayı çınlatıyor. Maddox kayarak kaleden uzaklaşıyor, kolunu kaldırmış ve eldivenini doğrudan bana doğrultmuş.

Anna ve benim tam önümdeki panolarda durup "Senin için!" diye bağırırken sırtışı göz kamaştırıcı.

Ona bir öpücük verirken yanaklarım ısınıyor ve arkamdaki kıkırdamaları dinliyorum. Anna bir elini alına götürüyor ve dramatik bir şekilde iç çekerek başını geriye atıyor. Dudağımı ısıriyorum, onun tekrar kaymasını izliyorum ve tüm bu dayanıklılığın yatak odasında nasıl karşılığını bulduğunu merak ediyorum.

Bacaklarımı çaprazlayarak saçlarımı kulaklarımın arkasına itiyorum ve ateşimin güvenli bir aralığa düşmesini istiyorum.

"Ee, siz ikiniz ne zaman ?" Anna yüksek sesle soruyor ve arkamızdaki kızlar nefes nefese kalınca ona ters ters bakmak için başımı çeviriyorum.

Isınma hareketleri başlar başlamaz onları fark ettim ve çocuklara, özellikle de formasını "yanlışlıkla" yukarı kaldıran ve tüm bölümümüze karın kaslarını gösteren Bentley'e yaltaklanmaya başladılar.

Kimsenin bedava şovdan şikayetçi olmadığına eminim. Özellikle de onun gözlerinin içine bakıp beni ara işareti yapan Annalise.

"Her şeyden önce, 'kemik' terimini kullanmayın. Özellikle de toplum içinde. İkincisi, bu benim tartışacağım bir konu değil."

Alay ediyor. "Utanmana gerek yok. Eğer her gün o adamın etrafında olmak zorunda kalsaydım ve yüzüne binmeseydim, şu anda senin kadar gergin olurdum."

"Annalise," diye inliyorum, umutsuzca orta sahada gerçekleşen karşılaşmaya odaklanmaya çalışıyorum.

"Braxton."

"Nerede olduğumuzu biliyorsun, değil mi?" "Elbette biliyorum."

"Yani bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu biliyorsun."

Omuz silkiyor. "Sana göre. Bence bu mükemmel bir zaman ve yer. Kaçabileceğin hiçbir yer yok."

Buza ve Arizona bölgesine doğru koşuşturmaya bakarak ofluyorum. Sesimi alçaltarak, "Yapmadığımızı nereden biliyorsun?" diye soruyorum.

"Bu ciddi bir soru mu?"

"Evet."

Başını bana doğru sallıyor ve bağlı kol dayanağına dayadığım elimi okşuyor.

"Anladığım kadarıyla ya seks o kadar iyi ki aklınızda canlandırmadan ona bakamıyorsunuz ya da henüz birlikte yatmadınız, bu yüzden mümkün olduğunca birbirinizle göz göze geliyorsunuz. O adamla yaptığınız seksin akıllara durgunluk veren ve ayak parmaklarını kıvıran bir şey olduğundan şüphem yok, ama gerçekten yaşanıyor olsaydı bu konuda konuşmaya bu kadar karşı olmanızın imkanı yok. Daha önce benimle bir şey paylaşma konusunda hiç bu kadar yapışkan olmamıştın." Şimdi daha sessiz, kelimeleri sadece bizim için saklıyor.

Suçluluk duygusu beni iliklerime kadar yaralıyor. Bunun gerçek bir ilişki olmadığını . Ona her şeyi anlatmalıyım. Bunu ondan saklamak adil değil.

Bu gece Maddox'a soracağım.

"Belki de bunu kendime saklamak istiyorum. Belki de sadece benim için özeldir," diye geveliyorum.

Gözleri yumuşuyor, dudakları yumuşak bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu mı? Çünkü bu gerçekten çok sevimli olurdu."

Sönüyorum. "Hayır. Henüz oraya gitmedik."

"Neden?" Sesi yargılayıcı değil. Sadece meraklı. Çok meraklı.

"Öyle bir şey olmadı. Artık her şey farklı ..." Sorusunun cevabını bulmak için beynimi zorluyorum ve bulduğumda da içimden akıp gidiyor. "Burada gerçekten ne yaptığımızı konuşmadık bile."

Başını sallıyor, dudakları büzüşmüş bir şekilde söylediklerimi anlıyor.

"Hepsi bu mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, başka bir şey var mı? İkinizin de ayrılıp aranızda her ne oluyorsa nihayet konuşmanızın uzun süreceğini sanmıyorum ama kafanızı meşgul eden tek şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

Midem sıkışıyor. Dilimin ucunda ama itiraf edemeyecek kadar utanç verici geliyor.

"Braxton, seni yargılamayacağım. Bunu biliyorsun," diye ekliyor ve elimi bulup parmaklarımı sıkıyor.

"Onu bilmem ama ben Sanırım gerginim. Oraya gittiğimizde gördüklerinden hoşlanmayacağı için gerginim. Birbirimizi uzun zamandır tanıyor olabiliriz ama onun görmediği çok şeyim var." Her şey ağır bir nefesle ortaya çıkıyor ve ben de gözlerimin aniden yanmasına göz kırpyorum. "Onunla birlikte oraya gitmek istiyorum. O kadar çok istiyorum ki bazen tek düşünebildiğim bu oluyor. Ama oraya gittiğimizde nasıl tepki vereceğimi bilmiyorum. Ya donup kalırsam ya da çıldırırsam? Ya da daha kötüsü, ya çıldıran o olursa?"

Bu sefer elini ben sıkıyorum. O kadar sıkı tutuyorum ki istese de çekip alamıyor.

"Maddox Hutton, ikiniz de aşkın ne olduğunu bile bilemeyecek kadar küçük olduğunuzdan beri her bir parçanızı sevdi. Korkman normal. Herkes başka biriyle yakınlaşmadan önce gergin olur. Bu sadece insan olmanın bir parçası. Ama bunun sizi o adımı atmaktan alıkoymasına izin vermemelisiniz. Eğer ikiniz de hazırsanız, bu doğal olarak gerçekleşecektir. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın. Bunu başarabilirsin," diyor yumuşak bir sesle, kelimeler sessiz ve nazik.

Başımı sallayarak ona gülümsüyorum. Sözleri derinlere işliyor ve kendimden duyduğum şüphe ve endişenin bir kısmıyla savaşmama yardımcı oluyor. Gerisi bana kalmış.

"Sana minnettarım. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Göz kırpıyor. "Biliyorum. Ve her zaman arkanı kollarım. Brunch'ta daha fazla yardım edemediğim için özür dilerim."

"Özür dileme. Babam haddini aştı ve annem yine onun oyunlarına gelmemeliydi," diye mırıldanıyorum.

"Neden hala evli olduklarını bile bilmiyorum. Birbirlerine katlanamıyorlar." Duraklıyor, yanağının içini ısıyor. "Onlarınkini izledikten sonra kendi evliliğin için hiç endişelendin mi? Mesela, ya benimki de aynı olursa diye düşündüğünüz oluyor mu? Ya kocam babamızın başka bir versiyonu olursa ve ben annemiz gibi omurgamı kaybedersem?"

Bunu düşündüm. "Evet, bazen. Yine de Maddox'un anne babasının evliliğine bakarak büyüdüm. Belki de bu yüzden bu fikre tamamen karşı değilim. Sanırım hâlâ bir gün evlenmek istiyorum."

"İsteyip istemediğimi bilmiyorum. Evleneceğim adama, babamın annem üzerinde sahip olduğu gücü verme fikri bana işkence gibi geliyor," diye itiraf ediyor.

Bu beni kaşlarımı çattırıyor. Kız kardeşim aşktan bu kadar korkmak için çok genç.

"Gerçek bir evlilik, eşine senin üzerinde güç vermek değildir, Anna. Paylaşmakla ilgilidir. Vermek ve almak eşit parçalardır. Bunu anlamanın zor olduğunu biliyorum.

Uzun zamandır sadece tek bir şekilde görüyorsunuz. Ama mutlu evlilikler de var. Ömür boyu süren harika evlilikler."

"Ama ne olur-"

Gol düdüğü tekrar çalıyor ve bir anda çığlık atan taraftarlar ve yağmur gibi yağan VW ürünleri arasında kalıyoruz. Ev sahibi takımımız ikinci turun ilk galibiyetini üçe bir skorla alırken Annalise yerinden fırlıyor, alkışlıyor ve çığlık atıyor.

Böylesine ağır bir konuşmayı yarım bırakmaktan nefret ediyorum, ancak kız kardeşimin ağır konuları sevmediğini ve şu anda benimle tekrar o konuya girmeyeceğini de biliyorum. Sadece söylediklerimi gerçekten dinlediğini ve içinde bir yerlerde yankı bulduğunu ummak zorundayım.

Kutlamalara katılırken, bana söylediği güven verici sözleri tekrarlıyor ve bu gece sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olmaları için dua ediyorum.

Tanrı biliyor ya, alabileceğim her yardıma ihtiyacım var.

28

MADDOX

"ÜST ÜSTE İKİNCİ GALİBİYETİNİZİ ALMAK NASIL BİR DUYGU?"

muhabir kayıt cihazını kaldırmış Bentley'e soruyor. Gözleri kocaman açılmış ve dudakları heyecanla aralanmış bir halde, aptalca sorular sorduklarında bu adamlara her zaman verdiğimiz cevabı almak için diken üstünde oturuyor gibi.

Bentley adama yorgun bir gülümseme verir. "Harika hissettiriyor. Bu gece bunu yapmak için geldik."

Hepimiz yorgunuz ve buradan gitmek için sabırsızlanıyoruz. Çoğu kişi kutlama için dışarı çıkacak ama benim başka planlarım var. Çok daha önemli planlarım.

Basın müdürümüz Penny başka bir muhabire izin veriyor ve tanıdık bir kadının ayağa kalktığını görünce içimden bir küfür savuruyorum. Adını çoktan unutmuştum ve bunun için de kendime lanet ettim. Geçen seferden sonra onu araştırmalıyım.

Alexander, konu basına geldiğinde, Braxton ve ben sahte ilişkimizde ilerleme kaydedinceye kadar maç sonrası röportajlara katılmamam konusunda netti, bu yüzden Roy'un hikayesi ortaya çıkmadan önce ilk kez geri döndüm. Konuşmaların daha çok yeni ilişkiye odaklanmasıyla, dikkatlerin diğer iddialarından uzaklaşacağını umuyoruz.

"Sports Weekly'den Rose Carpenter," diyor uzun, sıska kolunu uzatmadan önce, elinde kayıt cihazı. "Maddox,

sözleşmenizle ilgili bir gelişme var mı?"

Kızgınlık kanımda kabarcıklar oluşturuyor. Uzun bir nefes alıp ona bakıyorum, bakışlarım onu kıvrandırmak umuduyla yoğunlaşıyor. Konuşmadan önce dişlerimin arkasını yalıyorum.

"Hayır. Şu anda olmaz."

"Hayranlarınız gergin. Onlara verecek bir şeyiniz yok mu? Hiç mi?" Sanki ona verecek bir cevabım olmamasını bekliyormuş gibi hızlı bir dönüş yaptı.

"Taraftarlar Vancouver'ı sevdiğimi ve benim de onları sevdiğimi biliyor." "Doğru. Yani hiçbir şeyin yok, öyle mi? Eminim biliyordur.

şüpheler artıyor."

Gözlerimi kısıyorum, dirseklerimi masaya dayayarak öne doğru eğiliyorum. Elimi sakallı çenemin üzerinde sertçe kaydırarak, "Söylentiler. Şüpheler değil. Gelecek sezon başlamadan önce paylaşmaya hazır olacağız. Tüm söyleyebileceğim bu."

"Roy Heights'ın kızı ve senin hakkındaki söylentiler ne olacak? Söyleyecek bir şeyiniz var mı? Bir ilişkiniz olduğu yönündeki spekülasyonları doğrulayabilir ya da yalanlayabilir misiniz?"

"Adı Braxton. Ve evet, biz birlikteyiz."

Rose'un gözlerinde onay anında hiç hoşlanmadığım bir şey parlıyor. Bir hikâye için yanıp tutuşan birinin bakışı.

"Peki ya babasının iddiaları? Öfke sorunlarınız olduğu doğru mu? Uyuşturucu kullanıyor musun?"

Kokusu olan bir köpek gibi.

"Sıradaki soru. Ve konudan sapmayın. Burası dedikodu çemberi değil," diye tersliyor Penny ve bir başka muhabir ayağa kalkıp Bentley'e bu geceki üç asistini sorduğunda nefesimi bırakıyorum.

Braxton'ın kapının diğer tarafında olduğunu ve onu eve götürmemi beklediğini bildiğimden, kapıya doğru koşmayı tartışırken gözlerim kapıya . Evime.

Sonraki birkaç dakika, onu buradan çıkarma heyecanım arttıkça artıyor ve Rose Carpenter'a olan kızgınlığımı cızırdamaya bırakıyor. bir zihinsel not yaptım.

Mümkün olan en kısa sürede onu araştırın ve umarım, daha fazla röportajdan men edilmesini sağlamak için kullanabileceğim bir şey bulabilirim.

Görüşmeler sona erer ermez, kıcımda bir ateşle koltuğumdan kalkıyorum. Bentley'nin yanından geçerken ona sırtıtıyorum ve bana göz kırparak nereye gittiğimi ve neden bu kadar acele ettiğimi çok iyi bildiğini söylüyor. Son zamanlarda olan biten her şey hakkında sohbet edecek vaktimiz olmadı ve bunu bir an önce düzeltmek istiyorum. Son birkaç yıldır benim için gerçekten iyi bir arkadaş oldu ve onun gibi adamların yeterince sık gelmediğini biliyorum.

Kalabalık yavaşça kapıdan çıkıyor ve ben içeri girer girmez koridorda Braxton'ı arıyorum. Sert bir nefesle, onu arenanın arkasındaki caddeye bakan büyük pencerelerden birinin yanında beklerken buluyorum. Parmak uçlarında öne doğru sallanırken elleriyle dış kalçalarına vuruyor ve sonra topuklarının üzerine geri düşüyor. Her geriye düşüşünde, mükemmel, şeftali şeklindeki poposunun zıplamasını izliyorum ve keşke ellerimle kavrasaydım diyorum.

Ne kadar seksi olduğunun farkında değil ve bu lanet olası bir suç.

"Bu arenadan çıkmayı hiç şu anda istediğim kadar istememiştim," diyorum ve arkasından yaklaşıp kollarımı omuzlarına atıyorum.

İçimde eriyor, başını yana çeviriyor ve kalın siyah kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor, muhtemelen tam yanağına değiyor.

"Yoruldu mu? Orada harika oynadın."

Başımı eğiyorum ve dudaklarımızı birbirine bastırmadan önce parmağımın nazık bir dokunuşuyla çenesini kaldırıyorum. Bu, ağızlarımızın yumuşak bir okşayışı, bu gecenin getirmesini umduğum şeylerin bir alayıydı. Kendimi geri çekilmeye zorlamadan önce alt dudağını dişlerimle sıyrıyorum.

"Teşekkür ederim, bebeğim. Ve hayır, hiç yorgun değilim. Aslında tamamen uyanık," diye gürlüyorum.

Dudakları köşelerden çekiliyor. "Peki o zaman, beni evine götür. Kendimi çok meraklı hissediyorum ve ilk geldiğimde bana göstermek istemediğin her şeyi görmek istiyorum. İç çamaşırı çekmecesini de dahil."

Göz kırpmaya çalışıyor ve bu şimdiye kadar gördüğüm en sevimli şey olabilir. Her iki gözünün de kapanış şekli, biri diğerinden sadece bir vuruş geride, midem boğazıma düğümleniyor.

"Gidelim o zaman Snoopy," diye mırıldanıyorum, onu kollarımda döndürüyorum, böylece yüz yüze, göğüs göğüse geliyoruz.

"Mutlu çift! Sports Weekly için birkaç soruyu yanıtlayabilir misiniz?"

Rose Carpenter'ın sesi tüm bedenimi geriyor. Gözlerimi Braxton'dan ayırmıyorum ve kaşlarının çatılmasını izliyorum, o da kayarak arkama bakıyor.

"Sanırım bizimle konuşuyor?" diye soruyor.

Başımı salladım. "O muhabir çok taşaklı biri."

"Ne yapmak istiyorsun? Şu anda buraya doğru yürüyor."

"Bizimle ve babanla ilgili soruları var. Kesinlikle istemediğin sürece cevap verme. Sana zorla bir şey söyletmez. Bunu burada yapmamaları gerekiyor," diye mırıldandım.

Bana bir tür onay vermesini bekliyorum ve başını salladığında, onu arkamda tutarak etrafımda dönüyorum. Ama yanıma geçtiğinde, onu bu işin dışında tutmanın zor bir ihtimal olduğunu anladım.

Rose kararlılığı ikinci bir deri gibi üzerinde taşıyor ama bu takdire şayan olmaktan çok uzak. Bu kadını ne kadar çok görürsem, o kadar sorun olmaya başlıyor. Basın odasının dışında yasak bölgedeyiz. Bu basının uyduğu yazılı olmayan bir kural ve bu yeni kızın buna uymak için gereken saygıdan yoksun görünmesinden en ufak bir şekilde etkilenmedim.

"Söyleyecek başka bir şeyim yok. Eğer daha fazla soru sormak istiyorsanız, Cumartesi günü Arizona'daki maçımıza gelin."

Havlıyorum.

Sert ses tonumun altında bocalamıyor. Aksine, bu onu heyecanlandırıyor gibi görünüyor. "Braxton Heights, ben Rose Carpenter. Babanı tanıyorum."

Ve orada.

"Merhaba. Sports Weekly, değil mi?"

"Evet. Sizinle tanışmak bir zevk." Rose Braxton'a elini uzatıyor ama Braxton onun yerine benim elime uzanıyor ve parmaklarımızı birleştiriyor.

"Babamın hikayesini yayınlayan site için çalışıyorsunuz, değil mi?"

"Evet, bizim için büyük bir hikâyeydi," diye onaylıyor Rose.

"Anlıyorum. Her zaman böyle düzmece hikâyeler mi yayınlarsınız, yoksa size reddedemeyeceğiniz bir teklif mi yaptı? Eğer paraysa, seni destekleyecek hiçbir kanıt olmadan bu kadar cesur bir şey yazman için kaç sıfır gerektiğini merak ediyorum."

Nefesim kesiliyor, gözlerimde yanıp sönen kalplerle ona bakıyorum.

"Ve kırk dakika boyunca maç sonrası röportaj veren oyuncuların yanına gelmek o kadar da takdire şayan değil. Bu tür şeylerin etrafında fazla zaman geçirmiyorum ama ben bile bunun protokol olmadığını biliyorum," diye bitiriyor sözlerini, tüm şımarıklığı ve özgüveniyle.

Eşofmanımın içinde sikim kabarıyor ve koridorun ortasında, neredeyse herkesin görebileceği bir yerde taş gibi sertleşmeme otuz saniye kadar var. Birdenbire çaresizce buradan çıkmak için Braxton'ın elini çekiyorum ve onu önüme kaydırıyorum, sözlerinin bana ne yaptığını tam olarak hissetmesine izin veriyorum. Keskin nefesi zar zor duyuluyor ama ben yakalıyorum.

Ve bana karşı hafifçe geri ittiğinde, bir inlemenin kaçmasını önlemek için dilimi ısırıyorum.

"Biz gidiyoruz. Umarım buraya ne için geldiyseniz onu almışsınızdır," diye geveliyorum.

Sonra acele adımlarla Rose'u orada bırakıyoruz, ikimiz de arkamıza bakmıyoruz.

Kamyonu park ediyorum ve son on dakikadır tuttuğum nefesimi serbest bırakıyorum.

Braxton'ın kalçasını kavrayışım sıkı, çok sıkı, ama serçe parmağıma değen sıcaklık kontrolümü kaybetmeme neden oluyor ve bir avuç et beni ayakta tutan tek şey. Elim nasıl bu kadar yükseğe çıktı ya da yolculuğun çoğunu serçe parmağım kotunun dikişini lanet olası amının üzerinde izleyerek nasıl geçirdim bilmiyorum ama öyleyim ve geri çekilemiyorum.

Eve dönerken ikimiz de tek bir kelime bile konuşmadık ama buna gerek de yoktu. Etrafımızdaki çatırdayan gerilim çok şey anlatıyordu.

Aynı şeyi düşündüğümüze dair aklımda hiçbir şüphe yok. Eşofmanımın ince kumaşı zonklayan sikimi saklamak için çok az şey yapıyor ve araba sürerken onun gezinen gözlerini birden fazla kez yakalamamak için kör bir adam olmam gerekirdi.

Onun nefesleri de benimkiler kadar titrek. Düzensiz ve stresli. Boynundaki, yanaklarındaki ve hatta kulaklarındaki kızarıklık, diğer her yerinin ne kadar pembe ve sıcak olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Sikeyim.

Direksiyondaki tutuşumu bırakıyorum ve kamyonu kapatmak için uzanıyorum, diğer elimi hala onun kalçasından çekmiyorum.

"İçeri girmeye hazır mısın?" Sesim o kadar gergin ki, bozuk çıkıyor.

Titriyor ve bu neredeyse benim felaketim oluyor. "Evet."

"Tamam. Önce senin çıkman gerek."

"Ne?" Kelime kadar sessiz ki neredeyse duymuyorum.

Ona bakıyorum ve mavi gözlerinin beni izlerken ne kadar karanlık olduğuna lanet ediyorum.

"Bebeğim. Seni bu kamyonun kabininde becermeden önce kapını açıp dışarı çıkmanı istiyorum."

Dudakları kısık bir iniltiyle ayrılıyor ve başımı arkaya atıp elimi kalçasına doğru kaydırıyorum, serçe parmağım soğuk bir şeye değene kadar tırmanıyor da tırmanıyor.

Kotunun düğmesi.

"Braxton," diye uyarıyorum, onu izlemek için başımı yana çeviriyorum. Avucum şimdi bacaklarının arasında, kot pantolonunun üzerinden amını avuçluyor.

"Maddox," diye inliyor.

Adım kulağa hiç bu kadar hoş gelmemiştir. Bir kere bile.

"Benim için düğmeyi aç." Bu bir emirdir ve o bunu yerine getirir.

gibi. Düğme patlayana ve fermuar aşağı kayana kadar düğmeyle oynar. "Aferin kızıma."

Terim dudaklarından yumuşak bir ses çıkarıyor ve elimi tümseğinden yukarı ve kot pantolonunun açık kapağına doğru sürüklerken bu tepkiyi not ediyorum. Parmaklarım, altında yumuşak bir dantel bulmadan önce elastik bir bandı okşuyor.

Parmaklarımı dantelin içinde kıvrıp çekiyorum, kumaş am dudaklarının arasına sıkıştığında kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Seni görmek istiyorum, Braxton. Bu külotların amını nasıl ikiye böldüğünü ve onları ne kadar ıslattığın için çıkardığımda nasıl mahvoldüğünü görmek istiyorum. Sana ilk dokunduğumda, seni görmek istiyorum. Bunu çok uzun zamandır hayal ediyordum."

Başını sallıyor, gözleri arzuyla dolup taşıyor. "Beni yukarı çıkar.

Lütfen."

29

MADDOX

ÇATI KATINA ADIM ATTIĞIMIZ ANDA ONUN ÜZERİNDEYİM. I
Onu duvara yaslayıp o mükemmel pembe dudaklarını öperken nefesini yutuyorum.

Dilim ağzının içine kayıyor ve dizimle bacaklarını ayırıyorum, aralarına giriyorum, vücutlarımızı birbirine uyduruyorum çünkü her santimimi onun her santimine bastırmaması için çok çaresizim. İniltisi dudaklarımı karıncalandırıyor, ardından vücudumu sarsarak kendi sesimi, çok daha vahşi ve şehvet dolu bir sesi öne çıkarıyor.

Ben açgözlü, çaresiz dokunuşlardan oluşan bir karmaşayım, ama o da öyle. Ellerim saçlarında, nabızı altından vururken boğazını avuçluyor ve sonra o lanet kışında - başka bir çılglık ağzımı doldurana kadar kavıyor, sıkıyor ve çekiyorum.

Braxton pazılarımı tırmalıyor ve saçlarımı çekiştiriyor, benim aldığım kadar veriyor. Parmakları kişisel şok cihazları gibi. Her dokunuş derimin altında elektrik çarpması gibi hissettiriyor ve her sokuşta daha derin bir pus içine düşüyorum.

Sonunda bizi birbirimizin kıyafetlerini dişlerimizle parçalamaktan alıkoyan duvarı yıktık ve bunun en başından beri kaçınılmaz olduğunu kabul ederek kendimizi bıraktık.

Şimdi çaresiz durumdayız. Kontrolden çıktık. Kaybettiğimiz zamanı telafi ediyoruz.

"Emin olmalısın bebeğim. Kesinlikle." Dudaklarımı dudaklarından çenesine ve nabzına doğru sürüklüyorum, sert bir şekilde emiyorum. "Çünkü bir kez benim için yeterli olmayacak. Bu tek seferlik bir şey değil."

Bütün vücudu titriyor. "Evet."

Başımı sallıyorum, sakalım tenini sıyırıp kızartıyor. Sakalımın vücudunun her yerini yakması fikri göğsümü daraltıyor.

"Evet ne? duymam gerek."

"Ben pozitifim. Tek seferlik değil. Biz değiliz," diye fısıldıyor.

Boğazını ısııyorum, kalp atışlarıyla aynı anda atan, çiçek açmış mor işaretin üzerinden geçiyorum ve parmaklarımı kalçalarına batırdıktan sonra onları kaldırıp kalçalarımın etrafına sarıyorum.

Şaşkın bir ses çıkarıyor ve kalçaları beni sıkıca kavlıyor. Bizi karanlık çatı katına doğru götürürken o ıslıklı mavi gözler belirsizlikle doluyor, o ait olduğu yerde, kollarımda.

"Bu bakış ne için?" Burnumu onunkine sürterek usulca soruyorum.

"Beni taşımak zorunda değilsin. Yürüyebilirim."

"Rüyalarımın her birinde, seni yatak odama ilk kez bu şekilde getiriyorum. Bunu gerçeğe dönüştürmeme izin ver."

Diliyle ıslatmadan önce şişmiş dudaklarını yuvarlıyor. Gevşek bir musluk gibi precum sızdırırken iç çamaşırım yapışkanlaşıyor.

"Rüyalarında muhtemelen bu kadar ağır değilimdir." O kadar çekingen söylüyor ki zar zor yakalıyorum. Ama ben yakaladım. Ve kaşlarım anında çatılıyor.

"Son beş dakika içinde kim olduğumu unuttun mu? Sana uykumda bile bench press yapabilirim. Sen mükemmelsin."

Hayal kırıklığıma rağmen, sözlerim hiçbir işe yaramadı. Dudaklarının en sevdiğim gülümsemeye dönüşmesini engelleyen utançtan ciğerlerim sıkışıyor. Geçmişindeki o adamlar

samimi durumlarda kendini nasıl gördüğüne çok zarar veriyor ve ben de kabaran bir öfkeyle savaşıyorum.

Yatak odama dönmek için tam zamanında omzunun üzerinden bakıyorum ve bir vuruş sonra onu yatağımın kenarına koyup başucu lambasını açıyorum. Yumuşak ışık odanın içinde süzülerek Braxton'ı ve sert vücudunu aydınlatıyor. Komodinin çekmecesini açıp bir resim çerçevesi çıkarıyorum.

İki adım sonra onun önündeyim, kalçalarımın üzerine çöküyorum ve çerçeveyi bacaklarımın arasına sarkıtıyorum. Ona bakıyorum ve onun burada, yatağımda olmasından ne kadar mutlu olduğumu görebilmesini umuyorum. Lanet olası hayatımda.

Bakışlarımla yüz yüze geliyor ve bir gurur parıltısı kaplıyor. "Komodinimde sakladığım fotoğrafını hatırlıyor musun? Hani o kocaman siyah ata binmiştin.

Kit-Kat adında?"

Yanakları . ". "

Ani bir sinir yumağını yuttuktan sonra resim çerçevesini yüzü yukarı bakacak şekilde kalçasının üzerine koyuyorum. "Bunu sana ilk gösterdiğimde, bana güzel olduğunu düşünüp düşünmediğimi sormuştun ve bu soru karşısında çok şaşırdığımı hatırlıyorum çünkü bunun çok açık olduğunu düşünmüştüm."

"Bunu hatırlıyor musun?"

Titreyen parmağıyla çerçevenin kenarını izlerken alt dudağı titriyor. Ellerimi dizlerinin üzerine koyuyorum ve başparmağımı kot pantolonunun üzerinde ileri geri kaydırıyorum.

"Her şeyi hatırlıyorum," diye itiraf ediyorum, geri çekilmeden önce dudaklarımı dizine bastırıyorum. "Sen benim için hiçbir zaman sadece güzel olmadın. Ne çocukken, ne sivilceli bir ergenken, ne de şimdi bir erkek olduğumda. Tek istediğim benim yanımdayken kendini güvende hissetmen. Ne zaman ve nerede olursa olsun, seninle ilgili her şeyin sadece benim için özel olarak yapıldığına inandığımı ve güzel vücudunun her bir santimini sevdiğimi bilmeni istiyorum."

Bitirdiğimde sesimde bir çatlak var ve çerçeveyi dikkatlice geri alıp kenara koyuyorum.

"Seni yüz kiloyken de sevdim, bin kiloyken de severdim. Şimdi seni ne kadar sevdiğimi göstermeme izin ver."

Yüzünde şaşkınlık ve biraz da güvensizlik ifadesi beliriyor, sonra yerini altımdaki zemini sarsan bir bakışa bırakıyor.

Birdenbire bana doğru uzanıyor ve yüzümü ellerinin arasına alıyor. Başparmağıyla alt dudağıma bastırarak eğiliyor ve fısıldıyor: "Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Bir kez bile. Nasıl olduğunu bildiğimi sanmıyorum."

Dünya değişiyor. Tüm kırık parçalarım iyileşiyor ve pürüzlü kenarlarım düzeliyor. İçimdeki her boşluk sıcak ve güven verici bir şeyle doluyor. Yuva duygusu taşaklarıma bir tuğla gibi çarpıyor. Bir doğruluk hissi.

Ayağa kalkıyorum ve sıkıca kavrayarak Braxton'ı kaldırıp yatağa fırlatıyorum. Kıkırdaması odanın içinde süzülüyor, duvarlara batıyor ve büyük, soğuk çatı katını sıcak ve ev gibi hissettiriyor.

"Seni yiyip bitireceğim bebeğim." Başımın arkasına uzanıp gömleğimi çıkarıyorum, ellerimi kalçalarımın etrafındaki banda indirmeden önce odanın içinde bir yere fırlatıyorum.

"Bu bir tehdit mi yoksa söz mü?" diye alay ediyor, izlemek için dirseklerinin üzerinde yükseliyor.

Ama sonra aniden tüm tavrı saf bir şoka dönüşüyor. Gözleri göğsümdeki, daha önce hiç görmediği dövmeyle kilitlenmemiş olsaydı, bu kadar yıkıcı bir şaşkınlıkla bakmasına neyin sebep olduğunu kaçırabilirdim ve sinirlerimin tavan yaptığını hissediyorum.

Dudakları ayrılıyor, boğazı ağır ağır sallanıyor. "Bu ...?"

Başparmağımı mürekkeple çizilmiş kalbin ve ortasını dolduran B+M harflerinin üzerinde gezdiriyorum. Tam göğüs kaslarımın arasında, sadece onun için atan organın üzerinde duruyor.

"Evet. On dört yaşındayken ağaç evimizin altındaki ağacın gövdesine kazıdığımız kalp."

"O dövmeyle ne zaman yaptırdın?" diye fısıldıyor.

Yutkunuyorum. "On sekizinci doğum günüm."

"Maddox . . ." Kırılганlık yüz hatlarına vuruyor. Onu uzaklaştırmak için acı çekiyorum.

"Bir kez bile pişman olmadım. Ne sen gittikten sonra, ne de şimdi geri döndüğün için. Birbirimizi tekrar bulsak da bulmasak da sen hep benimle olacaktın. Tam burada." Elimi bırakmadan önce dövmeyi son bir kez daha okşadım.

"Maddox." Yumuşak, güzel bir ses.

"Evet, bebeğim?"

"Bu çok güzel. Bayıldım. Ve seni. Tanrım, seni çok seviyorum," diye iç geçiriyor.

"Seni seviyorum, Curly Fry. Şimdi ve lanet hayatımın geri kalanında."

Alt dudağını ağzına götürüp otururken, formasının eteğiyle oynarken gözlerinde sıcaklık alevleniyor. Yavaşça gövdesinden yukarı çekip çilli, şeftali tonlarındaki tenini santim santim ortaya çıkardığında kaslarım donuyor. Ağır kumaş yere düştüğünde yutkunmam duyuluyor.

"Sikeyim. Ben," diye inledim.

İnce siyah dantel ağır göğüslerini sarıyor. Çillerle kaplı göğüsler, hızlı nefes alış verişleriyle birlikte hızla inip kalkıyor. Dik, soluk pembe meme danteli dürtüyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor ve bir elini sırtına atıp kancaları çekiştirdiğinde isteklerine kavuşuyorlar. Askılar omuzlarından düşüp sutyeni de beraberinde götürüyor ve sutyen yatağa çarptığında nefesim kesiliyor.

"Sırada pantolonlar var." Emir, yukarı çıkarken boğazımı tırmalıyor.

"Önce sen."

Sert bir kahkaha attım. "Anlaştık."

Parmaklarımı iki bel bandının altından geçirerek hem pantolonumu hem de iç çamaşırımı tek seferde çıkarıp bir saniye sonra içlerinden çıkıyorum.

"Vay anasını," diye nefes alıyor, gözleri sikime odaklanmış.

Onu dibinden tutup sıkıyorum, gözlerimin geri kaymaması için savaşıyorum. O kadar sertleşmişim ki taşaklarım sıkıca çekilmiş, serbest kalmak için çaresiz. Tabandan kaygan uca doğru yavaş bir vuruş kendime hediye ettiğim tek şey.

"Pantolon, Braxton."

Gözlerini kırpıştırarak hızla düğmeyi açıyor ve bacaklarından aşağı indiriyor. Uzanıyorum ve yere atmadan önce her seferinde bir ayak olmak üzere yolun geri kalanını çekip çıkarıyorum.

Külotunun bandını parmakladığında başımı sertçe sallıyorum.

"Onları açık bırak."

Gözlerini kaldırıp benimkileri buldu. "Tamam."

Dizlerimi yatağa gömüp ona doğru ilerliyorum ve bacaklarının arasındaki küçük açıklıkta duruyorum. Avucumu bacağından dizine doğru kaydırırken kaval kemiğiyle buluşuyor ve usulca kavriyorum. Teni çok sıcak ve pürüzsüz, çok mükemmel. Hepsini hissetmek istiyorum. Dilimle her bir güzellik işaretini ve çilini keşfetmek istiyorum. Ama bunların hepsi başka bir zaman için. Biraz enerji harcadıktan ve dört pompalı bir mankafaya dönüşüp dönüşmeyeceğimi sorgulamadıktan sonra.

Dizini elime alarak ona doğru itiyorum ve onu benim için açıyorum. Hareketi diğer bacağıyla tekrarlıyorum ve onun benim için açılmış görüntüsüyle inliyorum, o siyah külotlar tam da olacağını bildiğim gibi ortada ıslak.

"Kamyonda ne dediğimi hatırlıyor musun?" Bacaklarının arasına uzanıp yumuşak danteli yumruk yaparak soruyorum. Kafamı kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşıyorum.

"Evet," diye fısıldıyor, bacakları beklentiyle kenetleniyor. "Anlat bana."

Renk yakıyor. "Yatakta patronluk taslıyorsun."

Gülümsemek için yanağımın içini ısıriyorum, sonra başparmağımı külotundaki ıslak bölgeye götürüp altındaki küçük çıkıntıyı okşuyorum.

Sarsılıyor, kalçalarını elime doğru itiyor. Yüzü çok lezzetli bir şekilde buruşuyor, ben de tekrar yapıyorum, bu sefer yavaş bir daire çizerek.

"Dox," diye inliyor.

Başparmağımı klitorisinden çekerek, "Bana kamyonda ne dediğimi söyle," diye tekrarlıyorum.

"Amımı ikiye bölen külotumun nasıl görüldüğünü görmek istediğini söylemiştin." Göğsümün derinliklerinde hissettiğim aynı çaresizlikle kelimeleri itiyor. Kalçaları dönüyor, dokunuşumu arıyor ama onun sessiz yalvarışını duymazdan geliyorum.

Islak dantelleri ona doğru çekiyorum ve am dudaklarının arasına girerek çok güzel bir görüntü oluşturmalarını izliyorum. Başımı eğip külotunun tam ortasındaki çizgiyi öpüyorum ve sonra dilimi her bir kabarık dudakta gezdiriyorum.

Dilimin düz kısmını girişinin saklandığı yere bastırıp külotunu kavrayışımı serbest bıraktığımda tadı sikimi çarşaflara sızdırıyor. Dişlerimi amcığına sıkıca sokulmuş kumaşın altına sokuyorum ve ıslak bölgeyi emerek çekip çıkarıyorum.

"Mutlu musun?" diye ve sanki zevkten yanmıyormuş gibi gözlerini dikip bana bakıyor.

Hızlı bir hamleyle külotunu ikiye böldüm ve kalçasında eskiden oturdukları yerde kırmızı bir çizgi oluştu.

"Dudaklarımı çıplak seksine bastırmadan ve dilimi ağlayan girişinin etrafında kaydırmadan önce mırıldanıyorum, yumuşak vuruşlarla iç duvarlarını kızdırıyorum. "Peki ya sen? Sen mutlu musun?" Klitorisini ağzımın içine çekip emiyorum.

"Çok, çok mutluyum," diye iç geçiriyor, parmakları kafa derimi kazıyor ve saçlarımda kıvrılıyor.

Klitorisini serbest bırakıyorum ve dilimle fiske atıyorum. "Tadın mükemmel. Tıpkı bildiğim gibi."

"Peki benim tadım tam olarak neye benziyor?"

Bir parmağımı amına sokuyorum ve itiraz gelmeyince çenemi sıkıyorum. O kadar ıslak ki, hemen kayıyor. Ben de bir

İkinci parmağımla, sırtının kıvrılmasına ve gözlerinin kapanmasına neden o yumuşak noktayı hissedene kadar onları kıvrıyorum.

"Benim, Braxton. Tadın benimki gibi."

30

BRAXTON

ATEŞ DAMARLARIMDA DOLAŞIYOR. GÖĞSÜM O KADAR SIKIŞTI KI Nefes almak acı veriyor ama önemli değil. Hiçbirinin önemi yok. Maddox ağzını üzerime koyduğu anda her şey karanlığa gömülüyor.

Dilinin amıma bir vuruşu beni çarşafların içinde kıvranmaya, tutunacak bir şey bulamazsam uçup gidecekmişim gibi çarşafları pençelemeye ve kavramaya itiyor.

Birkaç dakika önce zihnimi tıkayan kırılgnalık gitmiş, yerini yoğun bir rahatlık duygusu almıştı, bu güzel adama cırılçiplak, tamamen açık bir şekilde uzanırken bile. Ağır kirpiklerinin altından bana göz kırparken gözleri öfkeli bir cehennemle yanıyor. Arzu, şehvet ve aşkın bir karışımı. Çok açık, şiddetli bir aşk. Peri masallarında okuduğunuz türden.

Küçüklüğümden beri Maddox ile paylaşmayı hayal ettiğim türden.

Çarşafları gevşetip ona uzanıyorum, parmaklarımı umutsuzca yumuşak buklelerinin arasına sokuyorum ve titrek bir nefes veriyorum.

Diliyle klitorisimin etrafında tembel bir daire çiziyor, parmakları içimde ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olacak şekilde hareket ediyor ve ben soluk soluğa, "Ben seninmişim gibi tadıyorsam, bu senin de benimmişsin gibi tadacağın anlamına mı geliyor?" diyorum.

"Tadım seninmişim gibi mi?" diye , parmaklarını çekip beni açmak için kullanıyor. Titriyorum, beni tekrar doldurması için kalçalarım kıpırdıyor. Dudakları sinsi bir sırıtışla eğiliyor. "Bebeğim, seninmişim gibi tat almaktan daha fazlasını yapıyorum. Ben seninim."

Ağzını girişime doğru indiriyor ve dili içime girdiğinde haykırıyorum. Bir inilti içimi titretiyor, klitorisimi sıkıştırıyor ve bacaklarımı titretiyor. Saçlarını sıkıca kavriyorum, o göğsümü tutana, boncuklu meme ucumu sıkıp çimdikleyene kadar çekip çekestiriyorum.

Bana karşı inliyor, yüzü amımın derinliklerine gömülmüş, nefes almak için yukarı çıkmaya cesaret edemiyor. Ona doğru eğilirken dişlerim alt dudağımı yırtıyor, karnımda büyüyen sıcaklıkla bir çığlıkla savaşıyorum.

"Boşalacak mısın, Braxton? Ağzımı döllerinle doldurmak ister misin? Hmm?" diye soruyor, kelimeler sıcak duvarlarıma batıyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, tekrar tekrar başımı sallıyorum. Ama sonra duruyor. Islak bir şapırtı sesiyle geri çekiliyor ve parmaklarımı saçlarından çekmek için göğsümü serbest bırakıyor. "Maddox," diye itiraz ediyorum, ağzım neredeyse açık kalıyor.

"Benim için ilk kez boşaldığımda, sikimin etrafında olacak," diyor vücudumda yukarı doğru hareket ederken, sıcak ten sıcak ten boyunca sürükleniyor.

Elleri tekrar göğsümü buluyor ve bir meme ucunu ağzına alıyor, kalçalarım sıkılırken ve amım ağrırken emiyor ve ısırtıyor.

"Ve senin için ilk kez boşaldığımda, o güzel küçük amcığın sıkıca sarılmış olacak. Şimdiye kadar içine girdiğim ilk ve tek amcık."

Aletin ucu dudaklarımın arasından kayıyor, ileri geri sürtünüyor, benim uyarılmam onunla karışıyor. Bu his karşısında miyavlıyorum, parmaklarımı boynunun arkasına doluyorum ve yüz yüze gelene kadar onu göğsümden uzaklaştırmak için tutuşumu kullanıyorum.

Başımı yana doğru itip boynumu öpmeye ve emmeye başlayana kadar önceki ifadesi arzu dolu zihnime nüfuz etmiyor.

"Ne demek istiyorsun? İlk ve tek olan mı?" Onu boynumdan çekiyorum, gözlerim kocaman.

Yumuşak, tembel bir gülümseme yayılıyor dudaklarına. Alnını benimkine yaklaştırıyor ve sikiinin başı giriş yerimde çentik atıyor, ıslaklığımın içinden tekrar kaymadan önce kısa bir süre orada duruyor. Yavaşça nefes veriyorum, düşüncelerimi bir arada tutmak için savaşıyorum.

"Her zaman sendin Curly," diye fısıldıyor, nefesimi kesecek kadar açık bir şefkatle bana bakarak. "Sanırım bu sadece bilinçaltımdaki bir düşünceydi. Başka hiç kimseyle böyle olmak istemedim. Bir kez bile."

Gözlerim sulanıyor, burnumda bir yanık büyüyor. "Dox. Aman Tanrım."

Endişe yüz hatlarını çarpıtıyor. "Sorun nedir? Hiçbir şey söylememeli miydim?"

"Beklemedim," diye nefes veriyorum, diğer elimi çenesini kavramak için kaldırıyorum. Pişmanlık içimi baştan aşağı dolduruyor, midemi bulandırıyor. "Beklemeliydim. Beklemek istedim. Ama sadece düşündüm ki ..."

"Birbirimizi bir daha göremeyeceğimizi ve görürsek de seni istemeyeceğimi düşündün," diye bitiriyor sözlerini.

Yutkunuyorum, başımı sertçe sallıyorum. "Ama bekledin. Sekiz yıl bekledin."

"Hayatım boyunca sana böyle sahip olmak için bekledim ve ne yapmaya karar verirsen ver bir ömür daha beklerim. Beklememiş olman beni benim seni sevdiğimden daha az sevdiğin anlamına gelmez. Bu sadece senin beni incittiğin kadar benim de seni incittiğim anlamına gelir. Hayatına devam ettiğin için seni suçlamıyorum. Ama ne yapıp yapmadığımızın artık bir önemi yok. Önemli olan sana bu şekilde sahip olacak son kişi olmam."

Maddox'un dudaklarıyla örtülmeden önce yanaklarımdan sıcak bir gözyaşı süzülüyor. Gözyaşlarım düşerken onları öpüyor ve ben de bu gözyaşlarının bir şekilde bir dönüm noktasını simgelediğini bilerek ona izin veriyorum.

bir sayfanın. Yeni bir yolculuğun başlangıcı. Hikayemizde geçmiş hatalar ve kırık kalplerle dolu olmayan yeni bir bölüm.

"Çok zaman kaybettik," diye fısıldıyorum. "Ama daha çok zamanımız var." O haklı.

Çenemi kaldırıp onu öpüyorum, üzerime bir kabullenme örtüsü düşüyor. Öpücüğüme karşılık verip sıcak avuçlarını vücudumda gezdirdikten sonra kalçamı kavlıyor ve bacağını kalçasının üzerine atıyor. Bu hareket beni ona açıyor ve sikiinin ıslak başı girişime girdiği anda onun adını haykırıyorum.

"Daha fazla," diye sızlanıyorum, kalçalarımı oynatıyorum ve topuğumu kış yanağına batırıyorum, ama hareket etmiyor.

Donmuş, gözleri yüzüme kilitlenmiş, çenesi gergin, tekrar tekrar sıkıyor. Kendini üzerimde tutarken pazuları şişmiş ve gerilmiş. "Prezervatif. Prezervatif kullanmamı ister misin?"

Şaşkınlıkla göz kırpıyorum. "Biraz geç oldu, kovboy. Ama hayır. Prezervatif kullanmanı istemiyorum. Sadece sen istersen. Bende RİA var."

"Yok artık. Sadece centilmen olmaya çalışıyorum. Seni çıplak istiyorum," diye homurdanıyor.

Diğer bacağını kalçasına dolayarak onu bedenime daha da çekiyorum, ardından gelen esnemeyle gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyor. Ona bu şekilde sahip olmak eve dönmek gibi hissettiriyor ve bedenini ararken içimden hırıltılı bir ses çıkıyor.

Dudaklarıma sert bir nefes üflüyor. ", bebeğim. Beni sıkmayı bırak, yoksa yemin ederim iki dakikalık bir adam olacağım."

"Ben ." Bir kıkırdamayı bastırıyorum. "Sadece uzun zaman oldu."

"Uzun zamandır mı?" diye geveliyor, yolun geri kalanını içeri itiyor. Başımı sallıyorum ve geri çekildiğinde başını omzuma koyuyor ve vücudumdan aşağıya, birleştiğimiz yere bakıyor. "Kremin sikimin her yerinde bebeğim. Sadece benim için."

"Sadece senin için," diye sızlanıyorum.

Bu kez daha sert sokuyor, dudaklarımın zevk patlamasıyla ayrılmasını izlemek için gözleri yukarı fırlıyor. "Seni altımda, pembe dudaklarım tıpkı şimdiki gibi ayrılmış düşüncesiyle yumruklarımı sıkarak o kadar çok gece geçirdim ki. Hayallerim gerçeğinin yanında sönük kaldı. Öyle olacağını biliyordum."

"Daha sert, Maddox. Lütfen. Bana karşı nazik olma," diye yalvarıyorum. Ona karşı değil.

Zaten çok yakınım, kenarlı olmak çaresizliğimi daha da kötüleştiriyor. Aletin her darbesi beni daha da yükseğe çıkarıyor ve hayatımda ilk kez klitorisimin uyarılmasına gerek kalmadan boşalacağımdan eminim. Onunla bu şekilde olacağını bilmeliydim. Sanki mükemmelden daha azı olabilirmiş gibi.

Maddox gırtlığını yırtan cinsel bir sesle sertçe itiyor, o kadar sert ki zevk çığlıkları atıyorum, boynumu kıvrıp gözlerimi kapatıyorum. Kalçalarımı onun pompalarına göre hareket ettiriyorum, sabrım tükeniyor.

Boğazımın etrafındaki ani bir sıcaklık gözlerimi tekrar açtırıyor. Kalın bir bileğe düşüyorlar ve sonra nabzıma bastırılan parmaklar nefesimi daraltacak kadar sıkılaşıyor ve tırmandığım o yükseklik beni alıp uçurumun kenarından aşağı fırlatıyor.

"Geliyorum," diye nefes nefese kalıyorum, kendimden dünyayı kaybediyorum. Bir elektrik yükü gibi çarpıyor ve uyarı vermeden bedenimi parçalıyor. Bacaklarım onun dar kalçalarının etrafında sıkılaşıyor ve ona doğru eğiliyor, sıkıyor ve çırpınıyorum horoz derinlere gömüldü, onu içeride rahat tutuyor.

"Oh, lanet olsun. İşte benim kızım. Beni sıkıtiğini hissedebiliyorum," diye inliyor, ben bana bakıyor, yüzü katıksız bir zevk ve sahiplenme ifadesiyle çarpılıyor, eğer hâlâ bulutlarda olmasaydım, henüz yeryüzüne geri dönmeyi reddediyor olsaydım, tüylerim diken diken olurdu. "Seni doldurmak istiyorum bebeğim. Ama sorun olmadığını söylediğini duymam gerek."

Titriyorum, tecrübesiz olmasına rağmen ne yaptığını bilen bir adam gibi beni şiltenin içine sokarken tırnaklarımı sırtına geçiriyorum.

Ama belki de bunun nedeni birbirimiz için yaratılmış olmamızdır. Belki de bu, buna neden bu kadar derinden, içimdeki her şeyle inandığının bir başka örneğidir.

Saçları alnına yapışmış, kızarmış teninde boncuk boncuk terler oluşmuşken saçlarını yüzünden çekip ağzımızı birbirine bastırıyorum, tekrar yere düşüp nefes alıyorum, "Evet. Evet, lütfen, yap. Beni senin yap."

Dudaklarımı dudaklarıyla ayırıyor ve dilimi emiyor, sonra alnını benimkinin üzerine koyup boğazıma biraz daha bastırıyor. Yüzü buruşurken ve mükemmel beyaz dişleri alt dudağına kenetlenirken, gırtlaktan gelen bir hırıltı boğazından yukarı tırmanırken dikkatle izliyorum.

Bu ses karnımın sıkışmasına neden oluyor, orada çiçek açan hafif acıya rağmen daha fazlasını istiyorum. Çenesini kısıtıyorum ve hamleleri duraksarken sırt kasları dalgalanıyor. İçime bir sıcaklık doluyor ve bu hisle inliyorum, sıcak teninin altındaki hızlı çırpınışlara karşı yüzümü boğazına sokuyorum.

"Sen zaten benimsin, Braxton. Yirmi yıldır benimsin ve zamanın geri kalanında da benim olacaksın, sana söz veriyorum," diye mırıldanıyor, siki içimde derinlere oturmuş halde hareketsizleşiyor.

Ani duygu dalgasıyla ne kadar savaşmaya çalışsam da, gözlerim yine yaşlarla doluyor. Sözleri derinlere, ta özüme kadar işliyor ve orada kalıcı bir mürekkeple kazınıyor. Ruhuma dövme yapılmış bir söz.

"Bu bir serçe parmağı sözü mü?" Sıcak bakışlarıyla buluşarak fısıldıyorum.

Titreyen pazusundan ön koluna iniyor ve yüzümün her tarafına tüy kadar hafif öpücükler kondurmaya başlıyor. Elimi sırtındaki yerinden tutup aramıza getirerek göğüslerimin arasına yerleştirdiğinde gülümsüyorum.

"Bu bir serçe parmak sözü." Serçe parmaklarımızı birbirine doluyor ve sonra dudaklarına götürüyor. Onları öptükten sonra benim ağzıma götürüyor ve ben de aynısını yapıyorum.

Sonra değiştiriyor ve dizlerinin üzerine doğru iterek çekilmeye başlıyor. Bu hareket karşısında keskin bir nefes alıyorum ve başımı sallayıp glmsemenden önce kaşları endişeyle geriliyor.

"Ben iyiyim."

Başını sallayıp bacaklarımın arasına bakarken boğazını bir yutkunmayla titretiyor ve giriş yerimden sızdığını hissettiğim dl olduğunu varsaydığım şeye bakıyor. Hissettiğim kadar iyi ve gerçekten sikilmiş grndüğmden hiç şüphem yok, ama ne düşündüğünü söyleyemem. Bu gece ilk kez temkinli görünüyor.

"Sana çok mu sert davrandım?" diye soruyor, sesi acılı geliyor.

"Hayır. Tanrım, hayır."

"Boğazını sıkarken seni incittim mi? Sorun olup olmadığını sormalıydım."

"Bayıldım. Anlayamadın mı?"

Kollarımın üzerinde doğruluyorum, ona uzanmak üzereyken yer değiştiriyor ve iki dikkatli parmağı şişmiş etimde yavaşça kayıyor. Amımdan aşağı sızan dllerinden bir birikintiyi alıp tekrar içime ittiğinde içimi bir ürperti kaplıyor.

İçine sokarken gözbebekleri parlıyor ve parmaklarının etrafında kenetleniyorum, inlediğinde yüzümde aptalca bir sırtma oluşuyor.

"Braxton," diye uyarıyor, gözlerini yukarı kaldırarak. "Evet?" Kirpiklerimi kırptırıyorum.

"Seni bir sikkemeyeceğim. Çok ağrın var." "Kim sikişmekle ilgili bir şey söyledi?"

Gözlerini kısıyor, çenesini kaşıyor, sonra tekrar vücuduma tırmanıyor ve parmaklarını ağzıma sokuyor. Az önce içime soktuğu parmakların aynısını.

Emmeden önce dilimi etraflarına doluyorum, karışık aromamızın tadına bakıyorum, göz teması kuruyorum. Aletin yeniden sertleşmeye başladığını görür görmez içimi güçlü bir gurur duygusu kaplıyor.

"Ağzını daha büyük bir şeyle doldurmamı ister misin bebeğim?"

Parmaklarını hafifçe ısıyorum ve başımı sallıyorum.
Başparmağıyla burnuma vuruyor. "Sikimi emmek ister misin?"

Daha sert ısıyorum.

"Beni bir daha ısıırırsan, seni ters çevirir ve ağırlı olsan da olmasan da arkandan alırım."

Yalancı.

Sırıtiyorum ve o da parmaklarını çekiyor. "Ya bu iki seçeneği de beğenirsem?" diye soruyorum.

"Mm, sanırım senin için seçmem gerekecek." Baş ve işaret parmağıyla çenemi çimdikliyor ve arkasına yaslanırken beni doğru çekiyor. "Eller ve dizler, bebeğim. Sikini yala."

31

MADDOX

EKİP UÇUŞ GÖREVLİSİ BİR İÇKİ İSTEYİP İSTEMEDİĞİMİ SORDU.

Reddediyorum, bunun yerine koltuğuma oturup, hırçın bir tavırla demlenmeyi tercih ediyorum. Aslında gerçekten çok susamıştım, ama zavallı kadına bu uçuşta olduğundan daha fazla çıkışmayacağıma güvenmediğim için onu geri aramadım.

Bu gece kaybettik ve berbat bir ruh halindeyim. İkinci turun beşinci maçı ve kışımıza tekmeyi yedik. Top kaybı üstüne top kaybı yaptık ve bunların çoğu benden geldi.

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve kalın playoff sakalımı kaşıyorum. Sakal bırakmayı hiç sevmem ama playofflar benim için bir istisna. Braxton hoşuna gidip gitmediğini söylemedi, belki de sormalıyım.

Lanet olsun. Braxton.

Şu anda yanımda oturuyor olmalıydı, loş koridor ışıklarının altında uyurken başı omzumda ve bacaklarını benimkilerin üzerine atmış olmalıydı. Arenada benim için tezahürat yapıyor olmalıydı. İyi şans tılsımım bu gece eksikti ve ben bunu hissettim. O kadın sağ kolum benim bir parçamdı ve biri onu koparmış olsaydı ne kadar iyi oynayacaksam o kadar iyi oynadım.

Uzun bir nefes veriyorum ve telefonumun kilidini açıyorum, son mesajlarımız hâlâ ekranda açık.

Dün gece seni özledim.

Benim kızım: Sadece dün gece mi?

Göğsüm gülmekten titriyor. Bu yetersiz bir ifade. Dün sabah çatı katımdan ayrıldığı andan beri onu özliyorum. İşi neredeyse benimki kadar muhtaç ve ne kadar başarılı olduğunu görüp onunla gurur duysam da, iş onu paylaşmaya gelince kendimi hala asık suratlı bir pislik gibi hissediyorum.

Son birkaç gündür elimden geldiğince onu yanımda tuttum, ya yatağında rehin tuttum ya da fırsat buldukça kliniğe geldim, bekleme odasında oturmak ve o hastalarla birlikteyken aval aval bakılmak zorunda kalsam bile. Dün benimle Arizona'ya uçması gerekiyordu ama hastalarından biriyle ilgili acil bir durum çıktı ve bekleyemedi. Şimdi eve dönmek ve önümüzdeki iki günü onunla yatakta geçirmek için sabırsızlanıyorum.

Hayır. Ama sen bunu zaten biliyordun.

Kızım benim: Sahte bir erkek arkadaşına göre çok muhtaçsın.

Tekrar söyle bebeğim.

Yine ne dedin?

Biz hiç sahte olmadık. O kelimeyi lügatından çıkar.

Benim kızım: *Gerçekten mi?

: Üç saat içinde Van'da olacağım. Benim için uyanık kal.

Kızım: Bekliyor olacağım. Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum.

Telefonumu bir kenara koyup kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışmadan önce birkaç saniye daha mesajlara bakıyorum. Bu kız benim kendi kişisel cennet versiyonum.

"Kızarmış bir gelin gibi görünüyorsun," diye dalga geçiyor Bentley, yanımdaki boş koltuğa çökerek. Tarçın kokuyor ve kaşlarımı kaldırıyorum.

"Eğer bu yeni bir parfümse, onu atmalısın."

Kapüşonunun yakasını kıştırıp burnuna götürüyor. "Ya bunu sadece senin için aldıysam bebeğim? Bana beğenmediğini mi söylüyorsun?"

"Tarçından nefret ederim."

Başını sallıyor. "Bu doğru mu? Bana bunun arkasındaki hikâyeyi anlatmak ister misin? Çok sıkıldım."

"Tarçın yarışmasını hatırlıyor musun?"

"Hani bir kaşık dolusu saf tarçını geri emmek zorunda kaldığınız?"

Homurdanıyorum. "Evet."

Bir kahkaha atıyor. "Bunu sen yaptın, değil mi?"

"Braxton'ın fikriydi. Bunun çok komik olduğunu düşündü ve videoyu internette yayınladı. Muhtemelen hala bulabilirsin. O zamandan beri o şeye dokunmadım."

Boğazımdaki ve göğsümdeki yanmayı hala hissedebiliyorum. Aylarca öksürüp durduğuma eminim.

"Görünüşe göre Braxton'la birlikte bir ömür boyu sürecektir anılarınız var, ha?"

Kurnazlık yapma çabasına gözlerimi deviriyorum. "Ne bilmek istiyorsan sor, B."

Başını sallayarak kollarını göğsünde kavuşturuyor ve koltuğa . Kendini yeniden konumlandırırken kulak memesindeki altın halkanın sallanışını izliyorum ve kendimi onun kadar iyi bir küpe takıp takamayacağımı merak ederken buluyorum.

"Gerçekten neler olup bittiğini bilmek istiyorum. Hâlâ basına ve ekibin geri kalanına anlattığın hikâyeyi değil. Ben senin arkadaşınım, Madman. Ve muhtemelen burada, neredeyse bütün bir uçak yolculuğu boyunca oturup surat astığında bile seninle başa çıkabilecek tek kişiyim. Senin için buradayım, tamam mı?"

Ne yapacağımı düşünerek yanağımın içini çiğniyorum. Braxton Anna'ya ilişkimiz hakkındaki gerçeği söyledi.

Birkaç gece önce bana ona yalan söylemekten ne kadar hoşlanmadığını açıkladıktan sonra, ben de ona tüm kalbimle katıldım.

Bana kalsa Braxton'la ilişkinin sahtelikten çok uzak olduğunu herkesin bilmesini sağladım ama bu bana bağlı değil. Kahretsin, insanlara üzerimde güç vermekten nefret ediyorum ve en başta tamamen benim hatam olmayan bir şey yüzünden bütün bir ekibin kariyerimi önümde sallamasına izin verdim.

"Sana söz veriyorum, dostum. Kahretsin, bir şeyler olduğunu zaten biliyorum. Klinikteki o günden beri işler değişti," diye ekliyor Bentley ve sonra koltuğuna yaslanıp uçağın etrafına bakıyor. "Duyabilecek kadar yakın olan herkes bayıldı. Bu aramızda kalacak."

Ağzımdan kaçırmadan önce kalçamı kaşıyorum, "Belli ki sahte başlamıştı. Ama şu anda bundan çok uzakta. Alexander'ın planı işe yarıyor sanırım. Ama Braxton ve ben ... siktir. Yaklaşık iki gün boyunca sahteydik. Başka bir şey olamayacak kadar gerçeğiz. Ona aşık olduğumu söylediğinde haklıydın. Ona hep aşıkım. Tüm bu sahtekarlık bizi olan biten her şeyi kabullenmeye ve yolumuza devam etmeye zorladı."

"Peki, şimdi ne olacak? Senin adına sevindim dostum ama Alexander yine de bu işin üstesinden gelmeni isteyecektir. Sen ve Braxton sadece görünüşü koruyacak ve her şeyin sönüp gitmesine izin mi vereceksiniz?"

"Sanırım mı? Şu anda emin olduğum tek şey o. Geri kalan her şey kocaman bir soru işareti. Tüm bunlara başlamadan önce bir gizlilik anlaşması imzaladı ve ev sahipliği yaptığı kabul günü ve playofflar bitene kadar Alexander'ın kurallarına göre oynamaya devam etmemiz gerekiyor. Ondan sonra normal olabileceğimizi umuyorum. Anlıyor musun?"

İçimde bir sızı var ama görmezden geliyorum.

Başını sallayarak mırıldanıyor. "Peki ya kontratın? Gelecek sezon için bizimle sözleşme imzalamamış olman bana doğru gelmiyor. Bu normal değil."

Bu bana da doğru gelmiyor. Ama yapabileceğim pek bir şey yok. Bu bana bağlı değil.

"Bunun da her şey yatıştıktan sonra olması gerekiyordu," diyorum, kelimeler gergin, endişem açık.

Çenesini sıkıyor. "Yerinde olsaydım Dougie'nin seni gizlice de olsa pazarlamaya başlamasını sağlardım. Serbest piyasayı dener ve birilerinin ısırp ısırmayacağını görürdüm. Bütün yumurtalarını bu sepete koyamazsın dostum. Geleceğini esir almışken olmaz. Bu biraz bir durum aslında. Sen bu ligdeki en iyi oyuncusun ve bu benim önyargılı olduğum anlamına gelmiyor. Basında ne olursa olsun, yeteneğin tartışmaya açık olmamalı. Sana aylar önce bir kontrat teklif edilmiş olmalıydı."

İnliyorum, omurgamda dikenli bir his oluşuyor. Alex'in ofisine çağrıldığımdan beri hissettiğim her şeyi söylüyor. Bu takım için kıcımlı yırttım ve onlar tamamen düzmece bir hikâyenin bu yolculuğa birlikte devam etmemizi engellemesine izin mi verecekler? Düşündükçe bu sahte ilişki anlaşması bana şantaj gibi geliyor.

"Haklısın," diye katılıyorum. "Braxton'babası ben on sekiz yaşındayken ligde adımlı kirletti ve Vancouver beni kurtardı. Florida'nın giriş kontratını reddettiğimde, bu bir açıklama oldu. Kötü bir açıklama. Açıkçası çok üzölmüşlerdi ve Roy'la ilgili kararımı olması gerektiği yere döndürmek için babam ve onun ligdeki bağlantıları yardımcı oldu. Seçmelere yeniden girdiğimde çoğu takım benim hakkımda hâlâ kararsızdı ama bunun bir önemi yoktu. Babam Alexander'ı bana ihtiyaçları olduğuna ikna etti ve onlar da beni seçebilecek pozisyona gelebilmek için bir yığın oyuncu takas ettiler. Onlara borçluyum. Onlar da bunu biliyor."

Başımı ellerimin arasına alıp saçlarımı sıkıyorum. "Vancouver beni draft etmeseydi, şu an olduğum yerde olamazdım. Beni önemsemeyen ve yedek kulübesinde çürümeme izin veren bir takımda olurdum. Şimdi Alexander atla diyor, ben de ne kadar yükseğe diye soruyorum. Burada bir seçeneğim yok. Babam olsa

Beni buraya getirmek için yaptığı onca şeyden sonra Vancouver'a sırtımı dönersem benden nefret eder."

Sessizlik. Bentley yanımda kaskatı kesildi.

Tüm bunları anlattığım ilk kişi o ve kendimi beş dakika öncesine göre daha rahat hissettiğimi söyleyemem. Artık ne kadar berbat durumda olduğumu bilen bir kişi daha var.

"Yedi yıldır ligdesiniz. Gençken yaşadıkların geçmişte kaldı. Bence kendine çok yükleniyorsun. Eğer kendini ortaya koyarsan-"

"Yapamam," diye bağıyorum, kendime kızarak. "Yapamam işte. Sadakat her şeydir ve ben ne Vancouver'a ne de babama sırtımı dönemem."

Bentley omzuma hafifçe vuruyor. "Tamam, Madman. İttiğim için özür dilerim."

"değil. Seni terslememeliydim." "Kız arkadaşını özlüyorsun. Anlıyorum." Göz kırpmıyor.

Kısık sesle gülüyorum. "Evet, öyle. Peki ya sen? Evde bir kız arkadaşın var mı?"

"Ben değil. Şu anda bekar hayatını seviyorum." "Yorucu yorucu çok farklı her zaman kadınlar mı?" Gerçek bir merakla soruyorum.

Ekipteki erkeklerin çoğu ya evli ya da Bentley gibi ve işle birlikte gelen kadın ilgisini kollarını açarak kabul ediyorlar. Her iki da, ne yapmayı seçtikleri beni hiç rahatsız etmedi. Her gün piste temiz bir kafa ve kazanma açlığıyla geldikleri sürece.

Omuz silkiyor. "Pek sayılmaz. Bazen, sanırım. Ama gerçekten umursamayacak kadar çok eğleniyorum. Kız geldiğinde anlayacağım, değil mi?"

"Evet, bilirsin. Aradığın kişi o olduğunda, dünya değişir ve daha parlak hale gelir. Tüm hayatın boyunca gözlerinin üzerinde duran bir filmi sıyrıp atmak gibi. Birdenbire her şey çok daha netleşir."

"Bunun için sabırsızlanıyorum."

Avuç içimi göğsüme sürterek küçük pencereden dışarı, siyah gökyüzüne bakıyorum. "Onunla karşılaştığında, gitmesine izin verme. Onu sonsuza kadar sakla. Onu evreninin merkezine koy ve orada kalması için elinden gelen her şeyi yap çünkü onu kaybedersen kendinden nefret edeceğine söz verebilirim."

"Kızı bul ve kızı elinde tut. Anladım."

Başımı sallıyorum, dudaklarımın kenarları yukarı doğru çekiliyor. "Aynen öyle."

"Bir aşk blogu falan açmalısın. Bence pek çok erkek not alır."

"Alaycı olup olmadığınızı anlayamıyorum."

"Hayır, ben ciddiym. Bir kıza bu kadar düşkün olduğun için sana saygı duyuyorum. Sanırım seni neden başka biriyle görmediğimi şimdi anlıyorum. Çıktığın tek kız Rory'ydi ve o da özel bir şey değildi. Alınma ama."

Bir kahkahayı bastırıyorum. "Alınmadım. Ne demek istediğini anlıyorum." "Ama hey, dediğin gibi. Bildiğin zaman, . I

düğüne davet edilmeyi bekliyoruz."

Ona geri çekilmesini söyleme zahmetine girmiyorum çünkü bu kızla evleneceğimden hiç şüphem yok.

"İyi bir artı bir getir, tamam mı?"

Sırıttıyor. "Sadece senin için en iyisi, bebeğim."

" MADDUX'A, WARRIORS'A VE ONLARIN IKINCI TUR zafer!" Cooper bira şişesini masadaki boş servis tabaklarının üzerine kaldırarak alkışlıyor. Maddox şişeyi diyet kola kutusuyla tokuşturmadan önce ben şarap bardağımın göbeğiyle şişeye vuruyorum.

"Bu yıl Stanley Kupası'nı evine götüren adamıma," diyorum yanımdaki adama bakarak. Gözlerimiz buluşuyor ve sırtışı kalbimi hoplatıyor.

Sandalyelerimiz birbirine daha yakın olamazdı, ama omzuma koyduğu koluyla beni yumuşak bir şekilde sıkarken, keşke olabilselerdi diyorum.

"Kendini fazla kaptırma Curly. Daha yapacak çok işimiz var," diyor ama ikinci raunttaki galibiyeti için onun da en az benim kadar heyecanlı olduğunu biliyorum.

Cooper birasını masaya bırakıyor ve karnını sıvazlıyor. Giydiği bebek mavisi düğmeli bluz, ince bedeninin üzerinde her zamanki gibi bol duruyor ama bu hareket yine de kıkırdamama neden oluyor.

"Bu senin hazır olduğun ve istekli olduğun bir iş Maddox. Biraz kutlama yap. Söz veriyorum seni öldürmeyecek." Çatalının arkasını tabağında kalan patates püresinin üzerinde gezdirdikten sonra yalıyor. "Sen böyle oynamaya devam et, ben de kutlamak için gelip Braxton'ın yemeklerini yemeye devam edeyim."

"İstediğin zaman gelebilirsin. Kutlama olsun ya da olmasın," diye yanıtlıyor Maddox.

"Evet. Lütfen. Bunu özledim," diye ekliyorum.

Maddox parmaklarını çıplak kolumda gezdiriyor, ben de ona doğru eğiliyorum. "En son ne zaman böyle bir arada olduk?"

"İkiniz mezun olduğunuzdan beri değil.

Muhtemelen ağaç evde" diyor Cooper.

Uzun bir nefes veriyorum. "Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor." "Neredeyse on yıl oldu." Cooper uzun bir içki alıyor

"Şimdi kendimi gerçekten yaşlı hissediyorum."

"Oraya varıyoruz," diye not ediyorum. "En azından öyle hissediyorum."

"Adalyn'in yanında olmak kendimi yaşlı hissettiriyor," diye homurdanıyor Maddox. "On sekiz yaşında bir kız kardeşim olacak kadar nasıl yaşlıyım?"

Alt dudağımı itiyorum. "Oh, seni zavallı bebek."

Burnuma bir fiske vurmak için uzandığında gözleri eğlenceyle parıldıyor. "Alay etmeye devam et, tatlım. Bakalım seni bu sekmenin üzerine yatırdığımda da devam edebilecek misin?"

Cooper yüksek bir boğulma sesi çıkararak dikkatimizi çekiyor. Ona bakıyorum ve iri gözlerini fark ediyorum, yanaklarım kızarıyor.

"Şimdiye kadar kendini buna hazırlamış olman gerekirdi, Coop," diye alay ediyor Maddox ve sonra sıcak yanağıma kocaman bir öpücük konduruyor.

Cooper birasından uzun bir yudum alıp bitiriyor. "Hiçbir şeyin beni senin o iğrenç edepsiz konuşmalarını duymaya hazırlayabileceğini sanmıyorum."

"Korkunç mu?" diye soruyor bir tavırla.

Cooper bana sempatik bir gülümseme sunuyor. "Zavallı Braxton için üzülüyorum."

Kıkırdıyorum, masanın üzerindeki boş şarap şişesi birden dikkatimi çekiyor. Hepsini ben mi içtim?

"Yapma. O kadar da kötü değil." Maddox'a göz kırpmıyorum ama iki gözümü de kapatmış olabilirim. Ardından gelen derin kahkaha

omzumu öperek beni inandırdı.

"Seni bunu söylemeye zorluyorsa iki kez göz kırp," diye fısıldıyor Cooper, ellerini ağzının etrafında kavuşturarak.

Gözümü kırpmamaya çalışıyorum.

Dox önce beni sonra Cooper'ı işaret ediyor. "Gördün mü? Kıskanma."

"Kıskançlık benim kullanacağım kelime değil." "Yalancı."

"Saçmalıyorsun."

"Ve bir kız arkadaşına ihtiyacın var. Belki o sana müstehcen konuşma sanatını öğretebilir. Bir sanatçı olarak tüm sanat dallarında iyi olmanı beklerdim. Belki de yanıltmışımdır."

Cooper gözlerini kısar. "Az önce gerçek sanatı edepsiz konuşmayla kıyaslamadın."

"Oh, iyiydim. Bu konuda ne yapacaksın?"

Kahkahamı bastırmak için elimin tersiyle ağzımı kapatıyorum. "Maddox, onu rahat bırak."

Bana masumca bakıyor. "Sadece yardım etmeye çalışıyorum."

Cooper bir kahkaha attı. "Sadece bir kadın bulmamı istiyorsun, böylece çifte randevulara çıkmak için bir bahanen olacak."

Maddox, "Sanki bizimle çifte randevuya çıkmaktan hoşlanmayacakmışsın gibi konuşuyorsun," diye mırıldandı.

Bu sefer tutamadım. "Siz ikiniz hâlâ yaşlı evli bir çift gibi konuşuyorsunuz."

"Ben kocayım, değil mi?" Maddox soruyor.

Cooper başını sallar. "Yok artık. Sen kesinlikle karısısın."

"Ben mi? Mümkün

değil." "Ben değilim."

"İşler nasıl gidiyor Coop?" Didişmelerini duyabilmek için sesimi yükselterek soruyorum. Ne kadar sevimli olsa da, bu konuşmayı ilerletmezsem bütün gece burada kalacağız.

Cooper sırtıtarak bana bakıyor, kahverengi gözleri parlıyor. "İnanılmaz. Öğrencilerim inanılmaz yetenekli. Yıl sonu projeleri için çok heyecanlılar."

Cooper lisede resim öğretmeni ama nihai hedefi üniversitede profesör olmak. Kendimi bildim bileli bu onun hayaliydi. Onun mutlu olduğunu bilmek beni mutlu ediyor.

"Onlara ne yaptırıyorsun?" Maddox parmağıyla kola kutusunun üstünü çizerek soruyor.

"Büyük çocuklarım seramik Fabergé yumurtaları yapıyor, küçükler ise kendi portrelerini."

"Bu harika, dostum."

Cooper kıkırdar. "Öyle. Heyecanlılar, ki en önemli kısmı da bu. Daha büyük çocuklarla gerçekten orada olmak istediklerini fark ettim, bu yüzden dikkatlerini çekmek geçen yıl zorunlu öğrencilerle olduğumdan çok daha kolay."

"Üniversite yoluna bakmaya ne zaman başlamayı düşünüyorsun?" diye sordum.

Kariyerindeki bir sonraki adımdan bahsederken gözleri daha da parlıyor. "Umarım, sadece birkaç yıl daha."

"Profesör Cooper kulağa hoş geliyor." Sırıtiyorum.

Maddox, "Bu seni çok yaşlı gösteriyor," diye geveliyor ve bir saniye sonra gülmeye başlıyor.

Cooper onu tersliyor ama ağzının kenarları seğiriyor. "Sen bir pisliksin."

"Şu edepsiz konuşmana bak. Belki de o kadar kötü değilsindir."

Dox usulca çenemi öpüyor ve derin bir nefes alıp yavaşça çekiliyor, sanki yüzünü boynuma gömmeyi tercih ediyormuş gibi.

Buna aldırmazdım ama sanırım başka bir yere gömülmesini tercih ederdim. Birden tek düşünebildiğim Maddox'un sandalyemi masadan uzaklaştırıp önümde diz çökmesi ve bacaklarımı açması oluyor. Yutkunuyorum, boğazım aniden kuruyor.

"Curly?" Belli belirsiz duyuyorum.

Terli bir elimle enseme avuçluyorum ve Maddox'a bakıyorum. Merakla beni izliyor, ama bir hayalet

Sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırtarak benimle flört ediyor.

"İyi misin bebeğim?" diye soruyor, sesi alçak ve yumuşak. "Mmhmm."

"Biraz kızarmış görünüyorsun, B. Bir bardak su ister misin?" Cooper oturduğu yerden kalkmış ve boş tabakları toplamaya başlamışken soruyor.

Boğazımı temizliyorum ve başımı sallıyorum. "Bu harika olur. Şunların geri kalanını da alayım, mutfakta buluşuruz."

"Hayır, sen otur. Bulaşıklara başlamadan önce sana getireceğim."

"Teşekkür ederim." Gülümsemem yumuşak. Cooper da gülümsememe karşılık veriyor ve mutfığa gitmeden önce başımın üstünü öpüyor.

Maddox parmaklarını kafatasımın dibindeki buklelerin arasından geçiriyor ve parmak uçlarını nazikçe kafa derime bastırıyor. Yumuşak bir inilti çıkarırken gözlerim geri yuvarlanıyor.

"Bulaşıklara yardım etmeden önce seninle yalnız kalmam için bana bir dakika ver, olur mu?" diye mırıldanıyor.

"Tamam."

Mutfakta akan suyun sesi çatı katındaki tek gürültü ve birkaç dakika önce ne kadar uyanık olduğuma rağmen, yumuşak sesler ve şarap beni uyuşuk hissettiriyor.

Başımı omzuna yasladığımda parmakları kafa derime masaj yapmaya devam ediyor. Dudakları kulağımın ucunu okşadıktan sonra kulağımı boydan boya okşuyor. Titriyorum.

"Çocuklarımızın senin saçlarına sahip olmasını istiyorum," diye nefes alıyor.

Dudaklarım bir gülümsemeyle ayrılıyor. Açık sözlülüğünü duyduktan sonra herhangi bir korku ya da endişe hissetmiyorum, sadece heyecan ve göğsümü dolduran sıcak ve rahat bir şey hissediyorum.

"Renk mi yoksa bukleler mi?" Ben soruyorum. "İkisi de. Ve gözlerin."

"Peki babalarından ne alıyorlar?" "Sen ne istersen onu."

"Bu işler böyle yürümez, tatlım."

Yanağımı öptüğünde ve orada durduğunda sırtıtışını hissedebiliyorum. "Bu çok kötü."

"Benim saçlarımı ve gözlerimi alsalar ama senin dudaklarını, yeteneğini ve kalbini alsalar nasıl olur?"

"Dudaklarımın güzel olduğunu mu söylüyorsun?"

"Bundan alacağın tek şey bu olurdu." Yumuşakça gülüyorum. "Ama evet, en güzel dudaklar sende."

Demek istediğimi vurgulamak için başımı çeviriyorum ve onları kendime bastırıyorum. Onların peluş hissi benden bir inilti çıkarıyor. Ona olan ihtiyacım hiç bitmiyor. Bir ömür yeterince uzun olmazdı.

O da beni ağzının yumuşak okşamalarıyla öpüyor ve bunu yavaşça yapıyor. Bana gösterdiği özen kalbimin göğüs kafesimin arkasında çarpmasına yetiyor. Eğer sonsuza dek birlikte olacağımızdan emin olmasaydım, bu her şeyi bitirirdi.

Burada ne kadar süre oturup öpüştüğümüzü ve keşfettiğimizi bilmiyorum ama Maddox sonunda geri çekildiğinde vücudum ihtiyaçtan kasılıyor. Tenim hassas, tüm sinirlerim hazır ve yalvarıyor. "Seni yatağa götürmeden önce Cooper'a yardım edeceğim," dedi.

rasps.

Titreyerek başımı salladım. "Git."

Yeşil gözleri bana odaklanırken parlıyor ve bana kendimi dünyadaki tek kadınmışım gibi hissettiriyor. "Seni seviyorum," diyor.

"Ben de seni seviyorum" diye fısıldarken göğsümdeki yumuşak noktaya sürtünme dürtüsüyle .

33

MADDOX

ON SEKİZ YAŞ

BİR HAFTADIR BABAMDAN KAÇIYORDUM, AMA KOŞUYA ÇIKTIĞIMDA Antrenmandan sonra sahanın dışındaki merdivenlerden inerken onu kollarını kavuşturmuş kamyonetinin kapısına yaslanırken , bunun artık bir seçenek olmadığını biliyorum.

Boktan kamyonetimin bozulması ve tamir için para biriktirirken beni geçen ay boyunca annem ve Brax'ın arabalarına muhtaç bırakmasıyla, babamın meseleye el koymasını beklemeliydim. Şimdi ise kendimi far ışıkları altındaki bir geyik gibi hissediyorum, sinirlerim ve suçluluk duygum alevleniyor.

Ona ulaştığımda "İyi antrenman mı?" diye soruyor.

"Berbat." Bagaj kapağını indirip çantamı kamyonetin kasasına atmak için kaldırdığımda omzum bana bağırıyor. "Birkaç kezden fazla sarsıldım. Bir buz banyosuna ihtiyacım var."

Başını sallamaktan başka bir şey yapmadan bagaj kapağını kapatıyor ve sürücü tarafına doğru yürüyor. derinliklerinde kötü bir his belirirken onun gidişini izliyorum, kamyonetin içine hızlıca atlıyorum.

Hızla yolcu tarafına geçiyorum, emniyet kemerimi vücudumun üzerinden geçiriyorum ve müziğin yumuşak sesinin sessizliği izin veriyorum. Hâlâ çok garip ama en azından sessiz değil.

Babam motoru çalıştırdı ve park yerinden çıktı. Endişeyle cama vuruyorum, dışarı çıkıp söyleyip söylememeyi tartışıyorum. Bu kararıma sessiz kalma alternatifinden daha fazla saygı duyacaktır ama bu noktada saygı gemisinin çoktan yelken açmış olabileceğini düşünüyorum. Bunun için çok uzun süre bekledim.

İkimiz de konuşmadan on dakika geçti ve ben tam beklentiden tüylerim diken diken olmak üzereyken evimize giden toprak yola saptı ve boğazını temizledi.

"İyi bir ilişkimiz olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Karşılıklı bir güven duygusu? Sen ve kardeşlerin doğduğunda bu annen ve benim için çok önemliydi. Büyürken anneme çok yakındım. Vefat edene kadar onu en iyi arkadaşlarımdan biri olarak gördüm. Annen ve ben siz üç çocuğumuzun da büyürken bizimle aynı türden bir ilişkiye sahip olmanızı istedik" diyor.

Yutkunuyorum. "Evet, sanırım öyle. Sen ve annem harikasınız.

Siz harika ebeveynlersiniz." Harikadan da öte. En iyisi.

Ellerini direksiyona vuruyor, bana bakma riskini bile göze almadan dosdoğru önüne bakıyor. Boğazındaki ağır bir sallanma ve çenesindeki hızlı gerilme olmasaydı, şu anda en ufak bir rahatsızlık duyduğundan bile şüphelenmezdim.

"Tamam, emin olmak istedim."

Ensem ıslak ve bunun bugünkü antrenmanla hiçbir ilgisi yok. Ondan bir şeyler sakladığımı itiraf etmem için yaptığı bu sinsi girişim çok çirkin. Belden aşağı vuruyor ve başarılı oluyor.

"Lütfen çık ve söyle baba. Rol yapmak zorunda ," diye geveledim.

"Neden sen?" "Çekingen olma."

"Oh, anlıyorum," diye mırıldanıyor.

Emniyet kemerinin kısıtladığı bedenimi döndürebildiğim kadar döndürüyorum ve bir inilti çıkarıyorum. "Neyi gördün mü? Kes ."

"Burada ne yapmaya çalıştığım konusunda açık ve dürüst mü istiyorsun? Karanlıkta kalmaktan hoşlanmıyor musun?" diye soruyor, hâlâ her zamanki gibi sakin.

"Küçük bir adam olabilirsin. Bunu biliyor muydun?" İnleyerek camdan dışarı bakıyor, yan aynadan arka lastiklerin çakılları tekmeleyişini izliyorum.

"Bu çok komik. Umarım espri anlayışını hiç kaybetmezsin. Kişiliğinin en sevdiğim yanlarından biri bu."

"Baba."

"Oğlum," diye karşı çıkıyor.

"Nasıl öğrendin?" Çünkü tüm bunları bir önseziyle yapmasına imkan yok.

"Oğlum seçildiği takımdan gelen teklifi reddettiğinde ve menajeri kamuoyuna bir açıklama yaparak senin kapanın elinde kaldığını duyurduğunda bana haber verileceğini düşünmedin mi?"

burada. öfke. Her kelimedede daha fazla dışarı sızıyor, ta ki sıkıca kavrayana kadar.

"Üzgün olduğumu biliyorum ama bu benim vermem gereken bir karardı," diyorum, sesimde çaresizlik var.

Neyi daha fazla istediğim emin değilim. Anlayışı mı yoksa affediciliği mi?

"Elbette bu senin kararındı."

"O zaman neden bu kadar üzgünsün? Bu tepki yüzünden sana ne yaptığımı söylemek istemedim."

Yol boyunca ilk kez bana baktı. Sadece kısacık bir bakış, ama fazlasıyla zarar verecek kadar duygu dolu.

"Bu sizin kararınız olabilirdi ama yanlış bir karar verdiniz. Bu yüzden üzgünüm. Kızacağımı düşündüğün için bana söylemekten korkmadın. Bana söylemek istemedin çünkü sana tam olarak bunu söyleyeceğimi ve hatta belki de Roy denen herifin kafanı doldurduğu aptalca fikirleri yapmaman için seni ikna edeceğimi biliyordun."

". Bu sadece benimle ilgili değildi."

"Oh, . Tam olarak ne düşündüğünü biliyorum ve hala sana bunun yanlış bir şey olduğunu söylüyorum." Elinin hızlı bir hareketiyle kasketini çıkarıp arka koltuğa fırlattı. Sert görünümlü parmakları saçlarını karıştırıyor. "Sana her ne vaat ettiyse, paraya aç bir adamın hüsnükuruntusuydu. Vancouver bu sezon seni almayacak."

"Bunu nereden biliyorsun?" Hırıltıyla nefes alıyorum, göğsüm sıkışıyor. Kamyonetin kabini o kadar küçük geliyor ki.

Çenesi titriyor. "Bu sabah Alexander ile konuştum."

Gözlerimi kapatıyorum, başım ellerimin arasında öne düşüyor. Kariyerime hayalimdeki takımla başlama umudum, Roy'un ofisinde belirdiği gibi hızla yok oluyor. Kaşınıyor, huzursuz hissediyorum. Sanki bu kamyonu hemen çıkmazsam aklımı kaybedecekmişim gibi.

Babam düşüncelerimi okuyarak, "Şimdi yaşıyoruz," diyor. Vizördeki küçük uzaktan kumandanın bir düğmesine basıyor ve ardından gelen bip sesi, garaj yolumuzun altındaki kapının bizim için açılmaya başladığını söylüyor.

Eve doğru ilerlerken saniyeler saatler gibi geliyor ve kamyon yavaşça duruyor. Babam motoru kapatmaya fırsat bulamadan ben kapıdan çıktım ve yola koyuldum.

Büyük olasılıkla oturma odasının bizi izleyen annem, dudaklarını ayırıp duyamadığım sözler söyleyerek ön kapıdan hızla çıkıyor.

gelip beni kollarına çekmeye çalıştığında başımı ona doğru sallıyorum. Şu anda en son istediğim şey bir kucaklaşma ama sevgisini reddettiğim için duyduğum keskin suçluluk duygusu, yanından hızla geçerken gözlerinden kaçmama neden oluyor.

"Maddox!" Babam kamyonetin kapısını çarparak bağırıyor. "Bu konuşmadan kaçma. Bunu görmezden gelemeyiz."

"Bu konuda konuşacak bir şey kalmadı!"

Tanrım, çılgılık atmak istiyorum. Ne kadar kızgın olduğumu tüm dünya duysun istiyorum. Ne kadar aptal hissettiğimi.

Addie önümde belirip minik gövdesiyle girişi kapattığında adımlarım duraksıyor. alıp başka bir yere bırakmaya hazırlanırken, ortasına uzandığımda karnıma bir yumruk indiriyor. On yaşında bir çocuk için beni saracak kadar sert bir vuruşu var. Noah ona bazı şeyler öğretmiş olmalı.

"Ne oluyor lan?" Öksürüyorum, tökezleyerek geri çekiliyorum, karnımı tutuyorum.

"Neden mağara adamı gibi davranıyorsun? Babama da bağırma. Bak annem şimdi ne kadar üzgün" diye azarlıyor beni.

Hatırlatmaya gerek duymadan dişlerimi sıkıyorum. "Şimdi olmaz, Addie. Çekil yolumdan."

"Hayır. Sen gidip özür dileyene kadar olmaz." "İstemiyorum."

"Umurumda değil." Çenesini dışarı çıkarır ve kollarını kavuşturur.

"Addie, tatlım, içeri gir. Kardeşinle yalnız konuşmamız gerek," diyor babam usulca.

Omzumun üzerinden baktığımda arkamda olduğunu anladım. Beni ürkütmeyecek kadar geride durdu ama tekrar kaçamayacağım kadar da yakınımda.

Kız kardeşim kararsız görünüyor ama birkaç saniye sonra kenara . Ben içeri giriyorum, annem ve babam da beni takip ediyor. Ev yeni pişmiş kurabiye gibi kokuyor ve midem gurulduyor.

"Git kanepeye otur Maddox," diyor babam.

Çenemi sıkarak dediğini yapıyorum. Evin içinde, biz çocukların okul ödevleri için kullandığımız iki ofisten ilkinin , oturma ve yemek odasındaki ahşap kirişlerin altından geçiyorum. Oturma odasındaki sehpanın üzerinde bir dizi boncuk ve ip var ve büyük ekranda Legally Blonde oynuyor, sesi kısılmış. Televizyonun altındaki LED ışıklar pembe renkte yanıp sönüyor - Addie'nin en sevdiği renk.

Kanepeye oturuyorum ve ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Yutkunmam sessiz odada duyulabiliyor.

Annem yanıma oturuyor ve elini benimkinin üzerine koyuyor, ama o kadar küçük ki tek elimi zor kapatıyor.

"Bize gelmeliydin. Babana. Bunu tek başına yapmak zorunda değildin," diye mırıldanıyor.

Odada babamı arıyorum ve onu birkaç adım ötede, kollarını kavuşturmuş ve yüz hatlarını acı çekerken buluyorum. Midem bulanıyor.

"Bunu senin için düzeltmek için elimden geleni yapacağım, ancak yapabileceğim çok şey var" diyor.

"Bana bunu annem için yapmayacağını söyle. Onu terk etmek zorunda kalmamak için elinden gelen her şeyi yapmaz mıydın?" diye . "Çok uzakta olurdum. Sizden, Braxton'dan."

Babam gözlerini kırpıştırarak tavana bakıyor. "Bunu neden yaptığını anlıyorum Maddox. Anlıyorum. Ama bu, konunun en başta neden gündeme geldiğini değiştirmiyor. Manipüle edildin ve sana yalan . Orada seninle olmalıydım. Roy en başından beri senin geleceğine asla erişmemeliydi."

"Florida'nın bana ihtiyacı bile yok. Koç ekibinin ne kadar kötü olduğunu bana kendin söyledin. Doğru kararı verdiğimi sanıyordum. Vancouver'ın-"

Babamın soğuk kahkahası sözümü kesiyor. "Vancouver'ın ne yapacağını söylediğini biliyorum. Ve rüya görüyordu. Roy Heights'ın NHL'de işlerin nasıl yürüdüğüne dair hiçbir fikri yok. Hem de hiç. O adamın menajerin olmasına beni ikna etmene asla izin vermemeliydim. Bunun biliyordum. Dougie bunun olmasına asla izin vermezdi."

"Ya senin menajerini kullanmak zorunda kalmak istemiyorsam? Ya hayatımda ilk kez Oakley 'ın oğlu değil de Maddox Hutton olmak isteseydim?" Bağırıyorum, kanepeyi itiyorum, yumruklarım yanlarımda kıvrılıyor. "Roy beni mahvetmiş olabilir ama en azından bu hata bana ait ve babamı nasıl etkilediğini duymak zorunda değilim."

Babam irkildi, yeşil gözleri yaralıydı. Hemen sözlerimi geri almak istiyorum ama geri adım atmıyorum.

"Bebeğim," diye fısıldıyor annem ve sıcak avucunu yumruklarımdan birinin üzerine kapatmadan önce benimle mi yoksa babamla mı konuştuğunu bilmiyorum.

"Sen bizim için her zaman Maddox Hutton oldun," diyor babam nefes nefese.

Başımı salladım. "Oğlun olmanın ve sana layık olmak için baskı hissetmenin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Her şeyi berbat ettiğimi biliyorum. Ama bunu benim için düzeltmene ihtiyacım yok. Bunu kabullenmeli ve bundan sonra ne yapacağıma karar vermeliyim. Kendi başıma."

"Bunu yapamam. Oğlum olmak istesen de de, sen busun. Ve bu yüzden uğruna çalıştığın her şeyi kaybetmene izin vermeyeceğim. Nefret edebilirsin.

Ama baban olarak bu benim işim. Seni seviyorum ve bunun seni mahvetmesine izin vermeyeceğim."

Eliyle yüzünü siliyor, titrek bir nefes veriyor ve odadan çıkıyor. Annem bir heykel gibi kaskatı duruyor ama konuşmuyor. Ne söyleyeceğini benden daha iyi sanmıyorum.

Korkunç bir hata yaptım ve bu bana kariyerimden daha fazlasına mal olabilirdi.

34

BRAXTON

ÖZEL YAPIM, PATI BASKILI KÖPEK KÜNYESİ, DERİN

Elimdeki kahverengi deri tasma ben yürürken sallanıyor ve Hades'in kuduz künyesiyle şingirdiyor. Adımlarımda bariz bir sıçrama var ve bu gülümsememin yanaklarımı sıkı bir sırtışa dönüşmesine neden oluyor.

Çalımlarla barınağa giriyorum ve kafesinde beni bekleyen oğlumu fark ettiğimde omuzlarıma bir rahatlık çöküyor. Ben yaklaştıkça kuyruğu daha da hızlı sallanıyor ve aramızdaki boşluğu bir sızlanma dolduruyor. Onu görmeye gelmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve ayrı kaldığımız zamanı ılık akşam havasında uzun bir yürüyüşle telafi etmeyi planlıyorum.

"Selam bebeğim," diye mırıldanıyorum ve kafesin kapısını hızla açıyorum. Bana doğru koşuyor ve arka ayakları üzerinde durarak ön patilerini kalçalarımın altına yerleştiriyor. "Arayı kapatmamız gereken çok şey var. Seni çok özledim."

Dili çenemde ve yanaklarımda geziniyor. Parmaklarımı boynunun etrafındaki kısa tüylere sokuyorum ve onu biraz kaşıyorum.

"Sana bir şey aldım. Yeni ve güzel bir taneye ihtiyacın olduğunu düşündüm. Bu tamamen senin."

Tasmayı boynuna geçirip takarken bana bakıyor. Kahverengi onda mükemmel duruyor ve burnuna bir öpücük kondururken gözlerim yanıyor.

Birinin evcil hayvanı gibi görünüyor, eskiden olduğu gibi kırık dökük bir dövüş köpeği değil.

Künyeyi parmaklarımın arasına aldım ve dükkândaki adamın üzerine yazdıklarını tekrar okudum.

İsim: Hades

Alerjiler: Lütfen glüten kullanmayın

Özel talimatlar: Küçük alanlardan hoşlanmıyorum ve lütfen kedi yok.

Sahibi ile irtibata geçin: Heights Hayvan Kliniği, Braxton Heights.

439-555-9099

Bir an kişisel cep telefonu numaramı yazmayıp onun yerine kliniğin numarasını mı yazsaydım diye düşündüm ama sanırım içgüdüselidi. Kendim kadar güvendiğim kimse yok. Hades söz konusu olduğunda değil.

Kapı arkamdan açılıyor ve omzumun üzerinden Marco'ya gülümseyerek bakıyorum. "Selam."

"Yakası harika görünüyor. Karnının her tarafındaki küçük yamalara uyuyor" diye belirtiyor.

Hades temkinli gözlerle Marco'yu izliyor ama birkaç hafta öncesine göre çok daha sakin. Korku hâlâ orada, tehdit altında hissettiğinde ya da şaşırdığında ortaya çıkıyor ama sanırım burada kendini rahat hissetmeye başladı. Muhtemelen güvende bile.

"Yeterince beğenmişe benziyor. Biz de gidip mahalleye gösterecektik." Yan tarafıma baktığımda Marco'nun elleri ayçiçeği desenli bir çift bodur pantolonun ceplerinde, bana doğru yaklaştığını görüyorum. "Gelmek ister misin? Şuradaki Sapphire bu gece henüz yürüyüşe çıkmadı ve Sadie'ye eve gitmeden önce onu dışarı çıkaracağımı söyledim."

İki kalem ötedeki kıcını sallayan Alman çoban köpeğine bakıyor. "Hades onunla iyi anlaşıyor mu?"

"Aslında öyle. Sadie genellikle onları birlikte götürür."

Kapının yanındaki duvarda asılı duran uzun tasma dizisinden iki tasma kaparak bana hızla siyah tasmayı uzattı.

Hades için kullandığım mavi olanı Sapphire'in kalemine götürüyorum.

"Kulağa bir plan gibi geliyor. Zaten bugünkü adımlarımı henüz atmadım." Safir kaleminden fırlayıp neredeyse onu yere sererken gülüyor. "Bu bir gün birinin evine harika bir katkı olacak. Umarım bir sürü küçük çocuğu olan bir ailenin."

Hades başını çevirip vahşi çocuk arkadaşına bakıyor ve onun enerjisi karşısında nefesini tutamıyor.

"Evlat edinme gününden sonra hepsinin bir yuva bulacağını umuyorum ama fazla umutlanmamaya çalışıyorum."

Şu anda barınakta dokuz köpeğimiz var ve onları her gece burada bırakmak bana acı veriyor. Hepsi oturup bizim gidişimizi izlerken Hades ve Sapphire'i yürüyüşe çıkarmak bile midemi bulandırıyor ama bugün hepsinin çoktan şımartıldığını bilmek rahatsızlığımı biraz olsun hafifletiyor.

"Hepsi de günlerini bir kafeste onları sevecek ve değer verecek birini bulma şansını bekleyerek geçirmekten daha iyi bir şeyi hak ediyor. Burada kendilerini evlerinde hissetmeleri için elimizden gelen her şeyi yaptığımızı biliyorum ama yine de kafeslere kapatılmış durumdalar. Bütün gün, her gün kilitli kalmaya asla dayanamayız," diye ekliyorum Hades'i biraz daha yakın tutarak.

Marco büyük köpeği bize doğru getiriyor ve ona oturmasını söylüyor, o da sevinçle oturuyor. Kulağının arkasını kaşıyor ve dili ağzından dışarı fırlıyor.

"Bunu anlıyorum. Evi olmayan her köpeği sahiplenebilseydim, sahiplenirdim. Haklısınız. Onlar daha iyisini hak ediyor."

Barınağın arka kapısından çıkıp sokağa adım attığımızda, "Hiçbir zaman bir barınak sahibi olmak istemedim," diye geveliyorum. Hades yanımda yavaşça tırıs kalkıyor. "Gençken kısa bir süre böyle bir yerde çalışmışım ve neredeyse her gece eve ağlayarak gidiyordum çünkü hayvanları orada bırakmaktan nefret ediyordum. Onların sevimli yüzleri olmasaydı, burayı satın almazdım."

Marco'nun gözleri kısa bir an için büyüyor. "Pişman mısınız? Burayı satın almaktan yani?"

Bunu düşünerek dudağımı yuvarlıyorum. "Hayır, ama aynı zamanda ... belki biraz? Sevdiğim işi yapıyorum ve kendi kliniğim olursa daha başarılı olacağımı mı düşündüm?"

Kahretsin, bilmiyorum. Sanırım tüm bunların mezun olduğumda hayal ettiğim şey olduğundan emin değilim.

Babamla ilgili sorunlarım yüzünden kendi yerimi işletme kararını aceleye getirdim. Onu gururlandırmak için imkânsız denemek istedim, anlıyor musun?" Başını sallıyor ve ben de birkaç bukleyi yüzümden uzaklaştırıyorum, İş arkadaşıma söylediğim bu sözlerden utandım. "Bunların hepsini sen istemedin. Özür dilerim." Yanaklarım

Yan.

Gülümsemesi sıcak ve samimi. "Benim için sorun değil. Arkadaşlar bunun içindir, değil mi? Ve bilgin olsun diye söylüyorum, eğer baban sizinle gurur duymuyorsa, aptalın teki olduğu içindir. Tüm bunlar beklediğin gibi olmasa bile, başardığın her şey için övgüyü hak ediyorsun."

"Teşekkürler Marco," diye mırıldanıyorum, Hades bir elektrik direğini koklamaya başlayınca duruyorum. "Hiç kendi kliniğini işletmek istedin mi?"

Sapphire, Hades'e doğru adım atıyor ve burnunu onun burnuna dayayarak ikisinin de bulduğu kokuyu kokluyor. Onu başka bir köpekle bu kadar rahat görünce kalbim ısınıyor.

"Fırsat verilirse mi? Sanırım öyle. Burada çalışmak için sizinle iletişime geçmeden önce seçeneklerimi araştırıyordum, ancak kendi başıma başlamak için doğru yeri bulamadım."

Başımı sallıyorum ve Hades'i nazikçe çekiyorum. Tekrar yanıma koşuyor ve yürümeye devam ediyoruz.

"Bence bu işte gerçekten harika olursun."

"Sen de bu işte harikasın, biliyor musun? Kliniği ve çalışanlarını gerçekten çok sevdiğim için her gün işe gelmeyi seviyorum."

"Bazen boyumdan büyük işlere kalkıştığımı düşünüyorum. Özellikle de son zamanlarda hayatım ne kadar çılgınlaştı. Kendimi çok daha fazla özgürlüğe sahip olarak hayal ettiğimi düşünüyorum."

böylesine ağır bir sorumluluk zincirine takıldım. Her zaman kendi programıma göre çalışan ve ihtiyacı olan evcil hayvanlara yardım etmek için her yere gidebilen veterinerlerden biri olacağımı düşünmüştüm. Belki de bu aptalcaydı."

"Gezgin bir veteriner gibi mi?"

Omuz silkiyorum. "Bu hatta fazla iş olmayabilir."

Gülerek gülüyor. "Şaka mı yapıyorsun? İstedğin yerde, istediğin kadar çalışabilirsin. Bu tür bir iş arayan tonlarca klinik var."

Bu sözlerin ardından gelen heyecanın bir kısmını hafifletmeye çalışıyorum, henüz çok fazla çılgın fikir edinmek istemiyorum.

"Bu kadar uzun süre uzak kaldıktan sonra eve döneceğimi ve olmam gereken yerin burası olduğunu hissedeceğimi düşünmüştüm. Ama artık gitmeden önceki gibi değil. Ev artık Vancouver değil. Bu-"

"Maddox?" Ona şaşkınlıkla baktığımda kıkırdıyor. "Evet, bunu hemen anladım. Çok açık. Onunla bu konuyu konuştun mu?"

Henüz değil. "Yapmalıyım. Yine de playofflar bitene kadar bekleyeceğim. Belki o zamana kadar işimi daha iyi çözmüş olurum. İsteyeceğim son şey bir şeyleri berbat etmek. Şu anda işler çok iyi gidiyor."

Omzunu benimkine vuruyor. "Eğer istediğin kariyerde sana destek olacak bir eş seçeceksen, bu kendi için seyahat eden bir adam olurdu. Bana sorarsan kulağa oldukça mükemmel geliyor."

"Düşündüğümden çok daha anlayışlıymışsın," diye itiraf ediyorum yüksek sesle gülerek.

"Son birkaç haftadır sana teklif ettiğim yemeklerden herhangi birini kabul etmiş olsaydın, belki bunu anlardın."

Onu geri çevirdiğim onca zaman için gerçekten üzgün olup olmadığından emin olamadan ona bakıyorum, ama onu sırtırken buluyorum, tamamen rahat.

"Haksız değilsin," diyorum.

"Eh, bunu sana karşı kullanmayacağım. Maddox Hutton gibi bir adamla rekabet etmek zor."

Yanaklarım yanıyor. "Onunla ilgili değildi. Başlarda değildi."

"Bir açıklamaya ihtiyacım yok, Braxton. Sadece seni rahatsız ediyorum. Biz zaten iş arkadaşınız. Teknik olarak, sen benim patronumsun. Doğru hamleydi."

"Teşekkür ederim."

Karnıma rahatlatıcı bir his yerleşiyor. Havayı temizlemek ve gerçekten bir arkadaş edinmek güzel. Yeni bir arkadaş edinmeyeli uzun zaman olmuştu.

"Maddox'tan bahsetmişken. Bu gece üçüncü turun ilk maçı var, değil mi? Warriors bu yıl harika gidiyor - sence sonuna kadar gidecekler mi?" diye soruyor köşeyi döndüğümüzde ve klinik tekrar görüldüğünde. Tabelaya göz kırpiyorum, bu kadar erken görmeyi beklemiyordum.

Bu gece takımın üzerinde büyük bir baskı var ama onlar hazır. Maddox hazır. Sırf bu yüzden bu akşamki maçı şimdiye kadar izlediğim diğer maçlardan daha çok bekliyorum. Harika olacaklar.

"Dürüstçe mi? Evet. Takım aç." "Şu anda

Minnesota ile oynuyorlar, değil mi?"

Sinirlerim ensemdeki deriyi diken diken ediyor. "Evet."

"Heyecanlıyım. Kupayı tekrar görmek isterim Vancouver."

"Sen, ben ve Van'ın geri kalanı," diyorum, kliniğin kapısının önünde duruyorum, Hades de yanıma geliyor. Marco bize kapıyı açarken telefonu çalmaya başlıyor ve o cevap verirken ben de aceleyle içeri giriyorum.

Micaela gitmiş ve klinik bomboş; gitmeden önce ondan yapmasını istediğim paspas sayesinde yerler pırıl pırıl. Etrafıma uzun uzun baktım ve nefes verdim.

Bunların hepsi benim ama yine de herhangi bir çekim hissetmiyorum. Gerçeğe en uzak şeyin bu olduğunu bilsem de, gerçekten bir şey başarmışım gibi hissetmiyorum.

"Bunun için üzgünüm. Kapatmana yardım etmemi ister misin, yoksa kendi başına iyi misin? Gitmek istemezdim ama annem akşam yemeği için bir saat erken evime geldi ve anahtarını unutmuş." Marco aceleyle dışarı çıkıyor, yanakları gözlerinde bulduğum endişeyle kızarıyor.

"Git. Yeterince yalnız kapattım. Afiyet olsun. Eşlik ettiğiniz için de teşekkür ederim."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor ve kolumu sıkmak için uzanıyor. "Ne zaman istersen."

Sapphire'in tasmaını ondan alıyorum ve ofisinden hızla çantasını ve ceketini alıp kapıdan çıkmasını, park yerinden çıkmadan önce arabasının içinden bana el sallamasını izliyorum. Babam geri çekilip her şeyi kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçse annemle benim nasıl olabileceğimizi düşündükçe içimi sinir bozucu bir kıskançlık duygusu kaplıyor.

Ön kapıları kilitleyip onları barınağa geri götürmeden önce iki köpeğe "Düşüncelerimde kaybolmadan önce gidip ikinizi de yatağa yatıralım," diyorum.

Eğer o tavşan deliğine düşersem, bu akşamki maçtan önce geri çıkamam.

GEÇ KALİYORUM.

Saçlarım darmadağınık ve çenemde hâlâ kurumuş salya var -Hades'in mi benim mi, emin değilim.

Hades'in kafesinde uyuyakalmak planın bir parçası değildi, ama Sapphire'i kaldırdıktan sonra bir süre onunla oturmam için beni ikna etti ve bana o lanet olası somurtkan gözlerini göstererek onu yerleştirmeye başladı ve görünüşe göre düşündüğümünden daha yorgundum. Tuhaf ağzı olmasaydı

Birkaç dakika önce havlamasaydı, muhtemelen bütün geceyi onun kafesinde geçirirdim.

Şimdi kapıdan aceleyle çıkıyorum, kendimi halsiz ve biraz da bedenimden uzak hissediyorum. Bu his tam da bu yüzden şekerleme yapmamaya çalışıyorum. Çoğu zaman, yardımcı olmaktan çok sizi mahvediyorlar.

Kliniğin kapısından çıkıp kapıyı kilitlediğimde dışarısı karanlıktı. Elimdeki karmakarışık anahtarlıktan arabamın anahtarını alıp kapıların kilidini açmak için düğmeye bastığımda ayaklarım beni yavaşça otoparka götürüyor.

Ayakkabılarımın altından gelen cam kırılma sesi sonunda başımı kaldırmama neden oluyor. Sıcak havaya rağmen, soğuk bir esinti omurgamdan aşağı iniyor.

Park yerindeki tek araba benimki ve daha önce fark etmemiş olsam da, sürücü kapısının yanındaki kaldırımda kırık camlardan oluşan bir su birikintisi var. Korkumu yutup arabaya doğru birkaç adım atıyorum ve ön camın kırılmış olduğunu görüyorum.

Titreyen ellerimle telefonumu çıkarıp Maddox'un numarasını çevirirken bacaklarım donuyor, kaslarım kurşuna dönüşüyor. Sesi geceyi doldurup mesaj bırakmamı söylemeden önce çalıyor, çalıyor ve çalıyor.

Uykuya daldığım için kendime lanet ediyorum ve onun muhtemelen çoktan piste gitmiş olduğunu fark ediyorum. Sakin ol, diyorum kendime. Nefesimi üfleyerek arabadan uzaklaşmaya başlıyorum ve Cooper'ı arıyorum. cevap verdiğinde gözyaşlarımı geri kırıyorum.

"Hey, aşkım." Sesi o kadar rahatlatıcı ki vücudum rahatlamaktan titriyor.

"Kliniğe gelebilir misiniz lütfen? Her yerde camlar var ve ... ihtiyacım var. Gelip beni almanı istiyorum."

Arabamın alarmı neden çalmadı? Arabamda önemli bir şey var mıydı? Bunu yapan kişi nerede?

"Yola çıkıyorum. Ama her yerde cam var da ne demek?" Sesi çelikleşti ve anahtarları elimde tutuyorum.

Topuklarım binamın önündeki beton basamağa çarpana kadar geriye doğru ilerlemeye devam ediyorum. Basamağa geri adım atacakken arkamdan gelen bir güç beni öne doğru uçuruyor. Telefonum ellerimden fırlayıp otoparka doğru savrulurken, dudaklarımdan bir nefes çıkıyor. Düşüşümü yakalamak için avuç içlerimi kaldırıma çarpıyorum ve sıyrılıp yırtıldıkça alevlenen acıyla tıslıyorum. Başım kaldırıma çarpıyor ve ağlamamak için yanağımı ısırıyorum.

Kendimi yukarı itmeye çalışırken "Kahretsin" diye mırıldandığımı duyuyorum ve beni aşağı iten pisliği aradığımda yalnızım. Tıpkı en başta düşündüğüm gibi.

35

BRAXTON

BAŞKA BİR UYKUDAN UYANDIĞIMDA COOPER ÜZERİMDE DIZ ÇÖKMÜŞTÜ. Beklenmedik bir uyku, bu sefer sırtım tuğla duvar gibi hissettiren bir şeye dayalı. Gözlerimi kırpıştırıp yüzünü netleştirmeye çalışırken göz kapaklarım ağırlaşıyor. Kulağımda ıslak bir şey var ve başım ağrıyor, kafatasımın içinde bir nabız atıyor. Ellerimdeki bir yanma onları havaya kaldırmama neden oluyor. Sıyrılmış deri ve kan.

"Tanrı aşkına, Braxton. Ambulans çağırmam gerekecek sandım. Ne zamandır uyuyorsun? Kanaman var," diye bağırıyor, çılgınca ellerini üzerimde gezdiriyor, gözleriyle beni inceliyor.

Başımı göğsüne yaslıyorum, yorgunluk beni tekrar altına çekmeye çalışıyor. "Bırak da yatağıma döneyim," diye mırıldanıyorum.

Bir dizi kol koltuk altlarımdan girip beni ayağa kaldırmadan önce bir hırıltı saçlarıma çarpıyor. Başımı sallayarak kaşlarımı çatıyorum.

"Hastaneye gidiyoruz. Kesinlikle beyin sarsıntısı geçiriyorsun."

"Hayır. Benim arabam. Buraya geldiğinizde kimseyi gördünüz mü?"

Bizi arabamın yanına park edilmiş SUV'ye götürürken topuklarımı yere vurmaya çalışarak kelimelerimi birbirine bağlamayı başarıyorum.

"Hayır. Ve artık kendi başına düşmediğini biliyorum. İşin biter bitmez bir polis raporu .

hastane."

"Şu anda bunu düşünmek istemiyorum." Kulağıma doğru uzanıyorum ve oradaki ılık sıvıyı siliyorum. Parmak uçlarımdaki kırmızılığı görünce yutkunuyorum. "Kanıyor."

Cooper yolcu kapısını açıp içeri girmeme yardım edebilmek için bize manevra yaptırıyor. Ben oturduktan sonra aracın arkasına gitti ve bir saniye sonra elinde ilk yardım çantasıyla geri geldi.

"Başını kontrol edeyim. Kanıyor gibi görünmen hoşuma gitmiyor," diyor huysuzca.

Reddetmekten daha iyisini bildiğim için başımı sallıyorum. "Bu akşamki maçı kaçıracağım."

"Evet. Öylesin."

Başımın yan tarafına nazikçe dokunuyor ama yine de irkiliyorum. Cooper buna aldırmıyor; sadece yüzümün yan tarafındaki kanı silmeye devam ediyor ve sonra yarayı bulmak için buklelerimi itmeye başlıyor.

"Onu aramaya çalıştım ama cevap vermedi ve şimdi onu ektiğimi düşünecek," diye fısıldıyorum.

"Hayır, değil. Şimdi şu bezi tut ve ellerini temizlememe izin ver."

İlkinin ona uzattım, bezi aldım ve başıma uyguladığı baskıyı uyguladım, peroksitle ıslatılmış mendilin ilk darbesinde irkilmemeye çalıştım.

"En azından arabanız için polisi aramamız gerekiyor. Camınızı mümkün olan en kısa sürede değiştirtmeniz gerekiyor. Birinin çalmak isteyebileceği değerli bir şeyiniz var mıydı?"

Her irkildiğimde ya da nefesim kesildiğinde gözlerinde öfke alevleniyor. En derin kesiği temizlediğinde bir inilti çıkarıyorum ve çenesini o kadar sert gıcırdatıyor ki dişlerini kıracağından endişeleniyorum.

"Hayır. Birisi neden ilk etapta oraya girmek istesin ki? Çok eski. Zamanın yarısında

başlayın."

"Ellerini değiştir," diye mırıldanıyor ve yeni temizlenmiş elimdeki bezi alıp kanlı olanı ona vermemi bekliyor. "Arabayı umursadıklarını sanmıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Güvenilmez olduğu konusunda haksız değilsin."

"Hey, ona hakaret edebilecek tek kişi benim."

Gözlerini deviriyor. "Buranın güvenlik kamerası var mı?"

"Evet. Biri otoparka bakıyor, diğeri de arka girişte."

Daha geçen hafta taktırdım ve şimdi ekstra maliyete rağmen taktırdığım için minnettarım. Belki de adamı yakalamışsızdır. "Tamam, güzel. Hastanede işimiz bittiğinde, hırsızlık olayını rapor edecek ve güvenlik kayıtlarını teslim edeceksin."

kasetler."

Yorgunluğumun tüm ağırlığını hissederek iç çektim. "Yarın yaparım. Bu gece olmaz. Yorgunum."

Cooper uzun bir nefes verir. "Tamam, aşkım. Az önce beni korkuttun. Seni daha önce hiç böyle duymamıştım. Ve sonra cevap vermeyi bıraktığında ..."

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum ağzımı bükerek.

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok. Beni aradığın için çok mutluyum."

Ellerimi temizlemeyi bitirdiğinde başka ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum, birkaç saniyede bir iyi olduğumdan emin olmak için bana bakıyor.

Birkaç dakika sonra ellerimi beyaz bandajlarla sarıyor ve "Hastaneye giderken uyanık kal. Ben ciddiylim."

Boğazımdaki endişeyi yutarak başımı sallıyorum. Kemerimi bağlıyor, sonra ilk yardım çantasını araca geri koyuyor ve sürücü koltuğuna oturuyor. Durumun ağır gerçekliği olmasaydı, beni uyanık tutmak için radyoyu bangır bangır açmasına ve klimayı sonuna kadar açmasına gülerdim.

O kadar endişeli ki, müzik başımın zonklamasını daha da artırsa da hiçbir şey söylemiyorum. Bu kadar çabuk geldiği için şanslıyım. Bana ulaşmak için acele etmeseydi başıma neler gelebileceğini düşünmekten çok korkuyorum.

"Yakında eve gidebileceksiniz, ancak bahsettiğim semptomları gözlemlemek için bu gecedan yarına kadar birisinin sizinle kalmasını istiyorum, tamam mı? Onunla kalabilecek misin?"

Hastanenin acil servis doktorlarından biri - muhteşem alevli turuncu saçları ve sıcak bir gülümsemesi olan kıvrımlı bir kadın - elini bileğime koyuyor ve Cooper ile bana bakıyor.

Cooper doktora bakmadan önce gözlerini bana çeviriyor. "Ben olmayacağım ama bu gece yanında biri olacak."

Kaşlarım çatıldı. "Planın mı var?" Gülüyor, başını sallıyor. "Hayır, aşkım. Ama sanırım-"

"Braxton?" diye bağılıyor derin bir ses odanın dışından. "Bana dokunma. Sadece bana onun nerede olduğunu söyle. Braxton?"

Doktorun dudakları, kahkahasını tutmaya çalışıyormuş gibi görünen bir şekilde geriliyor. "Bu sizin için sanırım?"

Kalbim aşırı hızlanıyor. O burada. "Evet. Bu benim için. Kapıyı açabilir miyiz?"

"Çıkarken açık bırakacağım. Unutmayın, herhangi bir belirti hissetmeye başlarsanız tekrar gelin."

"Yapacağım."

"Pekâlâ. İyi geceler çocuklar."

"Teşekkür ederim," diyorum başımdaki bandaja temkinli bir şekilde dokunarak.

Bakışlarım onu kapıdan çıkarken takip ediyor ve bana doğru koşan, vücudu hokey kıyafetleriyle kaplı ve hastane personelinin oluşan kalabalığı iten adama takılıyor. Ona bakarken çenem düşüyor, gözlerindeki endişe ve dudaklarının ismini söylerken ayrılması.

Doktorum gruba doğru bir şeyler mırıldanıyor ve anında ayrılarak Maddox'un geçmesi için yer açıyorlar.

Konuşmaya çalışıyorum ama bize ulaşım beni muayene masasında oturduğum yerden tuttuğu, kollarına aldığı ve Cooper'dan uzaklaştırdığı anda kelimelerim ölüyor. Başıma dikkat ederek sırtımı duvara yaslıyor ve yüzünü boynuma gömüp titreyen nefeslerini tenime bırakıyor. Kollarımı boynuna doluyorum, teçhizatının bizi daha yakın olmaktan alıkoymasından hoşlanmıyorum.

"İyisin, bebeğim. İyisin. Kahretsin," diye nefes alıyor, kolları beni güzelce ve sıkıca sarmış.

Kapı kapanmadan önce Cooper usulca "Dışarıda olacağım," diyor ve sadece Maddox ve ben kalıyoruz.

"Nasıl geldin buraya?" Gözlerimi kapatarak soruyorum, boynunu sıkıca kavrarken avuçlarıma baskı yapmamaya dikkat ediyorum.

"Bunun bir önemi yok. Siktir, nasıl hissediyorsun? Ne oldu?"

"Bu önemli. Şu anda bir oyun oynuyor olmanız gerekiyor," diye ısrar ediyorum.

Beni duvardan çekip yatağın kenarına oturtuyor. Aramızda bıraktığı mesafeye itiraz edecek oluyorum, ama o bunu hemen ortadan kaldırıyor, bacaklarımın arasına girip yüzümü ellerinin arasına alıyor. Gözleri yüzümü tarıyor, altındaki deri nemli, başparmağını yanağımda gezdirip kafa derimdeki dikişin etrafındaki saçlarıma dokunduğunda yüz hatlarını panik kaplıyor. Ona gözlerimi kırptırıyorum, bekliyorum ve gelmeyen kelimeler için bekliyorum.

"Maddox," diye fısıldıyorum.

"Bunu sana kimin yaptığını söyle, bebeğim."

Sözleri sakın görünüyor ama içimi ürperten yoğun bir tehlike hissiyle titreşiyor.

"Bilmiyorum. Sadece birinin arabama girdiğini fark ettim ve sanırım henüz gitmemişlerdi. Tek hatırladığım öne doğru itildiğim, düştüğüm ve sonra da uykuya daldığım. Uyandığımda Cooper oradaydı."

Boğazı düğümleniyor. Hava etrafımızı sıkıca sarıyor.

"Bunun icabına bakacağım, söz veriyorum. Bunu her kim yaptıysa yanına kalmayacak," diye yemin ediyor.

Ellerimi incitmeden yüzünü kendime doğru çekebilmeyi dileyerek başımı sallıyorum. Bir tür içsel savaş veriyor ve ben de onun zihnine dalıp dahil olmak istiyorum.

"Cooper bu gece beni izleyebilirdi. Gelmene gerek yoktu. Başının belaya girmesini istemiyorum," diye mırıldandım.

Alnını benimkine yaklaştırıyor, bir o yana bir bu yana çeviriyor. "Her zaman seni seçeceğim. Senden başka hiçbir şey benim için önemli değil. Hiçbir şeyin."

Dudaklarımı dişlerimin arasına sıkıştırıp onu içime çekiyorum, ekipmanının pek de hoş olmayan kokusunu görmezden gelip vücut yıkamasının ipucuna odaklanıyorum.

"Aradığında telefonuma cevap vermediğim için çok özür dilerim.

Zaten son bir antrenman için buzun üzerindeydim" diye .

"Sorun değil. Nasıl öğrendin?"

"Cooper babamı aradı. Babam Koç'u aradı. Koç bana söyledi. Kelimeler ağızından çıkar çıkmaz oradan ayrıldım. Bentley olmasaydı patenlerimi giyip giderdim, aklım başımda değildi."

Burunlarımızı çarpıştırarak usulca gülüyorum. "Geldiğiniz için teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme, tatlım. Sadece lütfen, bir daha asla birinin bana senin incindiğini söylemesini istemiyorum."

"Elimden geleni yapacağım," diye şaka yapmaya çalışıyorum.

Çenesi titriyor. "Ben ciddiylim. Hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum. Seni tekrar kaybedemem, tamam mı? Sadece seni görmek

... oraya gidip bu adamı bulmamak için her şeyimi veriyorum."

Dudaklarımı çenesine, onu kaplayan gür sakalına bastırıyorum. Sevmeye başladığım sakalına. "Ben iyiyim, Dox. Söz veriyorum. Beni eve götürebilir misin lütfen? Tek istediğim sarılmak ve televizyon izlemek."

Beni usulca öpmeden önce parmak boğumuyla alt dudağımın izini sürüyor. Bu temkinli bir öpücük, sanki beni kıracağından korkuyor ve bunun olması mümkün olmasa da, bu jesti kollarımı açarak kabul ediyorum.

"Seni duşta tutmama ve önce saçındaki kanı yıkamama izin verdiğin sürece," diyor. Bunu düşünüyormuş gibi yapıyorum ve o da alt dudağımı ısırtıyor. "Lütfen. Beni dizlerimin üzerine çöküp yalvartmayın."

"Gördün mü, bu çok cazip bir resim. Bunu bana sunarak hata yaptın." Kaşlarımı sallıyorum.

"Evde, bebeğim. Cooper her an buraya gelebilir ve sana bu kadar hızlı ulaştığı için ona hayatımı borçlu olsam da, beni senin için dizlerimin üzerinde görmesine izin vermeyeceğim," diyor, sesi gür bir fısıltıya dönüşüyor.

"Bana uyar, ancak eminim sizi o pozisyonda bulmak onun bütün yılını alırdı."

Maddox sanki saçma bir şey söylemişim gibi gülümseyerek başını sallıyor. "Hayatımız boyunca beni ayaklarının dibinde görmek için bekledi, Braxton. Bunu görmek sadece onun yılını doldurmaz. Şimdi eve gidelim."

Home.

Benim evimi mi yoksa kendi evini mi kastettiğini bilmiyorum ve bir önemi de yok gibi görünüyor. Ev, o neredeyse orasıdır.

Bana bir gamze gösterip Cooper'ı içeri almak için hamle yaptığında aptal gibi sırtıyorum, böylece gidebileceğiz.

36

MADDOX

HAYATIMDA SADECE BİRKAÇ KEZ

toplum içinde kendimi kaybedecek kadar sinirlendiğimi hatırlamıyorum. Buzun üzerinde olmadığım sürece, kendimi kilit altında tutarım. Ama Koç antrenmanda beni buzdan çıkarıp Braxton'ın hastanede olduğunu söylediği an, sanki başka biri bedenimi ele geçirmiş gibiydi.

Birdenbire öfke dışında her şeyden sıyrılmıştım. Kulağıma fısıldayan yakıcı bir öfke, gidip sorumluyu bulmamı ve evrene kadınımı tehlikeye atmaktan ne kadar az zevk aldığımı göstermemi emrediyordu.

İçimde hiç alışık olmadığım bir çaresizlik vardı ve bu beni çılgına çevirdi. Nerede olduğum önemli değildi, Koç beni kenara çektiği andan itibaren biliyordum. Görüşüm tünelleşti ve sonra sadece Braxton vardı.

Ve saatler sonra yatakta uzanırken, yanağını göğsüme bastırırken, parmakları dikkatlice tişörtümün içinde kıvrılırken, bir sonraki maçta yedek kalmanın buna değdiğini biliyorum. Hiç şüphesiz.

Yatağımın önündeki düz ekranda adını hatırlamadığım bir film oynuyor. Braxton göğsüme yayılmış, bacaklarını kalçalarımın dolamış, beni bir koalanın lanet bir ağacı tuttuğu gibi tutuyor. Kollarımda ve yatağımdayken rahatım, huzurluyum.

Dudaklarımı başının üstünde gezdiriyorum, ileri geri, ileri geri, bir yandan da birkaç dakika önce filmde odamı dolduran bir şarkıyı mırıldanıyorum. Braxton'ı uyanık tutmak düşündüğümde daha kolay oldu, ama sanırım yemesini söylediğim bir kase ekşi jelibon şu anda onu oldukça uyuşturdu.

Parmaklarını açıyor, yokluklarında gömleğimi buruşuk bırakıyor ve sonra yanımdaki kaseye uzanıyor, mavi-pembe bir tane yakalayana kadar etrafı kazıyor. Bana bakmak için başını eğdiğinde ve solucanı ağzımın önünde sallamak için uzandığında burnumu kırıştırıyorum.

"Bir tane istemediğine emin misin?" diye soruyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor.

"Kum yemeyi tercih ederim, bebeğim. Yine de teşekkürler." Kıkırdıyor, onun yerine şekeri ağzına atıyor. Çiğnemesini ve ardından şeker tanelerini dudaklarından yalamasını izliyorum, gözleri sürekli parlıyor.

"Ekşi şekerden hiç hoşlanmadın. Eğer yemiyorsan, kilerindeki rafların tamamının bu tür şeylere ayrılmış olması senin için garip," diyerek dudaklarını şapırdatıyor.

"Mm, ben sevmiyorum ama sen seviyorsun," diye mırıldanıyorum bir öpücük çalmadan önce, şekerin kalıcı tadını zihnimin arkasına itiyorum. "Ve onları yiyebilecek kadar burada olmanı umuyorum. Bu hüsnükuruntu muydu?"

"Hiç de değil." Dudakları ayrılıyor, dili ağzıma giriyor. Sertçe emiyorum, göğsümü ittiğinde sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum. Dilini bıraktıktan sonra bana şakacı bir şekilde bakıyor. "Aslında, şimdi düşündüm de, öyle olabilirdi."

Bir kahkaha atıyorum ve başımı arkamda yığılı yastıklara yaslıyorum. "Şaplak yemek için çok ağrın var, Braxton. Ama böyle devam edersen umurunda olmayabilir."

Yanımda kıpırdanıyor. "Ooh, bu bir tehdit mi yoksa söz mü?"

"Artık ikisinden de hoşlanacağını bildiğim için ikisi de değil."

"Bu çok kaba."

Elimi onun yan tarafına doğru itiyorum ve kıcının yanağını avucumun içine alıp daha önce gece çantasına koyduğu ipek pijama şortunun içinden sıkıyorum.

"Üzgünüm, prenses."

"Bunu telafi etmenin bir yolu var." Bunu neredeyse utangaç bir şekilde söylüyor ve ben hemen merak ediyorum.

"Duymama izin ver."

Ön kolunun üzerinde doğrulup bakışlarımı tutuyor ve şöyle diyor: "Henüz bağış kampanyaları ya da evlat edinme günü hakkında çok fazla konuşmadığımızı biliyorum ama daha bir ay var ve hâlâ çözmemiz gereken çok şey var. Sadie ve benim aklımıza gelen bir fikir, muhtemelen bu yıl çok fazla sponsora ihtiyaç duymayacağımız kadar iyi sonuç verecek. Bence inanılmaz satar."

"Fikir nedir? Ben bu işlerden hiç anlamam, tatlım. Burada iyi bir iş çıkarabilmem için her şeyi benim için hecelemen gerekecek."

Başını sallıyor, bir gülümseme beliriyor. "Sadie bana genellikle evlat edinme gününden önce birkaç bağış toplama etkinliği düzenleyerek tanıtım yaptıklarını ve her zamanki sponsorlarıyla birlikte etkinliğin kendisi için para topladıklarını söyledi. Evlat edinme günü mümkün olduğunca çok sayıda potansiyel aileyi bir araya getirmeyi amaçlıyor ve önceden ne kadar çok hazırlık yaparsak, genellikle katılım o kadar iyi oluyor."

"Peki, senin bu fikrin nedir?"

Bir boynuna doğru kayıyor ve gözlerini kaçırırken yanaklarını boyuyor. Çenesini nazıkçe çimdikliyorum ve onu kendime döndürüyorum.

"O kadar da kötü olamaz," diye ekliyorum, onu cesaretlendirmeyi umarak. "Sence VW'yi bu işi yapmaya ikna edebilir misin?"

sahiplendirilecek köpeklerle takvim fotoğrafı çekimi?" Hepsini bir nefeste söylüyor ve sonra uzun bir nefes çekiyor.

Onun gerginliğine gülmek için kendimi zor tutuyorum. Gergin komik olduğu için değil.

Çünkü bir an için bile olsa onu istediği her şeyden mahrum bırakabileceğimi düşündü.

"Bence Alexander'ın imajımı düzeltmeyi ne kadar çok istediğini test etmek için mükemmel bir zaman. Bunu gerçekleştireceğim."

Bunu gerçekleştirmek için ne yaparsam yapayım buna değeceğini bilmem için tek ihtiyacım olan şey onun şu gülümsemesi.

"Aman Tanrım. Seni çok seviyorum," diye haykırıyor ve yüzümü öpücüklere boğuyor. Kıçını sıkıca kavıyorum ve diğer elimi kalçasının üzerine koyarak vücudumun daha da yukarısına çekiyorum. "Bu harika olacak. Teşekkürler Maddox."

Tekrar geri çekilmesine fırsat vermeden ağzını uzun bir öpücükle çalıyorum ve avucumu bacağına sürterek derisinin tüylerim diken diken olduğunu hissediyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına, nefes alıp vererek. "Uyumak istiyorsan yeterince uyanık kaldın."

Mırıldanıyor, başını omzuma düşürüyor ve burnunu boğazıma sürtüyor. "Ama artık uyukum yok."

Kıçına vuruyorum ve sarsılıyor, bana kocaman gözlerle bakıyor. Onu geri çevirmek varlığımın her zerresine karşı geliyor ama bu onun iyiliği için.

"Uyu. Ellerin kanamaya başlamadan ve başın zonklamadan bana dokunana kadar bir daha sikilmeyeceksin."

"Berbatsın." Kendini tekrar göğsüme bırakıyor ama yakınımda duruyor. Eğer bir kedi olsaydım, onun bana karşı hissettiği duyguyla mırıldanırdım.

"yanmayacağı anlamına geliyorsa emerim,"
diyorum. "Tamam. Bana katılırsan uyurum."

"Anlaştık."

"Dişlerimizi fırçalamamız lazım. Benim kurtlu sakızlı."

I kıkırdama. "Yap sen istiyorum Ben için taşımak sen için banyoya?"

Tırnaklarını yan tarafıma vuruyor, orada beni ürperten şekiller çiziyor. "Yapar mısın? Başım ağrıyor."

"Oh, şimdi mi? Huh. Ne kadar komik." Sırıtiyorum ve onu kucaklayıp banyoya taşımadan önce altından yere kayıyorum.

Başıboş bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Swoon. Benim parlak zırhı kişisel şövalyem."

"Bu doğru. Bunu sakın unutma."

"BU ŞEYİ NASIL KULLANIYORSUN?" Braxton ertesi sabah mutfaktan bağırıyor, arkasından bir çınlama geliyor. "Ve neden her şey bu kadar yüksek?"

Yatak odasından çıkmadan önce eşofmanımı başıma geçirip omuz silkerek düzgünce oturmasını sağlıyorum. Boğuşma seslerini takip ederek onu kilerde, parmak uçlarında raflardan birine eğilmiş, elleri başının üzerinde sallanırken buluyorum. Kahve kapsüllerimi koyduğum plastik kap uzandığı rafta duruyordu, ben de arkasından yaklaşıp göğsümü sırtına dayayarak kabı aldım.

Bana doğru dönüyor, ne kadar yakın olduğumu görünce nefesi kesiliyor. Kabı aramızda tutuyorum ve sırtıtiyorum.

"Bundan sonra senin için burada bir tabure tutayım mı?"

Gözlerini deviriyor ama ağzının kenarı seğiriyor. "Belki de her şeyi bir raf aşağı indirmeliyiz. Kim o kadar yüksek raflar yapar ki zaten? Biraz aşırı görünüyor."

Kabı kaptığı gibi etrafımdan dolanıyor ve mutfığa geri dönüyor. Etrafımda bir kadının olması, alanımda bu kadar kolay hareket etmesi farklı bir deneyim. Buna bayılıyorum. Gerçekten.

Burası da onun alanı gibi görünseydi daha çok severdim ama henüz bunu duymaya hazır mı bilmiyorum.

Braxton makineye bir kahve kapsülü atıyor ve seçtiği siyah kupa sürekli kahverengi bir sıvıyla dolmaya başladığında başarısını haykırıyor.

Bunun yerine "Mutfağında ne kadar güzel görüldüğünden bahsetmiş miydim?" demeyi tercih ediyorum.

Omzunun üzerinden bana bakıyor, gözleri sıcacık ve masmavi. "Bir ya da iki kez. Güzel bir mutfak. Benim zevkime göre biraz yavan ama."

Gözlerimi mekânın üzerinde gezdiriyorum ve inkâr etme zahmetine girmiyorum. Büyük ama beyaz dolapları ve beyaz mermer tezgahıyla fazla temiz görünüyor. Çok steril.

Burayı satın aldığımda, nasıl görüldüğü umurumda değildi. İhtiyacım olandan daha fazla param olduğunu biliyordum ve çatı katı, paranın bir kısmını harcamak için iyi bir yer gibi görünüyordu. Ama dört yıl sonra, birinin evinden çok kiralık bir yer gibi. Büyüdüğüm yerden çok uzakta.

Sırtımı tezgâha dayayıp onu izliyorum. VW kapüşonunun ipleri, kupayı dudaklarına götürüp sade kahveden bir yudum aldığında kupaya batmaya çalışıyor. Bir çift gri eşofman altı bacaklarının üzerine düşüyor ve ayak bileklerinden iki kez kıvrılıyor. Dağınık bukleler kafasında toplanmış ve dudakları bu sabah çaldığım öpücüklerden dolayı hâlâ biraz şişmiş durumda, yatağında onunla uyanmanın verdiği his bunu yapamayacak kadar olağanüstü.

"Haklısın. Tüm bu mekanın senin evindeki renge ihtiyacı var," diyorum.

"Bana taşınmayı teklif etme girişimin bu mu Maddox? Çünkü bu çatı katı benim tarzım değil."

Gözlerim bir an için irileşiyor, yüz ifademi düzeltmeden önce şaşkınlığım üzerimden kayıp gidiyor.

"Haklısın. Öyle değil. Öyleyse, öyle bir şey bulalım."

Şimdi şaşırma sırası onda. "Ciddi misin sen?"

"Kalp krizi gibi, bebeğim."

Çatı katından gelen ani bir sesle konuşmamız kesildi ve platin sarısı saçlarıyla mutfağa daldığında onu odadan dışarı itmeye hazır bir şekilde alarma geçtim.

"Yaşıyorsun! Aman Tanrım, bizi çok endişelendirdin!" Addie bağırarak Braxton'a doğru koşar.

Braxton, ablam ona sıkıca sarılmadan önce fincanını arkasındaki tezgâha koyacak zamanı ancak buluyor. Kızım, ablamın omzunun üzerinden gözlerime bakıyor ve ben de en az onun kadar şaşırarak omuz silkiyorum.

"Adalyn, kızıma zarar verme!" Annem uyarıyor ve ben de dönüp onu yanında babamla içeri girerken buluyorum.

İki kez göz kırpmıyorum ve ellerimi havaya kaldırıyorum. "Burada ne var? Haber vermeden gelemezsin. Buraya nasıl girdin ki?"

"Hiçbir şey bir anneyi bebeklerine ulaşmaktan alıkoyamaz Maddox. Biz de Braxton'ı görmeye geldik tabii ki. Tarçınlı çörek getirdik çünkü nasıl yemek yapamadığını biliyorum," diyor ve tezgâha beyaz bir kâğıt torba bırakıyor.

"Oh, tamam o zaman. Kendinizi evinizde hissedin." Alay ettim. "Teşekkür bebeğim," diye cevaplıyor annem beni itmeden önce.

Kız kardeşimi Braxton'dan uzaklaştırıp kendi kucağına aldı. "Cooper bir dedikoducu, korkarım. Addie'yi aradı ve o bize söyler söylemez gelip senin iyi olup olmadığını kendi gözlerimizle görmemiz gerektiğini anladık. Çok endişelendik."

Babam yanıma sokuldu, gözleri annemdeydi. "Seni uyarmaya çalıştıktan sonra bana gizlilik yemini ettirdi. Sabahınızı kısa kestiğim için üzgünüm."

Annem ve kız kardeşim Braxton'ın üzerine titreyerek onu ne kadar çok sevdiklerini kendi yöntemleriyle göstermeye başladıklarında gerçekten sinirlenmekte zorlanarak omuz silkiyorum. Ona göstermeyi çok istedikleri ilgi ve şefkati hak ediyor.

"Onlara yeniden alışmaya başlaması onun için iyi olacak. Bu sefer gitmesine izin vermeyeceğim," diyorum.

Babam usulca gülüyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Bunu yapacağını düşünmemiştim ama duyduğuma sevindim. O hepimizin ailesi."

"Sence ne kadar erken çok erken?" kaçırdım.

"Neden bahsettiğine bağlı."

Braxton, Addie ve annem arasındaki boşluktan bana sırtıyor ve onu geri alıp yanıma getirmek istemiyorsam ne olayım. Buraya aitmiş gibi görünüyor. Benimle ve ailemle birlikte. Ve ben onun gerçekten buraya ait olduğunu çok iyi biliyorum.

Addie onları mutfaktan çıkarıp oturma odasına götürüyor ve Braxton'ın kahvesini taşıyor. Annem yolda tarçınlı çörek paketini kapıyor ve bana göz kırpmıyor.

Babama bakıyorum, yüzüm açık, kalbim çıplak.

"Her şeyden bahsediyorum baba. Her şeyi onunla yapmak istiyorum ve daha fazla zaman kaybetme düşüncesi beni hasta ediyor."

"İkiniz için çok erken olduğunu sanmıyorum Maddox. Uzun zamandır bekliyorduk. Eğer benden onay istiyorsan, on yılı aşkın bir süredir onay alıyorsun. Kendiniz ve kızınız için doğru olanı yapın."

"Teşekkür ederim, baba." Kelimeleri boğazımdan kazıyarak çıkarıyorum, duygularım bunu zor bir görev haline getiriyor.

"Ne için?"

"Bunu kendim yapmaktan çok korktuğumda onu bana geri getirdiğin için."

SANIRIM ÖLDÜM VE CENNETE GITTİM. BİR CENNET DOLUSU gömleksiz, kaslı vücutlar ve uylukları saran siyah boxer külotlar.

Altı Vancouver Warriors oyuncusu bir saat önce bu fotoğraf çekimi için geldiklerinden beri sürekli ter içindeyim, her oyuncu başlamak için bir öncekinden daha heyecanlıydı. Heyecanlarının Minnesota'ya karşı aldıkları üçüncü tur galibiyetiyle ve playoffların dördüncü ve son turuna kalmalarıyla da bir ilgisi olabilir ama ne olursa olsun bunu kabul ediyorum.

Dördüncü turun başlamasına dört gün kala, evlat edinme gününe de yaklaşıyoruz. İki hafta kaldı ve bu fotoğraf çekimi hazırlıklarımızı tamamlamak için mükemmel bir yol.

"Colt Warner! Tanrı aşkına, lütfen Maddox'a asılmayı bırak. Bernie'yi korkutuyorsun," diye homurdanıyor Sadie'nin tuttuğu fotoğrafçı Diamond.

Colt'un dikkatini, minyatür kovboy şapkasının altında başını iki yana eğerek ona bakan dachshund'a çekmeye çalışıyor ama taşralı çocuk yeni yürümeye başlayan bir çocuğun dikkat süresine sahip gibi görünüyor.

Maddox bir kahkaha atıyor ve takım arkadaşını köpeğin yanına itiyor. Bernie sabırla oturuyor

Colt'un tekrar oturmasını ve onu kollarına çekmesini bekler.

"Gülümse Colt. Yoksa eşleşen kovboy şapkalarını alırım," diye tehdit eden Diamond, pahalı görünümlü fotoğraf makinesiyle birkaç fotoğraf çekmeye başladı.

Colt ve Bernie'nin arkasına kurulan beyaz fon Diamond'ın stüdyosunun büyük bölümünü kaplıyor, ancak devasa adamların eklenmesiyle bile şaşırtıcı bir şekilde çok kalabalık hissettirmiyor.

Maddox aniden yanımda, ağzı kulağımda, "Burada çok seksi görünüyorsun, her şey kontrolün altında," diye mırıldanıyor.

Yanına doğru eğildim, sıcak ve çıplak koluma sürtünme hissiyle mırıldandım. Şimdiden üzerine atlamamak için kendimi zor tutuyorum ve ona yarı çıplak bakmak zorunda kaldığım süre uzadıkça ellerimi kendime saklamak daha da zorlaşıyor. Dalgalanan kasları ve dövmele teniyle yürüyen bir ıslak rüya gibi.

Henüz fotoğraf çekirme sırası ona gelmedi, bu yüzden onu bir köpekle poz verirken gördüğüm anda daha da kötüleşeceğini varsayabilirim. Birdenbire bugün pantolon değil de güneş elbisesi giyme kararına şükretmeye başladım. En azından elbiseyle tahrik olduğumun görünür bir kanıtı olmayacak.

"Şimdiye kadar pek bir şey yapmama gerek kalmadı. Diamond tek başına sizi hizada tutma konusunda harika bir iş çıkarıyor."

Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Ondan hoşlanıyorum. Taşaklı kız. Bu adamları dizginleyebilmek için bir çift çelik gibi taşağa sahip olmanız gerekir. Serserilik yapmayacaklarını bilecek kadar yaşlılar ama umursamayacak kadar da çılgınlar."

Yanağımı pazusuna bastırıyorum ve kolumu ön tarafına dolayarak parmaklarımı oradaki kasların yarıklarına daldırıyorum, kendimi durduramıyorum. Elimi tutup parmaklarımızı birbirine geçirmeden önce göğsünden bir gümbürtü yükseliyor ve yapmaya çalıştığım şeyi sürdürmeme engel oluyor.

"Bebeğim, bu güzel elbisenin içindeki görüntüyle şimdiden ereksiyonla savaşıyorum. Lütfen daha da kötüleştirme," diyor sıkıca, neredeyse yalvarırcasına.

"Öyle mi? Beğendin mi?" Gözlerimi tekrar ona çevirmeden önce yeşil elbiseye bakıyorum. "Formalarını her gün değil de sadece maç günleri giymeme izin verdiğin için temaya sadık kalmaya çalışacağımı düşündüm."

Geçtiğimiz ay tüm hayatım boyunca aldığımdan daha fazla yeşil renkli kıyafet aldım ama sıcak havalarda ağır bir forma giymek zorunda kalmaktan daha iyi.

"Muhteşem görünüyorsun, Curly Fry."

İltifat karşısında yüzüm kızarıyor, gözlerimi . "Teşekkür ederim."

"Bu kadar zaman sonra hâlâ yüzünü kızartabiliyor olmama bayılıyorum," diye itiraf ediyor, bakışlarının ağırlığı yanaklarımda.

"Bana söylediğin şeyler karşısında yüzümün kızarmayacağını hiç sanmıyorum."

Başını eğiyor ve sıcak nefesi kulağımın ucuna çarpıyor. "Güzel. Sende pembe rengi seviyorum. Yanaklarında ve o güzel amcığında."

Neredeyse başımı geriye atıp inleyecektim ama bunun yerine kalçalarımı birbirine bastırmayı tercih ettim, külotumun nemli malzemesinin altımdaki tene yapıştığını hissettim.

"Hemen kes şunu. Diamond'a seni sıraya koymasını söylüyorum, böylece daha çabuk giyinebilirsin," diye mırıldanıyorum.

Ondan uzaklaşmaya çalışırken güçlü kahkahasını duyuyorum ve elimi çektiğini hissediyorum. Arkama bakmadan önce gözlerimdeki şehveti kırıştırmak zorunda kalıyorum. O kadar geniş sırtıyor ki iki yanağındaki gamzeleri de ortaya çıkmış. Pislik herif.

"Özür dilerim. Beni affeder misin?"

Ona bakıyorum, ifadem düz. "Hayır. Şimdi poz vermeye hazır ol."

Başka bir kahkaha patlamasıyla bileğimi bırakıyor ve onu orada öylece bırakıyorum, kalçalarımın arasındaki kayganlık beni ondan çok kendime kızdırıyor.

Ona ulaştığımda Diamond gökkuşağı rengindeki saçlarını topuz yapmış, tepedeki ışıkların sıcaklığından alnında hafif bir parlaklık var. Colt uzanmış

Önümüzde yan yatmış, Bernie karnına yaslanmış, her ikisinin de kovboy şapkaları arkaya doğru eğilmiş, neredeyse kafalarından sarkıyordu.

"Bir tane daha çocuklar. Bana sırt Colt. İyi bir tane olması gerektiğini biliyorum. Evet, harika. Şimdi elini Bernie'nin sırtına koy ve onu kendine doğru çek. Mükemmel," diye talimat veriyor Diamond, daha fazla fotoğraf çekmek için dizlerinin üzerine çöküyor. "Tamam, işin bitti Kovboy. Bernie'yi diğer odaya götür, muhtemelen o kadar testosterondan sonra bir molaya ihtiyacı vardır."

Colt kendini yukarı iter ve Bernie'yi tek eliyle yakalar. "Bundan sonra ne yapıyorsun?" diye sorarken gözleri Diamond'a kayıyor. Bir süreliğine Bernie'nin yerini almak ister misin?"

"Hiç de değil. Ama iyi iş çıkardığınız için teşekkürler," diye yanıtlıyor ve sıcak bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Şu ana kadar her şeyi nasıl buldun? Devam etmeden önce bazı çekimleri görmek ister misin?"

Bir elimi havada gezdiriyorum. "Oh, hayır. Sana güveniyorum. Şimdiye kadar her şey harikaydı. Aslında sıradaki Maddox olabilir mi diye merak ediyordum. Bentley'nin gitmesi gerektiğini biliyorum ama-"

"Elbette! Kiminle beraberdi? Daha önce baktığımda yanında bir isim gördüğümü sanmıyorum."

"Doğru. Aslında onu Hades ile denemeyi umuyordum ama Hades'in buna hazır olup olmadığını görmek için bazı adamların bir süreliğine dışarı çıkmasına ihtiyacım olabilir. Sorun olur mu?"

Hades'in Maddox ile poz vermesi kolay bir karar değildi ama en mantıklısı buydu. Hades çok daha iyi ama diğerleriyle iyi olup olmayacağını bilmiyorum. Doxla iyi geçinip geçinemeyeceğini bile bilmiyorum ama Dox'un bir şeylerin ters gitmesi durumunda onunla birlikte olabileceği fikri beni daha az strese sokuyor.

Hades'in bir aileye ihtiyacı var ve bu takvim bunun gerçekleşmesini sağlamanın en iyi yolu olabilir. Onun dışlanması istemiyorum.

"Kesinlikle. Sen hepsini hazırlarken ben de kısa bir mola vermelerini sağlayabilirim," diyor Diamond.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum, onun kolay kabulleniliyle rahatlıyorum.

Adamları odadan çıkarmaya başlamadan önce bana bir kez daha gülümsüyor, emirleri net ve kesin. Pek karşı koymadılar, onun yerine zavallı kadınla flört etmeyi tercih ettiler.

Uzun bir vücut arkamdan beni sarıyor ve Maddox'un kolonyasının baharatlı kokusu onu ele veriyor. Başımın tepesini öpüyor.

"Beni yalnız bırakmak istiyorsan bunu söyleyebilirdin," diye saçlarımla dalga geçiyor, vücudu sessiz bir kahkahayla titriyor.

"Sana bugün Hades'le birlikte olduğunu söylesem kabul eder miydin?" Onun flörtünü görmezden gelerek soruyorum.

Endişeli ses tonum karşısında kalçalarımı tutup beni döndürüyor, kaşları çatılıyor. "Senin kararlarına güveniyorum, Braxton. Benim için en iyisinin ne olduğunu düşünüyorsan o olur."

"Tamam. Onu alıp buraya getireceğim. Sen Colt'un olduğu yere otur ve bırak o sana gelsin," diye geveledim.

Başını sallıyor, yüzü hâlâ endişeyle çarpılmış. "Tamam. Nefes al tatlım. Her şey yoluna girecek."

"Nefes al," diye . "Tamam. Tamam. Hemen döneceğim."

Topuğumun üzerinde dönerek açık kapıdan çıkıyorum ve genellikle pansuman için kullanılan ama bugün köpek kreşine dönüştürülen küçük odaya doğru ilerliyorum. Hades'i, Maddox'un evinden çaldığım ve kokuyla erken tanıştırmamanın yardımcı olacağını umarak yanımda getirdiğim kabarık VW battaniyesinin üzerinde, kafesinde yatarken buluyorum. Battaniyenin üzerinde ne kadar rahat kıvrılmış görüldüğüne bakılırsa, kokusunu umursamıyor gibi görünüyor.

Akıllı köpek.

Oyun oynamadığı için kalbim sızlıyor ama henüz diğer köpeklerle tek başına dolaşmaya hazır olmadığını biliyorum.

Tasmasını ve tasmasını yerden alıp sandığının yanına götürüyorum ve kapıyı açıyorum, o ayağa kalkıp gerinirken ikisini de hızla takıyorum.

"Şimdi senin parlama zamanın bebeğim. Burada benimle gerçekten çalışmanı istiyorum, tamam mı? Maddox iyi bir adam. Söz veriyorum," diyorum ona.

Ayağa kalkmadan önce yanağımı yalıyor, kasanın kapısını kapatmadan önce onu dışarı çıkması için cesaretlendiriyorum. Biraz gergin olsa da korkmuş görünmüyor ve bu harika bir işaret.

Ana odaya geri döndüğümüzde, sinirlerim geri geliyor. Hades benden daha rahat, Maddox'un yerde oturduğunu gördüğünde bile, bacaklarını açmış ve kollarını geride tutarak kendini dik tutuyor.

"Hey, dostum," diyor Dox usulca, kıpırdamadan, sıcak yeşil gözleri benimle Hades arasında gidip geliyor.

Biz ona yaklaşırken Hades yürüyüşünü biraz yavaşlatıyor ve bana biraz daha yaklaşıyor. Maddox'un tam önünde durup ona baktığında nefesimi tutuyorum.

"Elinizi önünüze koyun ama ona çok yaklaşmayın. Ona gelip seni koklama seçeneği ver" diyorum.

O da aynen öyle yapıyor ve Hades yaklaşarak Maddox'un eline burnuyla vuruyor. Bir nefes veriyorum ve Maddox'un yanına çömelip Hades'in sırtını okşuyorum.

"Aferin oğluma," diye övüyorum Maddox'un yanına oturmadan önce, bacaklarımı altına sıkıştırıp onun yanına yaslanıyorum. "Artık onu sevebilirsin. Tam benim olduğum yerde."

Sırtını okşarken parmakları benimkileri okşuyor. "Bu benden nefret etmediği anlamına mı geliyor?"

"Evet, bence senden gerçekten hoşlanıyor olabilir. Bu gerçekten iyiye işaret."

"Sanırım bizi birlikte seviyor. İlk tanıştığımızda benden pek hoşlanıyor gibi görünmüyordu."

"O zamandan beri çok ilerleme kaydetti. Ayrıca o gün hiçbirimizin enerjisi iyi değildi. Mutlu bir toplantı değildi," diyorum.

Maddox boğazından kısık bir ses çıkarıyor. "Sence evlat edinilecek mi?"

"Umarım öyledir. Sevgi dolu bir yuvayı hak ediyor. Birilerinin ona bir şans vermesi gerekiyor."

Sanki kendisinden bahsettiğimizi biliyormuş gibi, Hades daha fazla ilgi talep ederek yaklaşıyor. Ben ıslak bir kahkaha atarken Maddox kıkırdıyor. Konu bu köpek olunca ağlamadan duramıyorum.

"Onu evlat edinmeyi düşündün mü?" diye soruyor, gözlerimin altındaki ıslaklığı silerken.

"Evet. Ama onun için doğru kişi olup olmadığımdan emin değilim." "Ne? Sen onun için mükemmel kişisin. Hiç kimse onu senin kadar sevecek."

Hades yüzünü göğsüme bastırıyor, ben de başının öpüyorum ve dünkü banyosundan kalan hindistan cevizi kokusunu içime çekiyorum. Bizi birlikte bu kadar net görebilmek beni korkutuyor -Hades ve ben. Maddox'u da. Charlie Brown çizgi filmlerindeki Snoopy gibi Hades için çitin yanında büyük kırmızı bir köpek kulübesi olan geniş bir arka bahçede bütün gün getir götür oynar, sonra da geceyi tuğladan bir şöminenin önünde geçirirdik. Bu asla gerçekleştiremeyeceğimden korktuğum bir hayal.

"Hayatım o kadar yoğun ki, ya ona hak ettiği zamanı ayıramazsam? Başka biri verebilir. Bugün için takvim olmasaydı ondan haberi olmayacak biri. Mükemmel olmak zorunda," diyorum.

Maddox belimi tutuyor ve başını sallayarak yanağımdan öpüyor. "Aceleye gerek yok. Diamond'ı buraya geri çağıralım ve bu işi bitirelim. Oradan devam edebiliriz, tamam mı?"

Tam zamanında açık kapı çalınıyor ve üçümüz de dönüp bize bakan güzel fotoğrafçımızı görüyoruz. Gülümsemesi bulaşıcı ve ben de kendimi ona gülümseyerek el sallarken buluyorum.

"Hey. Gitmeye hazırız. Hades, Maddox'un onu fotoğraflar için yeterince iyi hareket ettirmesine izin vermeli, ancak herkes her ihtimale karşı biraz geride kalabilirse bu harika olur."

Arkasındaki boşluğu doldurmaya başlayan adamları fark ederek ona söyleyin.

Bize doğru yürüyor, gözleri parlıyor ve parmağıyla fotoğraf makinesinin tepesine dokunuyor. "Aslında, neden bunlar için kalmıyorsun? Hades en çok seninle sakın, değil mi? Ayrıca, üçünüz birlikte gerçekten harika görünüyorsunuz. Bir aile gibi."

Midem garip bir şekilde dönüyor.

"Duydun mu bebeğim? Bir aile," diye fısıldıyor Maddox kulağıma.

"Emin misin? Bütün havayı mahvetmek istemiyorum. Maddox'un üzerinde kıyafet bile yok," diye saçmalıyorum, kaçıp saklanma dürtüsüne karşı koyuyorum.

"Biriniz işe yarar bir şey yapıp Maddox'a kıyafetlerini getirebilir mi lütfen?" Diamond çocuklara bağırıyor ve bir saniye sonra Bentley kapıdan dışarı fırlıyor. Bana göz kırptı. "İşte. Bu, evlat edinme gününe getirmeye çalıştığın tüm aile olayı için mükemmel olacak."

O haklı, bu yüzden onunla bu konuda tartışmıyorum.

Bir dakika sonra Bentley geri döndü ve Maddox'a kıyafetlerini verdi. Giyinmek için ayağa kalktığında yan tarafım üşüyor, ama çok geçmeden tekrar yanmaya başlıyorum, onu tüm ihtişamıyla görmek nefesimi kesiyor. Bu adamın beni istediğine ve bana değer vermek için elinden gelen her şeyi yapmaya devam ettiğine inanmak hâlâ çok zor.

Kendimi dünyanın en şanslı kızı gibi hissediyorum.

Bir süre sonra, dizinin üzerinde küçük bir yırtık olan açık mavi bir kot pantolon ve pazularını en lezzetli şekilde saran siyah bir tişört giymiştir. Ayakları çıplak ve bu görüntüye mükemmel uyuyor.

Gözlerimde kalplerle ona göz kırpıyorum ve gülümsüyorum. Hades bana sırtını dönmüş ama vücuduma aynı hizada, Maddox'un tekrar bize katılmasını bekliyor. O gelir gelmez, fotoğraf çekirme fikrinin yarattığı gerginlik ve endişe kayboluyor ve yerini neredeyse baş döndürücü bir heyecan duygusuna bırakıyor.

Maddox kendinden emin bir şekilde, "Bu fotoğrafları çalacağım ve evimin her yerine yapıştıracağım," diyor.

Bir kolunu omuzlarıma atıp yanağımı okşarken daha da yaklaşıyorum ve Hades'in kürküne gömdüğüm parmaklarımı onunkilerle kenetliyorum.

"Bu fikri sevdim," diye mırıldandım.

"Öylece kal!" Diamond koşarak gelip birkaç metre önümüzde tekrar dizlerinin üzerine çökmeden önce çığlık atıyor, kamerasını kaldırmış ve doğrudan bize doğrultmuş. "Aynen dediğim gibi! Bir aile."

Evet. Biz bir aileyiz.

Bu terim zihnimde tekrar tekrar canlanıyor ve her seferinde daha da mükemmelleşiyor. Bu anı içime çekiyorum ve hayatımın geri kalanında her gün bu saf mutluluk hissini yaşayabilmek için dua ediyorum.

AKŞAMIN İLERLEYEN SAATLERİNDE EVDEN ÇIKTIĞIMIZDA

Çatı katının pencerelerinden içeri girdiğimizde batan güneş pembe bir parıltı saçıyor. Haziran sıcağını yenmek için klima çalışıyor ama onun dışında her yer sessiz ve sakin.

Çıplak ayaklarım serin ahşap zeminde ilerliyor ve mutfğa giriyorum. Işığı açtığımda lavaboda kahve fincanımı, Maddox'un bu sabah egzersiz öncesi kullandığı çalkalayıcı bardağın yanında ve adadaki bar taburesinin arkasından sarkan gökkuşağı süslemeli ovma kabını görüyorum.

Birkaç hafta önce birlikte geçirdiğimiz ilk geceden beri eşyalarım burayı doldurmaya başladı - burada bir çift terlik ve orada en sevdiğim ipek yastık kılıfı. Her iki gözüm açık bir şekilde olanları izliyordum ve yuvarlanmamı yavaşlatmak için herhangi bir hamle yapmadım. Dox'un bende kaldığı gecelerde eşyalarını gece çantasına koyup ben isteyken buraya bıraktığından oldukça eminim ve bu durum içimi bulandırıyor. Düşündüğüm gibi korkmuş ya da gergin değil.

Hayatlarımız zahmetsizce iç içe geçmeye başladı. Bu iyiye işaret, değil mi? Çünkü kesinlikle öyle hissettiriyor.

"Aç mısın? Banyo yapmak istersen sipariş verebilirim. Küvetin yanındaki kavanozda sevdiğin şu süslü banyo bombalarından var," diyor Maddox, çantamı ince masanın üzerine koyarken

ön kapının yanındaki masa. Ayakkabılarını çıkarırken anahtarlar yanındaki seramik kaseye çarpıyor.

Bir dirseğimi adaya bırakıp yanağımı avucumun içine alıyorum ve beni takip edişini izliyorum, dudakları doğal bir gülümsemeyle kalkmış, son zamanlarda hep orada gibi görünen bir gülümseme. Beni öpmek için eğildiğinde midem bulanıyor, bir eli belimde, diğeri çenemi usulca kavlıyor.

Erkeğimin üzerinde iç çamaşırından başka bir şey olmadan ortalıkta dolaşmasını ve dünyadaki en sevdiğim köpekle poz vermesini izleyerek geçirdiğim saatler beni hiç olmadığım kadar gerdi. Masum bir öpücük beni uçurumun kenarına getirmeye yetiyor, bana sadece onun dokunabileceği şekilde dokunulması için çaresizim.

"Ya aç olmadığımı söyleseydim?" Fısıldıyorum, tezgâha yaslanıyorum, ellerim göğsünde dolaşmaya başlıyor, tırnaklarım tişörtünü tırmalıyor.

"Yalan söylüyorsun diyebilirim çünkü kahvaltıdan beri bir şey yemedik."

"Tamam..." Burnumla başını yana yatırıyorum ve dudaklarımı çenesine bastırıyorum, boğazındaki sabit gümbürtünün üzerinden aşağıya doğru inmeden önce alt tarafını öpüyorum. "Ya önce tamamen farklı bir şey yapmak istersem? Saatlerdir ıslağım Dox. Çok ıslak."

Belimde tuttuğu elini karnımın üzerinden geçirip uyluklarımın arasındaki boşluğa doğru ittiğimde acı dolu bir ses çıkarıyor. Elinin arkasındaki damarlar avucuma doğru esniyor ve birdenbire hiçbir şey damarlı bir elden daha seksi gelmemeye başlıyor.

"Bütün günü kaygan kalçalarınla mı geçirdin, tatlım?"

Şimdi elinin kontrolünü ele alıyor, parmaklarını kullanarak elbisemi yukarı doğru itiyor, ta ki iç kalçalarım ve ıslak külotumun ortasına serin bir esinti çarpana kadar. Gözleri yüz hatlarımda geziniyor, elbisem yükseldikçe yüzümdeki ifadeyi izliyor. Parmağının ucu amıma değdiği anda öne doğru eğiliyor, tek bir dokunuş orta yerimde bir zıplama yaratırken başımı omzuna düşürüyorum.

"Siktir. Özür dilerim," diye inliyor, parmağını satenin üzerinde bir daire çizerek klitorisimden kaçınıyor.

Kalçalarım ileri doğru itiliyor, bir dokunuştan daha fazlasını arıyorum. Beni izlerken gözbebekleri o kadar büyüyor ki, yeşil neredeyse soluyor.

"Ne için?" Nefes nefese kaldım.

Uzun parmaklarından biri külotumun altından kayıyor ve amımın arasına dalmadan önce külotumu kenara itiyor. Parmağını aşağı yukarı sürtüyor, her yukarı vuruşta klitorisime daha da . Ayakta dururken bacaklarımı olabildiğince açıyorum, ama bana hala istediğimi vermediğinde kızgınlık beni kemiriyor.

"Bunu daha önce halletmeliydim. Seni karanlık bir odaya götürmeli ve seni eve götürüp için bana yalvarana kadar bu güzel amcığı yemeliydim. Yine de bunu telafi edeceğim bebeğim. Söz veriyorum."

Bu kirli söz karşısında gözlerim doluyor. "Lütfen. Sana şu anda ihtiyacım var."

Parmağını içimin derinliklerine doğru itiyor ve ben de ellerimle gömleğini kavrayıp vücudunu bir dayanak olarak kullanarak doğruluyorum. Beni onlarla becermeye başladığında başka bir parmak ilkinde katılıyor, dizlerim bükülmekle tehdit edene kadar onları içimde makaslıyor ve beni ayakta tutan tek şey ona tutunmam.

"Maddox," diye yalvarıyorum, şu anda ne istediğimden bile emin değilim. Çaresizlik damarlarımda dolaşüyor, başımı bulanıklaştırıyor ve dudaklarımı gevşetiyor. "Sadece sik beni. Hemen şimdi."

" böyle, tatlı kız. Bana ne istediğini söyle."

Düğmeyi açıp fermuarı aşağı iterken diğer eli kot pantolonunun önüne düşüyor. Aletinin ucu, prekumla ıslanmış külotunun bel bandına doğru bastırıyor. Ağzım sulanıyor, onu ağzıma almak için yanıp tutuşuyorum.

"Sikimi mi istiyorsun, Braxton?" diye soruyor, hem kotunu hem de iç çamaşırını aşağı iterek.

Başımı sallıyorum, sıkı bir yumrukla kavrayıp başparmağındaki prekumu toplayıp dudaklarıma götürmeden önce iki kez yavaşça pompalıyor. Anında ayrılıyorlar ve başparmağını içeri itiyor.

"Em," diye emrediyor, tereddüt etmeden dediğini yaptığımda burun delikleri alevleniyor, tadı kalçalarımı birbirine sürtüyor. Sevdiğin adamın sana olan arzusuyla vahşileştiğini görmenin çok tatmin edici bir yanı var ve Maddox'un kontrolünü kaybetmesini izlemek beni daha başlamadan orgazm oluruz.

Başparmağını dudaklarımdan arasından çekiyor ve ben de yüksek bir sesle bırakıyorum. Beni kalçalarımın tutup adaya yatırmadan önce ikimizin de hareket etmediği bir sessizlik oluyor.

"Bana benim olduğumu söyle Braxton. Beni bir daha asla terk etmeyeceğini söyle, ben de derinlere kayayım ve yarın beni içinde hissetmeden yürüyemeyinceye kadar seni becereyim."

"Bir daha asla, Dox. Ben seninim," diye nefes alıyorum, bakışlarını tutuyorum, yoğunluğuna kendi bakışlarımla karşılık veriyorum. Gözlerindeki ateş içime yayılıyor ve ürperiyorum, kalçalarımı kalçalarının etrafına bastırıp onu aralarına çekiyorum.

Aletini amcığımla aynı hizaya getirip giriş yerimde ileri geri kaydırmaya başladığında aramızdaki boşluğu izliyorum, kendini uyarılmamla kaplıyor. Onun için damlıyorum, ilk itişin ardından gelen gerginliği ve yanmayı hissetmek için çok açgözlüyüm.

Nasırlı bir avuç kırımın yanağını kavırıyor ve kabaca masaj yapıyor. "Haftalardır kışına şaplak atmayı düşünüyordum. Ashında aylardır. Seni ilk gördüğüm andan beri."

Kalp atışlarım hızlanıyor. "Peki neden yapmadın?"

Ateşle oynuyorum ve ağzının köşesi karanlık bir gülümsemeyle kalktığında, en iyi şekilde yanmak üzere olduğumu anlıyorum.

"Kıçını kırmızıya boyamamı mı istiyorsun, tatlım?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Sana yalvarıyorum."

Beni tezgahıtan çekip döndürdükten sonra bir elini belime koyarak beni adanın kenarına doğru eğdiğinde ciğerlerimdeki hava bir anda boşalıyor. Elbisemin arkasını kıvrıyor ve sonra etrafıma uzanıp göğüslerimi üstten çekerek sol göğsümü avucunun içine alıyor ve usulca sıkıyor.

Eğilip kulak mememi ısırırken sakalı boynumun hassas derisini sıyrıyor. "Daha önce hiç bu kadar mükemmel bir vücut görmemiştim. Sen bir başyapıtsın, Braxton."

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyorum.

"Seni seviyorum bebeğim. Bu sert meme uçlarını seviyorum-" Birini soğuk parmaklarının arasına sıkıştırıp büküyor ve kalçalarımın arasına zevk dalgaları gönderiyor. "Bu yuvarlak kıcı ve ellerimde verdiği hissi seviyorum."

Ağrıyorum, klitorisim zonkluyor ve bacaklarımı birbirine bastırmaya çalıştığımda, aralarına girerek onları daha da açıyor.

"Maddox," diye inliyorum, kıcımı geriye iterek sikini okşamaya çalışıyorum.

"Braxton," diye mırıldanıyor, parmaklarıyla karnıma bir çizgi çiziyor ve sonra uyarılmamla kayganlaşan uyluğumun içine doğru iniyor. "Bu kalçaları seviyorum.

. . senin güzel amını yaladığımda kulaklarıma baskı yapmaları. Ve sikimi içine sokarken belime sımsıkı sarılmalarına bayılıyorum." Boğuk bir ses boğazımı tırmalıyor. "Lütfen."

"Lütfen ne?"

Meme ucumu çekiştiriyor, ben de yanağımı adaya bastırıp alev alev yanan tenimde serinlemesini istiyorum.

"Şaplak at bana. Dokun bana. Becer beni. Sadece bir şey yap.

Lütfen," diye haykırıyorum, omzumun üzerinden ona bakarak.

Avucunun kıcıma ilk dokunuşu şaşkınlıkla neden oluyor, vücudum adadan uzaklaşıyor ve aniden arkamda bu kadar yakın olan vücuda karşı kıvrılıyor. Nazik bir tokat,

Beni test edecek bir şey ve bu düşünce için minnettar olsam da daha fazlasına ihtiyacım var.

"Daha sert," diye mırıldanıyorum, kalçalarımı oynatarak. Aletin ucunun göbeğime değdiğini hissettiğimde içimde bir heyecan patlaması yaşıyorum. Çok yakın.

Bir sonraki vuruş, amımdan sızan ve uyluklarımdan aşağı damlayan uyarılmanın olduğu bir acı getiriyor. Dişlerimi alt dudağıma gömüyorum ve inleyerek alnımı bileğime indiriyorum.

"Daha sert mi?" diye homurdanıyor, arkamda kamburunun üzerine çöküyor ve dudaklarını yanan kış yanağıma bastırıyor. Hafifçe kayarak ağzını diğer yanağın alt tarafına götürüyor, deriyi dişlerinin arasına alıyor ve yumuşakça ısıyor.

"Birazcık." Nefes alıp veriyorum.

Bacaklarımdan arasına uzanıyor ve amımı ayırıyor, bir parmağını derine sokuyor ve tekrar ısırırken beni okşuyor.

"Sadece bir kez daha. Senin içinde olmak istiyorum."

Hazırlık için nefesimi tutarak hızla başımı sallıyorum. Son şaplak, parmağını çıkarıp yerine sikini koyduğu anda geliyor, eve çarpıyor ve adının boğuk bir versiyonunu haykırmama neden oluyor.

"İşte bu, seni pis kız. Mükemmel hissediyorsun," diye homurdanıyor, saçlarını avucunun içine alıyor ve başımı geriye ve yana doğru çekiyor, sadece gözlerimiz çarpışacak kadar, aramızdaki hava sıkı.

Parmaklarımı sıkıca kıvırıyorum, tırnaklarım adadaki avuçlarıma batıyor. Kollarımı iki yana açtım, tüm kaslarım gergindi. Maddox beni sertçe beceriyor, her itiş beni öne doğru savuruyor, tenlerimiz birbirine çarpıyor ve çatı katında yankılanıyor.

Nefes almakta zorlanırken ciğerlerim oksijen eksikliğinden yanıyor, vücudumda kıvılcımlanan zevk patlamalarına çok fazla kapıldım, ulaşmaya çok yakın olduğum bir zirveye doğru inşa ediyorum.

Maddox kalçamı kavradı ve beni tezgahın kenarından bir santim uzağa çekti, sadece bir elini kaydırabileceği kadar uzağa

Bacaklarımın arasına girip klitorisime dokunuyor. Hızlı daireler çizerek yuvarlıyor ve ben inleyerek onun itişlerini karşılamak için geri itiyorum.

"Çok yakın," diye sızlanıyorum.

"Ben de bebeğim. Benimle gelmeni istiyorum. Ben seni doldururken bu amcığın beni kurutmasını istiyorum."

Etrafında kenetleniyorum ve o da hızlanıyor, parmakları kalçamın derinliklerine bastırıyor.

"Bunu mu istiyorsun? Seni doldurmamı ve içine bir bebek koymamı ister misin?"

Sorduğu sorunun şoku, boşalmadan, baldırlarıma kramp girmeden ve kırık bir çığlık boğazımı yırtmadan önce sadece bir vuruş sürüyor. Maddox vücudunu sırtıma yaslıyor ve ben orgazmın içinde yuvarlanırken eliyle boğazımı kapatıyor, spazmlar beni göğsüne yaslıyor.

"Sikeyim. Çok iyi, bebeğim. Çok güzel. Tam arkandayım," inliyor kalçaları teklemeden ve sıcaklık içimi doldurmadan önce.

Tezgâha yaslandığımda gözlerim kapanıyor, kaslarım gevşemeye başladığında ağrıyor. Boğazımdaki baskı kalkıyor, onun yerine boğazımı nazıkçe okşuyor, sırtıma ve sonra omurgama öpücükler konduruyor.

Klitorisimi bırakıp elini karnıma götürüyor, parmakları göbek deliğimde geziniyor.

"Bir gün seni gerçekten hamile bırakmak istiyorum. Bu sadece seni tahrik eden bir şey değil, aynı zamanda isteyebileceğini düşündüğün bir şey mi?" diye mırıldanıyor, omurgamı öpmeye devam ederken geri çekiliyor ve geri gidiyor.

Sıcaklığını kaybettiğim için inliyorum ama geri dönmesi için yalvarıyorum. Kalıcı öpücükleri ve yumuşak dokunuşları az önce olanlardan sonra çok iyi hissettiriyor. En iyi bakım şekli gibi.

"Seninle her şeyi istiyorum. Bebekler, beyaz çitler ve arka bahçede bir ağaç ev," diye cevap veriyorum, bedenimi birbirimize bakacak şekilde döndürerek. Tembelce gülümserken gözleri yüzümde sıcacık. "Her şeyi benimle mi istiyorsun?"

Ayağa kalkıyor, kot pantolonunun içine giriyor ve sonra aramızdaki boşluğu kapatarak beni kollarına çekiyor.

"Bebekler, beyaz bir çit, arka bahçede bir ağaç ev ve sol elinde büyük bir elmas yüzük. Seninle olan her şey yeterli değil."

39

MADDOX

NHL'DEKİ YEDİ YILLIK KARIYERİMDE, FINALDEYDİM.

iki kez playoff turuna kaldık. İlki Warriors'taki ikinci sezonumda Carolina'ya karşı altıncı maçta kaybettığımız maçı. İkincisi ise iki yıl önceydi ve yine kaybetmemize rağmen kışımızı yırtarak oynadık ve Florida'yı yedinci maça kadar zorladık.

Bugün, yarın kupada üçüncü şansımı elde etmeden önce son antrenmanımızı yapacağız. Ve üçüncüsünde uğur vardır, değil mi?

Bu noktaya geldiğim ilk iki seferde kanıtlamam gereken bir şey olduğunu düşündüm. Sanki takım başarısız olursa ben de başarısız olacaktım gibi. O zamanlar üzerimde neredeyse boğucu bir baskı vardı ve bu baskıya neden olan şeyin çoktan ortadan kalktığını bilmek beni rahatlatıyor.

Şimdi acıktım. O güzel gümüş fincanı ellerimde tutup, ona bir öpücük kondurmak için yanıp tutuşuyorum.

Güneş çoktan doğdu ve bu sabah Braxton'la ne kadar az zamanım kaldığını görmek için telefonuma bakmaya korkuyorum. Son birkaç gün bir filmde fırlamış gibiydi ve Braxton'ın yatağı çatı katındakinden çok farklı olsa da, son iki gecedir buradayım, sırtım ağrıyor ve diğer her şeyim mutlu.

Braxton sırt üstü yatmadan önce bacağını benimkilerin üzerine uzatırken ağzından yumuşak bir ses çıkıyor. A

Bakışlarımı bana göz kırpan uykulu gözlerine çevirdiğimde dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Esniyor ve ağır, kırmızımsı pembe battaniyeyi çenesine kadar çekiyor.

"Ne zamandır uyanıksın?" diye soruyor, uykudan cızırtılı bir sesle.

"Çok uzun değil. Noel sabahındaki bir çocuk gibi hissediyorum. Uyuyamayacak kadar coşmuş durumdayım."

"Yarın seni oynarken göreceğim için heyecanlıyım. Ailenle birlikte uçuyorum, değil mi? Sanırım annen dün telefonda öyle söyledi."

Yanıma dönüyorum ve parmak eklemimi yanağında gezdiriyorum. "Bu doğru. Ben bu gece uçuyorum, senin uçağın ise yarın sabah."

"Bir geceyi tek başına geçirebilecek misin?" diye takılıyor.

"Muhtemelen hayır."

Kıkırdıyor, başını çevirip parmak eklemimi öpüyor. "Bir oyun ve sonra eve dönüyoruz."

"Umarım bir galibiyetle."

"Kesinlikle bir galibiyet. Savaşçılar harika görünüyor," diyor gururla, çenesini yukarı kaldırarak.

Dişlerini fırçalamadan önce çok fazla öpüşmekten hoşlanmadığını bildiğim için onu çimdikliyorum ve hızlı bir öpücük için yaklaşıyorum. Geri çekildiğimde, burnunu kendi burnumla çarpıyorum.

"Teşekkürler bebeğim." Diğer tarafıma dönüyorum ve o da aynısını yaparken komodinden telefonumu alıyorum. Aynı anda yatağa geri düşüyoruz ama Braxton bir saniye öncesine göre çok daha gergin.

"Bir sorun var," diye ağzından kaçırıyor, parmakları telefon ekranına hızla vuruyor.

Rahatsız etmeyin modunu kendim kapatıyorum ve ekranı dolduran mesaj ve cevapsız çağrılar karşısında kaskatı kesiliyorum. Dougie aramadan önce her mesajdan bir parça yakalayabiliyorum.

Anında cevap vererek telefonumu kulağıma götürdüm. "Ne oldu?" Bir merhaba demeyi atlayarak soruyorum.

"Arenaya gitmeniz gerekiyor. Hemen. Braxton'ı da yanında getir," diye emrediyor. Sesinde daha önce hiç duymadığım gergin bir yalpalama var.

Yataktan fırlayıp aceleyle giyinirken gözlerim Braxton'a takılıyor. Telefonu kulağına dayalı, ama kelimeleri mırıldanıyor, sessiz.

"Beni gafil avlama Dougie. Bana neler olduğunu anlat ve hemen oraya gidelim," diyorum.

"Braxton'ın arabasına yapılan hırsızlıkla ilgili elinizdeki her şeyi ve polise başvurduğuna dair elinizdeki her türlü kanıtı getirmenizi istiyorum. Arabanın camı tamir edildi, değil mi? Arabayı buraya getir."

"Yavaş ol, dostum. Evet, oldu - ertesi gün tamir ettirdik - ama onun arabasının arenada olmasıyla ne ilgisi var? Şu anda beni korkutuyorsun."

Bir shuffle oluyor ve sonra babamın sesi Dougie'ninkinin yerini alıyor. "Hey, Dox. Şu anda beni dinlemeni ve konuşmamı bitirdiğimde soğukkanlılığını kaybetmemeni istiyorum. Şu anda Braxton'la birliktesin, değil mi? Annen şu anda telefonda onunla konuşuyor, ama korkup onu zaten korktuğundan daha fazla korkutamazsın."

Yutkunuyorum, beni göremese de başımı sallıyorum. "Tamam," diye nefes alıyorum.

"Son zamanlarda sahte ilişki anlaşması hakkında konuştunuz mu? Belki arabasına zorla girildikten bir süre sonra?"

"Uh . . . belki? Bu konuda çok konuştuk, baba.

Yakın zamanda ve çok yakın zamanda değil."

"Tamam. Bu sabah Sports Weekly'de bir makale daha yayınlandı ve Braxton'ın anlaşma hakkında konuştuğu, anlaşmanın sahte olduğunu doğruladığı ve dolayısıyla gizlilik anlaşmasını ihlal ettiği bir kayıt var. Kendileriyle röportaj yapmayı talep etmesinin ardından onunla yaptıkları bir konuşmayı kaydettiklerini iddia ediyorlar. Yayınlandığından bu yana daha büyük platformlarda yer aldı ve her yerde dolaşıyor

sosyal medyada. VW kızgın, Dox. Gerçekten çok kızgınlar. Alexander ikinizi de mümkün olan en kısa sürede ofisinde istiyor."

Soğuk bir kızarıklık başımdan ayak parmaklarıma doğru kayıyor. Panik içimi kemiriyor.

"Onun bir kaydı var da ne demek?"

Babam derin bir nefes verir. "Dougie ve ben arabasında bir böcek olduğunu düşünüyoruz. Emin olmak için bakmalıyız."

"Bir tane var. Bir haber kuruluşuyla görüşmezdi," diyorum sert bir şekilde.

"Biliyoruz oğlum."

"Yaralandı. O böceği yerleştirdiklerinde itildi ve kafasını çarptı. Olabilirdi-"

"Maddox. Sakin ol."

"Sakinleşmek mi?" Havlayarak kendimi yataktan dışarı atıyorum, yumruklarımı iki yanıma kıvrarak odadan çıkıyorum, çıkarken Braxton'a bakmaya korkuyorum. "Makaleyi kim yayınladı? Bana bu adamın adını söyle ki ona ailemle uğraşmaması gerektiğini öğretebileyim. Betona itilmek hoşuna gider miydi acaba?"

"Rose Carpenter."

Donup kaldım.

"Siktir!" Gözlerimi sıkarak bağıriyorum. Lanet yılan. "Kızım hakkında ne diyorlar baba? Annem neden telefonda onunla konuşuyor?"

"Sana söylediklerimin aynısını ona da söylüyor çünkü bunu yapamayacak kadar üzüleceğini biliyorduk. Her şey yoluna girecek. Bunu çözeceğiz," diyerek beni rahatlatmaya çalışıyor.

"Alexander onun yanında ağzına dikkat etmeli. Bunu onun üzerine yıkmaya çalıştığı anda işim biter."

"Bunun olmadığından emin olmak için seninle birlikte olacağız ve sonra diğer her şeyi birlikte çözeceğiz." "Polisler bunun sadece bir araba kaçırma girişimi olduğunu söyledi.

Adamın sözünü kesmiş ve adam da onu iterek kaçmış.

Kliniğin güvenlik kamerası görüntülerini aldılar ama

Adam maske takıyordu. Ondan bir şey çıkmadı. Bu Alex'e hiçbir şey kanıtlamaz."

"Denemeye değer. Gizlilik anlaşmasının bozulması ciddi bir durum. Onun üzerindeki baskıyı azaltmaya yardımcı olabilecek her şeye ihtiyacımız var. Sözleşmenize gelince..."

"Bir tane olacağını düşünmüyorsun. Evet, ben de öyle düşünmüştüm."

"Dox," diye sesleniyor Braxton. Başımı çevirdiğimde onu birkaç metre ötede, gözleri yaşlarla dolu bir halde görüyorum.

"En kısa zamanda orada olacağız," diye mırıldanıyorum, kolumu kaldırıp onu kendime doğru çekiyorum.

Ben kolumu ona dolayıp sırtını ovarken o da koşarak yanıma geliyor ve yüzünü çıplak göğsüme gömüyor.

"Seni seviyorum Maddox. Her şey yoluna girecek," diyor babam.

Onun güveninin bir kısmını kendim için çalışıyorum, tükenen depomu dolduruyorum. "Ben de seni seviyorum baba. Teşekkür ederim."

"Bir değil."

Telefonu kapattık ve bir saniye sonra Braxton'ı kendime çekip çenemi kafasına indirdim. Şampuanıyla karışmış benim gibi kokuyor ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak onu lanet bir köpek gibi kokluyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldar. "Bu senin hatan değil."

"Orada benim sesim var. Arabama zorla girildi. Tüm bunları düzenleyen büyük ihtimalle babamdı."

"O adamın yaptıkları senin suçun değil, arabana girip seni yaralayan serserinin yaptıkları da öyle. Bunun için seni suçlamıyorum ve bunun için kendini suçlamayı da istemiyorum."

"Bunun her şeyi düzeltmesi gerekiyordu."

Onu ne kadar derinden önemsemişimi anlamadığı için hayal kırıklığına uğramış bir halde ellerimi kollarına koyup onu göğsümden uzaklaştırıyorum ve kalbim kolumda ona bakıyorum.

"Bu anlaşma kariyerimi düzeltmemiş olabilir ama benim için en önemli şeyi düzeltti. Sen buradasın, bebeğim. Kollarımda ve hayatımdasın, tıpkı her zaman olman gerektiği gibi. Hayattaki en büyük hatam benden kaçmana izin vermemdi ve seni bir daha kaybetmemek için kariyerimden gözümü kırpmadan vazgeçerdim. VW'yi de, bu Rose denen kadını da sikeyim. Bir daha sensiz yaşayamam. Yaşamayacağım."

"Seninle geleceğin arasında durmayacağım Maddox. Bunu bir kez yaptım ve sen beni affetmiş olsan da ben kendimi affedebilecek miyim bilmiyorum. Geçmişimdeki pek çok şeyden pişmanlık duyuyorum ama en büyük hatam kendi bencil isteklerimin senin geleceğini neredeyse mahvetmesine izin vermem oldu.

"Seni terk etmek beni öldürdü. Ama sonrasında olanlara bir bakın. Dört kez Art Ross kupasını kazandınız ve yedi yıl içinde üçüncü kez Stanley Kupası finallerinde oynamak üzeresiniz. Eğer kalsaydım bunlar olur muydu bilmiyorum ama geçmişimizi yeniden yaşamanın eşiğinde olduğumuzu biliyorum ve yeniden aşmanız gereken bir engel olmayı reddediyorum."

Başımı sallıyorum, yanaklarını avuçluyorum. "Hayır. Bunu bir daha yapmayacaksın. Geri dönmene izin vermeyeceğim. Bu gözyaşlarını sileceğiz ve arenaya gidip bununla birlikte başa çıkacağız. Bu sefer kimse bir şey feda etmeyecek. Beni anlıyor musun?"

Gözlerini indiriyor, gözyaşları köşelerinden sızıyor. Başparmağımla fırçalayarak uzaklaştırıyorum.

"Bu geçen seferki gibi değil. Vancouver olmadan ümitsiz vaka değilim. Vancouver ya da hiçbir şey değil. Sadece bana güvenmene ihtiyacım var Curly. Lütfen, bu işi halletmeme izin ver," diye yalvarıyorum.

"Bunun için bana kızmayacağına söz verebilir misin?"

Cevabım anında. Aklımda zerre kadar tereddüt ya da şüphe yok. Ona olan bağlılığım dışında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.

"Söz veriyorum."

Gözleri uzun, sessiz bir süre benimkileri arıyor. Sinirlerim göğsümü dolduruyor.

"Tamam." Yavaşça nefes alıp veriyor. "Tamam. Gitmeden önce giyinmelisin."

Kaşlarımı çatıyorum ve yere bakmaya devam ettiğinde yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Hey. Seni seviyorum, Braxton. Bu sonsuza dek sürecek bir şey. Anladın mı?"

Başını sallıyor, gülümsemeye çalışıyor ama zayıf bir gülümseme. Tamamen inandırıcı değil.

"Biliyorum. Ben sadece... Bu durumu kavramaya çalışıyorum. Babamın istediğini elde etmek için bu kadar ileri gideceğini düşünmemiştim. İncindim Dox. Aslında bu yüzden fiziksel olarak incindim. Evet, adamın beni itip kakacağını düşünmemiş olabilir ama yaptı. Burada ne yapmam gerekiyor?"

"Herkesle konuşuyoruz ve oradan yola çıkıyoruz. Tüm detayları öğrendikten sonra bir plan yapabiliriz. Ne yapmayı seçersen seç ben senin olacağım, tamam mı?"

Kollarıma geri dönerken omuzları çöküyor. "Tamam, Dox. Sana güveniyorum."

Ona sıkıca sarılıyorum, bana olan güveninin zihnime yerleşmesine izin veriyorum. Her ne kadar bunu güzel sözler ve vaatlerle düzeltmek istesem de, bunu atlatabileceğimizi ona kanıtlamalıyım. Bu, başka bir şey kucağımıza düşmeden önce bunu halletmekle başlar. Umarım yapmak zorunda kalacağım seçimin sonuçlarına hazırmıdır.

40

MADDOX

İÇERİ GİRDİĞİMİZDE ARENA BUZ GIBI, DOĞRUCA

Alexander'ın ofisi. Braxton'ın parmakları benimkileri sıkıyor ve şu anda bu kadar korkmuş görünmesinden nefret ediyorum. Onu bu kadar korkmuş görmek beni daha da sinirlendiriyor ve bu patronumla konuşmaya başlamak için hiç de iyi bir yol değil.

Gerçi bu noktada artık patronum sayıldığından bile emin değilim. En azından bu konuşmayı bitirdikten sonra.

Farkına varmak ürkütücü. Çatı katından ayrıldığımızdan beri kafamda dönüp duran bir şey bu ve hala tam olarak kavrayamıyorum. Bunun ne anlama geldiğini ya da bu ligde beni nelerin beklediğini.

Köşeyi dönüyoruz ve kapalı ofis kapısı karşımıza çıkıyor. Braxton derin bir nefes alıyor ve durduğumuzda elini sıkıp başparmağımla arkasını okşuyorum. Omuzlarını geriye itip tamamen sahte bir gülümsemeyle bana baktığında boğazıma bir taş düğümleniyor.

"Benim için değil, tatlım. Benim için maske takmana gerek yok," diyorum ona yumuşak bir sesle.

Göz kırpıyor ve dudakları kıvrılıyor. "Biliyorum. Bu benim için. Oraya yaralı bir geyik gibi giremem, yoksa beni canlı canlı yerler."

"Seninle gurur duyuyorum."

Gerçek bir gülümsemenin ipucu. "Güzel."

"Buradan birlikte çıkacağız, içeri girdiğimizden daha iyi bir şekilde," diye hatırlatıyorum ona.

"Tamam," diye nefes alıyor.

Parmağımı çenesinin altına dokundurup kaldırıyorum ve eğilip onu usulca öpüyorum. Parmak uçlarında yükseliyor ve bu jسته karşılık veriyor, dudakları benimkilerle ayrılıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor.

"Tamam, hadi şu bitirelim," diye fısıldıyor.

Başparmağımı alt dudağında gezdirerek başımı sallıyorum ve bir adım geri çekiliyorum.

Ofis kapısıyla aramızdaki son mesafeyi de kat ettiğimizde boğazımı temizliyorum. "Kimse sana bir şey olmasına izin vermeyecek."

"Biliyorum," diyor kendinden emin bir şekilde.

Ona bir kez daha baktıktan sonra parmak eklemlerimi kapıya vuruyorum ve tam kapı açılırken kendi maskemi takıyorum. Kapıyı açan adamın yüzündeki çatık kaşlar önce benim içeri adım atmama neden oluyor, içeri girerken Braxton'ı hafifçe arkamda kaydırıyorum.

"Maddox," diyor Alex, sesi sert. "Braxton."

"Alexander."

"Merhaba," diye fısıldıyor Braxton.

Kapıyı kapatıyor ve Braxton'ı babamla Dougie'nin uzun deri koltukta oturdukları yere doğru götürüyorum. Babam yanına otururken ona kısa bir gülümseme veriyor ve kanepenin ucunda onu sıkıştırmam için yeterince yer bırakıyor. Ona doğru baktığımda Dougie'nin bakışları benimkileri kavırıyor ve içlerindeki zorlukla dizginlenmiş öfke, biz gelmeden önceki konuşmalarının ne kadar berbat geçtiğini ele vermeye yetiyor.

Braxton'ın yanına oturuyorum ve elimi hem güven verici hem de koruyucu bir hareketle kalçasına koyuyorum.

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre, neden söylediklerine devam etmiyorsun Alex? Özellikle burada oturmak istemiyorum.

Dougie sıkılmış dişlerinin arasından, "Bu kanepede azarlanmış bir çocuk gibi gereğinden fazla kaldım," diyor.

Şaşkınlığımı gizlemek zorundayım, kimseye karşı bu tonda konuşmasına alışık değilim.

Alexander'ın gözleri ona dikilir. "Şu anda nerede olduğunu sana sadece bir kez hatırlatacağım."

"Unutmadık," diye araya giriyor babam, çenesi titreyerek.

"Mükemmel." Alex bana bakıyor, yüzünde bir soğukluk var.

Beklediğim gibi. "Her şeyi berbat ettin. Bizi bok gibi gösteren bir şey. Bu konuda lafı dolandırmayacağım. Burada bazı zor seçimler yapman gerekiyor."

"Bu seçenekler nedir?" Ben soruyorum.

"Olanlar hakkında zaten bilgilendirildiğinizi varsayıyorum, ancak tekrar özetlemek istiyorum. Sports Weekly, kışımızı kurtarmak için bu ilişkiyi kurduğumuzu iddia eden bir makale yayınlamakla kalmadı, aynı zamanda onları haklı çıkaran bir ses kaydı da yayınladı. Douglas ve baban bana bu ses kaydının yasadışı yollarla elde edildiğini söylediler ama açık konuşmam gerekirse, bu hiçbir şeyi değiştirmez.

"Şu anda anlattıklarımıza inanan tek bir kişi bile yok ve bu da organizasyonu oldukça zor bir duruma soktu. Tüm ana spor sayfaları bu durumla ilgili paylaşımlarda bulundu ve bu bir orman yangını gibi yayıldı. Taraftarlar mutlu değil. Hem bizimkiler hem de sizinkiler."

"Kanıtlarının yanlış olduğu kanıtlanırsa, bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini mi söylüyorsunuz? Birinin hepimizi mahvetmek için bu kadar ileri gitmesi bizim suçumuz değil. Sadece benim değil," diye bağırdım.

Gözleri alev alev yanıyor. "Birinin bu kadar ileri gitmesi senin suçun olmayabilir ama bu hikâyeyi en başta inşa etmek zorunda kalmamız senin suçun. Bu karmaşanın sebebi sen ve o beleşçi kardeşindi. Ben sadece sizin pisliğinizi düzeltmek için elimden geleni yaptım."

Sessizlik. Sinirli, gergin bir sessizlik. Ve sonra, "Oğluma ne dedin?"

Babamın yüzüne bir kez baktığımda ayağa kalkıp önüne geçtim ve Alex'i görmesini engelledim. "Baba," dedim.

Uyarı olarak mırıldandı.

"Tanrı aşkına Oakley. Bütün bunlara Noah sebep oldu ve sen hâlâ onun için bir şey yapmıyorsun. Arkadaşın olabilirim ama o çocuk söz konusu olduğunda dilimi tutmayacağım," diye homurdanan Alex, babasının onu lanet olası bir duvardan aşağı göndermek üzere olduğunu açıkça umursamıyor.

Kafam Alex'in Noah'yı ya da ailemi neden önemseydiğine dair sorularla dolup taşsa da olduğum yerde kalıyorum ve babamın bu savaşa katılmasına izin vermiyorum.

"Noah şu anda bunun bir parçası değil. Bu benimle ve kendi hatalarımla ilgili. Her şeyi berbat ettiğimi inkâr etmiyorum. Ama buradaki? Bu benim hatam değil. O yüzden bunu düzeltmek için ne yapmam gerektiğini söyle," diyorum.

Bana sert bir bakış fırlattı. "Sen asilsin Maddox. Her zaman öyleydin. Sana bunu vereceğim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Eğer suçu kardeşinden uzaklaştırmak istiyorsan, suçu arkandaki kadına atmalısın. Hepimiz biliyoruz ki sen çoğunlukla koşulların kurbanıydın."

"Koşulların kurbanı mı?" Kekeliyorum. "Kadının bir adı var ve bunun nedeni o değil. Braxton'ı bu işe bulaştıran sensin. Onu kendi haline bırakabilirdin ama Roy Heights'ın yüzüne vurmak istedin ve bunu yapmanın en kolay yolu da oydu."

Burnunu çekerken dili yanağının iç tarafını dürtüyor. "İleriye dönük seçeneklerinizin ne olduğunu sordunuz. Ve şimdi sana söylüyorum, ya o ya biz. Ya tüm bu olanlar için suçu herkesin önünde ona yüklersin ya da burada işin biter. Unutmayın ki günün sonunda elimizde bozulmuş bir Gizlilik Sözleşmesi de var."

"Ona şantaj mı yapıyorsun? Siktir, Alex. Bu gizlilik anlaşması yoluna gitmeyeceğiz. Eğer onun gizliliği ihlal etmediğine dair kanıt bulabilirsek, ki arabasını parçalamaya başladığımız anda bulacağımızdan eminim, bunun çok zorlama bir plan olduğunu biliyorsun," diye araya giriyor Dougie.

Alex gülüyor ama acı acı. "Maddox gelecek sezon Warriors'la sözleşme yapmak istiyorsa, tam olarak istediğimi yapacak. Bunu bizim için düzeltmenin başka yolu yok. Warriors organizasyonu burada her şeyden önce gelir, bir kadının ya da hala burada olduğu için şanslı olan bir oyuncunun duyguları değil."

"Bu sözleşme konusunda aylardır ayak sürüyorsun. Bu konuşmaya devam etmeden önce gerçeği bilmek istiyorum," diyor babam.

"Gerçeklerden daha fazlasını istiyorum. Hemen şimdi önümde bir sözleşme istiyorum," diye ekliyor Dougie.

Geri çekildim. "Dalga mı geçiyorsun benimle? Sözleşmeyi görmeme gerek yok çünkü Braxton hakkında bir bok söylemeyeceğim. Oraya gitmeyeceğim."

"Ne söylemesi gerekiyor?" Braxton soruyor ve dört çift göz ona doğru uçuyor. Tüm bu baskı altında küçülmüyor ve onunla ne kadar gurur duyduğumu haykırmak istiyorum, aynı zamanda onu biraz sarsmak istiyorum.

Alex beni atlatıp ona odaklanıyor. "Bunun onun için gerçek olduğunu ama senin başından beri onunla oynadığını söylemesi gerekiyor. Herkes senin sadece baban için oyun oynadığını düşünmeli. Maddox'u kötü göstermek için Rose Carpenter'a sahte randevu anlaşması hakkında yalan söyledin. Baba gibi, kız gibi."

"Günah keçin olmamı istiyorsun," diyor. Adam başını sallıyor. "Aynen öyle."

"Braxton," diye mırıldanıyor babam, başını ona doğru sallayarak. "Bırak da bu işi biz halledelim."

Kızım ona yumuşak bir gülümseme verdikten sonra gözlerini üzerimde gezdiriyor - derin mavilikte parlayan bir özür - ve tekrar Alex'i buluyor.

"Ve eğer bunu yaparsa, gelecek sezon da bir Savaşçı mı olacak?" "Seninle sözleşme yapmama gerek yok Alex. Artık sana ihtiyacım olmadığını çok iyi biliyorsun. Bunu yapmayacağım," diye araya girdim, bir adım öne çıktım ki babam

Bu sefer bir el bileğime kenetlendi.

Alex beni görmezden gelerek masasına doğru yürüyor ve ince bir kâğıt destesi alıp Dougie'ye getiriyor.

"Evet. Eğer bunu yaparsa, önümüzdeki sekiz yıl boyunca bir Savaşçı olacak. Genel menajere sözleşmeyi hazırlattım bile. Sekiz sezon, yılda on iki milyon dolar."

Braxton yüksek rakam karşısında nefesini tutuyor ve kaslarını yanarak daha da sertleşiyorum.

"Yani, bir kontratım, kabarık bir banka hesabım olacak ve bana neye mal olduğu yüzünden her gün mutsuz mu olacağım? Hayır, teşekkürler. Şansımı serbest oyuncu olarak deneyeceğim," diyorum ve Braxton'la yüzleşmek için dönüyorum. Gözleri kocaman, yanakları kızarmış. "Biz gidiyoruz."

"Maddox," diye başlıyor usulca ama ben başımı sallıyorum.

"Sanırım beni hâlâ bugün antrenmanda istiyorsun, yoksa Stanley Cup finallerini bensiz riske mi atacaksın?" Hâlâ kızıma bakarak Alex'e soruyorum.

"Antrenmanda ol," diye bağırıyor, kelimelerinde öfke titreyiyor.

Başımı salladım. "O zaman gidiyoruz. Bundan sonra Dougie'yle benim adıma konuşabilirsin. Söylemem gereken başka bir şey yok."

Braxton ayağa kalkıp bana doğru ilerlediğinde minnettar oluyorum. Kol mesafesine girer girmez onu kendime çekiyor, sakinleşmesi için nefes alıyorum.

Braxton'ın başının üzerinden babama bakıyorum ve onun bana başını sallayışını izliyorum, bakışlarında ağır bir anlayış hissi var.

"Bu teklif uzun süre geçerli olmayacak Maddox. Ben olsam nelerden vazgeçebileceğinizi iyice düşünürdüm," diyor Alex, Braxton'ı ofisten çıkarmaya başlarken. Daha iyi bilmesem, sözlerinde bir çaresizlik olduğunu düşünürdüm.

"Zaten kaybettim ve onu bir daha kaybetmeyeceğim," diyorum odadan çıkmadan önce, Braxton'ı omzuma atıp buradan kaçmaktan başka bir şey istemiyordum. Tüm bunlardan.

Otoparka giderken ikimiz de konuşmuyoruz ve sanırım bunun nedeni ne söyleyeceğimizi bilmememiz. Eğer ben

Hâlâ orada söylenenlerin etkisinde, şu anda aklımdan neler geçtiğini hayal bile edemiyorum.

Bunun beni korkutmadığını söylersem yalan söylemiş olurum.

Arabası bıraktığımız yerde, babamın kamyonu ile beton duvarın arasına sıkışmış, üzerinde Rezerve park tabelası asılı.

Yolculuğumuz sessizlik içinde geçti, ikimiz de konuşamayacak kadar gergin olduğumuz için değil, hala bir böcek olup olmadığından emin olamadığımız için ve şimdi tekrar burada olduğumuza göre, bu deneyimi yeniden yaşamak istemiyorum.

Bu lanet hatayı buluyorum.

"Kapıları benim için aç bebeğim," diye mırıldanıyorum, bir elim sürücü kapısında.

Açtı ve ben de kapıyı yırtarak açtım. Arabayı karıştırırken çılgına dönmüştüm, kan kulaklarımda pompalanıyordu. Her bölmede, her yarıktaki ve çukurda bir şeyler arıyorum ama yine de elim boş dönüyorum. Elimi yolcu koltuğunun alt tarafında kaydırana kadar onu hissetmedim.

Onu çıkarıp arabadan dışarı iterken bir lanet boğazımı tırmalıyor. O kadar çok soruna neden olan küçük siyah cihaz elimde kırılabilir gibi duruyor ve babamla Dougie'ye göndermek üzere fotoğrafını çektikten sonra kot pantolonumun cebine sokuyorum.

"Siktir," diye mırıldandım.

"Haklıydın," diye fısıldıyor Braxton. "Sanırım kızgınlıktan çok ürkmüş hissediyorum."

"Özür dilerim. Kahretsin, hepsi benim hatam." Parmaklarımı saçlarımdan arasına sokup çekiyorum.

Kollarımı tutuyor, ben de saçımı bırakıyorum.

"Hayır. Öyle değil. Arabama girip içine dinleme cihazı koymasına için birini tutmadın. Ama kimin yaptığını biliyorum ve gidip onunla konuşmam gerek."

Gözlerim yukarı fırlıyor. "Bırak geleyim."

"Hayır. Bunu kendi başıma yapmalıyım. O benim babam, berbat biri olsa bile."

"Emin misin?"

Başını sallıyor. "Bunu onunla yapmaya devam edemem. Beni dinlemese bile onunla konuşmak zorundayım. Senin de babanla konuşman gerek. Burada söz konusu olan çok şey var Maddox. Öfkeli davranamazsın."

Ciğerlerim sıkışıyor. "Ses tonun hoşuma gitmiyor, Curly. Bunu temizleyeceğiz ve sonra bu sabah olduğumuz yere geri döneceğiz."

Kimi ikna etmeye çalıştığımı bilmiyorum. Onu mu, kendimi mi?

Bana bir gülümseme sunuyor. "Biliyorum. Ama bu biraz zaman alacak."

"Çok fazla değil."

Ellerini başımın arkasında birleştirerek beni aşağıya çekiyor ve sanki son öpücüğü olmasından korkuyormuş gibi şiddetle öpüyor. Kollarımı sırtına doğru kaydırıyorum ve onu aynı hevesle öperek arabaya doğru itiyorum. Kendimi ona yaslayarak kalçalarını avuçlarımın arasında tutuyor ve sıkıyorum.

"Git babanla konuş ve sonra hemen bana geri dön, tamam mı? Antrenman muhtemelen beşe kadar sürecektir ama sonra tamamen seninim," diye mırıldanıyorum dudaklarına karşı.

Yumuşakça inliyor, yüzünü boynuma gömüyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Curly Fry. Sonsuza dek ve daima."

41

BRAXTON

EVİME DOĞRU YÜRÜRKEN GÖĞSÜMDE BOŞ BİR HIS VAR. ailemin araba yolunda. Sanki bu kaçınılmaz konuşmaya hazırlanmak için kalbimi çoktan koruyucu bir kılıfa saklamışım gibi. Belki sözleri artık o kadar acıtmayacaktır... ya da belki o kadar kötü acıtacaktır.

Zihnim ürkek düşünceler ve dehşet verici olasılıklardan oluşan karmakarışık bir karmaşa içinde. İşler nasıl bu kadar çabuk ters gidebilir? Bir an bulutların üzerinde süzülürken, bir an sonra çelik burunlu bir botun altında ezilen bir karınca oluveriyorsunuz. Ya da benim durumumda, kariyerini ailesinden daha çok intikamcı bir babanın kurbanı.

Boğazımdaki düğümü yutkunarak geçiriyorum ve kapının kilitli olup olmadığını kontrol ediyorum, kilitli olmadığını görünce şaşıyorum. Gerçi en şaşırtıcı şey bu değil, çünkü içeri girer girmez kapıda düzinelerce taşınma kutusuyla karşılaşıyorum, her birinin yanında hangi odaya gitmesi gerektiği zarif bir el yazısıyla belirtilmiş.

"Anne?" Sesleniyorum, kapıyı usulca kapatıyorum ve kutu labirentinde ilerliyorum. Giriş masasının üzerindeki daha küçük olanın kapaklarını açarak parmağımla eski bir fotoğraf çerçevesinin üzerinde donup kalıyorum.

Bunlar bebeklik fotoğrafları. Anna'nın ve benim.

Üstteki fotoğraf ikimizin arka bahçedeki kum havuzunda çekilmiş bir fotoğrafı. Şu plastik kum havuzlarından biriydi.

farklı renk ve şekillerde satın alabiliyordunuz. Bizimki yeşil bir kaplumbağaydı.

Anna fotoğrafta en fazla üç yaşında olmalı, bu da beni yedi yaşında falan yapar. Önümde oturuyor, bir elinde minik pembe bir kürek, diğer elinde de ona uygun bir kovayı kumla dolduruyor. Saçlarına kum döküyorum, tam bir aptal gibi sırtıyorum.

O kutudan uzaklaşıp diğerlerini açmaya başladığımda göğsüm sıkışıyor. Birbiri ardına kapakları yırtarak açıyorum, her açılan kutuda kalp atışlarım hızlanıyor.

Annemin kıyafetleri, ayakkabıları, büyük büyükannemin sadece Noel yemeğinde kullandığımız süslü tabakları. Sıkı bir nefes çekiyorum ve göğsümü ovuyorum.

"Annen burada değil."

Arkamı döndüğümde babamı merdivenin dibinde, parmaklarını korkuluklara sımsıkı sarmış halde buluyorum. Neredeyse hiç tanımadığım biri gibi görünüyor, tekrar ziyaret etmek istemediğim bir geçmişin hayaleti gibi. Koyu renk gözleri, donmuş ve şaşkın bir halde beni izlerken neredeyse hiç duygu barındırmıyor.

"Nerede o?"

"Muhtemelen teyzenle birlikte. Eşyalarını taşıması için tuttuğu kamyon bir saat içinde burada olur, eğer onu beklemek istersen."

Kaşlarımı çimdikliyorum. "bilmiyordum." "Boşanma belgelerini bu sabah imzaladık."

Şok beni neredeyse nutkum tutulacak hale getirdi. "Sen ne?" Fısıldıyorum.

"Şaşırmış gibi davranmayın. Şaşırmadım. Aylardır başka biriyle görüşüyordu. Buradaki tek şaşırtıcı şey benim bilmediğimi düşünmesi."

"Ne?" Hırıldıyorum. Ciğerlerim sıkışıyor, nefes almakta zorlanıyorum.

Babam bu konuda en ufak bir üzüntü duyup duymadığını anlayamadan gözlerini kaçırıyor. Mutlu olmadıklarını biliyorum ama gerçekten hiçbir şey hissetmiyor mu? O kadar soğuk mu?

"Adı Ritchie. Şehir merkezindeki büyük bir firmada muhasebeci. Çocuğu yok. Dul," diyor ve bunları bir market listesindeki maddeler kadar sıradanmış gibi .

"Neden bana biriyle görüştüğünü söylemedi?"

Bakışları tekrar üzerime yerleşiyor ama bakışlarındaki hafif duygu kıvılcımına inanmamak için kendimi zorluyorum. "Yumuşak bir kalbin var Braxton. Senin ve kız kardeşinin iyiliği için benimle kaldığını bilmek seni mahvederdi."

"Bunu zaten biliyordum. Benim ya da Anna'nın seni sevdiği için seninle birlikte olduğunu düşündüğümüz izlenimine mi kapıldın? Yıllardır birbirinizi sevmediğiniz çok açık."

"Oh."

"Oh?" Hayretle tekrarlıyorum. "Birlikte mutlu olmadığınızı bildiğimiz için bunun bir şekilde her şeyi yoluna koyacağını mı sanıyorsun? Anna senin yüzünden bir gün evlenmek istemiyor. Bu seni hiç rahatsız etmiyor mu?"

"Bu onun seçimi. Evlilik herkese göre değildir."

Acı bir kahkaha attım. "Gerçi bu onun seçimi değildi. Pek sayılmaz. Bunu ona sen ve annem yaptınız. Huttons olmasaydı bana da yapardınız."

Dudaklarını kıvrırken yüzünde karanlık bir ifade beliriyor. "Sen bir Hutton değilsin, Braxton. Sen bir Heights'sın. Bunu hatırlamanın zamanı geldi."

"Henüz değil," diye karşılık veriyorum, omurgamı dikleştirerek. "Henüz değil mi?" diye tekrarlıyor yavaşça.

"Benim bir Hutton olmadığımı söylemiştin. Haklısın. Henüz bir Hutton değilim. Ama olacağım."

Parmaklığı daha sıkı kavrayıp çenesini sertçe sıkarken parmak eklemleri kar gibi beyazlaşıyor. Bir çatırtı duymayı bekliyorum ama asla gelmiyor.

"Daha iyisini hak ediyorsun," diye tükürür.

"Neyi hak ettiğim hakkında hiçbir fikrin yok! Kendinden başka kimseyi umursamıyorsun. Hiç . Her şey

on yıllardır!" Bağıríyorum, ellerim iki yanýmda yumruk olmuř.

"Ailemiz için her şeyi yaptım!"

"Hangi aile? Burada bir tane görüyor musun? Çünkü ben . Senin bir ailen yok çünkü senin etrafında olmaya katlanabilecek tek bir kişi bile yok. Arabama girmesi için birini tuttun ve o kişi beni hastaneye gönderdiğinde aramadın bile!"

Serin bir hava yanağıma çarpıyor ve yanağımanın ıslak olduğunu, gözyaşlarıyla lekelendiğini fark ediyorum. Öfkem büyüyor, hem ona hem de daha güçlü olamadığım için kendime.

"O adamı hiç işe almadım. Yaralandığını da bilmiyordum. Kimse bana söylemedi," diye mırıldandı. Gözleri hafifçe yumuşuyor ve neredeyse irkiliyorum. "Sen iyi misin?"

Endişesini görmezden geliyorum, inanmıyorum. "Az önce olanlarla hiçbir ilgin olmadığına inanmamı mı bekliyorsun? Bana çaresiz ve saf diyen ve Maddox'a para düşkününü bir sahtekâr diyen makalede?"

Arabadan incek cesareti toplamadan önce dışarıda garaj yolunda otururken makaleye göz atmış olabilirim. Kendi isteğimle verdiğim bir röportaj gibi yanlış bir anlatıma sahip olmasına rağmen beni iyi göstermiyor ve Maddox'u daha da kötü gösteriyor. Elindeki ses kaydının gerçek bir röportaja ait olmadığı çok açık. Sanki bir sırt çantasının içinden kaydedilmiş gibi.

"Makaleye dahil olduğumu asla inkar etmedim, sadece o adamın işe alınmasında rol oynadım. Seni asla tehlikeye atmam. Rose'a Maddox'un aracına böcek yerleştirmesini söyledim. Sizinkine değil. İstedğini yapmaya karar vermesi benim suçum değil."

"Geceleri böyle mi uyuyabiliyorsun? Kendini doğru olmayan şeylere ikna ederek mi? Suçluluk duygusu çok mu ağır geliyor? Çok ağır?" Yanaklarımdaki gözyaşı izlerini silerek soruyorum.

"Ne söylememi istiyorsun, Braxton? Sana söyleyeceğim hiçbir özrü kabul etmeyeceksin, o yüzden zahmet etmeyeceğim."

Başımı sallıyorum, göğsümde ağır bir korku var. "Haklısın. Özür dilemeni istemiyorum çünkü ciddi olmayacağını biliyorum. Yaptığın şeyi kabul etmeni istiyorum. Bunun yanlış ve kötü olduğunu kabul etmeni istiyorum. Bana duracağını ve bu işin peşini bırakacağını söylemeni istiyorum. Gerçek bir baba olmanı ve benim mutluluğumu kendi mutluluğundan üstün tutmanı istiyorum çünkü Maddox Hutton beni mutlu ediyor ve onu yıkmak ve hatalarının bedelini ödetmek için ne yaparsan yap asla kazanamayacaksın. Kazanmaya devam edeceğin tek şey yalnız ve mutsuz olmak."

Sessizlik boğ ve soğuk evde yankılanır. Roy yere bakar ve çenesini kaşır, parmaklıktaki tutuşu gevşer.

Hayatımın bir döneminde, bu adam benim kahramanımdı. Krallığının koruyucusuydu. Ama o zaman geçti ve ben her kahramanın sonsuza dek mutlu olmayı hak etmediğini öğrendim. Bazen, kahraman sadece kılık değiştirmiş bir kötüdür.

"Beni sevdiğini ve bunun bu iğrenç döngüyü kırmak için yeterli olduğunu söylemeni istiyorum, çünkü sevdiğim insanları incitmeye devam edersen, beni bir daha asla göremeyeceksin," diye bitiriyorum, kalbim karnımda.

Ayağa kalkıp bir cevap bekliyorum ama cevap gelmeyince son bir kez gözlerimi silip arkamı dönüyorum. Yürümeye başlarken omurgamı çelikleştirmem ve çenemi kaldırmamın etkileyici bir yanı yok, çünkü bunların hepsi bir rol. İçim acımıyormuş gibi davranmanın bir yolu çünkü beni ne olursa olsun, sonsuza kadar her gün sevmesi gereken bir adam, bunun yerine intikamı seçti, bunun beni ne kadar inciteceğini bile bile.

Kutuların arasından elimi kapı koluna koyduğumda burnum yanıyor. Aniden durmadan önce arkamdan gelen ayak sesleriyle neredeyse yerimden sıçrayacaktım.

"Ne yapmamı istiyorsun, Braxton?" diye .

Omuzlarım düşüyor, Maddox'un nefret edeceğini çok iyi bildiğimden başımı eğerken titrek bir nefes alıyorum.

Bu.

"Bana Rose Carpenter ile bir röportaj ayarla."

MADDOX

"Hutton! Kafan nerede senin?" Koç panolardan bağırıyor.

Bentley'den bir pas daha kaçırıp sopamı buzun diğer tarafına fırlatma dürtüsünden kıl payı kurtulurken bakışlarının sırtımda delikler açtığını hissedebiliyorum.

Antrenman tam bir kabus oldu. Burada olmak istemiyorum. Kafam yerinde değil. Onun gidişini izlediğim andan beri Braxton'ı düşünmeyi bırakmadım ve içimdeki bu kötü his bir türlü dinmiyor.

"Tekrar kurun! Hutton bir atış yapana kadar kimse buradan ayrılmayacak."

Forvetlerim tekrar hazırlanırken bana sempatik gülümsemeler sunuyor ve Bentley kaleye doğru kaymaya başıyor, yol boyunca bir disk kapıyor. Derin bir nefes alıyorum ve buzun kendi tarafımda ilerleyerek pasa hazırlanıyorum. Boşluğa doğru kayarak pasa hazırlanıyorum ama pakı alır almaz şutumu çekiyorum ve kaleyi tamamen ıskalıyorum. st direğe çarpıyor ve topu kaybediyorum.

Sopam tahtalara çarpıyor ve ardından gelen çatırtı bana onu kırdığını söylüyor. Sopayı buzun üzerine bırakıp eldivenlerimi çıkartıyorum ve vücudumu tahtaların üzerinden atıp koridorda ilerlerken onları kolumun altına sıkıştırıyorum.

"Maddox! Bu kadar öfke nöbeti yeter! Seni bir sonraki maçta yedek bırakmadan önce hemen buraya geri getir," diye tehdit ediyor Koç ama ben yürümeye devam ediyorum.

Bu takım artık benim için bir şey ifade etmiyor. Daha önce olanlardan sonra değil.

Soyunma odasına gürleyerek girdim ve parçalamaya başıladım. Formamın arkasındaki Hutton

bana bir yıl önceki heyecanı vermiyor. O zamanlar her şey vardı. Ya şimdi? Şimdi sadece formadaki bir isim.

Tekrar normal kıyafetlerimi giymem sadece beş dakikamı alıyor ama bu beş dakika Alex'in gelip beni bulması gereken bir süre, büyük ihtimalle antrenmanımızdaydı. Ya da daha spesifik olarak beni.

"Oraya geri dön Maddox. Hemen. Sen yetişkin bir adamsın, çaylak gibi oynarken öfke nöbeti geçiren bir çocuk değilsin," diye çıkışıyor ve onu kollarını kavuşturmuş kapıyı kapatırken buluyorum.

"Hayır," diyorum çantamı omzuma atarak.

"Hayır mı? Yarınki maçı görmek istiyorsan, sahaya geri dönüp antrenmanı bitireceğinden emin olabilirsin."

"Yarın oynamak istemiyorum. Benden bu kadar Alex. Şimdi yolumdan çekil."

Kolunu bırakıyor ve bana doğru bir adım atıyor. "İşin bitmedi. Hâlâ kontratın var."

"O yüzden önümüzdeki yedi maç için bana ödeme yapmayın."

Etrafından dolaşmaya çalışıyorum ama o beni takip ediyor. "Maddox, seni çocukluğundan beri tanıyorum. Bunu yapma. O kız için kariyerini ikinci kez çöpe atma. Bu bir daha asla telafi edemeyeceğin bir hata olur."

Bir kahkaha attım. "Bunu söyleyip duruyorsun ama Braxton'ı seçmek hayatımda verdiğim en kolay karar. Bir daha NHL buzuna ayak basmasam bile, kesinlikle, hiç şüphesiz, bu kararı yine verirdim. O yüzden lütfen teklifinizi ve ricalarınızı alın ve kışınıza sokun."

Çenesi açıldı ve şaşkınlığını kullanarak onu itip geçtim, omzum onunkine çarptı.

"Oh, ve eğer Braxton'a karşı bir şey planladığını öğrenirsem, hayatını cehenneme çeviririm. Ve bunu varlığımın her zerresiyle söylüyorum."

Ve sonra Vancouver Warriors soyunma odasından son kez ayrılıyorum.

42

OAKLEY

KAPI ZILI ÇALAR VE AVA'NIN ÇOKTAN KAPISINDADIR, Alex'i evimize soktuktan sonra bana yumuşak ve cesaretlendirici bir gülümseme attı ve Adalyn'i bıraktığı verandaya geri döndü. Güçlü bir duruş sergiliyor ama Maddox ve Braxton'ın her şeyi düzeltmek için hazırda bir çözümleri olmadan bu şekilde mücadele etmelerini izlemenin onun için ne kadar zor olduğunu biliyorum.

Oturma odasındaki kanepede gergin bir şekilde oturuyorum, arka planda karımın en sevdiği filmlerden biri dönüyor. Sinirlerim yıpranmış, ihanet damarlarımda dolaşıyor ve her ne kadar bu toplantıyı tamamen atlamak istesem de yapamayacağımı biliyorum. Bunun olması gerekiyor.

"Oakley," diyor Alex ürkek bir sesle, buraya çağrılmaktan en az benim ondan gelmesini istemiş olmam kadar etkilenmiş.

Her zamanki tertemiz kıyafeti kırıışmış, gömleğinin bir düğmesi gevşemiş ve kolundaki bir kırıışıklık kaybolmuş. Kısa gri saçları, sanki bir süredir onları çekiştiriyormuş gibi her yöne doğru uzanıyor.

Alexander'ı babasının Warriors'ın sahibi olduğu dönemden beri tanıdığım için iyi arkadaş olduğumuzu söyleyebilirim. Yirmi yılı aşkın bir süredir ailemin yanındaydı ve her hafta altıda cuma yemekleri ve Noel hediyesi veren türden bir yakınlığımız olmasa da

Son birkaç aydır gördüğümde daha iyi bir ilişki.

Son omuz sakatlığımdan sonra emekli olduğumda yanımdaydı, Maddox'un ilk U6 hokey maçında oradaydı ve hatta Ava'nın Adalyn ile acil sezaryeninden sonra hastanedeki ziyaretçilerimizden biriydi.

İhaneti şimdi yıllar önce olduğundan daha fazla acı veriyor. Belki de bunun olacağını tahmin edemediğim içindir. Gafil avlanmışım. Tüm ailem gafil avlandı.

"Alex." Ayağa kalkıp onu selamlamıyorum, onun yerine bana gelmesine izin vermeyi tercih ediyorum.

"Bunun için bir toplantıyı iptal ettim." Yanımda oturuyor, vücudu kaskatı. Etrafındaki enerji siktir git diye bağılıyor ve eminim benimki de aynısına oldukça yakın.

"Tek yapman gereken bu olduğu için şanslısın Alex. Neler oluyor?"

"Bir saat önce oğlunuz benim için oynamayı bıraktığını söyledi. Bunu yapacağını biliyor muydunuz?"

"Söylesem fark eder miydi? Birbirimize karşı hâlâ açık olduğumuzu bilmiyordum."

Maddox bugün çekip gideceğini bana söylemedi ama bunun için onu suçladığımı söyleyemem. Bana önceden haber verseydi, ona kendini nasıl iyi hissediyorsa öyle yapmasını söyledim. Açıkçası, o da tam olarak bunu yaptı.

Onunla gurur duyuyorum. Hem de çok gurur duyuyorum. Tek istediğim çocuklarımın mutlu olması ve oğlumun mutluluğunun peşinden gittiğini bilmek bana doğru bir şey yaptığımı hissettiriyor.

Mutluluğun başarıdan ya da popülerlikten gelmesi gerekmez. Eşim ve çocuklarım benim mutluluğum. Her zaman da öyle oldular. Diğer her şey ek bir bonus oldu ve Maddox da her şeyi aynı şekilde görüyor.

Gurur duyulacak ne var ki?

"Beni uyarmalıydın. Benimle bu konuda konuşmalıydın. Ben olsam onu çalışırdım. Ne?

Şimdi ne yapmam gerekiyor? Takım darmadağın olmuş durumda. Dördüncü maçı geçmemizin imkanı yok," diye tükürüyor.

"Ne sanıyordun ki? Çocuklarım onlara yakın Alex, ama yine de etrafımdaydın. Oğluma Braxton yerine seni ve takımını seçmesini söylemekten daha iyisini bilmemene imkan yoktu. Eğer bir an için bile seni seçeceğini düşündüysen, düşündüğümde daha aptalsın demektir."

"Bu takımı kurtaracağını düşündüğüm şeyi yaptım Oakley. Oğullarınızın neden olduğu karmaşayı düzeltebilecek bir çözüm yolu gördüm ve bunun işe yaramasını sağlamaya çalıştım. Açıkçası başka bir şey düşünmeliydim ama artık bunun için çok geç."

"Bana karşı dürüst olmanı istiyorum Alex," diye mırıldanıyorum, gözlerimi ona dikerek. "Rose Carpenter ile olan ilişkini ve Roy Heights ile olan ilişkini bilmek istiyorum. Burada cevaplara ihtiyacım var."

Yavaşça nefes verirken yüzü soluyor. Yeterli olduğuna mı karar verdi yoksa artık umursamıyor mu bilinmez ama artık kendini tutmuyor.

"Pekâlâ. Maddox ve Noah hakkında o makaleyi yazacağını bilmiyordum ve Braxton'ın arabasını dinlettiğini de bilmiyordum. Onunla tanıştığımda, bırakın o paçavra bulvar gazetesinde muhabir olduğunu bile bilmiyordum."

Şaşkınlık beni zincirliyor. "Onunla yatıyorsun, değil mi?"

"Öyleydim. O ilk makaleyi yazdıktan sonra onunla ilişkiyi kestim. Bence böcek ve son hikaye, ayrılığa misilleme ve kendine bir isim yapma fırsatının bir karışımıydı. Son haber yayınlanmadan önce ve sonra aldığım mesajlar parçaları birleştirmeme yardımcı oldu. Son birkaç haftadır onu izleyen bir özel dedektifim vardı," diye itiraf ediyor, yüzü utançtan alev alev yanarken.

"Neyiniz var? Ne mesajları?" Parmaklarım yumruk şeklinde kıvrılmak için kaşınıyor.

"Onu susturmak için kullanabileceğim bir şeyler bulmaya çalışan özel bir dedektifim var. Onun hakkında çok şey öğrendik, yardımcı olabilecek şeyler. Mesajları da deli bir kadından bekleyeceğiniz türden. Ondan ayrıldığıma pişman olacağımı ve başıma gelecekleri hak ettiğimi söyleyen mesajlar. Ondan ayrılmamın bir tür cezalandırılabilir suç olduğunu düşünüyor."

"Yani bu oğlumla ilgili değil miydi? Ya da Braxton'la? Hepsi sen ve sakinle mi ilgiliydi?" Her geçen saniye daha da öfkelenerek soruyorum. "Oğlumu suçladın, ondan bir sözleşme sakladın ve ona şantaj yaptın ... hepsi yanlış kadınla ilişkiye girdiğin için mi?"

Omuzlarını geriye iterek savunmaya geçiyor. "Sakin ol. Maddox, Noah'nın dramına dahil olmasaydı bunlar yaşanmazdı bile. Rose'un oynadığı tüm o bağımlı hikâyesi? Hepsi en küçük oğlunun suçu."

"Biliyor musun, Noah'ı bana geri fırlatmandan gerçekten bıktım. Yattığın kadının yazdığı bir makale yüzünden yirmi yaşındaki birine karşı gerçekten kin mi besliyorsun?" İnanılmaz bir şekilde gülerken başımı sallıyorum. "İnanılmaz."

"VW benim mirasım! Şu anda benim yerimde olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamanız mümkün değil" diye çıkışıyor.

"Haklısın. Ve şu anda benim yerimde olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamazsın; oğlunun, kendisini herkesten çok önemseyen iki katı yaşındaki bir adam yüzünden halk tarafından parçalanmasını izleyen bir baba."

"Bunun doğru olmadığını biliyorsun," diyor.

"Hayır mı? İyi. Roy'un bu işle ilgisini anlat. Rose'la birlikte olması gerçekten tesadüf mü? Yoksa bana söylediğinden daha fazla mı işin içindesin?"

İrkildi. "Roy'un Maddox hakkında böyle kötü şeyler söylemesine gerçekten izin vereceğimi mi düşünüyorsun? Örgütüm hakkında?"

"Yani bu bir hayır mı? Onunla ilişkin yok mu?"

"Hayır. İster inanın ister inanmayın ama benim yattığım kadınla ilişkisi tesadüfi. Bence sadece çaresiz ve kanıtlayacak bir şeyi olan birini bulmak istedi ve bu da o kadın oldu."

Çenemi ovuşturarak nefesimi dışarı veriyorum. "Sana inanmanın ne kadar zor olduğunu anlıyorsun."

"Biliyorum. Ama senden denemeni istiyorum. Uzun zamandır senin arkadaşınım. Gösteriyi babamın yönettiği zamanlarda. Keşke geri alabilseydim dediğim pek çok şey yapmış olabilirim ama asla aileni sabote etmezdim."

Dürüst görünüyor ama benim korumacı yapım söylediklerine inanmamı zorlaştırıyor. Kendime arkadaşlığımızı hatırlatıp bu işin peşini bırakmak o kadar kolay değil. Burada söz konusu olan benim ailem.

"Maddox'un sözleşmesi için neden bu kadar beklediniz? Neden daha önce, tüm bunlar olmadan önce teklif?"

Sert bir kahkaha attı. "Parayı bulmaya çalışıyordum. Yeni GM tam bir hayal kırıklığı. Geçen sezon çok fazla adama çok fazla teklifte bulundu ve benim de bu işi yürütmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu."

Mideme küçük bir suçluluk duygusu yerleşiyor ama bunu görmezden gelip sıkıca başımı sallıyorum.

"Maddox'un kendi seçimlerini yapmasına izin vermelisin Alex. Yargılamadan ya da küçük tehditlerin olmadan. Bunda senin de payın olduğunu kabul et ve herkesi suçlamayı bırak. Bu konudaki fikrini değiştirmeyecek ve onu daha da zorlamak sadece işleri daha da kötüleştirecek," diyorum kısaca.

Çenesi titriyor, gözleri bir an için kapanıyor ve sonra tekrar açılıyor. "Benden en iyi oyuncumun playoffların son turunu kaçırmasına ve VW'nin kupa şansını kaybetmesine izin vermemi istiyorsun."

Başımı salladım. "Hayır. Senden ailemi rahat bırakmanı istiyorum. Bir arkadaş olarak. Ve Rose Carpenter'dan kurtulmama yardım etmeni."

BRAXTON

Sports Weekly'nin ofisi küçük, bir evcil hayvan dükkânı ile boş görünen bir lokantanın arasına sıkışmış. Ortak otoparkta sadece bir avuç araba park etmiş durumda.

Bu öğleden sonrası için bir görüşme ayarlamak için babamın hızlı bir telefonu yetti. Rose Carpenter yüksek çimenlerdeki bir yılan gibi, çok geç olana kadar geldiğini görmek imkansız. Ama ben hazırım ve bir kez daha gafil avlanmayı reddediyorum.

Eğer istediği bir hikayeyse, alacağı şey de bu olacak. Maddox için her şeyi yaparım ve eğer bu onun kariyerini kurtaracaksa, geri dönüşü göze alacağım. Bir daha asla benim yüzümden acı çekmesine izin vermeyeceğim.

Telefonum kot pantolonumun cebinde yine titriyor ve ben onu görmezden geliyorum. Tıpkı son üç seferde olduğu gibi titremeye başladı.

Ofisten içeri adımımı atıyorum ve güçlü kahve kokusunu ve ilgili sayıda saksı bitkisini içime çekiyorum. Resepsiyonda genç bir kadın var, masa sandalyesini daireler çizerek döndürüyor ve parlak pembe sakızından baloncuklar üflüyor. Beni görür görmez sandalyede kıpırdanıyor ve balonu dudaklarının arasında patlatıp tekrar ağzına götürüyor.

"Merhaba! Aman Tanrım, bunun için çok üzgünüm" diye aceleyle dışarı çıkar.

Bir kahkahayı bastırıyorum. "Sorun değil. Rose'u görmeye mi geldim? Saat dört buçukta bir toplantımız var."

Başını sallıyor, başını bilgisayara doğru eğiyor ve yazmaya başlıyor. Bir saniye sonra, kablolu telefonu kulağına götürüyor ve patronunu arıyor.

"Mhm. Tamam. Onu geri göndereceğim," diyor telefonu bırakmadan önce. Boğazını temizleyerek bana bakıyor,

çekingen bir şekilde gülümseyerek. "Geri dönebilirsin. Sağdaki ilk kapı."

Neden Rose'un koşarak gelip beni ofisine götürmesini beklediğimden emin değilim ama bunu yapmamasına biraz şaşırdım. Onun gibi hikâyeye aç biri için biraz daha heyecana hazırdım.

Masanın yanından geçmeden önce resepsiyon görevlisine "Teşekkür ederim," diyorum.

Rose'un ofisinin karşısında biri açık, diğeri kapalı iki ofis ve koridorun sonunda da bir personel odası var. Duvarlarda birkaç çerçevede küçük makale parçaları ve Warriors'ın geçen yılki retro formlarıyla çekilmiş imzalı bir fotoğrafı yer alıyor.

Birden Rose'un ofisinin kapısı açılır ve üzerinde lacivert bir pantolon ve güvenlik uyarısı olması gereken yüksek topuklu ayakkabılarıyla dışarı çıkar. Kalın siyah saçları başının dibinde güzel bir topuzla bağlanmış ve makyajı kusursuz bir şekilde uygulanmıştır.

Eğer beni ve adamımı yakalamak için dışarıda olmasaydı, ondan bazı ipuçları isteyebilirdim.

"Braxton Heights," diye selamlıyor beni, parlak dudaklarına sinsi bir gülümseme. "Gelmeye karar verdiğin için çok mutluyum. Bir süredir seninle konuşmak istiyordum."

Kapı aralığını temizlemek için yana kayıyor, ben de dilimi ısırmaaya çalışarak ama başaramayarak yanından geçip gidiyorum.

"Oh, ama ben zaten bir görüşme yaptığımızı sanıyordum?"

Masasının önündeki tozlu pembe sandalyelerden birine otururken, yanımdan geçip masasındaki sandalyeye otururken çevresel görüşümden onu hafifçe el yordamıyla izliyorum.

"Baban bana senin hızlı geri dönüşlerinden bahsetti. Daha iyi hazırlanmalıydım."

Mırıldanıyorum. "Babamın da sana arabamı dinlememeni söylediğini duydum ama sen yine de bunu yaptın."

Eğer boğazının düğümlenmesi, rahatsızlığını belli etmeyecekti. Gözlerimde ağır bir suçlamayla ona bakarken yüzü boş kalıyor.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama başınıza gelenleri duydum. Umarım iyisindir."

"Rol yapmayı bırakabilirsin Rose. Konuşmak için burada olabilirim ama sen bana bazı cevaplar vermedikçe sana kullanabileceğin hiçbir şey vermeyeceğim. Birbirimize karşı dürüst olalım."

Gözlerini kırpıştırıyor, sandalyesinde öne doğru itilirken dudakları bükülüyor ve ellerini masasının üzerinde kavuşturuyor.

"Ben de bunun medeni bir konuşma olacağını umuyordum," diyor acı bir şekilde.

"Oh, . Sorularına cevap vermeye hazır mısınız?" "Hangi soruların cevaplanmasını istiyorsun?"

"Babamla olan ilişkinizden başlayalım. Nasıl tanıştınız?"

"Maddox o barın dışında görüldükten sonra geldi. Elinde beni ön plana çıkaracak, daha büyük ve daha iyi bir haber kuruluşunda yer almamı sağlayacak bir hikaye olduğunu söyledi."

Bunların hiçbirisi benim için şaşırtıcı değil.

"Ve sen de onun sözlerini öylece alıp kaçtın mı? İddiaların hiçbirini doğrulamayı düşünmediniz mi?" Geri atıyorum.

Gülüyor, sanki hiçbir şeyden haberim yokmuş gibi bana bakıyor. "Şaka mı yapıyorsun? Hayır. Hikayeyi aldım ve onunla koştum.

Ben magazin gazetesi için yazan bir gazeteciyim, Braxton. Elime ne geçerse onu alırım ve hikayenin patlamasını umarım. Ve aynen öyle de oldu."

"Peki gazeteciler genellikle araçlara girip dinleme için adam tutarlar mı? Bunun bir suç olduğunun farkındasınız, değil mi?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Bu iddialara ilişkin kanıtınız olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Dudaklarım aralanıyor, yutkunduğumda hızlı bir karşılık hazır, ofisin dışındaki bir kargaşa dikkatimizi çekiyor.

"Oraya geri dönemezsiniz, efendim. Kendisi toplantıda!" diye bağırıyor güzel resepsiyonist yerdeki ayak sesleri arasında.

"Biliyorum. Ve ben de o toplantıya katılmak üzereyim," diye tersliyor Oakley.

Sandalyede dönüyorum, Maddox'un babasının yüzünde pis bir ifadeyle ofise girdiğini görünce gözlerim açılıyor. Sandalyemin arkasına geçip elini omzuma koyuyor ve üstümden Rose'a bakıyor.

"Bugün Braxton'dan alacağını düşündüğün şey her neyse gerçekleşmeyecek. Orada oturup söyleyeceklerimi dinleyeceksin ve sonra bir daha asla oğlumun ya da gelinimin adını ağzına almayacaksın" diyor, her kelimesinden güven damlıyor.

Rose gülmeye başlamadan önce bana verdiği etiketi sindirecek zamanım bile olmadı, sesi rahatsız ediciydi.

"Bu oldukça büyük bir iddia. Tanıştığımıza memnun oldum, Oakley Hutton."

Bir kahkaha attı. "Eminim öyledir."

Rose'un yüzü ekşidi. "Başkalarının görüşmelerine öylece giremeyeceğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

"Bir röportaj var mıydı? Yoksa sadece kışından mı konuşuyordun?"

Gülmemek için yanağımın içini ısııyorum ve Oakley sanki biliyormuş gibi nazikçe omzumu sıkıyor.

"Doğru. Eğer buraya bana hakaret etmek için geldiysen, gidersen çok memnun olurum," diyor Rose.

"Son birkaç dakika içinde e-postanı kontrol ettin mi?" Oakley ona kayıtsızca soruyor ve eğer onun yerinde olsaydım bu soğuk ses tonu beni korkutmazdı.

Bir, iki kez göz kırpmıyor ve sonra gözleri ekrana doğru uçuyor, parmakları klavyeye vuruyor. Bu, bir korku filmindeki ana karakterin kapıdan çıkıp etrafını taramasını ve baltalı katilin birkaç metre ötede beklediğini görmesini izlemek gibi. Tüm yüzü korkudan alev alev yanıyor.

"Bunu nereden buldun? Bu fotoğrafları kim çekti?" diye nefes alıyor, geniş gözlerle ekrana bakıyor.

"Paranın gücünü asla küçümseme Rose. Hiçbir şeyin yokken çok zengin iki adamı tehdit etmek şimdiye kadar yaptığın en büyük hata olabilir. Şimdi, bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmaya hazır mısın? Çünkü ben hazırım."

"Seni asla tehdit etmedim!" diye ciyaklar.

"Ailemi tehdit ettiniz. Sevdiğim ve değer verdiğim insanları. Paramı ya da itibarımı tehdit etsen daha iyi olurdu" diye homurdanıyor.

Yutkunuyorum, kafamda Oakley ve ben buradan çıkana kadar cevap bulamayacağımı bildiğim sorular dönüp duruyor. Neredeyse felç edici bir takdir duygusu beni boğuyor ve beraberinde getirdiği duyguyu göz kırparak geri çevirmek zorunda kalıyorum.

"Sonra ne olacak?" diye sorar, aniden ürkekleşir.

"Son haberinizi geri çekecek ve oğlumu sizin çizdiğiniz gibi değil, olduğu gibi gösteren başka bir haber yapacaksınız. Braxton'ın hayvan sahiplenme gününün, ne zaman ve nerede olacağına dair bilgilerle birlikte vurgulanmasını istiyorum. Sonra da ailemin varlığını unutmanızı istiyorum. Onlar hakkında bir daha yazmayacaksınız. Hatta onları bir daha aklına bile getirme.

"Bunu yapmazsanız, herkes en popüler ve gelecek vaat eden spor gazetecilerinden birinin - Hutton ailesine saldırma cesaretini gösteren kişinin - aslında ağır bir kumar sorunu olduğunu ve bu sorunu finanse etmek için Alexander Torrello'nun banka hesabından ondan ayrılmasının intikamı olarak para çaldığını bilecek. Zengin olabilir Rose, ama gerçekte neler olduğunu anlamak için yakından bakmak yeterli. Yine de kendine güveniyorsun. Gecelerini onun yatağını paylaşarak geçiren bir adamın banka bilgilerini çalacak kadar alçalacak birini aklımın ucundan bile geçiremiyorum. Hakkını vermeliyim."

Çenem düştü. Alexander'la mı çıkıyordu? Ve kumar mı oynuyordu? Gerçekten mi? Kumarbaza benzemiyor ama

Sanırım bunun neye benzediğini gerçekten bilmiyorum.

"Aman Tanrım," diye . "Evet. Güzel. Ve bu bilgiler ... bu resimlerim ..."

"Alex'in özel dedektifinin çektiği kumar fotoğraflarınız mı? Hani şu haftalardır seni izleyen?" Oakley soruyor.

Boynundan aşağıya ve gömleğinin yakasının altına kadar koyu kırmızı bir renkte kızarır.

"Evet. Ortadan kaybolacaklar mı?"

"Görünmez kalacaklar ama gitmeyecekler."

Yavaşça başını sallıyor, omuzları çöküyor. "Tamam, o zaman anlaştık."

"Bir şey daha var," diye ekliyorum sıkıca. "Arabama girmesi için tuttuğun adam. Kimdi o?"

"Adını bilmiyorum. Sık sık gittiğim kumarhanelerden birinin dışında rastgele bir adama sordum. Yirmi yaşından büyük olduğunu sanmıyorum. Böceği içeri sokması için ona iki yüz dolar teklif ettim. Ona senin adını söylemedim, sadece arabayı nerede bulacağını söyledim," diye cevap veriyor, ses tonunda bir parça utanç var.

"Ona bana zarar vermesini söylemedin mi?"

Başını hızlıca sallar. "Hayır. Tahminimce onu korkuttunuz ve o da bir anlık dürtüyle hareket etti. Önceden planlanmış olduğunu sanmıyorum."

Sonra ayağa kalktım ve Oakley şöyle dedi: "Eğer hikâyenin farklı bir yönünü öğrenirsem, seni yok etmemi engelleyecek hiçbir şey olmayacak. Anlaşıldı mı?"

Yutkunuyor. "Crystal."

43

MADDOX

AILEMIN EVİNİN KAPISINDAN ACELEYLE ÇIKIYORUM.

Braxton'ın arabasının garaj yoluna girdiğini görüyorum, babamın kamyoneti de hemen arkasından geliyor. Annem bir eliyle sırtımı sıvazlarken ben onu atlatıp kapıdan dışarı çıkıyorum.

İki saat önce antrenmandan çıktım, Braxton'ın sesli mesajına arka arkaya ulaştıktan sonra doğruca buraya geldim. Babamın nerede olduğunu sorduğumda annem bana yalan söylemedi -aslında nasıl yalan söyleceğini bildiğinden bile emin değilim- ve Braxton'ın da Rose Carpenter'ın ofisinde olduğuna dair kanıtım olmasa da, içimden bir ses orada olduğunu söylüyordu.

Benim güzel, düşünceli, fedakâr kadınıym dışarıda tam da bunu yapıyordu. Benim için kendini feda ediyordu.

Ona ulaşmak ve hata yapmasını engellemek için Vancouver sokaklarında yırtınmamak için her şeyimi verdim. Benim için ve hayatlarımızda bizi asla hak etmeyen boktan insanlar için itibarını bir kenara atmasını engellemek.

Rose'a ne yaparsa yapsın ya da ne söylerse söylesin, taraftarların olaylara bakış açısını hiçbir şeyin değiştirmeyeceğini içten içe biliyorum. Onlar için her şey siyah ve beyaz. Verdiğim her karar, oynadığım her oyun -iyi ya da utanç verici derecede kötü. Detaylar ya da bahaneler umurlarında değil, zaten onların işi de bu değil.

Ama Braxton olaylara böyle bakmıyor. Hiç görmedi. O her şeyi güzel, canlı renklerle görür. Bir eylemin ya da kararın arkasında her zaman bir neden vardır ve diğerleri bunu anlamadığında, neden ve nasıl sorusu sorulur.

Hayata bakış açısı onda en çok sevdiğim şeylerden biri. Braxton'ı Braxton yapıyor. Ama böyle zamanlarda? Keşke onu olayları başkalarının gözünden görmeye ikna edebilseydim.

Onu biraz sarsmak istesem de, aynı zamanda ona doğru koşmak, omzuma atmak ve ikimizin de yüzü morarana kadar onu öpmek istiyorum.

Ona ne kadar minnettar olduğumu söylemem gerek. Sevgisi ve sarsılmaz desteği için. Bugün benim için riske attığı şey için ona teşekkür etmenin bir yolu asla olmayacak ve umarım babam onu durdurabilmiş ve bana geri getirebilmiştir - temiz ve yapabileceğinden korktuğum hatalardan arınmış olarak.

Arabası birkaç metre önümde sarsılarak durdu ve sürücü kapısına koşmadan önce elimi kaputun üzerine koydum. Ben kapıyı sonuna kadar açıp ona doğru eğildiğimde o çoktan anahtarlarını kontaktan çıkarıp kapıyı açmıştı bile. Bir elimi ön tarafına koyarak emniyet kemerini çözüyorum ve onu arabadan dışarı çekiyorum.

"Maddox!" diye bağıyor, mavi gözlerinde şaşkınlık titreyiyor.

Anlaşılmaz bir şeyler homurdanıyorum ve onu kalçalarının altından tutuyorum, tutuşumu onu kaldırmak ve arabanın yanına geri itmek için kullanıyorum. Bacaklarını sırtıma dolayarak beni kendine çekti.

"Bunu yapamazsın," diye homurdanıyorum ağzına karşı. "Tekrar ortadan kaybolamazsın." Parmaklarımı kalçalarının derinliklerine bastırırken karıncalanıyor. "Benim için itibarını bir kenara atamazsın."

Elleri boynumun arkasında birleşiyor, dirsekleri omuzlarıma değiyor. Sanki mümkünmüş gibi, beni kendine doğru çekiyor.

Bacaklarımı ortama doladım.

"Bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemezsin Dox. Sana seni sevdiğimi söylediğimde ciddiydim. Ve senin için fedakârlık yapmam - kabul etsen de etmesen de - bu sevgiyi gösterme yollarımdan sadece biri. Sen de benim için aynı şeyi yapardın."

Gözlerim yüzünde geziniyor, onu içime çekiyorum. Ve lanet , ona her baktığımda daha da güzelleşiyor. Sonsuza kadar nasıl dayanabilirim ki? Onu gördüğümde ya da düşündüğümde bile ereksiyon oluyorum.

"Sana kızmaya çalışıyorum," diye mırıldanıyorum, dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdiriyorum, her zaman kullandığı meyveli dudak kreminden geriye kalanların tadına bakıyorum.

"Kızma. Her şey bitti."

Kalbim göğsümde çarpıyor. "Öyle mi? Ne olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum tatlım. Öğrenmek için ne kadar bekleyebilirim bilmiyorum ama bana her şeyi anlatmadan önce seni eski yatak odama götürüp yatağında ırzına geçmek de istiyorum."

Braxton kızarıyor, gözleri ağzımın onunkiyle alay ettiği yere kayıyor. "Yatak odanızda sizin tarafınızdan ırzıma geçilmesinin nasıl bir şey olacağını hep merak etmişimdir. Bunu hayal ederdim, biliyor musun?"

Kararımı verdim, dudaklarını ısırdım ve onu önüme doğru çektim. "Hayallerimizi gerçekleştirelim o zaman, olur mu?"

"Ew! Sen hiç PDA diye bir şey duydun mu Dox? Çünkü bence nasıl sakinleşeceğin konusunda bir derse ihtiyacın var," diye bağıyor Adalyn arkamdan bir yerden.

Bir küfür yutuyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum, kapı aralığından bize baktığını ve parmağıyla açık ağzını işaret ettiğini görüyorum. Annem ve babam onu içeri sokmaya çalışıyorlar ve babamın yüzündeki küçük, bilmiş gülümsemeye bakılırsa, benden bu tepkiyi zaten bekliyordu.

Belki de ailemin Braxton için ne kadar vahşi olduğumu bilmesinden daha çok utanmalıyım, ama o gemi çoktan kalktı.

önce. Kahretsin, on altı yaşımıdayken sarhoş olup anneme Braxton için bakire kalmayı planladığımı söyledim ve Cooper'ın babası konuşmamıza kulak misafiri olduğunda, herkesin bu konuda benimle alay etmesini istemediği için bunu tamamen farklı bir şeymiş gibi gösterdi. Yirmi bir yıl önce o anaokulu otoparkında tanıştığımız andan beri ben ve Curly Fry.

Konu ona geldiğinde başkalarının yargılamasından korkmak için bunu çok uzun süre bekledim.

"Kız kardeşin hiç biriyle çıktı mı?" Braxton usulca soruyor, ben araba yolunda ilerlerken bana sarılıyor ve yanağını göğsüme bastırıyor.

"Hayır. Ve asla da olmayacak."

Gülümseyerek titriyor. "Onu sonsuza dek küçük bir kız olarak tutamazsın."

"Yapabilirim ve yapacağım. Tanrı eve getirdiği ilk erkeğin yardımcısı olsun çünkü bir gün yeryüzünden kaybolabilir." Eşiğin altından geçip içeri girerken saçlarına doğru hırlıyorum.

"Mmhmm. Belki de ondan gerçekten hoşlanacaksın."

Dudaklarımı ona doğru götürerek, "Şansın yok. Şimdi, sikim büzüşüp yok olmadan önce kız kardeşim ve onun potansiyel erkek arkadaşı hakkında konuşmayı kes. Senin için kaya gibi sert olmayı da içeren planlarım var."

"Sonra. Önce bugün olanlar hakkında konuşmamız gerek, tamam mı? Sonra beni eve getirebilir ve benimle hınzır, hınzır bir şekilde oynayabilirsin."

"Senin için mi bebeğim? Ne istersen." Hadi şu işi bitirelim.

BABAM bana her şeyi açıklıyor ve ben Braxton ile annemin arasında, arka güvertedeki açık hava kanepesinde oturuyorum. Kendimi tutmaya çalışsam da hava öfkemle dalgalanıyor. İnançsızlık içimi kemiriyor ama en çok ihanetin acısı etkiliyor.

"Yani makaleyi mi değiştiriyor?" Yavaşça soruyorum.

Babam başını sallar. "Ve ilkinin geri çekiyorum. Anlaşmanın kendisine düşen kısmını yerine getirdiği sürece kimse fotoğrafları görmeyecek ya da boş zamanlarında neler yaptığını öğrenmeyecek."

"Ve Alex bu bilgiyi size isteyerek mi verdi? PI fotoğrafları ve her şeyi? Karşılığında bir şey olmadan mı?"

Annem dizimi okşayarak, "En azından bunu yapabildi," diye kestirip atıyor.

"Peki ya Braxton'ın arabasını dinleyen adam? Hiçbir tepki almadan öylece çekip gidecek mi?" Braxton'ın kalçasındaki parmaklarımı kot pantolonunun pürüzlü malzemesine doğru kısıyorum.

Babam kaşlarını çatıyor, bu durumdan benim kadar hoşnutsuz görünüyor. "Rose bir ismi olmadığını söyledi ve ben de ona inanıyorum. Eğer bu adam ona zarar vermek isteseydi, onu yolundan iteceğini sanmıyorum."

Arabasına giren kişi onu gerçekten incitmeye niyetli olsaydı neler olabileceğini düşününce göğsümde soğuk bir his belirliyor.

Kalçam Braxton'ın avucunun altında ısınıyor ve ona dönerek varlığının beni sakinleştirmesine izin veriyorum.

"Bilmemek senin için sorun olur mu? Çünkü bu seninle ilgili, benimle, Rose'la ya da başka biriyle değil. Eğer istediğin buysa, o adamı bulmak için ne gerekiyorsa yapacağım," diyorum usulca.

Bana gülümsüyor, başı hafifçe titriyor. "Bunu unutmak ve hayatıma devam etmek istiyorum, daha fazla uzatmak değil. Rose'a inanıyorum ve tehlikede olduğumu düşünmüyorum."

"Tamam." Hızlı bir öpücük çalıyorum ve kolumu omzuna dolayarak onu kucağıma oturana kadar yanıma çekiyorum.

"Şimdi, bundan sonra ne yapmak istediğine karar vermelisin, evlat. Top senin sahandaki. Dougie senin aramanı bekliyor," diyor baba.

"Ona bu akşam arayacağımı söyle. Bu önce Braxton'la konuşmam gereken bir konu," diyorum.

Babamın gözlerinde bir onay parıltısı belirliyor. "O zaman sizi yalnız bırakalım. İkiniz de akşam yemeğine kalabilirsiniz."

Braxton, "Bu harika olur," diye yanıtlıyor ve babam ayağa kalkarak ona sırtıyor.

Annem titrek bir nefes vererek dizimi sıkıyor. "Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldıyor yanağımı öpmeden önce ve babamın kollarına girerek onları eve geri götürüyor, Braxton ve beni yalnız bırakıyor.

"Benimle bir yere gelir misin?" Ona soruyorum, iki elini de avuçlarıma içine alıp parmak eklemlerini dudaklarıma götürüyorum.

"Her yere, Dox," diye cevap veriyor, gözleri çok yumuşak ve sıcak.

Onu hızla yukarı çekiyorum ve elleri hala benim ellerimdeyken, avlu merdivenlerinden aşağıya ve avluya doğru sürüklüyorum. Çimler kısa, yeni biçilmiş ve temiz havanın kokusu burada geçirdiğimiz günlerin ve gecelerin eski anılarını canlandırıyor, sadece o ve ben.

Ağaç evimiz bahçenin kenarına, evin yan tarafı ile çocukluğumdan beri burada olan başka bir büyük meşe ağacının arasına sıkışmış durumda. Kalın dallarından birinden bir lastik salıncak sarkıyor ve eminim yıllardır bir insanın ağırlığını taşımamıştır. Adalyn burada saklanacak kadar genç olduğundan beri.

Ağaç ev, bu yoldan en son geçtiğimde olduğundan daha yıpranmış ama yine de aynı. Kırmızıya boyanmış altı mandal, ağacın kamyonunda, evin tabanındaki açıklığa kadar uzanıyor ve hala kapalı, eskiden burayı kendilerine ait kılmaya çalışan hayvanları dışarıda tutuyor.

Bizi merdiven yerine kullandığımız basamaklara götürürken Braxton sessizliğini koruyor. Gözlerim ağacın kabuğundaki desene takılıyor, göğsümde dövmesi olan desene.

Kaburgalarımın arkasına yerleşen bir sıcaklıkla en alttaki çiviye basıp ağırlığımı taşıyıp taşıyamayacağını test ediyorum. Taşıyabildiğinde, bir sonrakine ve bir sonrakine geçip kapıyı itiyorum ve gürültülü bir gıcırtyla açılmasına izin veriyorum, tozlar etrafa uçuşuyor.

Bedenimi zemindeki delikten geçirip içeri giriyorum ve Braxton'a seslenip beni takip etmesinin güvenli olduğunu söylemeden önce herhangi bir sürpriz olmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum.

"İkimiz de içindeyken yıkılmayacağından emin misin?" diye soruyor, başını içeri uzatıp ağaç evi saf bir hayranlık ifadesiyle inceliyor.

"Gençken buraya altı kişi sığardık, bebeğim. Sanırım bunu kaldırabilir."

"Tamam," diye mırıldanıyor avuçlarını tahtaya koyup içeri tırmanmadan önce.

"Her şey aynen bıraktığımız gibi," diyorum, parmaklarımı pencereyi örten battaniyeye dikilmiş ve her köşede birer tane olmak üzere iki çiviyle tutturulmuş Warriors logosunun üzerinde gezdirerek.

Pencerenin altında biri mavi, diğeri mor olmak üzere iki puf sandalye duruyor. Karşı duvarda eski kitaplardan oluşan bir raf, eski gitar penalarından oluşan seramik bir kase, bir yığın yontulmuş hokey diski, kirli bir boya paleti ve birkaç eski plakla süslenmiş.

"Bunların hiçbiri nasıl mahvolmadı?" Braxton mırıldanıyor.

"Babam her kış kepenkleri kapatıyor olmalı."

Yıllarca buradan uzak durdum. Pencerenin dışındaki panjurların açık mı yoksa kapalı mı bırakıldığını asla fark etmezdim.

"Burayı bir daha görebileceğimi sanmıyordum."

"Ben de görmek isteyeceğimi hiç düşünmemiştim," diye yanıtlıyorum.

Ona dönüyorum ve onu düşündüğümünden daha yakın buluyorum. Tek kelime etmeden bana doğru ilerliyor ve kollarını bana doluyor.

"Benimle otur," diye fısıldıyorum, bir elimi saçlarının üzerinde gezdiriyorum. Başını sallıyor ve kığım tahtaya çarpar çarpmaz onu kucağıma çekiyorum, ortası sikimi okşarken kıvılcımlanan zevkten dilimi ısıriyorum. Avuç içleri göğsümü buluyor ve başparmakları orada yavaş, rahatlatıcı daireler çiziyor. O

Çok güzel kokuyor, en sevdiğim şeylerin karışımı gibi.

"Serbest çalışmaya başlayacak mısın?" diye soruyor, sanki başka tarafa bakmaya cüret edecekmişim gibi gözleri benimkileri yakalıyor.

Elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Sanırım öyle. VW'den ayrılma vaktim geldi."

Sözlerimi düşünürken dudağının iç kısmını çiğniyor ve sonra soruyor: "On yedi yaşındayken seni kovalayamayacağımı söylediğim zamanı hatırlıyor musun?"

İyi ve kötü anıların bir karışımıyla birlikte yoğun bir nostalji duygusu kaplıyor içimi. "Evet."

"Sanırım işler değişti. Seni kovalamak istemesem de, çünkü bu terimden gerçekten nefret ediyorum, seni takip etmek istiyorum. Nereye gidersen git, yanında, seninle olmak istiyorum."

"Ne?" Boğazımdaki duyguyu bastırmaya çalışıyorum.

Ağzında yumuşak bir gülümseme beliriyor ve elini yüzüme götürüp çenemi okşuyor. Ona sarılıyorum, ondan alabildiğim kadarını alıyorum.

"Yeni bir şeyler denemek istiyorum. Tek bir yere tıklıp kalmak yerine seyahat veterineri olarak kariyer yapmayı düşünüyorum. Kendi işimi yürütmek düşündüğüm gibi bir şey değil ve biliyorum sadece senin tekrar gitmenden korkuyormuşum gibi görünebilir ama öyle değil. Yani, bunun bir rolü var, ama bir süredir bunu düşünüyordum ve gittiğin her yerde seni takip edemeyeceğimi biliyorum, ama yine de her yeri birlikte gezeceğiz ve-"

"Bebeğim, neden bana daha önce söylemedin? Kahretsin, bana sormak ya da söylemek istediğin her neyse cevabım evet. Evet. Hadi yapalım şunu," diye sözünü kesiyorum, nabzım hızla atıyor.

Kirpikleri geniş gözlerinin üzerinde dalgalanıyor. "Gerçekten mi? Bu senin isteyeceğin bir şey mi? Sence çok fazla değil mi?"

"Tabii ki hayır. Eğer bu sizi mutlu edecek bir şeyse ve bu konuda pozitifseniz, o zaman kesinlikle, çünkü beni hiçbir şey daha mutlu edemez."

"Bir şey yok mu?" Gümleğimin alt paçasıyla oynuyor, parmaklarını pantolonumun bel bandının altından geçiriyor. Gülümsemesi utangaç ve çok seksi, ben de onu emme isteğime direniyorum.

Ellerimi beline yerleştirip onu kucağımdan yukarı kaydırıyorum ve altında sertleşen sikimin tam üstüne oturtuyorum. O inlerken sırtarak başımı ağaç evin duvarına yaslıyorum ve "Hiçbir şey. Geri kalan her şey lanet olası pastanın üzerindeki krema."

Alnımızı birbirine yaklaştırarak burnunu benimkinin yan tarafına sürtüyor ve fısıldıyor: "Biliyor musun, burada son kez birlikte oturduğumuzda seni öpmekten başka bir şey istemiyordum."

"Bu doğru mu?"

Dudaklarını benimkilerin üzerinde gezdirerek mırıldanıyor. "Öpüşmekten daha fazlasını yapmaya ne dersin?"

"Evet diyorum." Sonra onu öpüyorum ve bu ağaç evde asla unutmayı planlamadığım bir anı daha yaratıyorum.

44

BRAXTON

SAPPHIREKALEMINİN YANINDA GENÇ BİR AİLE BIRAKIYORUM.

İçimde, sırtışımdan çok belli olmaması için dua ettiğim yakıcı bir umut oluşuyor. İstediğim son şey onları korkutmaktı, ama yürümeye başlayan çocuklarının gülümseyerek ona doğru koştuğunu görür görmez, tatlı kızımıza bir yuva bulmuş olabileceğimizi hissettim.

Evlat edinme günü yalnızca birkaç saattir tüm hızıyla devam ediyor, ancak katılım şaşırtıcı oldu. Sadie daha önce hiç bu kadar büyük bir katılım olmadığından birden fazla kez bahsetti ve herkesin önünde gözyaşlarına boğulmadan önce kendimi toparlamak için birkaç kez gizlice dışarı çıkmak zorunda kalmış olabilirim.

Warriors ve takvimlerinin yardımı, kendi tanıtım çalışmalarımız ve Rose'un yeni ve geliştirilmiş makalesi sayesinde kliniğin önündeki park yeri doldu taşı. Elimizdeki tüm takvimler şimdiden tükendi ve yeni bir baskı için ön sipariş alıyoruz.

"Bu harika, Braxton. Gerçekten büyük bir patlamayla gidiyorsun," diyor Marco yanıma gelerek.

Omzuna vuruyorum. "Burayı emin ellere bırakacağımı bildiğim için mutluyum. Bu her şeyi kolaylaştırıyor."

"Güzel. Burayı bana önerdiğin için ne kadar minnettar olduğumu anlatamam. Mükemmel bir yer."

"Kesinlikle öyle. Birkaç haftalığına buraya döndüğümde benim için bir yer ayıracağınıza söz verin."

Gülüyor ve omzuma vuruyor. "Ne zaman istersen. Sana söz veriyorum."

Başımı sallıyorum ve aramızda rahat bir sessizlik oluşuyor, ikimiz de otoparka bakıp mutlu yüzlere gülümsüyoruz. Kliniğin satışıyla ilgili evraklar daha dün kurumuş olsa da Marco'nun işi devr almak için ne kadar heyecanlı görmek içimi rahatlatıyor. Yine de şaşırtıcı değil. Benden satın almakla ilgilenip ilgilenmeyeceğini sorduğumda hemen evet demesi de öyle. Bu kolay ve hızlı bir süreç oldu ve hayatımdaki yaklaşan tüm değişiklikleri kavramamı kolaylaştırdı.

Tüm bu planların merkezinde yer alan adamı düşündüğümde karnımda pırıltılar oluşuyor. Maddox, ağaç evdeki büyülü anımızdan kısa bir süre sonra serbest oyuncu olmaya karar verdiğini açıkladı - aslında Marco'ya kliniği sorduğum gün - ve o zamandan beri her şey çok hızlı ilerliyor.

Dougie, Dox'un tüm potansiyel tekliflerini sıralamakla meşguldü ve adamım Kanada'da kalmak istese de, bu diğer takımları onu kapmaya çalışmaktan alıkoymadı. Bu biraz bunaltıcı bir durum ama nereye gitmeyi seçerse seçsin yanında olacağımı biliyor.

Eski takımının Stanley Cup yarışında kalmaya çalışmasını izlerken tam bir asker gibi davrandı, ancak üç maç geride kaldılar ve bu onlar için iyi görünmüyor. Yaklaşan mağlubiyetteki rolü için kendini suçlasa da, oyunda kalbi olmadan oynamak yarardan çok zarar getirmiş olabilir.

Maddox'tan bahsetmişken, kız kardeşi otoparkın karşısından adımı sesleniyor ve onu anne babasının yanında bulana kadar kalabalığın içinde arıyorum, elim havada

havada süzülüyorlar. Maddox'u yanlarında göremiyorum ve kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutuyorum.

Nerede o?

Marco bakışlarımı takip ederek kıkırdıyor. "Görünüşe göre isteniyorsun. Seni sonra yakalarım, tamam mı?"

"Tabii ki. Gitmeden önce beni bul. İyi eğlenceler." Huttons'a doğru yola çıkmadan önce ona bir gülümseme atarak aceleyle dışarı çıkıyorum.

Kalabalıklar arasında manevra yapmak bir görev ama bu kadar yoğun olmasını hiçbir şeye değişmezdim. Keşke değiştirebilseydim dediğim tek şey Hades'in burada diğer köpeklerle birlikte olması. Ama bunun onu sadece bunaltacağını ve muhtemelen korkutacağını biliyordum, bu yüzden içeride, klinik resepsiyonundaki kendi özel yerinde, hala orada bir aile bekliyor.

"Benim güzel Braxton'ım," diyor Ava ve nihayet onlara ulaştığımda beni kucaklamak için kendine çekiyor. Hades'i düşününce gözlerimde biriken yaşları kırptırıyorum ve onun sevgisini içime çekiyorum.

"Bu inanılmaz bir katılım. Her şey harika görünüyor," diyor Oakley, karısının kolları arasında sırtımın açıkta kalan kısmını okşarken.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, Ava beni bıraktığında geri çekiliyorum.

"O takvimlerden internetten on tane falan aldım ve vay anasını, o kadar seksi vücudun arasında nasıl idare ettin hiç bilmiyorum," diyor Addie huşu içinde, kendini yelpazeleyerek.

Oakley'nin ona kaşlarını çatmasına bir kahkaha atıyorum. Ava sadece onun elini tutuyor ve sonra benimkine uzanıyor.

"Takvimin en sevdiğim kısmı Eylül ayı için kullandıkları fotoğraf. Maddox'tan bana o fotoğrafı tek başına sipariş etmesini istedim, böylece çerçeveletebilirdim. İkiniz birlikte çok güzelsiniz," diyor Ava yumuşak bir sesle.

Ayak parmaklarıma kadar kızardım. "Ben de aynı şeyi yapmış olabilirim. Bu çok güzel."

Takvim için seçtikleri fotoğrafımızı ilk gördüğümde ağladım. Maddox'un bedeni yanımdayken,

Mümkün olduğunca bana doğru dönmüş - o sırada fark etmediğim bir ayrıntı - ve aramızda güzelce otururken gözlerimiz Hades'in üzerinde buluşuyor, bir aile gibi görünüyoruz. Kâğıt üzerinde bile aramızdaki hayranlık ve sevgiyi hissetmemek mümkün değil.

Oakley, "Maddox bize aranızdaki köpeğin sizin favoriniz olduğunu söyledi," diyor.

Hades hakkında konuştukları için yüreğim kabarıyor.

"Evet, öyle. Hades özeldir. O kadar çok şey yaşadı ki çok fazla." Ava'nın elini sıkıyorum, parmaklarını kavrayışımı ve alyansının verdiği serin hissi kullanarak düşüncelerimin bugün evlat edinilmezse ne olacağına kaymasını engelliyorum. "Maddox nerede bu arada? Sizinle geleceğini söylemişti."

"Geldi! Sanırım önce Hades'e merhaba demek istedi," diyor Addie.

"Oh." Endişem buharlaşırken gülümsemem anlık oldu.

"Hades'le de tanışabilir miyiz? Hiçbir zaman büyük bir evcil hayvan insanı olmadım, ama senin için önemliyse, onunla tanışmak isterim." Ava gülümsüyor, cevabımı beklerken gözleri parlıyor.

"Tabii ki. Kliniğin hemen içinde. Geçmiş trajiktir ve yeni insanlarla arası pek iyi değildir. Sadece bir uyarı."

Ben daha konuşmamı bitirmeden Addie Ava'yı kliniğe doğru çekmeye başlamıştı bile, o da beni arkalarından çekti. Oakley beni takip ederken ağzımdan bir kahkaha kaçıyor ve nefesinin altında "sakin ol, hız yarışçısı" gibi bir şeyler mırıldanıyor.

Otoparktaki hayvan kafeslerinden uzaklaştıkça ve kliniğin girişine yaklaştıkça kalabalık azalmaya başlıyor. Aslında girişe yakın bir yerde duran tek bir kişi bile yok.

Addie kapıyı hızla açıp Cooper diğer tarafta belirdiğinde kaşlarım birbirine çarpıyor, yüzünde yanaklarını yaran bir sırtış var.

"Cooper mı?" Tek kelimedede yoğun bir şüpheyile mırıldanıyorum.

"Merhaba aşkım." Bana göz ve sonra diğer üç cesede odaklanıyor. "Hutton ailesi."

Addie başını eğiyor. "Braxton sevimli bir evcil hayvan ismi alıyor ve ben bir grup selamı mı alıyorum? Beni yaraladın, Cooper."

"Sana ne dememi tercih ederdin?" diye soruyor, Ava kıkırdarken alaycı bir gülümsemeyle ona bakıyor.

"Adalyn ya da Addie. Adımı hala hatırlıyorsun, değil mi? Yoksa yaşlılık sonunda seni yakaladı mı?"

Gözlerinde eğlenceye benzer bir şey parlıyor, sonra gözlerini kırıştırıyor ve içeri girmemiz için yer açmak üzere yana doğru adım atıyor.

"Özür dilerim, Adalyn," diyor sinsice, kadın geçip giderken.

İki kadını içeri kadar takip ediyorum ama Cooper'ın yanında durup gözlerimi ona dikiyorum. "Klinikte ne yapıyordun?"

"Ben mi? Hiçbir şey."

"Sana inanmıyorum."

"Önemli olmaması iyi bir şey o zaman," diye karşılık veriyor ve sonra bakışlarını arkamdaki yaşlı adama çeviriyor. "Lütfen ona beni rahatsız etmeyi bırakmasını söyle."

Oakley gülüyor ve ben de Cooper'ın ispiyonculuğuna gözlerimi deviriyorum. "Böceklerin içeri girmesine izin vereceksin, Braxton. Gir içeri."

"Bir yetiştikenden yardım istemek için çok yaşlısın, Cooperoni," diye mırıldanıyorum onu atlatıp kliniğe girmeden önce.

Gülmeye başlıyor ama ben önümdeki fotoğrafa bakarken gülmesi arka planda kalıyor.

Gözlerimi Maddox'a odakladığımda midem bulanıyor. Hades'in kaleminin önünde duruyor, bana bakarken yüz hatlarında ağır bir şefkat var, gözlerimiz kilitleniyor. İkimiz de birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemeyince etrafımızdaki hava geriliyor, sadece bana bakışı yüzünden dilim bağlanıyor. Sanki beni alıp götürmek ve bizi saatlerce ofisime hapsedmek istiyor ama aynı zamanda

Önümde diz çöker ve herkesin duyması için aşkını itiraf eder.

Elinde bir şeyi oynatırkenki hareketini yakalayınca kadar başka tarafa, elindeki tasmaya bakabiliyorum. Tanıdık bir tasmaya bağlı olduğu yere kadar takip ediyorum, Hades'e sadece birkaç hafta önce aldığım tasmaya.

Tatlı oğlum bana bakıyor, vücut dili sakın, heyecanlı ve biraz gergin karışımı. Ona gülümsüyorum, hemen yanına gidip onu sevmek için sabırsızlanıyorum ama neden tasmalı olduğunu da çok merak ediyorum.

Hades'ten uzağa baktığımda odada başka insanlar görüyorum, nefesimi kesen şaşırtıcı yüzler. Annem ve kız kardeşim yan taraftalar, her ikisi de cesaret verici, yumuşak ifadeler takınıyorlar. Anna parmaklarını sallayarak el sallıyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

Noah ve Tinsley Lowry'den başkasına ait olmayan karamel kahverengi gözlü, güzel, uzun boylu bir esmer Addie, Oakley ve Ava'nın yanında duruyor. Bir yandan beni izleyip bir yandan da Tinsley'e göz kulak olan Noah'nın yüzündeki soğuk ifadeye rağmen Vancouver'a döndüğü için mutluyum.

Maddox, "Şaşırdığında bile çok güzelsin," diye mırıldanarak dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Ve kafamı karıştırırken bile yakışıklısın," diye cevap veriyorum ve odayı sessiz kahkahalar dolduruyor.

Bana doğru kendinden emin birkaç adım attıktan sonra durup kamburunun üzerine çöküyor, Hades'in başına bir öpücük konduruyor ve tasmayı yere bırakıyor.

"Git yakala onu dostum," diye mırıldanıyor.

Hades bana doğru koşuyor, ben onun seviyesine inmeden önce başını dizlerime vuruyor ve sonunda onu evcil hayvan yağmuruna tutma isteğime boyun eğiyor. Yakasının altını kaşıdığında soğuk bir şey parmaklarıma değiyor ve künyesini ittiğimde yanında sallanan başka bir şey hissediyorum. Oraya benim koymadığım bir şey.

Orijinalinin yanında yeni bir gümüş etiket bulduğumda bir elim ağzıma gidiyor, üzerinde Benimle Evlenir misin yazıyor.

"Dox," diye fısıldıyorum, başımı kaldırdığımda onu tam karşımda, tek dizinin üzerinde, elinde küçük siyah bir kutuyla buluyorum.

Bana doğru bakıyor, gözleri açık, kalbi ve ruhu benim için çıplak. Titrek bir nefes veriyorum ve o gümüş etiketi çimdikliyorum, çömelmiş halde kalıyorum, çökme korkusuyla ayakta durmak için kendime güvenmiyorum.

"Bebeğim, göz göze geldiğimiz andan beri seni seviyorum ve birkaç dakika sonra seninle evlenmek istediğimi biliyordum. O zamandan bu yana yirmi yıl geçti ve sensiz sekiz yıl geçirmiş olsam da, tamamen gittiğini hiç sanmıyorum." Eliyle göğsünü kapatıyor, boğazı ağır ağır sallanıyor. "Tüm bu süre boyunca buradaydın çünkü gitmene izin vermeyi reddettim.

"Sen benim ruh eşimsin, Braxton. Buna tüm kalbimle inanıyorum ve senin de inandığını biliyorum. O gün karşılaşmamız gerekiyordu ve tekrar karşılaşmamız gerekiyordu. Kader bizi tekrar bir araya getirdi çünkü henüz işimiz bitmemişti. Kahretsin, asla bitirebileceğimizi sanmıyorum. Bu hayatta ya da sonraki hayatta. Seni bir daha asla bırakmayacağım, ne şimdi ne de sonra. Ee, Curly Fry, ne diyorsun? Benimle evlenir misin?"

Parçalanmış bir hıçkırık salıp kendimi Hades'in üzerine atıyorum, kollarımı Maddox'un boynuna doluyor ve çılgınca başımı sallıyorum.

"Beş yaşındayken seninle evlenirdim, Dox. Evet. Hiç şüphesiz, evet," diye ağlıyorum, yüzümü omzunun gömüyorum ve gözyaşlarımla tenini ıslatıyorum.

Arkadaşlarımız ve ailemiz bizi tebrik etmek için bağırmaya başlıyorlar ama benim odaklandığım tek şey Hades'i aramızdan çekip çıkaran ve beni kollarına alarak kendine yaklaştıran adam.

"Hades bizim, bebeğim. Eğer ona sahip olursan."

Gözleriyle buluşacak kadar geriye çekiliyorum ve gözyaşlarını görmek beni bir kez daha hıçkırıklara boğuyor. Yanaklarımı avuçluyor

ve alnımızı birbirine bastırıp ileri geri yuvarlıyor.

"O bizim mi? Onu evlat mı edindiniz?"

"Biz yaptık. Onun için bizimkinden daha iyi bir aile yok. Sen ve ben."

Şaşkın ama çok ama çok mutlu bir şekilde sustum.

"Teşekkür etmekten başka ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

"Bana teşekkür etme. Seni çok seviyorum," diye nefes alır. "Ben de seni seviyorum, Dox. Sonsuza dek."

"Ve her zaman," diye bitiriyor, sonunda mesafeyi kapatıyor ve beni öpüyor.

EPILOG 1

MADDOX

İKİ AY SONRA

HAYATINIZDA ASLA UNUTAMAYACAĞINIZ ANLAR VARDIR. I

Bu anılardan bir kova dolusu var ve çoğunda en iyi arkadaşım yer alıyor.

Yoğun bir anaokulunun önündeki ilk karşılaşmamızdan, onu teneffüste bahçede sağ elinin tırnaklarını boyamaya çalışırken bulduğum ve on bir yaşındaki kötü şöhretime nasıl zarar verebileceğini umursamadan yardım etmeyi teklif ettiğim zamana kadar Braxton zihnimde yaşayan bir varlık. O benim geçmişimde, bugünümde ve kesinlikle geleceğimdedir. Bugün olduğum her şeyin şekillenmesinde onun da payı var.

Ve anılarımdaki o kısa, kıvrırcık saçlı, elektrik mavisi gözlü küçük kızın on beş yıl sonra eşim oluşunu izlerken, tam da olmam gereken yerde olduğumu biliyorum. Girdiğim her yanlış yol, yol boyunca yaptığım her hata beni buraya geri getirdi. Diğer yarıma.

Ruh eşime.

Onu bir gün beyaz bir elbise ve duvak içinde görmeyi hayal ettim ama Braxton hayal kurmanın ötesinde. O bir tanrıça ve bir şekilde ona benim diyecek kadar şanslıyım. Benim karım.

Beyaz ipek bir elbise kıvrımlarını sarıyor ve ayaklarına dökülüyor. Sandalyelerin bulunduğu koridordaki koyu mavi halıda ve ailemin arka bahçesindeki çimlerin üzerinde arkasında iz bırakıyor. Pırıltılı, şeffaf kollar kollarını örtüyor ve kumaş, göğüslerinin kabarıklığını gizleyen eğimli yakaya kadar uzanıyor. Belini sıkıca kavıyor ve ben ellerimi kalçalarına koyup onu sonuna kadar çekmekten bir şey istemiyorum.

Karmaşık görünümlü kabarık saçının arkasına tutturulmuş bir duvak, kolları ve göğsü gibi parlıyor. Saçında, konukların sandalyelerinin arkasına bağlanmış ve koridorlara asılmış buketlerle eşleşen papatyalar var.

ağaç ev . Gözlerim nihayet onunkilere ulaştığında yutkunuyorum ve onları beklerken buluyorum, çok sıcak ve tanıdık.

Kirpikleri uzun ve kalın ve gözlerindeki maviyi daha keskin, daha belirgin hale getiriyor. Attığı her adımda gözlerindeki parlaklık daha da belirginleşiyor ve onun da benimkiler için aynı şeyi söyleyebileceğini biliyorum çünkü yanaklarımdaki yaşları hissedebiliyorum ve henüz onları silmeyi umursamıyorum.

O kadar güzel ki canımı acıtıyor ve bana gülümsediğinde kalbim bir ya da beş kez çarpıyor. Ciğerlerim kendi üzerine katlanıyor ve ona sırtarak ve babamdan çalıp yakınımaya çekme dürtüsüyle savaşıyor nefes almaya zorluyorum.

Yaşlı adamdan bahsetmişken, bir elini onun koluna geçirip sıkmasını izliyorum. Milyonlarca kelime söyleyen bir dokunuş bu ve bana bakıp çenesini eğdiğinde ne söylemeye çalıştığını anlıyorum.

İkinizi de seviyorum. Sizinle gurur duyuyorum.

Elimi yanaklarımda gezdirerek başımı sallarken boğazıma bir yumak düğümleniyor.

Braxton bana ulaştığında papaz, babam annemin yanındaki koltuğuna geçmeden önce onun elini benimkine koymadan ve omzumu sıvazlamadan önce fark etmediğim birkaç kelime söylüyor.

Birleştirdiğimiz ellerimizi dudaklarıma götürüp diğer elini tutarak göğsüme ve içindeki gürleyen ritme yasladığımda bir sonraki nefesim titrek. Onu şimdiden öpmek istiyorum, onu alıp buradan götürmek istiyorum ama dokunduğumuz yerdeki zaplara odaklanıyorum ve kendime onun hiçbir yere gitmediğini hatırlatıyorum. Acele etmeye gerek yok.

"Nefes kesicisin," diye fısıldıyorum, başparmaklarımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdirirken ellerimizi aramızda duracak şekilde indiriyorum.

"Sen de öylesin."

Ve ona inanıyorum, çünkü gözlerini yüzümde ve takım elbisemin önünde gezdirdiğinde, benim ona bakarken hayal ettiğim gibi benden etkilenmiş görünüyor.

Bakan herkesi selamlamaya başlıyor ama ben Braxton'a bakarken sesi bir fısıltıdan öteye geçmiyor. Sallanan çenesine, yüzünü çerçevelemek için kabarık saçlarından ayrılmış gevşek buklelerine ve ağlamamaya çalışırken çılgınca çırpınan kirpiklerine. Kalabalık azalıyor ve o benim odak noktam haline geliyor, tıpkı hayatım boyunca olduğu gibi.

Zaman hızla akıyor, tören hızla geçiyor ve ben gözlerimi gelinimden bir an olsun ayırmıyorum. Ne ben yeminlerimi okurken ne de o kendi yeminlerini söylerken. Noah bana yüzüklerimizi uzatırken ve ben yüzük bandını onun parmağına takarken bile gözlerim hiç kaymıyor. O gümüş yüzüğü parmağıma ve parmak eklemime geçirene kadar bakışlarımı ellerimize indirmiyorum.

Kahretsin, bu yüzüğü takmayı zaten seviyorum. Şimdi burada kendime söz veriyorum, bunu asla çıkarmayacağım. Benim bir parçam olacak.

Bakanın ağzından "gelini öpün" sözleri dökülür dökülmez karıma doğru atılıyorum. Yanakları ellerimdeyken, başparmaklarımı çenesine bastırıyorum ve dudaklarımızı birbirine bastırıyorum. O da benim öpücüğümü aynı ivedilikle karşılıyor ve onaylayarak inlememek için kendimi zor tutuyorum.

Kalabalık bağırıyor ve biri sırtımı sıvazlıyor ama bir elimi Braxton'ın beline atıp onu kendime çekerken etrafta kimlerin olduğu umurumda bile değil. Karım beni itene kadar öpmeye devam ediyorum, gözlerinde öfkeli bir sevgi var.

"Birazını sonraya sakla kocacığım," diye takılıyor.

Kalçasını sıkıyorum ve burnunu burnumla çarpıyorum. "Ne istediğine dikkat et, karıcığım."

Ve lanet olsun, eğer sonunda ona karım demek kulağa bu dünyadaki en güzel şey gibi gelmiyorsa.

BRAXTON

"Sana baldızım demeye alışabileceğimi hiç sanmıyorum!" Addie yüzündeki birkaç saç telini dikkatle fırçalayarak ciyaklıyor.

Son birkaç büyük bir düğün çılgınlığı yaşayan Oakley ve Ava'nın evindeki banyolardan birine saklanmak için bir dakikamızı ayırıyoruz. Gelinliğimi çıkarıp daha bol, diz hizasında, ince askılı ve mütevazı yakalı beyaz bir elbise giymeme yardım etti. Bu sabahtan beri ilk kez, korse ciğerlerimi ezmeden tam bir nefes alabiliyorum.

"Biliyorum. Henüz tam olarak anladığımı sanmıyorum," diye nefes alıyorum ve sol elimdeki alyansa bakıyorum. Yüzüğü çevirirken midemde çırpınmalar oluyor.

"Bayan Braxton Hutton olmak nasıl bir duygu?"

Yanaklarım ısındı. "Olması gerektiği gibi mi?"

"Tanrım, ikiniz de çok tatlısınız," diye iç geçiriyor.

Ellerimi yanlarımdan aşağıya indiriyorum ve tezgahın üzerine eğilip banyo aynasında kızarmış yanaklarımı ve hafifçe şişmiş dudaklarımı . Boğazımın yan tarafında kırmızı bir iz var ve bu izin oraya nasıl geldiğini hatırladıkça yanaklarımın daha da koyu bir kırmızı kızardığını düşünüyorum.

"Kendimi gerçekten şanslı hissediyorum, anlıyor musun?"

"Yapabilirim. Ama onun da şanslı olduğunu unutma. Dox benim kardeşim olabilir ama sen de harikası. En iyi sevgiyi hak ediyorsun ve bunu kardeşimde bulduğun için çok mutluyum."

Addie'ye bakıp gülümsüyorum ve onu kollarıma çekiyorum. "Bu kadar genç biri için inanılmaz derecede akıllısın."

Gülüyor. "Sanırım bunun nedeni büyürken hepinizi izlemiş olmam. Her zaman sizden biri olmak istedim ve sanırım bu benim biraz daha hızlı büyümemi sağladı."

"Sen her zaman olduğun gibi mükemmeldin Addie. Ve şimdi de mükemmelsin."

"Teşekkür ederim," diyor usulca, bırakmadan önce beni bir kez sıkıyor. "Şimdi nasıl hissediyorsun? Oraya geri dönmeye hazır mısın? Biraz çılgın ve bunaltıcı olabileceğimizi biliyorum."

"Ailemin başına ne geliyorsa gelsin, biraz deliliğı tercih ederim," diyorum, acı dilimi yakarak.

Addie kaşlarını çatıyor ve bu yanlış görünüyor. Yumuşak yüz hatları ve sakız pembesi dudakları bu şekilde bükülmemeli.

"Bugün babanla konuştun mu? Törende onu kalabalığın içinde görünce çok şaşırdım" diyor.

Aynaya sırtımı dönüyorum ve bileğimdeki zarif tenis bileziğıyle oynuyorum. Hutton ailesinden düğün günüm için bir hediye.

"Tören bittikten hemen sonra Dox ve beni yakaladı. Bizi aceleyle tebrik etti ve sonra gitti. Geldiğı için minnettar mı olmalıyım yoksa ailenle olan sorunlarını bir kenara bırakıp törenin tamamına katılamadığı için kızgın mı olmalıyım bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

Babamla olan ilişkim son birkaç ayda kocamın peşinde olmaması dışında pek değişmedi. Ona Maddox'la olan geçmişini bir kenara bırakmasını söylediğim gün tehdidimi ciddiye almış gibi görünüyordu ve sahip olduğumuz zayıf ilişki temelini üzerine bir şey inşa etmek için pek çaba sarf etmese de, ilişkimizi daha da bozmadı.

Bu gerçekten asgari düzeyde, ancak ailemi rahat bıraktığı sürece, onunla bir ilişki kurmayı denemeye ve teşvik etmeye devam edeceğim. Günün sonunda o hala benim babam, her ne kadar en iyisi olmasa da.

Öte yandan annem gelişiyor. Erkek arkadaşı bugün onunla birlikte ve ilk buluşmamız biraz garip olsa da iyi birine benziyor. Anneme iyi ve bana kalırsa önemli olan da bu. Nasıl ve ne zaman tanıştıkları benim gözümde hiçbir şeyi değiştirmiyor. Eskisinden daha yakınız.

Aylar önce Maddox ve ben yeni takımındaki ilk sezon öncesi için Ottawa'ya taşınmadan önce evlenmeye karar , annem planlamaya dahil olduğu için çok heyecanlıydı. Onun gülümsemesini tekrar görebildiğim için çok ama çok mutluyum. "Bence her ikisi de olabilirsin. Geldiği için mutlu ve seni yine ilk sıraya koyamadığı için kızgın. ve kal," diyor Addie.

"Her halükarda, bunun günümü etkilemesine izin vermeyi reddediyorum. Bugün mükemmel geçti."

Aslında daha fazla, ama hepsini kelimelere nasıl dökeceğimden emin değilim.

Kapı çalındığında sıçıyorum ve Addie kapıya doğru uçuyor, diğer tarafta kimin olduğuna bakmak için yavaşça açıyor.

Maddox sert ve emredici bir sesle, "Karımı rahatsız etmeyi bırak, Adalyn," diye emrediyor.

Onu tekrar görme beklentisiyle bir ürpertiyle savaşıyorum ve onun arkasına geçiyorum. Kardeşine gözlerini deviriyor, sonra bana yandan sarılıp bilmiş bilmiş sırtıyor ve sıvışıp gidiyor. O gider gitmez Maddox içeri doğru ilerliyor, beni içeri alıp kapıyı kilitlerken gözleri neredeyse parlıyor.

"Lanet olsun, bebeğim. Sen böyle görünürken bu gece ellerimi kendime saklamamı mı bekliyorsun?"

Hareketleri sözleriyle çelişiyor çünkü bir sonraki nefeste belimi avuçluyor ve beni kaldırıp üzerine oturtuyor. girip parmaklarını başımın arkasındaki saçlara geçirirken bacaklarım onun için ayrılıyor ve derin bir inilti çıkarıyor. Dudağımı ısıriyorum, Addie'nin saçlarımı açmasını sağlayarak doğru seçimi yaptığımı ikna oluyorum.

Yüzünü boynuma bastırıyor, derin derin içine çekerken bir yandan da tenimin her yerine çılgınca öpücükler konduruyor. "Burada zar zor dayanıyorum. Tek istediğim seni eve götürmek ve seninle tekrar tekrar sevişmek..." Kulak mememi ısıriyor. "Ve tekrar tekrar."

"Maddox," diye iç geçiriyorum, boynuma tam erişimini sağlamak için başımı sarkıtıyorum. Dikenli çenesi hassas derimi sıyrıyor ama bu hissi sevmeye başladım. Ayrıca, zaten kırmızı değilmiş gibi de değil. "Ailenin banyosundayız."

"Sessiz olamaz mısın, tatlım? Ayrıca, bunu kimse kullanmıyor."

Ellerinden biri belimden kalçama doğru ilerleyip jartiyerimin üzerinden yukarı kayıyor ve sonra amımı avuçluyor. Takım elbisesinin ceketini kavriyorum ve dokunuşunun anında verdiği hazzın beni yıkamasına izin veriyorum.

Külotumu yana itip tek parmağıyla ıslak etimi ayırdığında "Yeterince zaman yok," diye soluyorum.

"Çok ıslaksın, seni pis kız. Hemen içine kayabilirim. Hmm?"

Parmağını içime sokup başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde irkiliyorum. Ağzıma sert bir öpücük kondurmadan ve alt dudağımı dişlerinin arasına alıp ısırmadan önce dudaklarımdan kırık bir çığlık kopuyor.

"Kemerimi benim için çöz. Bu ıslak, muhtaç amcığın icabına baktığımı bilmeden buradan çıkmaya izin vermeyeceğim," diye homurdanıyor, ilkinde ikinci bir parmak ekliyor ve onları içime sokup çıkarmaya başlıyor. Ardından gelen ıslak ses odayı dolduruyor ve ben onu geri çeviremeyecek kadar ileri giderek başımı sallamaya başlıyorum.

Deriyi ağır siyah tokadan çekip pantolonunun düğmesini yırtarcasına açarken parmaklarım hızla hareket ediyor. Aletinin sertleştiğini, külotuna dayandığını, ucunun bandın üzerinden görüldüğünü ve prekulmla parladığını gördüğümde boğazım düğümleniyor.

Bir hamlede pantolonunu kalçalarına kadar indiriyorum ve elimi ereksiyonunun etrafına sararak avucumun içinde sert sıcaklığını hissediyorum. Yukarı doğru okşayarak, başparmağımla ucundaki parlak döl damlasını sıyrıyorum ve elimi tekrar aşağı indirirken şaft boyunca yayıyorum.

Bir elini kalçamın yanındaki tezgâha vurarak nefesini tıslıyor. "İçine sok, Braxton."

Tezgâhın kenarına doğru kayıyorum ve başımı sallıyorum.
"Bu şekilde değil."

Kaşlarını çatarken gözleri hafifçe açılıyor. "Sorun nedir?"

"Hiçbir şey. Sadece beni arkadan almanı istiyorum.
İstiyorum

Aynada izlemek için," diye itiraf ediyorum, önerimden en ufak bir utanç duymadan.

Maddox bana güven veriyor. Onunlayken olduğum kişiyi ve o yanımda olmadığında olduğum kişiyi seviyorum. Sadece kendimi seviyorum, nokta.

Ayaklarımın üzerine kaldırılıp döndürülmeden önce gözlerinde arzu parlıyor, elbisemi yukarı çevirip kıcımı ortaya çıkarırken tezgahın kenarı kalçalarımı ısıyor. Ellerimi lavabonun yuvarlak kenarına koyuyorum ve omzumun üzerinden arkamdaki adama bakıyorum, ona tamamen aşığım.

"Sen bir tanrıçasın. Lanet olası bir hayal. Şimdi ve her zaman. Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için sabırsızlanıyorum," diye mırıldanıyor, bana bakarken başını sallıyor, sanki burada olduğuma ve bunun gerçek hayat olduğuna inanamıyormuş gibi. Çoğu zaman ben de aynı şeyi merak ediyorum.

Ona doğru geri itiyorum, sikişimin kıcımın dikişine baskı yaptığını hissediyorum. Zevk içimden geçerken göz kapaklarım düşmeye başlıyor, beklenti beni öldürüyor.

"Bu gerçek Maddox. Bugün sonsuzluğumuzun başlangıcı."

Sırtımın kıvrımına doğru eğiliyor ve başımı öpüyor, Boynumdan başlayıp sırtımdan geçerek omurgam boyunca yavaşça aşağı iniyor. Dudaklarının tenime her dokunuşu sessiz bir vaat ve boğazımda biriken duygu yumağını yutuyorum.

"Seni seviyorum Kıvrıcık," diye fısıldıyor, siki girişimi okşuyor.

"Seni seviyorum Dox," diye haykırıyorum içime girip beni tek bir hamleyle iliklerime kadar doldururken.

Ondan cinsel bir ses çıkıyor ve başımın öne düşmesine izin veriyorum, kollarım şimdiden titriyor. Elleri her yerde, içimde hareket etmeye başlıyor, bir acele hızlı,

Umutsuz dokunuşlar. Meme uçlarımı çekiştiriyor ve ne kadar iyi hissettirdiğine dair çığlık atmamak için dudaklarımı ısırıyorum.

Birden parmakları saçlarımda, saçlarımı kavlıyor ve başımı geriye doğru çekmek için kullanıyor. Gözlerimiz aynada buluşuyor ve karnımdaki ateş onunkilerdeki vahşi bakışla büyüyor. Saf sahiplenme ve saplantı onları yeşilin derin, koyu bir tonuna, neredeyse kahverengiye dönüştürüyor.

"İzlemek istediğini söylemiştin, Braxton. Öyleyse izle."

Yapıyorum, gözlerimin kafamın içine yuvarlanmasına izin verme dürtüsüyle savaşıyorum. Çenesi her darbede titriyor ve yanakları benimkine benzer bir pembe tonunda, ama asla başka tarafa bakmıyor. Ne ben onun etrafında kenetlenip orgazmım bana doğru hızla gelirken onu derinde tutmaya çalışırken, ne de o yüzünü boğazıma gömüp tenime karşı duyduğu zevki lanetlediğinde, sıcaklık içimi doldurduğunda.

Ancak yüzümün her tarafına hayranlık dolu öpücükler kondurduktan sonra geri çekiliyor ve vücuduma yumuşak dokunuşlar yapıyor. Boğazımda alçak sesle mırıldanıyorum, ayağa kalkmadan önce bacaklarımda arasında yumuşak bir havlu gezdirmesine ve dudaklarını popomun yanağına bastırmasına izin veriyorum.

"Şimdi doydun mu kocacığım?" Alaycı bir şekilde soruyorum, dönüyorum ve ona tembel bir gülümseme veriyorum.

Hinzırca sırtıyor. "Ve sonra biraz. Öyle mi, karıcığım?"

"Tamamen doydum. yetecek kadar son geri kalan resepsiyon, her neyse."

"Benim pis kızım." Göz kırıyor. "Dışarı çıkmaya hazır mısın, yoksa birkaç dakika daha yalnız kalmak ister misin?"

Başımı salladım. "Ben hazırım. Hâlâ çiçeğimi fırlatmam gerekiyor. Kimin yakalayacağına dair bir tahmininiz var mı?"

Başını eğiyor ve alnımdan öpüyor. "Adalyn olmadığı sürece kimin yakaladığı umurumda değil."

Kıkırdarak bedenine giriyorum ve pahalı gömleğimdeki fondöten lekesi bırakmayı umursamadan yanağına göğsüne bastırıyorum. Kollarını sırtıma dolayıp beni kendine çektiğinde, onun da bunu umursamadığını anlıyorum.

Birbirimizin kollarındayken pek bir şeyin önemli olmadığını öğrendim ve bu yüzden kendimi dünyanın en şanslı kadını gibi hissediyorum.

Ve Adalyn bir saat sonra ailelerinin arka bahçesinde benim buketimi yakalayarak Maddox'un kabusunu gerçeğe dönüştürdüğünde, onun da bu türden her şeyi tüketen bir aşkı yaşama şansına bir adım daha yaklaştığını biliyorum.

EPILOG 2

BRAXTON

ON AY SONRA

OTTAWA BEAVERTAILS ATTIGİ GOLÜ KAYBEDERKEN KULAKLARIM ÇINLIYOR. Gol oldu ve ev sahibi kalabalık ayaklandı. Hakem onları görmezden geliyor ama Maddox ona doğru kayarak yaklaşıp elini öfkeyle havaya kaldırıncı onu dinlemekten başka çaresi kalmıyor.

Oakley tribündeki sıramızın sonunda Ava'nın yanında duruyor, yüz hatlarında benzer bir öfke ifadesi belirliyor ve sanki kalabalığın arasından onu duyabiliyormuş gibi hakeme bağırıyor. Buza ne kadar yakın oturuyor olsak da boynum terden kayganlaşıyor ve kalbim boğazımda düğümleniyor.

Buzda kaleci müdahalesi kararı verildi, ancak golün tekrarı jumbotrona yansıdığında, Dallas kalecisinin oyuncularımızdan biri tarafından yere düşürüldükten sonra kendini toparlamak ve kurtarış yapmak için fazlasıyla zamanı olduğu açıkça görülüyor. Normal sürenin bitimine sadece beş dakika kalmışken ve Stanley Cup final maçında skor ikiye iki eşitlenmişken, bu Ottawa için olabilecek en kötü senaryo.

"Toronto'yu çağırıyorlar," diye homurdanıyor Oakley, hakemlerin pistin kenarına doğru yönelişini lazer odağıyla izlerken.

"Bu ne anlama geliyor?" Addie sağ tarafımdaki yerinden soruyor.

Cooper ona diğer tarafından cevap veriyor. "Toronto'daki inceleme ekibinden ikinci bir görüş alıyorlar."

"Bunu söylemek ne kadar zor olabilirdi ki baba?" diye azarlıyor. Oakley geri dönmeden önce ona özür dileyen hızlı bir gülümseme gönderiyor.

Ortam gergin olmasaydı, onun hayal kırıklığına kıkırdayabilirdim. Bunca yıl babasını ve ardından en büyük ağabeyini ligde izledikten sonra bile, oyunun en ince ayrıntılarını hala çözemedi. Çok sevimli.

Toronto'daki adamlardan oyunun bir kez daha gözden geçirilmesini isteyeceklerini düşünmüştüm, özellikle de bu maç bu kadar ölüm kalım maçıyken, ama bunu yüksek sesle duymak midemi endişeden kocaman bir düğüme dönüştürdü.

Panoların yanında duran Maddox'a takılıyor gözlerim, yeni takımı da arkasında. Koçları öfkeli, yüzü domates renginde. Kocamın kırmızı-siyah formasındaki C harfi yeni, sadece birkaç ay önce oraya yerleştirilmiş ama doğru görünüyor. Sanki oraya aitmiş gibi. Yeşil giymediği bir zaman göreceğimi hiç düşünmezdim ama kırmızı ona çok yakışıyor.

Serbest oyuncu olmak çok zor bir süreçti, ancak birkaç gün içinde bir düzine teklifi inceledikten sonra Maddox Ottawa ile yedi yıllık bir sözleşme imzaladı. Ağustos ayında evlendikten sonra da Ottawa'ya taşındık.

Yeni evimize yerleştiğimizden beri gezici veteriner olarak çalışıyorum ve bu harika bir şey. Yapmam gereken şeyi bulduğumu hissediyorum ve kocamla birlikte seyahat edebiliyor olmam? Bu her şeyin üstündeki kiraz.

Dürüst olmak gerekirse, hayat hiç bu kadar iyi olmamıştı.

Vancouver'daki ailelerimizle bile neredeyse eskisi kadar sık görüşüyoruz. Sevdiğiniz insanlara zaman ayırmak çok kolay ve onların da aynı şekilde düşündüğünü bilmek harika bir duygu.

"Bu galibiyeti hak ediyor," diye nefes alıyor Ava, benimkilerle iç içe geçirdiği parmaklarını gergin bir şekilde esneterek.

"O başaracak. Bunu Maddox gibi başarabilecek başka kimse yok. Gol olsun ya da olmasın," diyorum.

Addie kucağımı sempatik bir şekilde okşayarak, "Eğer yapmazsa, daha sonra eve gideceğin huysuz adam için üzgünüm, Brax," diyor.

Bu kez, gergin yüz kaslarımda bir gülümseme beliriyor. Bu gece için planladığım şey, kaybetseler bile yüzüne bir gülümseme .

"Eminim Hades'in birkaç öpücüğü yardımcı olacaktır. O tatlı çocuk tüm yaraları iyileştirebilir," diye ekliyor Ava.

Huttons Hades'i çok seviyor ve onu ailelerine kabul ettiler. Artık hayal edebileceğinden çok daha büyük bir ailesi var ve çok daha iyi durumda. Ömrü boyunca yara bere içinde kalmış bu köpek mutluluğu yeniden buldu ve ben de onun bu yolculuğunda yer aldığım için onur duyuyorum.

Oakley, "Bir karar verdiler," diyor ve tabletlerini ve kulaklıklarını panoların arkasına bırakıp orta buza doğru kayarken hepimiz hakemlere bakıyoruz.

Başlangıçta gol yok kararını veren hakem, taktığı küçük mikrofona konuşmaya başlarken kalabalığa . "İncelemeden sonra, buz üzerindeki karar . Gol yok."

Kolları iki yana açılıp vücudu boyunca düz bir çizgi oluştururken kalabalık yuhalamaya başlar.

Maddox'u tekrar buluyorum ama bu sefer çoktan bana bakmaya başlamış, omuzları hafifçe çökmüş ama ağzı küçük bir gülümsemeyle yukarı kalkmış. Binlerce kelimeyi ifade eden bir gülümseme bu; kazansa da kaybetse de bu arenadan mutlu ayrılacağını göstermenin bir yolu. Bir başarı hissiyle.

Eldivenini çıkarıp avucunu göğsüne değdirdikten sonra çıkarıp beni işaret ettiğinde hem gurur hem de aşk gözyaşları gözlerimi yakıyor. Hiç tereddüt etmeden parmaklarımı öpüyorum ve onu işaret ediyorum.

"Seni seviyorum," diyor.

"Seni daha çok seviyorum," diye karşılık veriyorum.

Işıl ışıl bir sırtış ve sonra kafasını tekrar oyuna sokuyor, Dallas mavi çizgisinde bir faceoff için hazırlanıyor.

İki dakika sonra, takım arkadaşlarından birinden hızlı bir pas alır, bir açıklık bulur ve hiçbir hakemin iptal edemeyeceği bir gol atar.

Sonra ilk Stanley Kupası'nı kazandı.

YENİ EVİMİZ mutlu yüzlerle dolu ve havada sonsuza dek saklamak istediğim bir vızıltı var.

Evlendiğim muhteşem aile oturma odamızda kendi aralarında sohbet ediyor, şarap kadehleri ve bira şişeleri şıngırdıyor, kocamı bir kez daha kutluyorlar ve ben de alkolsüz spritzer'ımla onlara katılıyorum. Sırtımı dayadığım göğüs sıcak ve davetkâr; en sevdiğim rahat koltuğumda Maddox'un kucağına daha da sokulduğumda içimi bir memnuniyet duygusunun kaplamasına izin veriyorum.

Bateman ailesi de burada ve Jamieson ile Oliver, Maddox'un yanında olmadığım zamanlarda nereye gidersem gideyim beni takip etmesi konusunda ona takılmayı bırakmadılar. Sanırım Maddox bundan hoşlanıyor, çünkü her seferinde bunu sineye çekiyor ve kendini beğenmiş bir sırtıştan sonra kendini beğenmiş bir sırtış sergiliyor.

Rose'un Maddox ve benim ilişkimizi taklit ettiğimizle ilgili ilk hikayesinden sonra bile, ailesinden cevaplamamız gereken çok fazla soru yoktu. İlk başta bunun onun imajına yardımcı olmak için bir anlaşma olduğunu kabul ettik, ancak iş onlara o zamanlar gerçek olduğumuzu söylemeye geldiğinde çok fazla ikna gerekmedi. Teyzesi Gracie'ye göre, anlaşma olsun ya da olmasın, bunun kesinlikle gerçek olduğu en başından belliydi.

O her zaman zeki bir kadın olmuştur. Gözünden pek bir şey kaçmaz.

Tinsley, Dox ve benim karşımdaki koltuktan, Noah'yı işaret ederek, "Bu kadar büyümeyi kes," diye azarlıyor.

Yanağına bir fiske vurup kaşlarını çatarken hareketlerindeki rahatlık karşısında yüzümdeki şaşkınlığı gizlemek için mücadele ediyorum. Ama o karanlık gözlerini ona dikip açıkça özür dilediğinde bu yeteneğimi kaybediyorum, şaşkınlığım açıkça görülüyor.

Maddox'un göğsü sessiz bir kahkahayla titriyor, sonra eğilip ağzını kulağımın dibine yerleştiriyor.

"Biliyorum. Onu böyle görmeye alışmak biraz zaman alıyor."

"Daha önce kimseden özür dilediğini duyduğumu sanmıyorum," diye mırıldandım.

Noah mürekkepli kolunu Tinsley'nin arkasındaki kanepenin arkasına yerleştiriyor ama parmağını Tinsley'ye değdirmiyor bile. Boğazındaki kafatası dövmesi yutkunurken çekiliyor ve Tinsley etrafındaki konuşmalara döndükten sonra bile gözleri yüzünün yan tarafında kalıyor.

"Gerçekten Toronto'ya mı taşınıyor?" Birkaç hafta önce haberi ilk duyduğumdan beri kafamda dönüp duran soruyu sorarak fısıldıyorum.

"Mmhmm. daha uzun sürdü. Kira sözleşmesi Ağustos sonunda bitiyor ve birlikte bir yer kiralyorlar. Zavallı kızın neye imza attığı hakkında hiçbir fikri yok."

"Belki de öyledir. Çok yakın görünüyorlar."

"Sanırım bizim kadar yakın. Sonuna kadar en iyi arkadaşlar."

Noah'nın, sanki ona moleküler bir şekilde bağlıymış gibi, onun her hafif hareketinde vücudunu Tiny'nin etrafında kaydırmasını izlerken yanağımın içini çiğniyorum.

"Sadece en iyi arkadaşlar mı?" Soruyorum, Noah beni bakarken yakalayıp kaşlarını kaldırıncı gözlerim başka yere kayıyor.

"En azından onun zihninde en iyi arkadaşlar. Bence Tinsley onun için diz çökmesini istese, şu anda yere yığılırdı," diyor Dox, dudaklarını kulağımda gezdirerek.

Birdenbire Maddox'un önümde yerde yattığı görüntüler düşüncelerimi dolduruyor ve kendimi durduramadan soruyorum: "Ya sen? Senden benim için diz çökmeni istesem diz çöker miydin?"

Ön tarafıma doladığı kolları hafifçe geriliyor. Başımı göğsüne yaslıyorum, o da çenesini omzuma dayıyor.

"Her zaman, bebeğim," diye mırıldanıyor.

İçimi dudaklarıma götürüyorum ve yavaş bir yudum almadan önce gülümsüyorum. Hastaneden eve dönerken beni vuran mide bulantısı

oyun gitti, ama yine de geri gelirse diye çok hızlı içmekten çekiniyorum.

"Sana bu gece neden alkolsüz bir içki seçtiğini sorsam bana doğruyu söyler misin?" Maddox bir süre sonra sorar.

Donup kalmamak için kendimi zor tutuyorum. "Belki de bu gece içmek istemedim. Zaten kutlama yapan sen olmalıydın, bilirsin, Bay Diyet Kola."

"Maçtan önce sopaları banyonun çekmecesinde buldum, tatlım," diye fısıldıyor, parmakları karnımın üzerinde geziniyor, rahatlatıcı daireler çiziyor. "Hamile olabileceğini bilmek beni o hakemi buzda yere atmaktan alıkoydu. Tek istediğim maçı bitirip eve sana dönmekti, kazansam da kazanmasam da. O kupayı tuttuğum süre boyunca tek düşünebildiğim sendin."

Kalbim göğsümde çarpıyor. Etrafımızdaki herkesi umursamadan kollarında dönüyorum ve ellerimi boynunun arkasına geçiriyorum. Beni yerinde tutarken elleri belimi buluyor, başparmakları kalçalarımı okşuyor.

"Bana gerçek olduğunu söyle,"
diye yalvarıyor usulca. "Bu gerçek."

Beni kollarına alıp odanın içinde dönmeye başlamadan önce yüzünü şaşkınlık kaplıyor, yüzüm boğazına düşüyor ve bacaklarım beline dolanıyor.

"Baba olacağım amına koyayım!" diye bağıyor ve ailemizden gelen soluk soluğa çığlıklar bu anonsu takip ediyor. Dönmeye devam ederken onu sıkıca tutuyorum, sanki her an buhar olup uçacakmış gibi korkuyorum.

"Şaka mı yapıyorsun?" Adalyn ciyaklıyor ve ardından Maddox beni ayaklarımın üzerine yatırıyor, kız kardeşi beni içine çekip ezerken bile beni hâlâ vücudunun içinde tutuyor.

Ona tekrar sarılırken sulu bir kahkaha atıyorum. "Şaka yapmıyorum."

"Vaftiz babası ben olacağım, değil mi?" Cooper soruyor, Addie beni bırakır bırakmaz beni tanıdık kollarına alıyor.

"Göreceğiz," diye dalga geçiyor Maddox arkamdan.

"Ve tabii ki vaftiz annesi de ben olacağım," diyor Addie.

Cooper başımın üstünü öpüyor ve beni serbest bırakıyor. Addie'nin pazusunun arkasını çimdikliyor ve Addie çığlık atıp ona vurduğunda kıkırdıyor.

"Vaftiz annesi olmak için biraz gençsin, Adalyn."

Gözlerini ona diyor. "Ve sen de vaftiz babası olmak için biraz yaşlısın. Kulakların nasıl? İşitme cihazına ihtiyacın var mı?"

Cooper sırtıyor, gözleri parlıyor. "Ne dedin sen?"

"Komik."

"Ha?" diye soruyor, kulak memesini çekiştirerek.

Addie bıkkın bir halde kardeşine ve bana dönüyor. "İşte tam da bu yüzden Jamieson'ın vaftiz babası olması için oy veriyorum."

"Jamieson?" Cooper kekeliyor. "O daha bir bebeği bile kucağına almadı! Benim küçük bir kız kardeşim var!"

"Hey, pislik! Daha önce birçok kez bebek kucağıma aldım," diye bağıyor Jamieson oturma odasındaki bir yerden.

Cooper bir kahkaha attı. "Oyuncak bebek sayılmaz."

"Bu gidişle hiçbiriniz vaftiz ebeveyni olamayacaksınız," diyor Oakley, sevdiklerinden oluşan kalabalığın arasından ilerleyerek ve bana usulca gülümseyerek.

Kollarını açıyor ve ben de ıslak gözlerini görünce ona doğru atılıyorum, göğsümden bir hıçkırık kopuyor. Kolları beni güçlü bir şekilde sarıyor ve dizlerimi çökertmekle tehdit eden duyguların saldırısı karşısında çökmemi engelliyor.

"Senin adına çok mutluyum," diyor beni sıkıca sararak.

Yanağımı onun göğsüne çeviriyorum ve Ava'nın bizi izlediğini görüyorum, çenesi sallanıyor ve eli göğsünün üzerinde. Bana usulca gülümsüyor ve ben de gözyaşlarımın arasından göz kırparak ona gülümsüyorum.

Birkaç adım sonra aramızdaki mesafeyi kapattı ve Maddox'u Oakley ve bana doğru çekerek büyük bir aile kucaklaşması yarattı. Maddox elimi avucunun içine alıp sıktığında hırıltılı bir nefes çıkardım.

Sanki bunun gerçek olduğunu kendine hatırlatıyormuş gibi parmağını alyanslarımın üzerinde gezdiriyor.

Ve yle, çünkü dediğim gibi ... hayat hiç bu kadar olmamıştı.

SON

En Büyük Hatasını okuduğunuz için teşekkür ederiz! Eğer beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'e yorum bırakın.

Tüm yayınlarımdan haberdar olmak için web siteme göz atın!
www.hannahcowanauthor.com

En Büyük Aşk serisi Cooper ve Adalyn ile devam ediyor.

Onun En Büyük Macerası, yasak, kardeşin en iyi arkadaşı romantizmi - Adalyn Hutton ve Cooper White ([Şimdi ön sipariş](#))verin

His Greatest Muse, karanlık temalı bir aşk romanı - Noah Hutton ve Tinsley Lowry (TBA)

Kitap 4 - Oliver Bateman ve ? (TBA)

Kitap 5 - Jamieson Bateman ve ? (TBA)

Sırada ne var merak ediyor

musunuz?

Oakley ve Ava ile her şeyi başlatan Lucky Hit hikayesinde tanışın, ardından okuma sırasını takip edin!

Dönemler Arasında - Swift Hat-Trick #1.5 (5 POV Novella)

Blissful Hook - Swift Hat-Trick #2 (Tyler + Gracie)

Oyuncuyu Arzulamak -Aşık Amatörler #1 (Braden+ Sierra)

Oyuncuyu Evcilleştirmek - Aşık Amatörler #2
(Braden+ Sierra)

Vital Blindside - Swift Hat-Trick #3 (Adam+ Scarlett)

TEŞEKKÜRLER

The End'i yazmak hiç bu kadar acı tatlı olmamıştı. Maddox ve Braxton bu hikayeyle beni rahat hikayemin dışına ittiler, ancak ortaya çıkan sonuçtan çok mutluyum.

Maddox, Ava'nın olduğu kadar Oakley'nin de oğlu ve Şanslı Vuruş'u okuyan herkes için umarım onun hakkını vermişimdir. Bu ikinci nesil seriyi yazmak, 2020'de Lucky Hit'i ilk yazdığımdan beri yapmak istediğim bir şeydi ve bunu yapma şansına sahip olmam en güzel hediye.

Her kitapla birlikte teşekkürlerim uzadıkça uzuyor, işte başlıyor.

Alfa okuyucu ekibime, hayatımı çok daha iyi hale getirdiniz. Size olan minnettarlığım tarif edilemez. Siz, geri bildirimleriniz ve fikirleriniz olmasaydı, bu kitap bugünkü halinin yarısı olurdu. Hayley, Becci, Megan, sizi seviyor ve size tapıyorum.

Beta ve ARC ekibime de çok teşekkür ederim. Bana sadece çok ihtiyaç duyduğum geri bildirimleri vermekle kalmadınız, aynı zamanda en büyük amigolarımsınız. Teşekkür ederim.

Editörüm Sandra'ya, şu anda sana öpücükler gönderiyorum. Yaptığınız her şey için teşekkür ederim.

Güzel grafik gurum Jordan'a, bu kitap için hazırladığın muhteşem görseller için teşekkür ederim. Beni asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun.

gerçek bir şeye dönüştürmek.

Booksandmoods ekibine sesleniyorum, bu kitap kapaklarının hakkını vermişsiniz. Muah!

YAZAR HAKKINDA

Hannah, Batı Kanada'da yaşayan yirmili yaşlarında bir bağımsız yazar, anne ve eş.

Bayıltıcı romantizme takıntılı olduğundan, bir adım atmaya ve yüzünüzü yelpazelemenize ve mümkün olan en utanç verici şekilde kıkırdamanıza neden olacak hikayeler yaratmaya karar verdi. Umarım, hikayeleri tam olarak bunu yapmıştır!

Okurlarından haber almayı seven Hannah'ya sosyal medya hesaplarından ulaşabilirsiniz.

Facebook Grubu: [Hannah's Hotties Web](#)

Sitesi: www.hannahcowanauthor.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.